

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

B. A. PARIS

ES DU DE DE DE

—
Polisiye
Gerilim
—

KENDİNE BİLE GÜVENEMEZKEN BAŞKA KİME GÜVENEBİLİRSİN?

Ücretsiz E-Kitaplar için: <https://tanley.org>

Cass Anderson, sağanak yüzünden bir an önce evine ulaşmak için kısa ama tehlikeli orman yolunu tercih eder.

Yolda park edilmiş bir araba görür, ama ne arabayı umursar ne de içindeki kadını... Ertesi gün arabanın içinde gördüğü kadının öldürüldüğünü öğrenir. Bu, Cass için zor günlerin başlangıcı olur. Endişeyle kendini yiyip bitirirken bir şeyleri unutmaya başlar. İlacını alıp almadığını, kapı alarminin şifresini... Unutmadığı şey, arabadaki kadın ve duyduğu korkunç suçluluktur. Bir de izlendiği hissi...

B. A. Paris Fransa ve İrlanda kökenlidir. İngiltere’de büyüdü. Birkaç yıl boyunca uluslararası bir bankada borsa simsarı olarak çalıştığı Fransa’ya taşındı. Daha sonra öğretmenlik eğitimi alarak eşiyle birlikte bir dil okulu açtı. Yazar, eşi ve beş kızıyla halen Fransa’da yaşıyor. B. A. Paris’in *Kapalı Kapılar Ardında* adlı ilk romanı da Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

Çeviren: Mehmet Gürsel

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 35

Sertifika no: 11940

ISBN 978-605-09-6486-8

**Doğan
Kitap**

Şüphe

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Kapalı Kapılar Ardında

ŞÜPHE

Orijinal adı: Breakdown

© 2017, Bernadette MacDougall

Yazan: B. A. Paris

İngilizce aslından çeviren: Mehmet Gürsel

Yayına hazırlayan: Sema Çubukçu

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Temmuz 2019 / ISBN 978-605-09-6486-8

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Feyza Filiz

Kapak görseli: mariuskasteckas/ Room / Getty Images Turkey

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Şüphe

B. A. Paris

Çeviren: Mehmet Gürsel

Annem ve babam için...

17 Temmuz Cuma

Yakında başlayacak yaz tatili öncesi birbirimizle vedalaşırken gök gürlemeye başlıyor. Toprakta büyük bir *çatırtı* sesi yankılanıyor ve Connie'nin yerinden sıçramasına neden oluyor. Çevremizi bunaltıcı bir hava sarmış; John gülüyor.

"Acele etsen iyi olur!" diye sesleniyor.

Elimi sallayıp onlara veda ediyor ve arabama doğru koşuyorum. Tam kapıyı açacakken, çantamda çalmaya başlayan cep telefonumun boğuk sesi geliyor kulağıma. Zilin sesinden, arayanın Matthew olduğunu anlıyorum.

Karanlıkta el yordamıyla kapı kolunu bulmaya çalışırken, "Yoldayım" diyorum. "Arabaya binmek üzereyim."

"Bu kadar erken mi?" Sesi derinden geliyor. "Connie'lere döneceksin sanıyordum."

"Oradaydım zaten, ama seni bekletme düşüncesi çok cazip geldi bana" diye takılıyorum. Matthew'un sesinden keyifsiz olduğunu anlıyorum, "Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"Evet; sadece migrenim azdı, o kadar. Bir saat kadar önce başladı ve gittikçe kötüleşiyor. Seni bu yüzden aradım. Erken yatmamın bir sakıncası var mı?"

Basık hava yüzünden cildimi yapış yapış hissediyor, her an kopacak fırtınayı düşünüyorum. Yağmur henüz başlamadı, ama içgüdülerim eli kulağında olduğunu söylüyor. "Tabii ki yok. İlaç aldın mı?"

“Evet, ama şimdilik bir faydası olmadı. Misafir odasına gidip uzanayım diyorum; olur da uykuya dalarsam, eve geldiğinde gürültüden uyanmam.”

“İyi fikir.”

“Eve sağ salım döndüğünü bilmeden yatağa girmek fikrinden gerçekten hiç hoşlanmıyorum ya...”

Bu sözleri gülümsetiyor beni. “Endişelenme, kırk dakika sonra oradayım. Tabii orman yolundan, Blackwater Lane’den gelmezsem.”

“Sakın ha!” Matthew’un sesini yükseltmesiyle birlikte, başına saplanan o can yakıcı ağrıyı hissedebiliyorum neredeyse. “Off, feci acı veriyor” diyor. Ağrı sanki benim başıma saplanmış gibi irkiliyorum bir an. Matthew sesini daha katlanılabilir bir seviyeye indirerek, “Cass, o yoldan gelmeyeceğine söz ver bana. Ormanda akşam karanlığında tek başına araba kullanmanı istemiyorum, üstüne üstlük her an fırtına patlayacak” diyor.

Şoför koltuğuna yerleşip çantamı yandaki koltuğa bırakırken, “Tamam, o yolu kullanmayacağım” diyorum aceleyle.

“Söz mü?”

“Söz.” Cep telefonumu omzumla kulağımın arasına sıkıştırıp kontağı çeviriyor, arabayı vitesle takıyorum.

“Dikkatli kullan” diye uyarıyor.

“Tamam. Seni seviyorum.”

“Ben daha çok seviyorum.”

Telefonu çantama koyarken, Matthew’un ısrarı karşısında gülümsemekten alamıyorum kendimi. Park yerinden çıkarken, arabanın ön camına iri yağmur damlaları düşmeye başlıyor. *İşte geliyor*, diye geçiriyorum içimden.

Çift yönlü yola çıkana dek yağmur iyice hızlanıyor. Devasa bir kamyonun arkasına takılıyorum; sileceklerim kamyonun tekerleklerinden sıçrayan suları temizlemekte yetersiz kalıyor. Kamyonu sollayıp geçmek üzere arabanın bur-

nunu yola çıkardığım anda şimşek çakıyor; o an çocukluk-tan kalma bir alışkanlık devreye giriyor ve içimden yavaş yavaş saymaya başlıyorum. Dörde geldiğimde şimşek güm-bürdeyerek cevap veriyor bana. Belki de diğerleriyle birlik-te Connie'nin evine dönmek en doğrusu olacaktı. John espri-leri ve hikâyeleriyle bizi eğlendirirken, orada fırtınanın din-mesini bekleyebilirdim. Onlara eşlik edemeyeceğimi söyledi-ğimde, John'un gözlerinde beliren ifade yüzünden hissetti-ğim suçluluk duygusu geliyor aklıma. Yanlarından ayrılma-nın bahanesi olarak Matthew'dan söz etmek biraz görgüsüz-ce bir davranış oldu, biliyorum. Müdürümüz Mary gibi, ben de yorgunluğumu öne sürmeliydim.

Yağmur iyice şiddetleniyor. Hızlı şeritte seyreden arabalar hızlanan yağmurla birlikte yavaşlıyor, küçük Mini Cooper arabama yaklaşıyorlar. Bir an hepsi üstüme üstüme geliyorlar gibi hissediyor ve arabayı, trafiğin daha yavaş aktığı şeride sokuyorum. Oturduğum yerde öne doğru eğiliyorum; ön camdan dikkatle dışarıya bakarken içimden, silecekler keşke biraz daha hızlı çalışsa, diye geçiriyorum. Yanımdan hızla bir kamyon geçiyor, onun ardından bir tane daha. Kamyonlardan birinin şoförü direksiyonu üstüme doğru kırıp ani bir fren yapmama neden oluyor. Bu yoldan gitmeye devam etmek, birden çok tehlikeli görünüyor gözüme. Gökyüzünü şimşekler yırtıyor; yaşadığım küçük köy Nook's Corner'ın tabelası, çakan şimşeklerden birinin bıraktığı izde, uzakta hayal gibi beliriyor. Arabamın farları beyaz zemindeki siyah harfleri yakalıyor ve tabela karanlıkta işaret fişeği gibi parlıyor. Öylesine davetkâr bir görüntü ki bu, neredeyse son saniyede direksiyonu sola kırıyor ve Matthew'un kullanma-mı istemediği kestirme yola sapıyorum. Arkamdan öfkeli bir korna ötüyor; beni ormanın içindeki zifiri karanlık yolun derinliklerine kadar kovalayan o korna sesini, bir şeylerin ola-cağına dair kehanetmiş gibi algılıyorum.

Sis farlarım açık olmasına rağmen nereye gittiğimi zar zor görebiliyor ve o aydınlık yolu arkamda bıraktığım için ani bir pişmanlık duyuyorum. Yabansümbüllerinin bulunduğu ormanın içinden geçen bu yol gündüzleri harikuladedir, ama böyle bir akşamda gizli çukurları ve virajları, yolu son derece tehlikeli bir hale getiriyor. Beni nasıl bir yolculuğun beklediğini düşünürken, midemin endişeyle düğümlendiğini hissediyorum. Ama evim sadece on beş dakika uzaklıkta. Soğukkanlılığımı koruyup, acele etmezsem yakında evde olacağım. Ama ben yine de ayağımı gaz pedalına biraz daha sert bastırıyorum.

Ağaçların arasından ani bir rüzgâr kopuyor; küçük arabamın sarsıldığını hissediyorum. Yoldan çıkmamaya çalışırken birden bir çukura giriyorum. Tekerlekler korkutucu birkaç saniye boyunca yerden kesilirken midem ağzıma geliyor ve lunaparklardaki yükseklerle çıkıp inen o trenlerden birindeymişim gibi bir hisse kapılıyorum. Tekerlekler tekrar yola temas ederken, her iki tarafından sıçrayan sular, ön cama şelale misali dökülüp bir an için kör ediyor beni.

Araba bir su birikintisine girip bir an için titrer ve dururken, “Olamaz!” diye bağıriyorum. Gece yarısı ormanda, yolda kalma korkusu kaplıyor içimi. Damarlarıma pompalanan adrenalin, aniden harekete geçmeye teşvik ediyor beni. Vites değiştirip gaza basıyorum. Motor bu durumu protesto etse de araba ileri fırlıyor, su birikintisinin ve çukurun içinden geçip tekrar yola giriyor. Ön camda deli gibi ileri geri gidip gelmekte olan sileceklerle aşık atmaya başlayan kalbim öylesine hızlı çarpıyor ki nefeslenmek için birkaç saniyeye ihtiyaç duyuyorum. Ama bir daha çalışmayabilir korkusuyla arabayı kenara çekmeye cesaret edemiyorum. Şimdi biraz daha dikkatli devam ediyorum yoluma.

Birkaç dakika sonra ani bir gök gürültüsü yerimden sıçramama neden oluyor; öyle ki bir an için ellerim direksiyondan havalanıyor. Araba tehlikeli biçimde sola yalpalıyor; tek-

rar eski haline getirmek için direksiyonu ani ve hızla kırıyorum. Ellerim titriyor; eve tek parça halinde dönemeyeceğim diye korkuyorum. Kendimi sakinleştirmeye çalışsam da, sadece doğa şartları tarafından değil, ölüm dansı yapan ve acı içindeymişçesine kıvranan küçük arabamı yoldan çekip almak ve fırtınanın içine atmak için hazır bekliyormuş gibi görünen ağaçlar tarafından da kuşatılmış hissediyorum. Yağmur arabanın tavanına vurur, rüzgâr pencereleri takırdatır, silecekler camda gidip gelirken, odaklanmak o kadar zor ki.

İlerde viraj var, o yüzden koltuğumda ileri doğru kaykılıp direksiyona sıkıca yapışıyorum. Yol bomboş; virajlardan ilkin, ardından ikincisini aşarken, önümde, ormanın içinden geçen bu yolun kalanında peşine takılabileceğin bir çift stop lambası görebilmek için dua ediyorum. Sırf sesini duymak ve bu dünyada tek başıma kalmadığımı görmek için Matthew'a telefon etmek geçiyor içimden; çünkü aynen böyle hissediyorum şimdi. Diğer yandan onu uyandırmak da istemiyorum; migreni azmışken olmaz. Üstelik nerede olduğumu duyarsa küplere biner.

Yolculuğumun hiç bitmeyeceğini düşünmeye başlıyorum ki, bir virajı geride bırakıyor ve yüz metre kadar önümde bir arabanın arka lambalarını görüyorum. Biraz rahatlıyor ve titrek bir nefes verip biraz hızımı artırıyorum. Niyetim arabaya yetişmek; arabanın hareket etmediğini ve yolun kenarındaki küçük bir cebe sakarca park ettiğini, ancak burunun dibine geldiğimde anlayabiliyorum. Gafil avlanıyor, çarpmamak için direksiyonu aniden kırıyor ve sağ tamponunu santimlerle sıyrıyorum. Tekrar yola çıkıp arabayı dengelediğimde, şöyle bir dönüp öfkeyle bakıyorum şoförüne. İkaz lambalarını yakmadığı için bağırmaya hazırım ona. Yüz hatları bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında bulaşmış bir kadın bana bakıyor.

Kadının yolda kaldığını düşünerek, arabayı biraz önün-

de, yolun kenarına çekip duruyorum, ama kontağı kapatmıyorum. Böyle bir havada arabadan dışarıya çıkmak zorunda kalacağı için üzülüyorum kadına. Dikiz aynasından bakıp fırtınada orman yolunu kullanmaya kalkacak kadar aptal başka insanların da olabileceğini görmekten sapkınca bir zevk duyarken, kadının şemsiyesini bulmaya çalıştığını tahmin ediyorum. Aradan dolu dolu on saniye geçtikten sonra, arabadan dışarıya çıkmak gibi bir niyetinin olmadığını fark ediyorum. Elimde olmadan sinirleniyorum; ne yani, bu yağmurda arabamdan inip yanına gelmemi beklemiyor herhalde... Arabasından inmemesi için bir neden yoksa ve yardıma ihtiyacı olduğunu ifade etmek istiyorsa, dörtlüleri yakabilir veya kornaya basabilir, değil mi? Ama hiçbir şey olmuyor ve ben gözümü dikiz aynasından ayırmadan emniyet kemerini çözmeye başlıyorum. Kadını net olarak göremesem de, arabada farları açık halde o şekilde oturmasında bir gariplik var. O an gençliğimizde Rachel'ın bana anlattığı hikâyeler geliyor aklıma. Yolda kaldıklarını düşündükleri kişilere veya yaralı bir geyiğe yardım etmek için duran ve indiklerinde, yardım isteyen kişinin suç ortağı tarafından arabaları çalınan veya vahşice saldırıya uğrayan, her şeyin düzmece olduğunu çok geç fark eden kişilere dair hikâyeler. Hemen emniyet kemerimi bağlıyorum. Arabanın yanından geçerken kadının dışında başka kimseyi görmedim, ama bu, arka koltuğun arkasında her an dışarıya fırlamak üzere saklanan biri olmadığı anlamına gelmiyor.

Bir kez daha gök gürüldüyör, şimşek çakıp ormanda kayboluyor. Rüzgâr şiddetleniyor; ağaç dalları, içeriye girmeye çalışan biri gibi yolcu tarafındaki pencereyi tırmalıyor. Birden ürperiyorum. Kendimi son derece korunmasız hissederken, kadının bana gitmemi istemediğini söylemesi veya bu anlama gelebilecek bir hareket, herhangi bir şey yapması umuduyla el frenini bırakıyor ve basıp gidecekmişim gibi

arabayı hafifçe ileri alıyorum. Ama yine hiçbir şey olmuyor. İstemeden de olsa bir kez daha duruyorum; onu böyle bırakıp gitmek hiç de doğru gelmiyor çünkü. Diğer yandan, kendimi riske atmak da istemiyorum. Düşündüğümde, yanından geçerken, kadının hiç de stresli bir hali olmadığını hatırlıyorum. Bana dönüp ne çılgınca elini kolunu sallamış, ne de yardıma ihtiyaç duyduğunu gösterecek bir harekette bulunmuştu; belki de biri –kocasına ya da yol yardım hizmeti– buraya gelmek üzere çoktan yola çıkmıştır bile. Yolda kalsam, arayacağım ilk kişi Matthew olurdu; bir yabancıнын arabasını durdurmayı düşünmezdim.

Ben orada öylece kararsızlıkla otururken yağmur hızını artırıyor, arabanın tavanını şiddetle döverken, *git artık, git artık*, diyor bana. Ne yapacağıma benim yerime yağmur karar veriyor. El frenini bırakıp olabildiğince yavaşça yola çıkıyor ve kadına bana seslenmesi için son bir şans veriyorum. Ama o hiçbir girişimde bulunmuyor.

Birkaç dakika sonra ormandan çıkıyor, ön kapısını saran gülleri, arka tarafında derme çatma bir bahçesi bulunan, harikulade eski kır evi olan evime doğru yol almaya başlıyorum. Kulağıma gelen bip sesi, telefonumun tekrar sinyal almaya başladığını ve bir mesaj geldiğini haber veriyor. Bir buçuk kilometre kadar daha gidip araba yoluna giriyor ve sağ salım varabildiğim için şükrettiğim evime olabildiğince yakın bir yere park ediyorum. Arabadaki kadın hâlâ aklımda; karakola veya yol yardım hizmeti veren şirketlerden birine telefon açıp durumu bildirsem mi, diye düşünüyorum. O sırada ormandan çıkarken mesaj geldiğini hatırlayıp çantamdan telefonu çıkarıyor ve ekrana bakıyorum. Mesaj Rachel'dan...

Selam; umarım akşam eğlenmişsindir! Erken yatıyorum. Sabah havaalanından doğrudan işe gittim; yorgunum ve uçak yolculuğu sonrası

sersemliği yaşıyorum. Susie'ye o hediye yi aldın mı diye merak ettim. Yarın sabah ararım. Öpüyorum.

Mesajın sonuna geldiğimde kaşlarımı çatıyor, Rachel Susie'ye hediye alıp almadığını neden merak ediyor, diye düşünüyorum. Almadım, çünkü eğitim yılının sonuna yaklaştığımız şu günlerde çok yoğunum. Neyse, parti yarın akşam zaten ve ben hediye yi, yarın sabah alışverişe çıktığımda almayı planlıyordum. Mesajı tekrar tekrar okuyorum; "hediye" yerine, "o hediye yi" diye yazmış olması aklıma başka bir şey getiriyor. Rachel, Susie'ye ikimiz adına bir şey almamı bekliyormuş gibi geliyor bana.

Rachel'ı en son gördüğüm zamanı düşünüyorum. Yaklaşık iki hafta oldu. O New York seyahatine çıkmadan hemen önceydi. Rachel Finchlakers adında büyük bir Amerikan danışmanlık şirketinin İngiltere şubesinde çalışıyor ve iş için sık sık Amerika'ya gidiyor. O akşam birlikte sinemaya gitmiş, çıkışta birer içki içmiştik. Belki o sırada benden Susie için bir hediye almamı istemişti. Hafızamı kurcalıyor, hatırlamaya, ne almaya karar vermiş olabileceğimizi tahmin etmeye çalışıyorum. Parfüm, mücevher, kitap herhangi bir şey olabilir, ama hiçbir şey gelmiyor aklıma. Unuttum mu yoksa? O an annemle ilgili son derece rahatsız edici hatıralar üşüşüyor kafama ve hemen kovalıyorum onları. Öfkeyle, *aynı şey değil*, diyorum kendi kendime. *Ben onun gibi değilim. Yarına kadar ne olduğunu hatırlarım.*

Telefonumu çantama koyuyorum. Matthew haklı. Biraz nefeslenmem gerek. Güzel bir tatile çıksam, iki haftayı plajda uzanıp yatarak geçirsem kendime gelirim. Matthew'un da tatile ihtiyacı var. Kır evimizi yenilemekle uğraştığımız için balayına çıkamamıştık. Tatil gibi tatile, bütün gün plajda yan gelip yatmak ve güneşin tadını çıkarmak türünden bir

tatile, en son on sekiz yıl önce, babamın vefatından hemen önce çıkmıştım. Sonrasında, özellikle de anneme bakmak için öğretmenlikten ayrılmamın ardından, tatile çıkacak parayı denkleştirmem mümkün olmamıştı. Annemin ölümünden kısa bir süre sonra, onun beş parasız bir dul değil de, varlıklı bir kadın olduğunu keşfettiğimde o yüzden yıkılmıştım ya. Annem, lüks bir hayat sürme imkânı varken, neden o kadar az parayla yetinmişti, anlayamamıştım bir türlü. Bana miras kalan paranın miktarını öğrendiğimde o kadar büyük bir şok yaşamıştım ki, avukatın yüzüne inanmakta güçlük çeken bir ifadeyle bakmaktan başka bir şey yapamamıştım. Babam bize bir kuruş para bırakmadan öldü gitti, diye biliyorum ben.

Gök gürlüyor, uzaklarda şimşek çakıyor ve ben bu ana geri dönüyorum. Pencereden dışarıya dikkatle bakıyor, arabadan çıkıp verandaya kadar ıslanmadan gidebilir miyim, diye düşünüyorum. Çantamı göğsüme bastırıp arabanın kapısını açıyor ve kapının anahtarı elimde, dışarıya fırlıyorum.

Eve giriyor, holde ayakkabılarımı çıkarıyor ve parmak uçlarıma basa basa yukarıya çıkıyorum. Boş odanın kapısı kapalı; Matthew uyudu mu diye görmek için bir an kapıyı aralamak geçiyor içimden. Ama onu uyandırma riskini almak istemediğim için hemen üstümü çıkarıyor, temizleniyor ve basını daha yastığa koymadan uyuyorum.

18 Temmuz Cumartesi

Ertesi sabah uyandığım da Matthew’u elinde çay kupasıyla yatağın kenarında otururken buluyorum.

“Saat kaç oldu?” diye mırıldanıyor; pencereden odaya dolan güneş ışığı karşısında gözlerimi açmakta zorlanıyorum.

“Dokuz. Ben yediden beri ayaktayım.”

“Migrenin ne durumda?”

“Geçti.” Matthew’un kum rengi saçları, güneş ışığında altın renginde görünüyor. Uzanıp elimi o çok sevdiğim gür saçları arasında gezdiriyorum.

Kupaya umutla bakarken, “O benim için mi?” diye soruyorum.

“Tabii.”

Kıpırdanıp oturma pozisyonu alıyor, başımı yastığa gömüyorum. Aşağıda radyoda kendimi hep iyi hissetmemi sağlayan, en sevdiğim şarkılardan, “Harika Bir Gün” çalıyor. Beni bekleyen altı haftalık tatili düşünüyor ve kendimi gerçekten iyi hissediyorum.

Kupayı elinden alıp, “Teşekkürler” diyorum. “Uyuyabildin mi bari?”

“Evet, hem de kütük gibi. Seni bekleyemediğim için kusura bakma. Dönüş yolculuğu nasıldı?”

“İyi... Bol bol gök gürültüsü ve şimşek vardı... Tabii yağmur da...”

“Eh, en azından sabah güneş açtı.” Matthew nazikçe dürtüyor beni. “Kenara kay bakalım.” Çayı dökmemeye dikkat ederek ona yer açıyorum. Yanıma uzanıp kolunu uzatıyor. Ona iyice sokuluyor ve başımı omzuna dayıyorum. Çok alçak bir sesle, “Buraya yakın bir yerde bir kadın ölü bulunmuş” diyor; öyle ki, onu ancak duyabiliyorum. “Biraz önce haberlerde duydum.”

“Korkunç bir şey bu...” Kupayı komodinin üstüne koyuyor, dönüp ona bakıyorum. “Buraya yakın bir yer derken, nereyi kastediyorsun? Browbury’yi mi?”

Alnıma düşen bir tutam saç geriye atarken, cildime değen yumuşak parmaklarını hissediyorum. “Hayır, daha da yakın bir yerde; burasıyla Castle Wells arasındaki ormandan geçen yol üstünde bir yerde.”

“Hangi yol?”

“Biliyorsun, Blackwater Lane yolu.” Matthew beni öpmek için eğiliyor, ama kendimi geri çekiyorum.

“Yapma şunu Matthew.” Kalbim kaburgalarımın ardında kafese tıkılmış kuş misali pır pır ederken ona bakıyor, dün akşam oradan geldiğimi bildiğini ve şaka yaptığını söylemesini bekliyorum. Ama o kaşlarını çatmakla yetiniyor.

“Biliyorum. Korkunç, değil mi?”

Gözümü ondan ayırmıyorum. “Sen ciddi misin?”

“Evet.” Matthew’un gerçekten de akli karışmış gibi bir hali var. “Böyle bir şeyi uyduracak halim yok ya.”

“İyi de...” Birden midem bulanmaya başlıyor. “Nasıl ölmüş? Olayla ilgili detay verdiler mi?”

Matthew başını iki yana sallıyor. “Hayır, sadece arabasının içindeymiş, o kadar.”

Yüzümü görmesin diye başımı çeviriyorum. *Aynı kadın olamaz*, diyorum kendi kendime. *Olamaz*.

Kolunu yine vücuduma dolamadan, “Kalkmam gerek” diyorum. “Alışverişe gitmem lazım.”

“Neden?”

“Susie’ye hediye almak için. Yarın akşam parti var ve ben hâlâ bir şey almadım.” Ayaklarımı yataktan aşağıya sarkıtıp ayağa kalkıyorum.

Matthew, “Bunda acele edecek ne var?” diye itiraz ediyor. Ama ben telefonumu alıp çoktan kalktım bile.

Banyoya giriyor, kapıyı kilitliyor ve kafamdaki, ölü bulunan kadının dün akşam arabamla yanından geçtiğim kadın olduğunu söyleyen sesi bastırmak için duşu açıyorum. Fena halde paniğe kapılıyor, küvetin kenarına oturup internete giriyor ve haberlere bakıyorum. Olay BBC’de flaş haber olarak geçiyor, ama detay vermiyorlar. Söyledikleri tek şey, Sussex’te, Browbury yakınlarında bir arabada bir kadının ölü bulunduğu, o kadar. Ölü bulunmuş... Bu, kadının intihar ettiği anlamına mı geliyor? Düşüncesi bile dehşete düşürmeye yetiyor beni.

Aklımdan bin tane şey geçiyor; yaşananlara anlam veremeye çalışıyorum. Bu benim gördüğüm kadınsa, belki de arabası bozulmamıştı, belki o cebe ıssız bir yerde olduğu ve rahatsız edilmek istemediği için mahsus park etmişti. Bu onun farlarını neden yakmadığını ve benden neden yardım istemediğini açıklıyor; arabası bozulmuş ve yolda kalmış olsaydı, pencereden bana bakarken durmam için işaret ederdi. Yaşadığım tedirginlik midemin bulanmasına neden oluyor. Banyo penceresinden içeriye güneş dolarken, durup da kadının durumuna bakmamış olmam inanılmaz bir şeymiş gibi görünüyor şimdi. Bunu yapmış olsaydım, her şey farklı sonlanabilirdi. Bana iyi olduğunu söyleyebilir, arabası bozulmuş ve biri ona yardıma geliyormuş gibi davranabilirdi. Ama öyle yapmış olsaydı, yardım gelene kadar onunla birlikte beklemeyi teklif ederdim. Gitmemde ısrarcı olsaydı şüphelenir ve onu konuşturmaya çalışırdım; o da hâlâ hayatta olabilirdi. Onu yolda gördüğümü başkalarına söylemeye niyetlenmemiş miy-

dim? Ama Rachel'in mesajı ve Susie'ye almam gereken hediyeye dikkatimi dağıtmış, arabadaki kadın aklımdan tamamen uçup gitmişti.

"Tatlım orada işin uzun mu?" Matthew'un sesi banyo kapısının ardından geliyor.

Boşuna akan su sesinin arasından sesimi duyurmaya çalışarak, "Hemen çıkıyorum!" diye sesleniyorum.

"Ben kahvaltıyı hazırlayayım o zaman."

Pijamalarımı çıkarıp duşa giriyorum. Su sıcak, ama hissettiğim yakıcı suçluluk duygusunu söküp atacak kadar değil. Vücudumu hırsla ovalarken, kadını ilaç şişesinin kapağını açıp hapları avucuna boşaltır, sonra ağzına atıp suyla yutarken düşünmemeye çalışıyorum. Hayatına son vermek isteyecek kadar korkunç neler yaşadı acaba? Ölürken, yaptığı şeyden pişmanlık duyduğu bir an olmuş muydu? Düşüncelerimin nerelere kaydığını görüp sinirleniyor ve suyu kapatıp duştan çıkıyorum. Ortamın aniden sessizleşmesi tedirgin ediyor beni; birilerinin bağıra çağıra umut ve neşe saçan bir şarkı söylediğini duymak ümidiyle telefonumdaki radyoyu açıyorum. Arabadaki kadını düşünmemi engelleyecek herhangi bir şey duymaya ihtiyacım var.

"... Sabahın erken saatlerinde Blackwater Lane yolu üstünde bir kadın arabasında ölü bulundu. Ölümü şüpheli olarak görülüyor. Şu an için başka bir detay verilmedi, ancak polis, civarda yaşayan halkı tedbirli olması için uyarıyor."

Yaşadığım şok nefesimi kesiyor. Ölümü şüpheli olarak görülüyor. Kelimeler banyonun içinde yankılanıyor. Biri öldürüldüğünde polis bu şekilde açıklama yapar, değil mi? Birden büyük bir korkuya kapılıyorum. Ben de aynı yerdeydim. Katil de o sırada orada çalışanların arkasında bir yerde pusuya yatmış, birini öldürmek için fırsat mı kolluyordu? O kişi ben olabilirdim, katilin kurbanı ben olabilirdim; bu düşünce aniden başımın dönmesine neden oluyor. Havlu küpeştesine tutunu-

yor, kendimi derin nefes almaya zorluyorum. Dün akşam o yolu tercih etmiş olmak için aklımlı kaçırılmış olmalıyım.

Yatak odasına gidiyor, iskemlenin üstünde duran giysi yığınının üstünden siyah, pamuklu bir elbise alıyorum. Aşağı kata indiğimde kızarmış sosis kokusu, daha ben mutfak kapısını açmadan midemin kalkmasına neden oluyor.

Matthew, "Tatilin başlangıcını dört dörtlük bir kahvaltıyla kutlayalım dedim" diyor. O kadar mutlu görünüyor ki, havasını bozmak istemediğimden kendimi gülümsemeye zorluyorum.

"Harika." Ona dün akşamdan, cinayete kurban giden kişinin ben olabileceğimden söz etmek, yaşadığım dehşeti onunla paylaşmak istiyorum; kendime saklayamayacağım kadar önemli şeyler bunlar çünkü. Ama özellikle tembihlemiş olmasına rağmen ona orman yolundan geldiğimi söylersem, Matthew çileden çıkacak, biliyorum. Arabamda öldürülmüş halde yatmak yerine, burada mutfakta sağ salim oturuyor olmamın da bir önemi olmaz. Biliyorum, o da benim hissettiklerimi hisseder, olabilecekleri düşünüp korkuya kapılır, kendimi böyle bir tehlikeye atmış olmam karşısında dehşete düşer.

"Alışverişe ne zaman gidiyorsun?" diye soruyor. Üstünde gri bir tişört ile pamuklu bir şort var. Başka zaman olsa, Matthew benim olduğu için ne kadar şanslı olduğumu düşünürüm. Ama şimdi onun bulunduğu tarafa bile bakamıyorum. Sırrım, cildimi kavuruyor gibi hissediyorum.

"Kahvaltımı bitirir bitirmez." Pencereden arka bahçeye bakıyor ve ne kadar güzel görüldüğüne odaklanmaya çalışıyorum, ama aklım dün akşamda, o arabanın yanından nasıl geçip gittiğimin hatırasına takılıp kalmış durumda. Arabadaki kadın o esnada hayattaydı belki, diye düşünüp duruyorum.

Matthew, "Rachel da seninle birlikte mi geliyor?" diye sorarken düşüncelerimi bölüyor.

"Hayır." Rachel'la birlikte olmak, birden dünyanın en iyi

fikriymiş gibi görünüyor gözüme; ona dün akşamdan söz edebilir, yaşadığım yıkım duygusunu onunla paylaşabilirim. “Aslında iyi fikir... Telefon edip sorayım.”

“Konuşmanı uzun tutma ama. Kahvaltı hazır sayılır.”

“Bir dakika sadece...”

Hale gidip ev telefonunu alıyorum; sinyal alamadığımız için evde cep telefonuyla ancak yukarı katta konuşulabiliyor. Rachel’in numarasını tuşluyorum. Açması biraz uzun sürüyor; açtığında da sesi uykulu geliyor kulağıma.

“Uyandırdım galiba” derken, New York’tan henüz dün döndüğünü hatırlayıp kendimi kötü hissediyorum.

Aksi bir sesle, “Gece yarısıymış gibi hissediyorum” diyor. “Saat kaç?”

“Dokuz buçuk.”

“Eh, gece yarısıymış işte. Mesajımı aldın mı?”

Soru şaşkına çeviriyor beni; baş ağrısının gözlerimin arkasından kendini yavaş yavaş belli etmekte olduğunu hissedip bir an duraklıyorum. “Evet, ama Susie’ye henüz bir şey almadım.”

“Aa.”

Rachel’in bir nedenden ötürü hediye birliktede alacağımızı düşündüğünü hatırlıyor ve alelacele, “İşim başımdan aşkındı, gerçekten” diyorum. Almaya karar verdiğimiz şeyi söyler umuduyla, “Ona ne alacağımız konusunda fikrimizi değiştirebiliriz ihtimaline karşılık bugüne kadar bekleyebileceğimi düşündüm” diye ekliyorum.

“Neden değiştirelim? Herkes senin fikrinin en iyisi olduğu konusunda anlaştı. Hem, parti bu akşam Cass!”

“Herkes” kelimesini duyunca afallıyorum. “Eh, belli olmaz, fikirler değişebilir” diyorum kaçamak bir tavırla. “Alışverişe benimle gelmek ister misin?”

“Çok isterdim, ama uçak yolculuğu yüzünden hâlâ sersem bir haldeyim.”

“Ögle yemeği ısmarlasam da mı?”

Duraklıyor. “Costello’da mı?”

“Tamam. Saat on birde Fentons’taki kafede buluşalım; o zaman sana kahve de ısmarlarım.”

Rachel’in esnediğini duyuyorum, sonra bir hışırtı geliyor kulağıma. “Biraz düşünebilir miyim?”

“Hayır, düşünemezsin” diyorum kesin bir tavırla. “Haydi, bakalım, çık o yataktan. Kafede görüşürüz.”

Telefonu kapatırken Susie’nin hediye meselesini bir kenara atmış ve kendimi biraz rahatlamış hissediyorum. Sabah aldığım haberle kıyaslandığında, hediye oldukça küçük bir sorun...

Mutfğa geri dönüp masaya oturuyorum.

Matthew sosis, pastırma ve yumurta dolusu bir tabağı önüme iterken, “Nasıl görünüyor?” diye soruyor.

Asla yiyemeyecekmişim gibi görünüyor da, gerçeği söylemiyorum tabii. Çok hoşuma gitmiş gibi gülümsüyorum onun yerine. “Harika! Teşekkürler!”

Matthew yanıma oturup çatalı bıçağı eline alıyor. “Rachel nasıl?”

“İyi. O da benimle geliyor.” Tabağıma bakıp hakkını nasıl verebilirim, diye düşünüyorum. Birkaç lokma atıyorum ağzıma, ama midem isyan etmeye başlıyor. Bir süre oyalandıktan sonra pes ediyorum. “Çok üzgünüm” diyor, çatalımı ve bıçağımı bırakıyorum. “Dün akşamki yemekten sonra midem hâlâ dolu...”

Tabağıma uzanıp çatalını sosise batırıyor. Sırıtarak, “Boşa gitmesin bari; yazık olur” diyor.

“Evet, sen ye lütfen.”

Mavi gözlerini gözlerime dikeyor ve hiç ayırmadan, “Sen iyi misin?” diye soruyor. “Biraz sessiz görünüyorsun.”

Gözlerimi birkaç kez hızlı hızlı kırıştırıyor, gözyaşlarını geldikleri yere geri gönderiyorum. “O kadın aklımdan hiç çık-

mıyor” diyorum. Onun hakkında konuşmak öylesine rahatlatıyor ki beni, kelimeler bir çırpıda dökülüveriyor ağzımdan. “Radyoda polisin ölümü şüpheli bulunduğunu söylediler.”

Matthew sosisten bir ısırık alıyor. “Bu, kadının cinayete kurban gittiği anlamına gelir.”

Öyle olduğunu bile bile, “Öyle mi?” diye soruyorum.

“Adli soruşturma tamamlanana dek böyle söylerler genelde. Tanrım, ne kadar kötü... O saatte öyle bir yoldan gidip kendini nasıl riske atmış, hiç anlamıyorum. Yani cinayete kurban gideceğini bilemezdi tabii, ama yine de...”

Ellerimi masanın altında sıkıca kenetleyerek, “Belki arabası arıza yapmıştır” diyorum.

“Öyle olmalı. Yoksa o kadar ıssız bir yolda insan neden dursun ki? Zavallı kadın, dehşete düşmüş olmalı. Ormanda cep telefonu çekmiyor, bir araba geçse de yardımına koşsa diye dua etmiştir herhalde. Geldiklerinde de ne oldu, bak.”

Derin bir nefes almaya çalışıyor, ama yaşadığım şok yüzünden güçlkle soluyorum. Başımdan aşağıya bir kova dolusu buzlu su boca edilmiş gibi sanki; uyanmama ve yaptığım kötülükle yüzleşmeme neden oluyor. Kadının ben gelmeden önce yardım çağırdığını düşünmüştüm, ama cep telefonunun ormanda çekmediğini ben de biliyorum. Neden böyle bir şey yaptım ki? Unuttuğum için mi, yoksa bana vicdanımı rahatlatma imkânı verdiği için mi? Eh, gel gör ki vicdanım hiç mi hiç rahat değil şu anda. O kadını kaderine terk ettim; cinayete kurban gitmesine izin verdim.

İskemlemi geriye itiyorum. “Gitsem iyi olacak” diyorum. Boş kupalarımızı toplayıp meşgul görünmeye çalışırken, Matthew bana bir daha nasıl olduğumu sormasın diye dua ediyorum. “Rachel’ı bekletmek istemiyorum.”

“Neden? Onunla kaçta buluşacaksın ki?”

“On birde. Ama şehirde cumartesi trafiği nasıldır bilirsin.”

“Onunla öğle yemeği yemeyecek miydiniz?”

“Evet.” Yanağına çabucak bir öpücük konduruyor ve bir an evvel gitmek istiyorum. “Görüşürüz.”

Çantamı ve arabanın holdeki masanın üstünde duran anahtarlarını alıyorum. Matthew elinde kızarmış ekmek dilimiyle kapıya kadar peşimden geliyor.

“Dönerken kuru temizlemeden ceketimi alır mısın? Bu akşam partiye giderken o ceketı giyerim.”

“Tabii; fiş yanında mı?”

“Evet, bekle bir saniye.” Cüzdanını alıyor, içinden kuru temizlemecinin fişini çıkarıp bana veriyor. “Parasını ödedim.”

Fiş çantama koyup ön kapıyı açıyorum. Hole güneş ışığı doluyor.

Arabaya yürürken, “Kendine dikkat et” diye sesleniyor.

“Ederim. Seni seviyorum.”

“Ben seni daha çok seviyorum!”

* * *

Browbury trafiği şimdiden tıkanmış. Parmaklarımla direksiyonda sinirli sinirli tempo tutuyorum. Evden bir an evvel çıkmak uğruna, tekrar arabada olmanın, o kadını gördüğümde oturduğum koltukta oturmanın bana neler hissettirebileceğini hiç düşünmedim. Dikkatimi başka yere veremeye çabalarırken, Susie için ne gibi bir hediye önerisinde bulunmuş olabileceğimi hatırlamaya çalışıyorum. Susie, Rachel’la aynı şirkette, yönetim kademesinde çalışıyor. Rachel herkesin önerimi kabul ettiğini söylediğinde, iş arkadaşlarını kastettiğini tahmin ediyorum. Onlarla en son yaklaşık bir ay önce bir araya gelmiştik. Rachel’in o akşam bize katılamamış olmasını fırsat bilerek, Susie’nin kırkıncı yaş günü partisinden söz ettiğini hatırlıyorum. Hediye fikrini acaba o gün mü ortaya atmıştım?

Bir mucize oluyor ve Fentons mağazasına pek de uzak ol-

mayan bir yerde park yeri buluyorum. Büyük mağazaya girip beşinci kattaki kafeye çıkıyorum. İçerisi oldukça kalabalık, ama Rachel çoktan gelmiş bile; parlak, sarı renkteki sırtı açık ve kolsuz yazlık elbisesi, koyu dalgalı saçları cep telefonunun üstüne düşmüş haliyle hemen göze çarpıyor. Önünde iki fincan kahve duruyor; beni her zaman düşünen, gözetten arkadaşşıma karşı ani bir minnettarlık hissiyle sarmalamıyorum. Hiç sahip olamadığım, benden beş yaş büyük ablam o. Annelerimiz arkadaştı, annesi evi geçindirmek için geç saatlere kadar çalıştığından –kocas, Rachel’ın doğumundan kısa bir süre sonra onu terk etmişti– Rachel’ın çocukluğunun büyük bölümü bizim evde geçmişti; öyle ki, annem ve babam ondan sevgiyle, ikinci kızımız diye söz ederlerdi. On altı yaşında annesinin üzerindeki yükü hafifletmek ve çalışmak üzere okulu terk ettikten sonra, haftada en az bir kere evimize akşam yemeğine gelmeye ve bizlerle birlikte olmaya özen göstermişti. Babama çok yakındı Rachel; babamın evimizin önünde bir arabanın altında kalmasından sonra en az benim kadar gözyaşı döktü, yasını tuttu. Annem hastalandığında ve tek başına yaşayamaz duruma geldiğinde, dışarıdaki işlerimi göreyim diye haftada bir gün eve gelip ona baktı.

Başım la masadaki iki fincana işaret edip, “Susadın galiba?” diye takılıyorum ona; ama kelimeler çok yapmacık çıkıyor ağzımdan. Dün akşam öldürülen kadını gördüğümü ve ona yardım etmek için hiçbir şey yapmadığımı herkes biliyor-muş da bütün gözler üzerimdeymiş gibi hissediyorum.

Rachel ayağa fırlayıp kucaklıyor beni. “Kuyruk çok uzun-du, erken davranıp sipariş vereyim dedim” diyor. “Çok geç kalmayacağını sanıyordum.”

“Kusura bakma, trafik çok kötüydü. Geldiğin için sağ ol; gerçekten, çok makbule geçti.”

Rachel’ın gözleri kıpır kıpır. “Costello’da öğle yemeği için yapmayacağım şey yoktur, biliyorsun.”

Karşısına oturup kahvemden bir yudum alıyorum.

“Dün akşam nasıldı; çılgınca eğlendiniz mi?”

Gülümsüyorum; biraz rahatladığımı hissederken, “Çılgınca değildi, ama eğlenceliydi” diyorum.

“Dünya yakışıklısı John da orada mıydı?”

“Tabii ki. Bütün öğretmenler geldi.”

Rachel sırtıyor. “Keşke uğrayabilseydim.”

“John senin için çok genç” diyor ve gülüyorum. “Zaten başı bağlı; kız arkadaşı var.”

“İstesen onu elde edebilirdin; bunu düşündükçe...” diyerek içini çekiyor. Çaresizmiş numarası yaparak başımı iki yana sallıyorum; Rachel, John varken Matthew’u tercih etmiş olmam gerçeğini bir türlü kabullenemedi.

Annemin ölümünden sonra Rachel inanılmazdı. Beni evden çıkarmayı aklına koymuştu ve akşamları nereye gitse beni de yanında götürüyordu. Arkadaşlarının çoğu işyerindendi veya yoga derslerinden tanıdıklarıydı. Onlarla ilk tanıştığımda bana nerede çalıştığımı sorarlardı. Anneme bakmak üzere öğretmenlikten istifa ettiğimi söylerdim ben de. Bir süre sonra biri, şimdi imkânım varken işime neden geri dönmediğimi sordu. O an birden, her şeyden çok işime geri dönmeyi istediğimi hissettim. Bütün gün evde oturup yıllardır sahip olmadığım özgürlüğün tadını çıkarmaktan artık keyif almıyordum. Bir hayatım olsun istedim; 33 yaşında bir kadının sahip olabileceği türden bir hayatı arzuladım.

Şanslıydım; oturduğum yerde öğretmen açığı vardı. Takviye kursuna devam ettikten sonra, Castle Wells’te 9. sınıf öğrencilerine tarih öğretmenliği yapmak üzere teklif aldım. İşe geri dönmekten çok mutluydum; hem öğretmen, hem de öğrencilerin gözdesi olan John bana çıkma teklif ettiğinde, gülünç biçimde gururumun okşandığını hissettim. John lise de olmasaydı teklifini muhtemelen kabul ederdim. Ama reddettim; bu, üstüme daha da çok düşmesine neden oldu. O ka-

dar ısrarcıydı ki, sonunda Matthew’la tanıştığım da omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissettim.

Kahvemden bir yudum daha alıyorum. “Amerika nasıldı?”

“Çok yorucu. Sürekli toplantı ve çok fazla yemek...” Rachel çantasından düz bir paket çıkarıp önüme koyuyor.

“Bulaşık kurulama bezim!” diyor, paketi alıp açıyorum. Önünde New York haritası var. Bu, ikimize has bir espri; Rachel ne zaman seyahate gitse, iş gezisi veya tatil fark etmez, biri kendisi, diğeri benim için birbirinin tıpatıp aynısı iki kurulama bezi getirir. “Teşekkür ederim, aynısından kendine de aldın umarım?”

“Elbette.” Rachel’in yüz ifadesi aniden ciddileşiyor. “Dün akşam burayla Castle Wells arasındaki orman yolunda, arabasında ölü bulunan kadını duydun mu?”

Çabucak yutkunuyor, kurulama bezini önce ikiye, sonra dörde katlayıp çantama koyuyorum. Başım masanın altında, “Evet, Matthew bahsetti; haberlerde de vardı” diyorum.

Ben tekrar dik oturana kadar bekliyor Rachel; sonra bütün vücudu titrerken, “Ne korkunç değil mi?” diyor. “Polis, kadının arabasının bozulduğunu düşünüyormuş.”

“Öyle mi?”

“Ya.” Rachel’in yüzü asılıyor. “Olacak iş değil; fırtınanın ortasında, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde araban bozuluyor. Bunu düşünmek bile istemiyorum.”

Orada olduğumdan, arabadaki kadını gördüğümünden bahsetmeye can atıyorum. Ama bir şeyler engel oluyor bana. Kafe çok kalabalık, Rachel da olaya duygusal olarak fazlasıyla bağlanmış görünüyor. Kadına yardım etmediğimi öğrendiği takdirde dehşete düşeceğinden ve beni eleştireceğinden korkuyorum. “Ben de” diyorum.

“Sen arada bir o yolu kullanırsın, değil mi? Dün akşam oradan geçmedin ama, değil mi?”

“Tek başımayken o yolu hiç kullanmam.” Yüzümün kızar-

diğını hissediyorum; Rachel'ın yalan söylediğini anladığına eminim.

Ama o hiçbir şeyden habersiz konuşmaya devam ediyor. “İyi ki de kullanmıyorsun. O kadının yerinde sen olabilirdin.”

“Ama benim arabam asla bozulmaz” diyorum.

Rachel gülüyor; gergin hava dağılıyor biraz. “Bak bunu bilemezsin işte! Kadının arabası bozulamamıştı belki de. Bu sadece bir varsayım. Yolda giderken başı beladaymış gibi yapan ve el eden birileri tarafından durdurulmuş da olabilir. Başı belada olan birine yardım etmek için kim olsa durur, değil mi?”

“Durur mu sence? Issız bir yolda, fırtınanın ortasında, ha?” Çaresizce cevabın hayır olmasını istiyorum.

“Vicdanın yoksa durmazsın tabii. Kimse öyle bir durumda çekip gitmez; bir şeyler yapar en azından.”

Rachel'ın sözleri tokat gibi çarpıyor yüzüme; gözyaşlarımla gözüme battığını hissediyorum. Tahammül edilmesi güç bir suçluluk duygusuyla cebelleşiyorum. Rachel'ın, sözlerinin üstümde nasıl bir etki yaptığını görmesini istemiyorum, başımı eğip gözümü masanın ortasında duran turuncu çiçekli vazoya dikiyorum. Çiçek yapraklarının bulanıklaştığını fark ederek dehşete kapılıyor, mendil almak üzere alelacele çantama uzanıyorum.

“Cass? İyi misin?”

“Evet, iyiyim.”

“Pek öyle gibi görünmüyorsun ama.”

Sesindeki endişeyi algılıyor, biraz zaman kazanmak için sümkürüyorum. Yaşadıklarımı birine anlatma ihtiyacı öylesine büyük ve baskın ki. “Bilmiyorum, ama ben yapamadım...” diyor ve duruyorum.

Rachel, “Ne yapamadın?” diye sorarken aklı karışmış gibi görünüyor.

Ona her şeyi anlatmak üzere ağzımı açıyorum ki, bunu

yaptığım takdirde, kadının iyi olduğundan emin olmadan çekip gitmemden ötürü dehşete düşeceğini, bununla da kalmayıp, yalan söylediğimi anlayacağını fark ediyorum; biraz önce ona, dün akşam o yolu kullanmadığımı söyledim çünkü.

Başımı iki yana sallıyorum. Perişan bir halde, “Önemli değil” diyorum.

“Önemli olduğu gün gibi ortada ama... Cass, anlat bana.”

“Yapamam.”

“Neden?”

Kâğıt mendili parmaklarımın arasına alıp eziyorum. “Çünkü utanıyorum.”

“Utaniyor musun?”

“Evet.”

“Neden utanıyorsun?” Rachel cevap vermediğimi görünce öfkeyle içini çekiyor. “Haydi, ama Cass, anlat bana! O kadar da kötü olamaz!” Sabırsızlığı beni daha da geriyor; ona anlatabileceğim, inanabileceği bir şeyler bulmaya çalışıyorum.

“Susie tamamen aklımdan çıkmış” deyiveriyorum; kadının ölümüyle kıyaslandığında son derece sıradan kalan bir olayı kullanmış olmaktan ötürü kendimden nefret ediyorum. “Ona bir şey almam gerektiğini tamamen unuttum.”

Rachel’in kaşları çatılıyor. “Ne demek *unuttum*?”

“Hatırlayamıyorum, hepsi bu. Ona ne hediye alacağımıza karar verdiğimizizi hatırlamıyorum.”

Rachel şaşkın bir ifadeyle bakıyor yüzüme. “Ama bu senin fikrindi! Stephen’ın Susie’yi Venedik’e götüreceğini ve ona hafif bir bavul almamız gerektiğini söylemiştin. İşyerimin yakınındaki bardaydık hatta” diye ekliyor, hatırlamama yardımcı olmak istiyormuşçasına.

Sözleri benim için hiçbir şey ifade etmese de rahatlamış gibi yapıyorum. “Tabii ya! Şimdi hatırladım; Tanrım, ne kadar aptalım! Ben de parfüm ya da ona benzer bir şeye karar verdik sanıyordum.”

“O kadar çok para toplanmışken, öyle bir şey olmazdı elbette. Hepimiz yirmişer pound verdik, hatırlarsan. Toplamda yüz altmış pound olması lazım sende. O para yanında mı?”

Yüz altmış pound mu? Bana o kadar çok para verdiklerini nasıl untabildim? İçimden her şeyi itiraf etmek geçiyor, ama artık kendimden emin olmadığımından numara yapmayı sürdürmeyi tercih ediyorum. “Kartla öderim diye düşünmüştüm.”

Bana güven verircesine gülümsüyor Rachel. “Eh, bu küçük dramı atlattığımıza göre, kahveni soğutmadan bitir bari.”

“Çoktan soğumuştur; yeni bir kahve alayım, ister misin?”

“Dur, ben alırım. Sen otur ve rahatla biraz.”

Rachel’ın kuyruğa girmesini izlerken, içimde kabaran panik duygusunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Rachel’a arabadaki kadını gördüğümünden söz etmemeyi becerdim, ama bavulu unuttuğumu itiraf etmek zorunda kalmasaydım keşke, diye düşünüyorum. Rachel aptal değil. Annemin günden güne nasıl kötüye gittiğini kendi gözleriyle gördü ve ben onun endişelenmesini veya benim de aynı yolun yolcusu olduğumu düşünmeye başlamasını istemiyorum. İşin en kötü tarafı, o gün insanlara bavul almayı önerdiğimi ve bana verdikleri yüz altmış poundu nereye koyduğumu hiç mi hiç hatırlamıyor olmam. Parayı bir ihtimal eski çalışma masamın küçük çekmecesine kaldırmış olabilirim, ama beni endişelendiren şey o değil; parayı bulamazsam da bir şey fark etmeyecek. Esas korkutucu olan, Susie’nin hediyesiyle ilgili her şeyi unutmuş olmam.

Rachel kahvelerle geri dönüyor.

Otururken, “Sana bir şey sormamda sakınca var mı?” diyor. “Sor.”

“Alman gereken bir hediye unutmak gibi sıradan bir şey için bu kadar üzölmek hiç de sana göre bir davranış değil. Canını sıkan başka bir şey mi var? Matthew’la aranızda bir şey mi geçti?”

Belki yüzüncü kez, Rachel ve Matthew keşke daha iyi anlaşabilseler, diye geçiriyorum içimden. Belli etmemeye çalışsalar da aralarında gizliden gizliye bir güvensizlik var hep. Matthew açısından bakıldığında, haklı olarak, kendisini onaylamadığını bildiği için Rachel'dan hoşlanmıyor. Rachel açınsındansa durum daha karmaşık. Matthew'dan hoşlanmaması için ortada belli bir neden yok; o yüzden içimden küçük bir ses, hayatımda biri olduğu için Rachel'ın beni kıskandığını fısıldıyor. Diğer yandan mutluluğumun onu mutlu ettiğini biliyorum ve böyle düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum.

“Hayır, her şey yolunda” diyerek onu rahatlatmaya, dün geceyi aklımdan atmaya çalışıyorum. “Neden gerçekten de hediyeledi...” Bu sözler bile arabadaki kadına ihanetmiş gibi geliyor bana.

Rachel, “Eh, o akşam biraz sarhoş olmuştun” diyor ve akşamın hatırasıyla gülümsüyor. “Matthew seni alacağı için araba kullanmak zorunda değildin ve şaraba yüklendin. Belki bu yüzden unutmuşundur.”

“Haklısın galiba.”

“Neyse, kahveni bitir de gidip alalım şu hediye.”

Kahvelerimizi bitirip dördüncü kata iniyoruz. Bir çift pudra mavisi bavulu seçmek fazla zamanımızı almıyor. Mağazadan çıkarken Rachel'ın gözünü benden ayırmadığını hissediyorum.

“Öğle yemeğine gitmek istediğinden emin misin? Vazgeçmek istersen, hiç önemli değil.”

Öğle yemeği düşüncesi, arabadaki kadın hakkında konuşmaktan kaçınmak için başka şeylerden bahsetme çabası, birden büyüyor gözümde. “Aslına bakarsan, başım çok ağrıyor; dün akşam kutlamayı biraz abarttım galiba. Öğle yemeğini haftaya ertelese? Nasılsa çalışmıyorum, istediğin herhangi bir gün inebilirim şehre.”

“Elbette. Bu akşam Susie’nin partisine geleceksin ama değil mi?”

“Tabii. Ama her ihtimale karşı bavulları sana versem?”

“Hiç sorun değil. Arabayı nereye park ettin?”

“Ana caddenin sonuna.”

Rachel başını sallıyor. “Tamam. Benimki katlı otoparkta... Burada vedalaşalım o zaman.”

Bavulları işaret ediyorum. “Halledebilecek misin?”

“Bunlar hafif bavul, unuttun mu? Zorlanırsam, bana yardımcı olacak yakışıklı bir genç bulurum nasılsa!”

Onu şöyle bir kucaklıyor, sonra arabamın yolunu tutuyorum. Kontağı çevirirken panelde beliren saate bakıyor ve biri bir geçtiğini görüyorum. İçimden bir ses, oldukça güçlü bir ses, haberleri dinlemememi söylüyor bana, ama radyoyu açarken buluyorum kendimi.

“Dün akşam Browbury ile Castle Wells arasındaki Blackwater Lane’de, bir arabada kadın cesedi bulundu. Kadının vahşice bir cinayete kurban gittiği söyleniyor. Dün akşam saat on bir ile on iki arasında o yoldan geçtiyseniz veya geçen birini tanıyorsanız, lütfen en kısa zamanda polisle irtibata geçin.”

Uzanıp radyoyu kapatırken, stresten ellerim titriyor. *Vahşice bir cinayete kurban gitti.* Havada asılı kalıyor bu sözler. Midem bulanıyor, vücudumu ateş basıyor; biraz nefes alabilmek için pencereyi açıyorum. Neden sadece “öldürüldü” demezler; öldürülmek yeterince kötü değil mi? Yanıma bir araba yanaşıyor, şoför farlarını yakıp söndürürken park yerinden ayrılıp ayrılmadığımı soruyor bana. Başımı iki yana sallayınca uzaklaşıyor yanımdan. Bir dakika sonra başka bir araba geliyor; o da aynı şeyi soruyor. Ardından bir başkası... Ama ben yerimden kımıldamak istemiyorum; istediğim tek şey, cinayet artık haber olmaktan çıkana, herkes hayatına devam edip vahşice bir cinayete kurban giden kadını unutana dek burada kalmak.

Biliyorum, çok aptalca, ama kadının ölümü benim suçummuş gibi hissediyorum. Gözyaşları gözlerime batıyor. Suçluluk duygusundan kurtulabileceğimi tasavvur edemiyorum; bu duyguyu hayatım boyunca yanımda taşıyacağım düşüncesi, bir anlık bencillik için fazlasıyla büyük bir bedelmış gibi geliyor bana. Ama işin doğrusu, zahmet edip de arabamdan inmiş olsaydım, o kadın bugün hayatta olabilirdi.

Ağzımda iğrenç bir tat var; içimdeki tiksintinin fiziksel bir tezahürü olsa gerek. Eve giderken arabayı oldukça yavaş sürüyor, arabamın koruyucu kabuğundan dışarı çıkmayı olabildiğince geciktiriyorum. Eve ayak bastığım andan itibaren her yerde bu cinayet olacak; televizyonda, gazetelerde, herkesin ağzında... Her bir haber ve konuşma, ormandaki kadına yardım etmekteki âcizliğimi tekrar tekrar hatırlatacak bana.

Arabadan inerken, bahçede yakılan ateşin kokusu çocukluğuma götürüyor beni. Gözlerimi kapatıyor ve mutluluk dolu birkaç saniye boyunca temmuz ayının sıcak, güneşli gününden ekim ayının ayaz ve soğuk gecesine gidiyorum. Annemle birlikte çatala batırdığımız sosislerimizi yerken, babam bahçenin kenarında havai fişek patlatıyor. Gözlerimi açtığımda güneşin bulutun arkasında gözden kaybolduğunu ve ruh halimi bir ayna gibi yansıttığını fark ediyorum. Normalde Matthew'un yanına giderim, ama bu kez doğrudan eve giriyor, biraz olsun yalnız kalacağım için seviniyorum.

Matthew birkaç dakika sonra mutfağa gelip, "Arabanın sesini duyduğumu sandım" diyor. "Bu saatte dönmeni beklemiyordum. Öğle yemeğine gitmeyecek miydiniz?"

"Gidecektik, ama sonra, bugünlük bu kadar yeter diyerek ertelemeye karar verdik."

Yanıma gelip alnıma bir öpücük konduruyor. "İyi bari. Öğle yemeğini benimle yersin o zaman."

Tişörtünden gelen kokuyu içime çekip, "Ateşin kokusu sinmiş üstüne" diyorum.

“Geçen hafta kestiğim o dallardan kurtulayım dedim. Şansına muşambanın altındaydılar da yağmurdan ıslanmadılar; ama o dalları şömine için kullansaydık, bütün ev kokardı.” Matthew kollarını vücuduma doluyor. İlk tanıştığımızda söylediği sözleri tekrarlayarak, “Sen benim için yaratılmışsın, biliyorsun değil mi?” diyor yumuşak bir sesle.

Okulda çalışmaya başlayalı altı ay olmuştu. Bir grup arkadaş doğum günümüzü kutlamak için bir şarap evine gittik. Mekâna ayak basar basmaz Connie, Matthew’u fark etti. Masalardan birinde tek başına oturuyor, belli ki birini bekliyordu. Connie, randevulaştığı kişinin gelmemesi halinde, Matthew’un yanına gidip o kişinin yerini almayı teklif edeceğini söyleyerek şakalaştı bizimle. Aradan biraz zaman geçip de Matthew’un hâlâ yalnız olduğunu görünce, o zamana kadar epeyce sarhoş olmuş Connie, yanına gidip bize katılmasını teklif etti.

Connie, Matthew’u kendisiyle John arasında oturturken Matthew, “Ekildiğimi kimsenin fark etmemesini umuyordum” dedi. Ben tam karşısında oturuyordum. Saçlarının altına nasıl düştüğünü, bana baktığı zamanlarda –ki oldukça sık yaşanmıştı bu durum– mavi gözlerini fark etmemek elde değildi. Bakışlarına fazla anlam yüklememeye çalıştım; iyi ki de öyle yapmışım, çünkü birkaç şişe şarabın ardından artık kalkmaya karar verdiğimizde, Matthew Connie’nin telefon numarasını alıp cep telefonuna kaydetti.

Connie birkaç gün sonra ağzı kulaklarında öğretmenler odasına gelip Matthew’un aradığını ve benim telefon numaramı rica ettiğini söyledi. Ona verebileceğini söyledim. Matthew daha sonra beni aradığında, oldukça heyecanlı ve son derece sevimli bir biçimde, “Seni görür görmez benim için yaratıldığını anladım” dedi.

Düzenli olarak görüşmeye başladıktan bir süre sonra baba olamayacağını itiraf etti. Onunla bir daha görüşmek

istememezsem bunu anlayışla karşılayacağını da söyledi. Ama o zamana dek ben ona çoktan âşık olmuştum bile. Sözleri ağır bir darbe oldu benim için, ama dünyanın sonu gelmiş gibi de hissetmedim. Matthew bana evlenme teklif edene dek başka hangi yollardan çocuk sahibi olabileceğimizi konuşmuş, evlendikten bir yıl sonra bu konuyu ciddi olarak araştırmaya karar vermiştik. Şimdi evliliğimizin üstünden bir yıl geçti. Bu genelde aklımdan hiç çıkaramadığım bir konu, ama şimdi erişemeyeceğim kadar uzak gibi geliyor bana.

Matthew kollarını hâlâ vücuduma dolamış halde, “İsteddiğini bulabildin mi?” diye soruyor.

“Evet, Susie’ye bavul aldık.”

“Sen iyi misin? Biraz keyifsiz görünüyorsun.”

Birden son derece şiddetli bir yalnız kalma ihtiyacı hissediyorum. Kollarından kurtulurken, “Biraz başım ağrıyor” diyorum. “Aspirin alsam iyi olacak.”

Yukarı kata çıkıp banyodan aspirin alıyor, musluktan doldurduğum suyla içiyorum. Başımı kaldırırken aynaya yansıyan yüzümü görüyorum. Tedirgin bir halde dikkatle bakıyor, duygularımı ele verecek bir işaret bulmaya, insanlara her şeyin aslında olması gerektiği gibi olmadığını söyleyen bir şeyler görmeye çalışıyorum. Ama bir yıl önce Matthew’la evlenen kişiden farklı birini görmüyorum aynada; aynı kestane rengi saçlar, aynı mavi gözler bakıyor bana.

Yansımama sırtımı dönüp yatak odamıza giriyorum. Elbise yığının yeni yapılmış yatağın üstünde duruyor şimdi; Matthew etrafı toplamam için nazikçe bir hatırlatma yapmış bana. Normal bir günde bu durum gülümsetir beni, ama bugün sinirleniyorum işte. Gözlerim büyük büyükannemin yazı masasına kayıyor ve Rachel’in sözünü ettiği, Susie’nin hediyesi için aramızda topladığımız yüz altmış pound geliyor aklıma. O parayı aldıysam bu masada olması gerek. Güvende olmasını istediğim şeyleri hep bu masaya kaldırırm çünkü.

Derin bir nefes alıp yazı masasının solundaki küçük çekmececin kilidini açıyor ve çekmeceyi çekiyorum. İçinde dağınık halde bir yığın banknot var. Sayıyorum; tam tamına yüz altmış pound.

Yatak odamın sıcak ve huzurlu ortamında, bu parayı almayı tamamen unutmuş olduğum gerçeği kâbus gibi çöküyor üstüme. Bir isim, bir yüz unutmak normaldir; anlarım... Ama insanın hediye önerdiğini ve bunun için para aldığını unutmaması hiç de normal sayılmaz.

Matthew kapı ağzından, “Şimdiden iyileşmiş görünüyorsun” diyor ve bir an korkudan sırıyorum. “Aspirin aldın mı?”

Masanın çekmecesini kapatıyorum hemen. “Evet, çok daha iyi hissediyorum şimdi.”

“Güzel.” Matthew gülümsüyor. “Ben kendime bir sandviç hazırlayacağım. Sen de ister misin? Yanına bir de bira açarım diyorum.”

Yemek fikri midemin altüst olmasına yol açıyor. “Hayır, sen ye. Ben daha sonra bir şeyler atıştırırım. Bir fincan çay içeceğim sadece.”

Matthew’un peşinden aşağıya iniyor, mutfığa girip masaya oturuyorum. Önüme bir fincan çay koyduktan sonra dolaptan ekmek, buzdolabından kaşarpeyniri alıp kendine çabucak bir sandviç hazırlıyor ve tabağa koymadan yemeye başlıyor.

Sandviç kırıntılarını yere döke saça, “O cinayet olayı bütün sabah birinci haberdî” diyor. “Yollar kapatılmış, polis olayı soruşturuyor, kanıt arıyor. Tüm bunların buraya beş dakikalık bir mesafede yaşandığını düşünmek delice!”

İrkilmemeye ve seramik mutfak zeminindeki beyaz kırıntılara dalgın dalgın bakıyormuş gibi görünmeye çalışıyorum. Kırıntılar denizde mahsur kalmış da yakınlarda onlara yardım edecek kimse yokmuş gibi görünüyor. “Kimliğini öğrenen bilmişler mi?” diye soruyorum.

“Polis öğrenmiş olmalı; yakın akrabalarına haber vermiş-

lerdir mutlaka. Ama herhangi bir açıklama yapmadılar. Birileri ne büyük bir acı yaşıyordur şimdi... Hep ne düşünüyorum biliyor musun? Dün akşam aptallık edip de eve o yoldan gelmiş olsaydın, o kadının yerinde sen olabilirdin.”

Çay kupası elimde, ayağa kalkıyorum. “Ben gidip uzanacağım biraz.”

Endişeli bir ifadeyle bana bakıyor. “İyi olduğuna emin misin? Pek de öyle görünmüyorsun. İstersen bu akşam partiye gitmeyelim, ha?”

Gülümsüyorum ve onu anlıyorum. Matthew kesinlikle partilerin adamı değildir, çünkü partiye gitmektense, arkadaşlarıyla evde yemek yemeyi tercih eder. “Gitmek zorundayız. Susie’nin kırkıncı yaş günü partisi.”

“Başın ağrıyor olsa bile mi?” Sesindeki isteksizliği algılıyor ve içimi çekiyorum.

“Evet” diyorum kesin bir tavırla. “Merak etme, Rachel’la konuşmak zorunda kalmayacaksın.”

“Onunla konuşma konusunda bir derdim yok, ama bana sürekli kınarcasına bir ifadeyle bakmıyor mu, illet oluyorum. Hep yanlış bir şeyler yapmışım gibi hissettiriyor. Bu arada, kuru temizlemeciden ceketimi aldın mı?”

Ümitsizliğe kapılıyorum, cesaretim kırılıyor resmen. “Hayır, üzgünüm. Unuttum.”

“Ah, boş ver. Giyecek başka bir şey bulurum nasılsa.”

Bu anı ve son zamanlarda unuttuğum diğer şeyleri düşünüp, “Üzgünüm” diyorum bir kez daha. Birkaç hafta önce cüzdanımı mutfak masasında unutmuştum, Matthew markete kadar gelip beni ve bir araba dolusu yiyeceği kurtarmıştı. O zamandan beri deterjanın durması gereken yerde süt kutusunu, deterjanı da buzdolabında bulmuş, randevumu unuttuğum için dışıdan gelen öfkeli telefonla uğraşmak zorunda kalmıştı. Şimdiye dek tüm bu olan biteni gülerek geçiştirmiş, eğitim yılının sonuna geldiğimiz için kafamda bin ta-

ne şey olduğunu söylemişti. Ancak tıpkı Susie'nin hediyesinde olduğu gibi, hafızamın beni yanılttığı ve Matthew'un bilmediği başka olaylar da yaşandı. Okula kitaplarımı almadan gittim mesela; hem kuaför, hem de Rachel'la olan öğle yemeği randevusunu unuttum. Ve geçen ay çantamı evde bıraktığımdan habersiz kırk kilometre yol yapıp Castle Wells'e gittim. Mesele şu ki, Matthew annemin elli beş yaşında öldüğünü ve son zamanlarında unutkan olduğunu bilse de, hayatının son üç yılında onu yıkamak, giydirmek ve beslemek zorunda kaldığımdan haberi yok; ona bundan hiç bahsetmedim çünkü. Matthew anneme, kırk dört yaşındayken ki on yıl sonra ben de o yaşta olacağım, bunama teşhisi konulduğunu da bilmiyor. O zamanlar, yaklaşık on yıl kadar sonra, aynı teşhisin bana da konulma olasılığının bulunduğunu öğrenirse, benimle hâlâ evlenmek istemeyeceğini düşünüyordum.

Şimdi benim için her şeyi yapacağını biliyorum, ama aradan uzun zaman geçti. Ondan bazı şeyleri sakladığımı nasıl itiraf edebilirim? Çocuk sahibi olamayacağı konusunda bana son derece açık ve dürüst davranmışken, ben gerçeklerin önüne bencil korkularımı koydum. Yatağa uzanırken, *şimdi bunun bedelini ödüyorum*, diye düşünüyorum.

Rahatlamaya çalışıyorum, ama dün akşamın görüntüleri, bir filmden kareler gibi ardı ardına gözümün önüne geliyor. Yolda, önümde bir araba görüyorum. Direksiyonu aniden kırıp arabanın yanından dolaştığımı, yanından geçerken başımı çevirip sürücüsüne baktığımı görüyorum. Ve sonra bir kadının pencereden bana bakan bulanık yüzünü, tabii...

* * *

Öğleden sonrasının ilerleyen saatlerinde Matthew yanıma geliyor. "Bir iki saatliğine spor salonuna gidiyorum. Birlikte yürüyüş yapmak filan istemiyorsan tabii..."

“Hayır, git, sorun değil” derken, evde yalnız başıma biraz zaman geçireceğim için memnun oluyorum. “Okuldan getirdiğim evrakları tasnif etmem gerek. Bu işi şimdi yapmazsam, bir daha hiç yapamam.”

Matthew başıyla onaylıyor. “Geri döndüğümde ikimiz de birer kadeh şarabı hak etmiş olacağız demektir.”

“Anlaştık” diyor, öpücüğünü kabul ediyorum. “İyi eğlen-celer.”

Kapının kapandığını duyuyor, ama evrakları tasnif etmek üzere çalışma odasına gitmek yerine mutfak masasında oturmaya devam ediyor, kafamdaki düşüncelerle cebelleşiyorum. Ev telefonu çalıyor bir süre sonra. Rachel arıyor.

Nefes nefese, “Neler oldu, asla tahmin edemezsin” diyor. “Öldürülen genç kadın var ya? Meğerse bizim şirkette çalışı-yormuş...”

“Oh, Tanrım” diye mırıldanıyorum.

“Ne kötü değil mi? Susie resmen bunalımda. Kendini çok kötü hissediyor; doğum günü partisini iptal etti. Tanıdığımız biri öldürülmüşken kutlama yapamayacağını söylüyor.”

Dışarı çıkmak zorunda kalmayacağım için biraz rahatlı-yorum; diğer yandan öldürülen kadının biraz daha ete ke-miğe bürünmüş olması, daha da kötü hissetmeme neden oluyor.

Rachel bir anlık duraklamadan sonra, “Farklı bölümlerde çalıştığımız için onu çok iyi tanı mıyordum” diye devam ediyor, “ama kendimi çok kötü hissediyorum, çünkü dün havaa-lanından işyerine geldiğimde park yeri yüzünden biriyle mü-nakaşa ettim. Sanırım o kadındı. Sözlü bir atışma oldu, uçak yolculuğunun sersemliği üstümdeydi hâlâ. Şimdi keşke çekip gitseydim oradan, diye düşünüyorum.”

“Nereden bilecektin?” deyiveriyorum otomatik olarak.

“Susie, kadının arkadaşlarının yıkıldığını söylüyor. Bazı-ları kadının kocasını da tanıyormuş. Adamcağızın da akli ba-

sından gitmiş tabii. Şimdi iki yaşındaki ikizlerini tek başına büyütme zorunda kaldı zavallı.”

“İkizler mi?” Kelime zihnimde yankılanıyor.

“Evet, ikiz kızları varmış. Ne büyük bir trajedi ama...”

Buz kesiyorum. “Kadının adı neymiş?”

“Susie, Jane Walters olduğunu söyledi.”

İsmi duyunca, suratıma balyoz yemiş gibi oluyorum. “Ne? Jane Walters mı dedin?”

“Evet.”

Aklımdan bin türlü şey geçiyor. “Hayır, olamaz. Mümkün değil.”

Rachel, “Susie de böyle dedi” diyor ısrarla.

“Ama... Ama ben onunla öğle yemeği yedim.” Öylesine afallamış bir vaziyetteyim ki, konuşmakta zorlanıyorum. “Onunla öğle yemeği yedin; gayet iyiydi. Bir yanlışlık olmalı.”

Rachel şaşırmış gibi, “Onunla öğle yemeği mi yedin?” diye soruyor. “Ne zaman? Yani onu nereden tanıyordun, demek istedim?”

“Beni, şirketinizde çalışan adam, Colin’in veda partisine götürmüştün ya; işte orada tanıştım onunla. Çok kalabalık bir parti olacağı için peşine takılmamda bir sakınca olmadığını ve Finchlakers’ta çalışmadığımı kimsenin anlamayacağını söylemiştin. Onunla barda karşılaşmış, birbirimize telefon numaralarımızı vermiştik. Birkaç gün sonra aradı beni. Sen New York’tan aradığında ondan söz etmiş, ertesi gün öğle yemeği yiyeceğimizi söylemiştim. En azından söylediğimi düşünüyorum, yani...”

Ne kadar üzgün ve yıpranmış halde olduğumu bilen Rachel nazik bir tavırla, “Hayır, bana ondan söz ettiğini hiç sanmıyorum” diyor. “Söz etmiş veya adını söylemiş olsan bile kim olduğunu bilemezdim. Çok üzgünüm, Cass; çok kötü hissediyor olmalısın.”

O an aklıma geliyor. “Gelecek hafta evine gidecektim” diyorum. “Kızlarıyla tanışacaktım.” Gözüme yaşlar doluyor.

“Ne korkunç, değil mi? Katilinin dışarıda bir yerde olduğunu bilmek, yani.” Bir an duraksadığını duyuyorum. “Cass, seni endişelendirmek istemem, ama evin cinayetin işlendiği yere birkaç kilometrelik mesafede. Şey, biraz ıssız bir yerdesin yani... Yolun sonunda, bir başına...”

Midemin bulandığını hissediyor ve ancak, “Oh” diyebiliyorum. Çünkü bu hengâmede endişe içinde kıvranırken, katilin dışarıda elini kolunu sallaya sallaya dolaştığını hiç düşünmedim. Ve evde ancak yukarı katta, pencere kenarında durduğumuzda cep telefonu ile konuşabildiğimizi...

“Evde alarm yok, değil mi?”

“Hayır.”

“O zaman evde yalnız kaldığında kapıları kilitleyeceğine söz ver bana.”

“Tamam... Tabii, kilitlerim” derken, konuşmayı bir an evvel sonlandırmak istiyorum. Öldürülen kadın hakkında konuşmak kahrediyor beni.

“Rachel, kusura bakma, kapatmak zorundayım” diyorum alelacele. “Matthew beni arıyor.”

Telefonu kapatıyor ve gözyaşlarına boğuluyorum. Rachel’in biraz evvel anlattıklarına inanmak o kadar zor ki... Arabasında öldürülen genç kadının, çok iyi bir dostluk kuracağımızı hissettiğim yeni arkadaşım Jane olduğuna inanmak istemiyorum. Kaderimizde bir araya gelmek varmış gibi, tesadüfen gittiğim bir partide, tesadüfen tanışmıştık onunla. Hâlâ hüngür hüngür ağlıyor, şu an her şey gözümün önünde olup bitiyor muş gibi, Bedales’teki bara yaklaşırken görüyorum onu.

* * *

Bana bakıp gülümserken, “Affedersiniz, garsonu mu bekliyorsunuz?” diye sordu.

“Hayır, meraklanmayın. Kocamın gelip beni almasını bek-

liyorum.” Ona yer açmak için yana kaydım. “İsterseniz şuraya sıkışabilirsiniz.”

Kendilerine servis yapılmasını bekleyen insanların çokluğunu kastederek, “Teşekkürler. İçki içmek için ölüp bitmiyorum neyse ki” diye espri yaptı. “Colin’in bu kadar çok kişiyi davet ettiğini bilmiyordum.” Soran bakışlarla bana bakarken, masmavi gözleri olduğunu gördüm. “Seni daha önce hiç görmedim. Finchlakers’ta yeni misin?”

Suçlu bir ifadeyle, “Finchlakers’da çalışmıyorum aslında” diye itiraf ettim. “Buraya bir arkadaşımla geldim. Bunun özel bir etkinlik olduğunu biliyorum, ama arkadaşım partiye çok kişinin katılacağını, fazladan birinin göze batmayacağını söyledi. Kocam arkadaşlarıyla birlikte maç izliyor, arkadaşımın gönlü yalnız kalmama izin vermedi.”

“Arkadaşın iyi birine benziyor.”

“Evet. Rachel harika biridir.”

“Rachel Baretto mu?”

“Onu tanıyor musun?”

“Hayır, pek sayılmaz.” Gülümsedi; yüzünde güller açtığını gördüm. “Benim kocam da maç izliyor bu akşam. İki yaşındaki ikizlerimize bakıyor bir yandan.”

“İkiziniz var demek! Ne güzel! Adları ne?”

“Charlotte ve Louise; ama Lottie ve Loulou olarak bilinirler.” Cep telefonunu çıkarıp fotoğraflara göz gezdirdi. “Alex, kocam bunu yapmamamı söyler hep bana; en azından tamamen yabancı olduğum insanlara, ama elimde değil işte.” Görebileyim diye telefonun ekranını bana doğru çevirdi. “İşte ikizlerim.”

“Harikulade görünüyorlar” derken, gerçekten de öyle olduklarını düşündüm. “O beyaz elbiseleriyle iki minik melek gibiler. Hangisi, hangisi?”

“Şu Lottie, şu da Loulou.”

“Birbirlerine tıpatıp benziyorlar; bana öyle göründüler.”

"Tam olarak öyle değil, ama birçok insan onları ayırt etmekte zorluk çekiyor."

"Eminim öyledir. Oh, saurım senin sıran geldi."

Arkasını döndü ve garsonun siparişini almak üzere beklediğini gördü. "Bir kadeh kırmızı South African lütfen." Sonra bana dönerek, "Sen bir şey ister misin?" diye sordu.

"Matthew birazdan burada olur..." Bir an tereddüt ettim. "Ama araba kullanmayacağım nasılsa... Neden olmasın? Teşekkür ederim; ben de bir kadeh beyaz şarap alayım."

"Bu arada adım Jane."

"Ben de Cass. İçkini aldın, burada durma zorunda değilsin. Arkadaşların seni bekliyorlardır herhalde."

"Birkaç dakika daha beni özleyeceklerini sanmıyorum." Kadehini kaldırdı. "Tesadüfen tanışmamıza. Bu akşam böyle içki içebilmek benim için büyük bir lüks. İkizler doğduğundan beri pek dışarı çıkmadım; çıktığım zamanlarda da araba kullandığım için içmedim. Ama bu akşam beni eve bir arkadaşım bırakacak."

"Nerede oturuyorsun?"

"Heston'da; Browbury'nin diğer tarafında. Bilir misin orayı?"

"Birkaç kez orada bir meyhaneye gitmiştim. Yolum karşısında küçük, çok hoş bir park var."

Jane gülümseyerek, "Çocuklar için çok güzel bir oyun alanı olan bir park" diye ekledi. "Zamanımın büyük bölümünü orada geçiriyorum. Castle Wells'te mi yaşıyorsun?"

"Hayır. Browbury'nin bu tarafında, Nook's Corner'da küçük bir köyde evimiz var."

"Bazen Castle Wells'ten gelirken, kestirmeden gitmeye karar verdiğim zamanlarda ormanın içinden geçen o yolu kullanıyorum. Orada yaşadığın için çok şanslısın. Harikulade bir yer."

"Öyle, ama bizim evimiz biraz fazla ıssız bir yerde. Otoyoldan birkaç dakika uzaklıkta olmak çok büyük bir avantaj tabii... Ben Castle Wells'teki lisede öğretmenlik yapıyorum."

Jane gülümsedi. "John Logan'ı tanırsın o zaman."

"John'u mu?" Şaşırdım, gülmeye başladım. "Evet, tanıyorum. John arkadaşın mı?"

"Birkaç ay öncesine kadar birlikte tenis oynardık. Hâlâ öyle şakacı mı?"

"Evet, şaka fabrikası adeta..." Elimde tuttuğum telefonum vızıldamaya başladı; mesaj geldiğini haber verdi bana. Mesajı okuduktan sonra, "Matthew" dedim Jane'e. "Otopark dolmuş, arabayı yolun ortasında bırakmak zorunda kalmış."

"O zaman bir an evvel gitsen iyi olur" dedi.

Şarabımın kalanını bitirdim. "Çok güzel bir sohbet oldu. Şarap için de teşekkür ederim."

"Rica ederim." Jane duraksadı, sonra hızlı hızlı, "Bir ara birlikte kahve içmeye veya yemek yemeye ne dersin?" diye sordu.

"Harika! Çok iyi olur" dedim. Gerçekten mutlu oldum tek-lifinden. "Telefon numaralarımızı verelim mi?"

Birbirimizin cep telefon numaralarını not ettik. Evde sin-yal konusunda yaşadığımız sıkıntıdan söz ederek ona ev nu-maramı da verdim. Jane beni arayacağına söz verdi.

Ve aradan bir hafta geçmeden aradı da. Ertesi cumarte-si kocası ikizlere göz kulak olurken birlikte öğle yemeği yeme-yi önerdi. Beni bu kadar çabuk aradığı için şaşırdığımı, ama mutlu olduğumu, acaba konuşacak birilerine ihtiyacı mı var diye merak ettiğimi hatırlıyorum.

Browbury'de bir restoranda buluştuk, güzel güzel sohbet ettik. Daha o anda onu uzun zamandır tanıyormuşum gibi hissettim. Bana Alex'le nasıl tanıştığını anlattı, ben de ona Matthew'dan ve yakında bir aile olma umutlarımızdan söz ettim. Matthew'u restoranın dışında gördüğümde, ki çıkışta orada buluşmaya karar vermiştik, saatin üç olduğuna inana-madım.

Başım la pencereyi işaret ederek, "Matthew bu işte" dedim. "Erken gelmiş olmalı." Saati me baktım, yaşadığım şaşkınlık-

la bir kahkaha attım. "Hayır, tam zamanında gelmiş aslında. Biz gerçekten de iki saattir burada mıyız?"

"Öyle olmalı." Jane'in dikkati dağılmış gibiydi; başımı kaldırıp baktığımda gözünü Matthew'a diktiğini gördüm ve ister istemez gururlandım. Ona sık sık Robert Redford'ın gençliğine benzediğini söylerlerdi; insanlar, özellikle de kadınlar, sokakta yanından geçerlerken dönüp bir kez daha bakarlardı ona.

Ayağa kalkıp, "Gidip onu buraya getireyim mi?" diye sordum. "Seninle tanışmasını isterim."

"Hayır, sorun değil, meşgul görünüyor zaten." Matthew'a baktım. Telefonunu çıkarmış, mesaj yazmaya kaptırmıştı kendini. "Başka zaman... Zaten benim de Alex'e telefon etmem gerek."

Böylece ayrıldım yanından. Matthew'la el ele yürürken, dönüp restoranın penceresinden Jane'e el salladım.

* * *

Jane'le olan hatıram yavaş yavaş yok olurken, daha çok gözyaşı dökmeye başlıyorum. Annemin ardından bile bu kadar ağlamadığımı, çünkü ölümüne hazırlıklı olduğumu hatırlıyorum. Ancak Jane'le ilgili bu haber beni her yönüyle sarstı; öyle ki, beynimde her şeyin yerli yerine oturması ve cuma akşamı arabada gördüğüm kişinin Jane olduğunu, arabayla yanından geçerken pencereden bana bakan kişinin o olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Yaşadığım dehşet, içimi karartan ve beni adeta boğan suçluluk duygusuyla boy ölçüşebilir ancak. Kendimi yatıştırma çabasıyla, yağmur o kadar şiddetli yağmasaydı, onu pencerenin ardındaki bulanık görüntüsünden tanıyabilme, o olduğunu anlama şansım olsaydı, bir an bile tereddüt etmeden arabamdan inip yardımına koşardım, diyorum kendi kendime. Ama ya beni tanıdıysa

ve yanına gidip ona yardım etmemi beklediye? Bu korkunç bir düşünce tabii; ama öyle olsaydı farlarını yakıp söndürmez miydi ya da arabadan inip yanıma gelmez miydi? Sonra aklıma sonuncusundan daha korkunç bir başka düşünce geliyor: Belki de katil hâlâ oradaydı ve Jane beni korumak için oradan uzaklaşmama izin vermişti...

* * *

Matthew spor salonundan geri dönüp de yüzümü kireç gibi gördüğünde, “Cass, ne oldu?” diye soruyor.

Gözyaşlarıma hâkim olamıyorum artık. “Öldürülen o genç kadın var ya? Jane’miş.”

“Jane mi?”

“Evet. Rachel’in beni götürdüğü partide tanıştığım ve bir iki hafta önce Browbury’de öğle yemeğinde buluştuğum kadın.”

“Ne?” Matthew beyninden vurulmuşa dönüyor. “Emin misin?”

“Evet. Rachel öldürülen kadının şirket çalışanlarından biri olduğunu söylemek için beni aradı. Adını sordum, Jane Walters olduğunu söyledi. Susie de onu tanıyormuş; akşamki partiyi de bu yüzden iptal etti.”

Matthew kollarını vücuduma dolayıp beni sıkıca sarmalarken, “Cass, çok üzgünüm” diyor. “Neler hissettiğini tasavvur bile edemem.”

“O kadının Jane olduğuna inanamıyorum. Böyle bir şey olanaksızmış gibi geliyor bana. Belki bir yanlışlık vardır, belki bir başka Jane Walters’tır.”

Duraksadığını hissediyorum. “Fotoğrafını yayınladılar” diyor. “Telefonumda gördüm. Bilmiyorum, acaba...” Sesi canlılığını yitirdi, sonra duyulmaz oldu.

Başımı iki yana sallıyorum, çünkü görmek istemiyorum o fotoğrafı. Fotoğraftaki kadın Jane ise gerçekten yüzleş-

mek istemiyorum. Ama en azından durumu öğrenme şansım var.

Titrek bir sesle, “Göster” diyorum.

Matthew vücuduma doladığı kollarını çekiyor. Telefonundan internete bağlanabilmek için yukarıya çıkıyoruz. O güncel haberlere bakarken, ben gözlerimi kapatıp dua ediyorum. *Lütfen Tanrım, lütfen... Lütfen Jane olmasın.*

“İşte.” Matthew’un sesi güçlkle duyuluyor. Kalbim korkuyla atıyor; ama gözlerimi açıyor ve öldürülen kadının fotoğrafına bakıyorum. Sarı saçları, öğle yemeğinde bir araya geldiğimizdeki haline kıyasla biraz daha kısa, gözleri biraz daha açık mavi gibi görünse de, bu kesinlikle Jane.

“Bu o” diye fısıldıyorum. “Bu Jane. Kim böyle bir şey yapabilir? Kim böyle korkunç bir şey yapabilir?”

Matthew sert bir sesle, “Bir deli” diyor.

Yüzümü ona dönüp göğsüne yaslıyor, ağlamamaya çalışıyorum. Matthew’un, Jane’i bu kadar az tanımama rağmen neden bu kadar çok üzüldüğümü sorgulamasını istemiyorum çünkü.

Birden korkuya kapılıyor, “O adam hâlâ dışarıda bir yerlerde” diyorum. “Eve alarm taktırmamız gerek.”

“En iyisi sen yarın birkaç firmaya telefon et, eve gelip fiyat vermelerini iste, ne dersin? Ama teklifleri ikimiz birlikte incelemeden herhangi bir taahhütte bulunma, tamam mı? O tipleri bilirsin; hiç ihtiyacın olmayan bir şey için imzanı alırlar.”

“Tamam” diyorum. Ama öğleden sonrasının kalanını ve akşamı perişan bir halde geçiriyorum. Düşünebildiğim tek şey, arabada oturmuş, yardımına koşmamı bekleyen Jane. “Çok üzgünüm Jane” diye fısıldıyorum. “Çok, ama çok üzgünüm.”

24 Temmuz Cuma

Jane yakamı bırakmıyor. Cinayetin üstünden bir hafta geçse de onu düşünmeden geçirdiğim tek bir gün bile hatırlamıyorum. Zaman, suçluluk hissime ilaç olmadığı gibi, şiddetlenmesine yol açtı. Cinayetin hâlâ ilk haber olması, Jane'in fırtınanın ortasında neden öylesine ıssız bir yolda durmayı tercih ettiği konusunda medyada yer alan dayanıksız görüş ve yorumlarla gündemden inememesi de hiç yardımcı olmuyor bana. Yapılan inceleme, arabasında hiç sorun olmadığını gösterdi; ama arabasının sileceklerinin zar zor çalıştığı oldukça eski bir model olmasından ötürü önünü görmekte zorlandığı ve durduğu, yoluna devam etmeden önce fırtınanın dinmesini beklediği yönünde bir teori atıldı ortaya.

Olayla ilgili olarak yavaş yavaş bir resim çıkıyor ortaya. Jane saat on bire birkaç dakika kala kocasının cep telefonuna, kız arkadaşlarından birinin düğünü öncesi Castle Wells'teki barlardan birinde verdiği partiden ayrılmak üzere olduğunu ve kısa bir süre sonra eve döneceğini söyleyen bir sesli mesaj bırakmış. Restoran personeline göre Jane mekândan arkadaşlarıyla birlikte ayrılmış, ama birkaç dakika sonra, cep telefonunu evde unuttuğunu fark edip restoranın telefonunu kullanmak üzere geri dönmüş. Kocasını o sırada kanepede uyukluyormuş ve telefonun çaldığını duymamış; o yüzden polis kapısını çalana ve ona korkunç haberi verene

dek, karısının eve gelmediğinden haberi olmamış. O güne kadar üç kişi polise başvurarak cuma akşamı Blackwater Lane yolundan geçtiklerini, ama kurbanın arabasını ne park ne de seyir halinde gördüklerini bildirdi. Bu bilgi polisin cinayet saatini –Castle Wells’ten, arabanın park ettiği cebe gitmek yaklaşık on beş dakika sürdüğü için– on bir yirmi ile bir motosikletlinin cesedi bulunduğu saat olan bire beş kala arasında bir zaman dilimine indirgemesini sağladı.

Kafamda bir ses, polisle irtibata geçmeye ve onlara, o akşam on bir otuz civarında arabasının yanından geçerken kadının hâlâ hayatta olduğunu söylemeye zorluyor beni. Ama ona yardım etmediğim için bana tepki göstereceklerini söyleyen bir başka ses, daha baskın çıkıyor. Zaten cinayet saatini bu kadar kısa bir zaman dilimi için daraltmak, cinayet soruşturmasında önemli bir fark yaratmayacak. En azından ben kendimi böyle avutuyorum.

Öğleden sonra eve takılacak alarm sistemi için fiyat vermek üzere, Superior Security Systems’dan bir eleman geliyor. Randevusuna yirmi dakika erken gelerek ve kocamın evde olup olmadığını sorarak, daha ilk andan itibaren tepkimi çekiyor.

Koyu renk takım elbisesinin omuzlarına dökülmüş kepeklerin dikkatimi dağıtmaması için çabalarken, “Hayır, değil” diyorum. “Ancak evimizi güvenli bir hale getirmek için ihtiyaç duyduğumuz sistem hakkında bilgi verirseniz, anlayacağıma eminim. Olabildiğince yavaş anlatın ama.”

Son sözümdeki ima adamı pek etkilemişe benzemiyor. İçeriye davet edilmeyi beklemeden hole dalıyor. “Evde genellikle yalnız mı kalıyorsunuz?”

“Hayır, pek sayılmaz.” Sorusu tedirgin ediyor beni. “Aslına bakarsanız, kocam birazdan evde olacak” diye ekliyorum.

“Şey, evinize dışarıdan bakıldığında ve yolun sonundaki ıssız konumu düşünülüğünde, soyguncular için çok iyi bir

hedef teşkil ettiğini söyleyebilirim. Pencereleere, kapılara, garaj ve bahçeye sensor alarmı taktırmalısınız.” Holde çevresine bakmıyor. “Merdivenlere de... Gecenin bir yarısı kimsenin sessizce yukarıya tırmanmasını istemezsiniz, değil mi? Ben evi şöyle bir dolaşacağım, tamam mı?”

Adam topukları üstünde dönüyor ve merdivenleri ikişer ikişer tırmanmaya başlıyor. Peşinden gidiyorum. Sahanlığın sonundaki pencereyi çabucak gözden geçiriyor, sonra yatak odamıza girip gözden kayboluyor. Sahanlıkta bir süre oyalanıyor, adamın tek başına dolaşmasından huzursuz oluyorum. Birden ona kimlik sormadığım aklıma geliyor ve Jane’in cinayeti göz önüne alındığında, bir yabancıyı eve alma konusunda pek de dikkatli davranmadığını fark ederek dehşete düşüyorum. Adamın alarm şirketinden geldiğini bana söylemediği dank ediyor kafama. Oysa ben, randevuya erken gelmiş olmasına rağmen, öyle olduğunu düşündüm. Herhangi biri olabilir, pekâlâ.

Bu düşünce beynime öylesine yerleşiyor ki, adamın evde olmasından ötürü daha şimdiden yaşamaya başladığım huzursuzluk, yerini paniğe benzer bir hisse bırakıyor. Kalbim bir an duracak gibi oluyor, sonra arayı kapatmak istercesine deli gibi atmaya başlıyor. Elim, ayağım titremeye başlıyor sonra. Bir gözüm yatak odasının kapısında, ses çıkarmadan misafir odasına seğirtiyor ve buradan sinyal almanın sevinçiyile, cep telefonumdan Matthew’u arıyorum. Telefonu açmıyor, ama hemen ardından bir mesaj düşüyor ekranıma.

Üzgünüm, toplantıdayım. Her şey yolunda mı?

Alarm için gelen adamı gözüm hiç tutmadı

diye cevap yazarken, parmaklarım doğru harfleri bulmakta zorlanıyor.

Gönder o zaman.

Misafir odasından dışarıya adımımı attığım anda adamla burun buruna geliyorum. Olduğum yerde sıçrayıp çığlık atıyorum. Ona alarm taktırma konusunda fikrimi değiştirdiğimi söylemek üzere ağzımı açıyorum ki o benden önce davranıyor.

“Bir de bu odaya, banyoya ve aşağı kata bakmam gerek” diyor.

Adam yanımdan geçip misafir odasına giriyor. Onu orada beklemek yerine aşağıya iniyor ve ön kapının başında dikiliyor, kendi kendime ne kadar aptal olduğumu ve bir hiç yüzünden paniklediğimi söylüyorum. Adam on uzun dakika sonra tekrar holde görünüyor.

“Tamam; gidip oturalım mı?” diye soruyor.

“Buna gerek yok sanırım” diyorum. “Alarma ihtiyaç duyduğumuzdan emin değilim.”

“Bakın, bu konuyu açmak hoşuma gitmiyor, ama buraya hiç de uzak olmayan bir yerde genç bir kadın öldürüldü. O yüzden alarm taktırmamanız hata olur derim. Katilin hâlâ dışarıda gezdiğini unutmayın.”

Hayatımda ilk kez gördüğüm birinin Jane’in ölümünden söz etmesi dengemi bozuyor; adamın evimden çıkıp gitmesi için can atıyorum. “İletişim bilgileriniz var mı? Şirketinizin yanı?”

“Tabii.” Adam elini ceketinin cebine atarken, bıçak çıkarcığını düşünüp ister istemez bir adım geriliyorum. Ama cebinden çıkardığı elinde sadece bir kart var. Kartı alıp inceliyorum. Adının Edward Garvey olduğu yazıyor. Edward tipi mi var bu adamda? Şüphelenmek, görüyorum ki bende alışkanlık haline geliyor.

“Teşekkür ederim” diyorum. “Ama kocam buradayken uğramanız daha iyi olacak sanırım.”

“Tabii, sorun olmaz. Ama bir daha ne zaman uğrarım, bilmiyorum. Bunu söylememem gerektiğinin farkındayım, ama geçen hafta işlenen o cinayet işlerin hareketlenmesini sağladı, ne demek istediğimi anlatabildim mi? Bana on dakika za-

man ayırabilirseniz, eve nasıl bir sistem kurulması gerektiğini kısaca izah ederim size. Kocanız geldiğinde ona anlatırsınız.”

Mutfığa doğru yürüyüp kapı ağzında duruyor, elini uzatıp beni içeriye davet ediyor. Ona burasının benim evim olduğunu hatırlatmak istesem de kendimi bir şekilde mutfığa girerken buluyorum. Bu işler böyle mi oluyor; insanlar, mez-bahanın yolunu tutan koyunlar misali, kendilerini tehlikenin kucağına böyle mi atıyorlar? Adam mutfak masasında karşıma değil de, yanıma oturup beni köşeye sıkıştırdığında, te-dirginliğim zirve yapıyor. Elindeki broşürü açıyor, ama öyle gerginim ki, söylediği hiçbir şeye odaklanamıyorum. Yeri geldiğinde başımı sallıyor, sözünü ettiği rakamlar ilgimi çekmiş gibi görünmeye çalışıyorum, ama sırtımdan terler boşalıyor. Ayağa fırlayıp ona evimi derhal terk etmesini söylemekten beni alıkoyan tek şey, orta sınıf aile terbiyem. Aslında katilini arabaya almak istemediğini fark ettiğinde, Jane’in, aceleyle arabasının camını kapatıp hızla oradan uzaklaşmasını önleyen şey de aldığı terbiye miydi?

“Tamam, anlaşıldı.” Adam evrakları çantasına kaldırıp önüme bir broşür koyarken şaşkın bir ifadeyle bakakalıyorum. “Bunu akşam kocanıza gösterin. Etkileneceğine eminim; inanın bana.”

Adamın arkasından kapıyı kapattığımda rahatlayabiliyorum ancak. Ama yakınlarda bir kadının cinayete kurban gittiği düşünüldüğünde, adamı eve almadan önce kimlik sormakla ne büyük bir aptallık etmiş olduğum gerçeğiyle bir kez daha sarsılıyor, sağduyulu hareket etme konusundaki eksikliğimi sorguluyorum. Birden üşüdüğümü hissederek süveterimi almak üzere yukarıya çıkıyorum. Yatak odasına girdiğimde pencerenin açık olduğunu görüyorum. Bir an gözü-mü pencereye diyor ve bunun ne anlama geldiğini veya bir anlamı olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. İskemlenin arkasında asılı olan süveteri alıp giyerken, *fazla evham-*

lı oldun, diyorum kendi kendime. Pencereyi Superior Security Systems'dan gelen adam açmış olsa bile –ki sensorların nereye monte edileceğini görmek için muhtemelen o açmıştır– bu onun pencereyi, daha sonra geri dönüp seni öldürmek için açık bıraktığı anlamına gelmez.

Pencereyi kapatıyorum, aşağıya inmek üzereyken telefon çalıyor. Matthew'dur, diye tahmin ediyorum, ama arayan Rachel.

“Birlikte bir içki içmeye ne dersin?” diye soruyor.

Evden çıkmak için bir bahane bulmanın sevinciyle, “Evet!” diyorum. “Rachel’ın o şen şakrak ruh halinden biraz uzak olduğunu sezinleyip, “Sen iyi misin?” diye ekliyorum.

“Evet, canım bir kadeh şarap içmek istedi sadece. Saat altı senin için de uygun mu? Browbury’ye gelebilirim.”

“Harika. Sour Grapes’te buluşalım mı?”

“Tamam. Orada görüşürüz.”

Mutfağa geri dönüyorum. Superior Security Systems’in broşürü hâlâ masanın üstünde duruyor. Matthew akşam yemeğinden sonra incelesin diye broşürü bir kenara kaldırıyorum. Saat şimdiden beş buçuk olmuş bile; alarm şirketinden gelen adamla görüşmem fark ettiğimden de uzun sürmüş olmalı. Hemen giyinip dışarıya çıkıyorum.

Şehir oldukça kalabalık... Şarap barına giderken birinin bana seslendiğini duyuyorum. Başımı kaldırıp baktığımda kalabalığın arasından yolunu bulmaya çalışan sevgili arkadaşım Hannah’yı görüyorum. Hannah, Matthew’un tenisten arkadaşı Andy’nin karısı. Yeni arkadaş olduk, ama öyle eğlenceli bir kadın ki, onu keşke daha önce tanısaydım diye düşünüyorum. “Uzun zamandır görüşemiyoruz.”

“Biliyorum, gerçekten uzun zaman oldu. Ben de Rachel’la buluşmaya gidiyordum, yoksa bir içki içelim derdim. Ama bu yaz mangala bekliyorum mutlaka.”

Hannah, “Çok sevinirim” diyerek gülümsüyor. “Andy ge-

enlerde Matthew'u son zamanlarda kulüpte görmediğinden söz ediyordu." Duraklıyor. "Geçen hafta öldürülen Şu genç kadın... Ne korkunç, değil mi?"

Jane konusunun açılmasıyla birlikte kara bulutlar c k yor üstüme. "Evet, çok korkunç" diyorum.

Hannah hafifçe titriyor. "Polis katili hâlâ bulamadı. Sence kadının tanıdık  biri miydi? Cinayetlerin çoğunlukla kurbanın tanıdık  kişiler tarafından iŐlendiğ  söyleniyor."

" yle mi?" diyorum. Hannah'ya Jane'i tanıdık mdan, iki hafta önce onunla öğle yemeğ  yediğ mden bahsetmem gerektiğ ni biliyorum, ama dilim varmıyor bir türlü. Hakkında sormaya başlamasını, nasıl biriydi demesini istemiyorum çünkü. Ve Jane'den söz edemiyor oluŐum, bir başka ihanetmiş gibi geliyor bana.

Hannah, "Katil buradan gelip geçen biri de olabilir" diye devam ediyor. "Ama Andy, katilin etrafı bilen, yerli biri olduğu fikiran . Onun yakınlarda bir yerde saklandık nı tahmin ediyor ve bunun son cinayet olmayacağını düşünüyor. Ne korkutucu, değil mi?"

Katilin yakınlarda bir yerde saklandık  düşüncesi buz kesmeme neden oluyor. Hannah'nın sözleri kulaklarımda çınlarken, midemin bulandık nı ve sözlerine odaklanamadık mı fark ediyorum. Birkaç dakika konuŐmasına izin veriyor, anlattıklarına uygun düştüğünü  mit ettiğ m sözler mırıldanarak onu dinliyormuŐ gibi yapıyorum.

Saatime bakarak, "Hannah kusura bakma" diyorum, "ama saati Şimdi fark ettim. Gitmem gerek."

"Ah, tabii. Matthew'a Andy'nin onunla görüşmeyi dört gözle beklediğ ni söyle."

"Söylerim" diyorum.

Sour Grapes tıklım tıklım dolu. Rachel önünde bir şarap şişesi, masalardan birine oturmuş bile.

“Erkencisin” diyerek ona sarılıyorum.

“Hayır, sen geç kaldın; ama önemli değil.” Kadehlerden birine şarap doldurup bana veriyor.

“Kusura bakma. Arkadaşım Hannah’ya rastladım; aya-küstü sohbet ettik biraz. Bu şarabı bitirmesem iyi olacak, araba kullanacağım çünkü.” Başımla şişeyi işaret ediyorum. “Senin öyle bir derdin yok anlaşılan.”

“Daha sonra yemek için birkaç arkadaşla buluşacağım, şarabı onlarla birlikte bitiririm.”

Kadehimden bir yudum alıp serin şarabın tadını çıkarıyorum. “Eee, nasılsın?”

“Pek iyi değilim aslında. Polis son birkaç gündür işyerini mesken tuttu; Jane’le ilgili insanları sorguya çekiyor. Bugün sıra bendeydi.”

Halden anlar bir tavırla, “İçkiye ihtiyaç duymana şaşmamak gerek” diyorum. “Ne öğrenmek istediler?”

“Onu tanıyor muyum, diye sordular. Tanımadığımı söyledim, çünkü gerçek bu.” Kadehin sapıyla oynamaya başlıyor. “Ama otoparkta yaşadığımız anlaşmazlıktan söz etmedim onlara; şimdi de acaba etse miydin, diye düşünüyorum.”

“Neden söz etmedin?”

Omuzlarını silkiyor. “Bilmiyorum... Aslında biliyorum galiba. Söz edersem bir nedenim varmış gibi görüneceğini düşündüm.”

“Neden mi?” Omuzlarını silkiyor. “Ne nedeni; onu öldürmek için neden mi? Rachel insanlar park yeri için birbirlerini öldürmüyorlar!”

Rachel kuru bir sesle, “İnsanların bundan daha sudan sebepler yüzünden birbirlerini öldürdüklerine eminim” diyor. “Ama şimdi birinin aramızda geçen tartışmadan polise söz etmesinden endişeleniyorum; Jane işyerinden bir arkadaşına mutlaka söz etmiştir çünkü.”

“Sanmıyorum” diyorum. “Ama o kadar endişeleniyorsan, neden polisi arayıp kendin söylemiyorsun?”

“Çünkü bu kez de işkillenmeye başlayacaklar, ilk ifademde bundan neden söz etmediğimi düşünecekler. Suçluymuş gibi görüneceğim.”

Başımı iki yana sallıyorum. “Yanlış yorumluyorsun.” Yüzüne bakıyor, gülümsemeye çalışıyorum. “Cinayet herkesi bir şekilde etkiledi sanıyorum. Eve alarm taktırmak istiyorum. Bugün öğleden sonra fiyat vermek için biri geldi; adamla yalnız kaldığımda son derece korunmasız hissettim kendimi.”

“Tahmin edebiliyorum... Polis elini çabuk tutsa da katili bir an evvel yakalasa bari. Katilin dışarıda elini kolunu sallaya sallaya dolaştığını bilmek, Jane’in kocası için korkunç bir şey olmalı. Anlaşılan, adamcağız çocuklarına bakabilmek için iştenden izin almış.” Rachel şişeyi alıp boşalan kadehini dolduruyor. “Senden ne haber? Nasılsın?”

“Bildiğin gibi işte...” Omuzlarımı silkiyor, Jane’in öksüz kalan çocuklarını düşünmemeye çalışıyorum. “Jane sürekli aklımdayken kolay değil tabii.” Asabi bir kahkaha atıyorum. “Neredeyse onunla o öğle yemeğini yemeseydim keşke, diyeceğim.”

Rachel, “Eh, bu anlaşılır bir şey” diyor halden anlar bir tavırla. “Alarm taktırmak için anlaşma yaptın mı?”

Omuzlarım geriliyor. “Ben taktırmak istiyorum, ama Matthew o kadar istekli mi, emin değilim. İnsanın kendi evinde hapishanede olması gibi bir şey” diyor.”

Rachel kasvetli bir tavırla, “Kendi evinde cinayete kurban gitmekten iyidir” diyor.

“Böyle söyleme.”

“Doğru ama.”

“Bu konuyu kapatalım” diyorum. “Yakınlarda yeni bir iş seyahati var mı?”

“Hayır, tatil sonrasına kadar yok. Şu iki hafta bir geç-

sin, sonra ver elini Siena. Tatile çıkmak için sabırsızlanıyorum!”

“İle de Ré değil de Siena’yı tercih ettiğine inanamıyorum” diye takılıyorum. Rachel hep tatil için Île de Ré’den başka bir yeri asla düşünemeyeceğini söylerdi çünkü.

“Unuttun galiba; Siena’ya arkadaşım Angela villasına davet ettiği için gidiyorum. Kayınbiraderi Alfie’yle aramızı yapmak istediği için çağırdı beni, ama olsun” diyerek gözlerini deviriyor. Şarabından bir yudum alıp, “Île de Ré’den söz açılmışken, kırkıncı yaş günümü kutlamak için orayı düşünüyorum. Sadece kızlar olacak; gelirsin, değil mi?” diyor.

“Bayıla bayıla!” Evden uzaklaşma düşüncesi kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlıyor. Rachel’a aldığım hediye vermek için Île de Ré’den daha mükemmel bir yer olamaz, diye geçiriyorum içimden. Bir an için Jane’i unutuyorum. Rachel, Siena’da gitmek istediği yerlerden söz etmeye başlıyor. Sonraki bir saat boyunca sohbeti, cinayet ve alarm sistemlerinden uzakta tutmayı başarıyoruz, ama eve vardığımda zihinsel olarak tükenmiş hissediyorum kendimi.

Matthew mutfak masasında oturduğu yerden kalkıp beni öpüyor. “Rachel’la iyi vakit geçirdin mi?” diye soruyor.

“Evet” diyor, ayakkabılarımı çıkarıyorum. Çıplak ayakla- rımla serin fayansları hissetmek çok güzel bir his. “Onunla buluşmaya giderken yolda Hannah’ya rastladım; iyi oldu.”

Matthew düşünceli bir tavırla, “Onu ve Andy’yi çok uzun zamandır görmüyoruz” diyor. “Nasıllarmış?”

“İyi. Mangala çağırdım onları.”

“İyi fikir. Alarm şirketinden gelen adam ne oldu? Onu başından savmayı başarabildin mi?”

Dolaptan iki kupa alıp su ısıtıcısını çalıştırıyorum. “Sonunda, evet. Bakman için bir broşür bıraktı. Ya sen? Günün nasıl geçti?”

Matthew iskemlesini geriye itip ayağa kalkıyor. Sırtını es-

netip omuz kaslarını rahatlatıyor. “Yoğun bir gündü. Haftaya iş seyahati olmasaydı, iyi olurdu.” Yanıma gelip burnunu enseme sürüyor. “Seni özleyeceğim.”

Afallıyor, kollarından kurtuluyorum. “Dur bir dakika, ne demek istiyorsun; gidiyor musun yani?”

“Biliyorsun, platforma gitmeliyim.”

“Hayır, bilmiyorum. Platforma gideceğinden hiç bahsetmemiştin.”

Şaşkın bir ifadeyle yüzüme bakıyor. “Nasıl yani? Tabii ki bahsettim.”

“Ne zaman?”

“Bilmiyorum, bir iki hafta önce olmalı. Haberi alır almaz söyledim sana.”

Başımı iki yana sallıyorum inatla. “Söylemedin. Söyleseydin hatırlardım.”

“Hatta haberi verdiğimde, evden uzak kaldığım zamanı, eylül ayındaki ders programı üstünde çalışarak değerlendirceğini, böylece geri döndüğümde, ikimizin de rahat edeceğini söyledin.”

Şüphe tohumları filizlenmeye başlıyor zihnimde. “Bunu söylemiş olamam.”

“Eh, söyledin ama.”

Gergin bir sesle, “Söylemedim, tamam mı!” diyorum. “İş seyahatine gideceğinden bana bahsetmemişken, ısrarla aksini iddia edip durma.”

Gözlerini üstümde hissediyorum. Ne kadar üzgün olduğumu görmesin diye çay koymakla meşgul oluyorum. Ve üzüntünün tek nedeni, Matthew’un evden gidiyor olması değil...

25 Temmuz Cumartesi

Biyolojik saatim tatile uyum sağlamadı henüz. Hafta sonu olmasına rağmen erken kalkıyor, bahçeye çıkıp yabancı otları temizliyor, çiçek tarhlarını düzenliyor, işe ancak, Matthew öğle yemeği için marketten aldığı taze ekmek ve peynirle geri döndüğünde ara veriyorum. Çimlerin üstünde piknik yapıyoruz, yemeğimiz bitince çimleri biçiyor, terası süpürüyor, masa ve iskemlelerin tozunu alıyor, tavana asılı sepetlerdeki ölü bitkileri temizliyorum. Bahçe konusunda genellikle bu denli takıntılı değilimdir, ama her şeyin kusursuz görünmesini sağlamak mecburiyetindeymişim gibi hissediyorum.

İkinciye doğru Matthew yanıma geliyor.

“Bir iki saatliğine spor salonuna gitmek istiyorum; ne dersin? Şimdi gidersem, sabah yatak keyfi yapabilirim.”

Gülümsüyorum. “Kahvaltımızı da yatakta ederiz.”

“Kesinlikle” diyerek öpüyor beni. “Yedi gibi dönmüş olurum.”

Matthew gittikten sonra etli Hint yemeği yapmaya başlıyor, mutfağa hava girsin diye bahçe kapısını açık bırakıyorum. Soğan ayıklıyor, tavuk parçalarını ufak ufak doğrarken, bir yandan radyoda çalan şarkıya eşlik ediyorum. Buzdolabında iki gece önce açtığımız, ama bitirmedığımız şarap şişesini buluyor ve yemeğe ilave ediyorum. Kalan şarabı bir kadehe dolduruyor, yemek yapmaya devam ederken arada bir yudum alıyorum. Mutfakta işim bittiğinde saatin ne-

redeyse altıya geldiğini görüyor ve köpüklü banyo yapıp biraz keyif çatmaya karar veriyorum. Kendimi o kadar rahatlamış hissediyorum ki, geçen hafta boyunca beni hiç rahat bırakmayan o endişeli ruh halinden tamamen uzaklaşıyorum. Bu, Jane’le ilgili tüm düşünceleri kafamın bir kenarına atmayı başılabildiğim ilk gün. Onu düşünmek istemediğimden değil; mesele, yakamı bırakmayan o suçluluk duygusuna tahammül edemiyor olmam. Ne kadar istesem de zamanı geri alamam; o akşam arabadaki kadının Jane olduğunu fark edemediğim için hayatımı yaşamamazlık edemem.

Haber bülteni başlıyor, ama hemen kapatıyorum radyoyu. Ev, radyo sesi olmadan ürkütücü bir sessizliğe bürünüyor. Belki de biraz önce Jane’i düşündüğümünden, birden evde yalnız olduğum dank ediyor kafama. Oturma odasına, ardından çalışma odasına gidip bütün gün açık kalan pencereleri kapatıyor, ön ve arka kapıları kilitliyorum. Bir an olduğum yerde hareketsiz kalıp eve kulak kabartıyorum. Ama duyduğum tek ses, dışarıdaki güvercinin cıvıltısı.

Yukarıya çıkıyor, küveti dolduruyorum, ama içine girmeden önce banyo kapısını kilitleyip kilitlememekte tereddüt ediyorum. Alarm şirketinden gelen adamın sözlerinden etkilendiğim için kendime kızıyor ve yine kendime karşı çıkarak her zaman yaptığım gibi kapıyı aralık bırakıyorum. Ama bu kez yüzüm aralık kapıya dönük soyunuyorum. Küvete adım atıyor, suya giriyorum. Köpükler boynumun etrafını sararken arkama yaslanıyor, gözlerimi kapatıyor, öğleden sonrasının dinginliğinin tadını çıkarıyorum. Komşu gürültüsü diye bir şey pek bilmeyiz. Geçen yaz bize en yakın evdeki gençler bir gün bize geldiler; o akşam parti vereceklerini ve biraz gürültü çıkarabileceklerini söyleyip baştan özür dilediler. Akşam en ufak bir gürültü bile duymadık ama. Matthew’la önceden gezdiğimiz daha büyük, daha etkileyici –dolayısıyla daha pahalı– evleri değil de bu evi seçmemizin nedeni de

buydu zaten. Gerçi ben Matthew'un seçiminde fiyatın da etkili olduğunu düşünmüyor değilim ya. Evi ortaklaşa almaya karar vermiştik. Matthew ortaya, kendi payıma düşenden daha fazla para koymamı istemedi kesinlikle. Oysa bunu rahatlıkla yapabilirdim; hem de altı ay önce Île de Ré'de bir ev almış olmama rağmen. Bu kimsenin bilmediği bir ev; Matthew'un bile... Ve tabii Rachel'in da... Şimdilik...

Köpüklerin altında kollarımın su üstüne çıkmasına izin veriyor ve Rachel'in doğum gününü, ona rüyalarının evinin anahtarını vereceğim günü düşünüyorum. Bu benim için saklaması oldukça zor bir sır. Rachel'in doğum gününde Île de Ré'ye gitmek istemesi çok iyi oldu. Annemin ölümünden sonra birkaç kez beni oraya götürmüştü. Dönüşümüzden önceki gün küçük bir balıkçı kulübesine rastlamış ve üst kat penceresinden sarkan *À Vendre** pankartını görmüştük.

Rachel nefes nefese, "Harika bir ev" demişti. "İçeriye mutlaka görelim." Ve emlak danışmanına sorma gereği bile duymadan küçük patikadan çıkıp kapıyı çalmıştı.

Ev sahibi bize etrafı gösterirken Rachel'in, almaya gücü yetmeyeceğini bildiği halde eve âşık olduğunu söyleyebilirdim. O ev, onun açısından gerçekleşmesi mümkün görünmeyen bir rüyaydı sadece, ama ben bu rüyanın gerçeğe dönüşebileceğini biliyordum ve her şeyi ondan habersiz gizlice ayarladım. Gözlerimi kapatıyor ve evin onun olduğunu anladığında yüzünün alacağı hali tasavvur etmeye çalışıyorum. Biliyorum, annem ve babam da aynen böyle yapmamı isterlerdi. Babam vasiyetini yazacak kadar yaşamış olsaydı, Rachel'a mutlaka bir şeyler bırakırdı. Annemin akıl sağlığı yerinde olsaydı, o da aynı şeyi yapardı; bundan eminim.

Çatırtıya benzer bir ses düşüncelerimi bölüyor. Birden gözlerimi açıyorum; bütün vücudum geriliyor aynı anda. Yolunda gitmeyen bir şeyler var; biliyorum. Kılımı bile kıpırdatmadan

* Satılık. (ç.n.)

uzanıyor, aralık kapıdan bana evde yalnız olmadığımı söyleyen o sesi duymak için zorluyorum kendimi. O an Hannah'nın, Jane'in katilinin yakınlarda saklanmış olabileceğine dair sözleri geliyor aklıma. Nefesimi tutuyorum; havasız kalan ciğerlerim acıyla kasılıyor. Bekliyorum, ama hiçbir şey olmuyor.

Suyu fazla oynatmamak için hareketlerime dikkat ediyor, kolumu yavaşça havaya kaldırıp köpüğün içinden çıkarıyor ve küvetin kenarında, musluğun hemen yanında tehlikeli biçimde durmakta olan cep telefonuma uzanıyorum. Ama çok uzağımda kalıyor; erişebilmek için öne doğru kayarken, küvetin yanından taşıp yere dökülen su, sahile vuran dalgalar misali gürültü çıkarıyor. Dikkati üstüme çekmiş olmaktan ötürü dehşete düşüyorum; çıplak olduğumun da fena halde bilincinde, suyun yarısını beraberimde götürerek küvetten aniden atlıyor, kapıya doğru atılıp çarparak kapatıyorum. Ses evde yankılanıyor, titreyen parmaklarımla kapının sürgüsünü çekerken bir başka çatırtı daha duyuyorum. Sesin nereden geldiğini çıkaramıyorum; korkum katlanarak büyüyor.

Gözümü kapıdan ayırmadan geriye doğru bir iki adım atıyor, el yordamıyla küvetin kenarında duran cep telefonumu bulmaya çalışıyorum. Elim değdiği anda yere düşüyor telefon. Kolum ileri uzanmış halde bir an donup kalıyorum. Ama hâlâ hiçbir şey olmuyor. Dizlerimi yavaşça kırıp telefonu yerden kaldırıyorum. Ekranda saat beliriyor: altı elli... Tuttuğumu unuttuğum nefes, saati görüp rahatlamamla birlikte ısıklık sesi eşliğinde boşalıyor ciğerlerimden. Matthew birazdan evde olacak çünkü.

Telefonun yeterli sinyali almasını umarak numarasını tuşluyorum; banyo evin arka tarafında olduğundan sinyal alabilecek miyim, bilmiyorum. Matthew'un telefonu çalmaya başladığında duyduğum şükran hissi başımı döndürüyor.

Eve ne zaman geleceğini sormak için aradığımı düşünerek, neşeli bir sesle, "Yoldayım" diye açıyor telefonu. "Gelirken bir şey getirmemi ister misin?"

Titrek bir sesle, “Evde biri var galiba” diyorum.

“Ne?” Sesi, duyduğu endişeyle birlikte aniden sertleşiyor.

“Sen neredesin?”

“Banyodayım. Kapıyı kilitledim.”

“İyi. Orada kal, ben polisi arayacağım.”

“Dur!” Bir an tereddüt ediyorum. “Emin değilim. Yani, ya kimse yoksa? Bir kez bir ses duydum, o kadar.”

“Ne duydun? Eve zorla girildiğini mi, sesler mi?”

“Hayır, öyle bir şey değil; sadece çatırtı benzeri bir ses...”

“Bak, olduğun yerde kal, tamam mı? Ben iki dakikaya oradayım.”

“Tamam” diyorum. “Ama acele et!”

Matthew’un geldiğini bildiğim için tedirginliğim biraz azalıyor şimdi. Küvetin kenarına oturuyorum. Cildimde uyandırdığı his, hâlâ çıplak olduğumu hatırlatıyor bana. Kapının arkasında asılı olan sabahlığımı giyiyorum. Elimde değil; bir yandan da Matthew’a polisi araması için izin versey miydim, diye düşünüyorum. Evde biri varsa Matthew da tehlikede demektir.

Cep telefonum çalıyor. “Geldim” diyor Matthew. “Sen iyi misin?”

“Evet, iyiyim.”

“Arabayı yola park ettim” diyor. “Etrafa şöyle bir bakınacağım.”

“Dikkatli ol” diyorum. “Ve hatta kal.”

“Tamam.”

Matthew’un çakıl taşları üstünde yürürken çıkardığı sesi duyuyorum; sonra evin çevresinde dolaşıyor. Gergin bir halde seslere kulak kabartıyorum.

“Bir şey görebiliyor musun?” diye soruyorum.

“Her şey normal görünüyor. Bahçeyi kontrol edeceğim.” Aradan bir dakika kadar zaman geçiyor. “Her şey yolunda... Eve giriyorum.”

Bir kez daha, “Dikkatli ol!” diye uyarıyorum onu.

“Meraklanma. Bahçedeki kulübeden kürek aldım yanıma.”

Aşağıdan gelen seslerden odaları dolaştığını anlıyorum. Merdivenleri çıkmaya başladığını duyduğumda kapıyı açıyorum.

“İzin ver de önce odaları bir kontrol edeyim!” diye sesleniyor. Sonra, banyoya gelmesi uzun sürmüyor. “Çıkabilirsin artık.”

Kapıyı açıyorum; onu karşımda elinde kürekle görünce kendimi aptal gibi hissediyorum.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. “Özür dilerim” kelimeleri dökülüyor ağzımdan. “Gerçekten de evde biri var sandım.”

Matthew küreği yere bırakıp kollarını vücuduma doluyor. “Sonradan pişman olmaktansa sağlamcı davranmak daha iyidir, değil mi?”

“Bana o meşhur cin-toniklerinden bir tane hazırlar mısınız? Sert bir içki iyi gelecek bana. Gidip üstüme bir şeyler giyeyim.”

“Seni bahçede bekleyeceğim” diyerek merdivenlere yöneliyor.

Üstüme kot pantolonla tişört geçirip aşağıya iniyorum. Mutfakta limon keserken buluyorum onu.

“Çabuk geldin” diyor. Ama benim gözüm pencerede.

“Pencereyi sen mi açtın?” diye soruyorum.

“Ne?” Arkaya dönüp bakıyor. “Hayır, ben geldiğimde açıktı.”

Kaşlarımı çatarak, “Ama ben kapatmıştım” diyorum. “Banyoya girmeden önce bütün pencereleri kapatmıştım.”

“Emin misin?”

“Evet.” Hafızamı yokluyorum. Oturma odasının ve çalışma odasının pencerelerini kapattığımı hatırlıyorum, ama mutfağınkini, hayır. “En azından kapattığımı sanıyorum.”

“Belki düzgün kapanmamış, kendiliğinden açılmıştır” diyor. “Belki duyduğun ses bu pencerenin sesiydi.”

“Haklısın galiba” diyor ve rahatlıyorum. “Haydi, gel, içkimizi içelim.”

Akşam yemeğinden sonra şarap şişesini oturma odasına götürüyor, kalan şarabı film izlerken bitirmeye niyetleniyoruz. Daha önce izlemediğimiz bir film bulmak bizim için çok zor oluyor.

Listeyi gözden geçirirken, “*Juno*’ya ne dersin?” diye soruyor. “Nasıl bir film, fikrin var mı?”

“Hamile olduğunu öğrenen ve bebeğini evlat edinecek iyi bir aile bulmaya çalışan bir ergen kızın hikâyesi. Sana göre olduğunu sanmıyorum.”

“Bilemedim, ben de...” Uzaktan kumandayı elimden alıp bir kenara bırakıyor. Beni kollarına alıp, “Bir süredir çocuk sahibi olma konusunu konuşmadık” diyor. “Çocuk sahibi olmayı hâlâ istiyorsun, değil mi?”

Başımı omzuna dayıyor, beni ne kadar güvende hissettirdiğini düşünerek mutlu oluyorum. “Evet, tabii.”

“O zaman harekete geçmeliyiz. Bu işler uzun zaman alıyor anlaşılan.”

“Bu konuyu evliliğimizde bir yılı doldurduktan sonra konuşacaktık” diyorum; neşeli ses tonuma rağmen onu oyalamaya çalıştığımı fark ediyorum. Öyle ya, çocuğumuz daha ergenlik çağına gelmeden ya bana da annem gibi bunama teşhisi konulursa? Böyle bir ihtimal varken nasıl çocuk sahibi olmayı düşünebilirim? Biliyorum, muhtemelen endişelerim yersiz çıkacak, ama hafızamla ilgili yaşadığım sorunları görmezden gelmek aptallık olur.

Matthew yumuşak bir sesle, “Neyse ki evlilik yıldönümümüze pek bir şey kalmadı” diyor. “Eee, *Juno* yerine aksiyon filmi izlemeye ne dersin?”

Aklım biraz dağılır diye fikrin üstüne atlıyor ve televizyon mөнüsünden film seçeneklerini buluyorum. “Tamam. Bakalım neler varmış.”

Haber saati gelene dek film izliyoruz. Her zaman olduğu gibi Jane cinayeti manşetlerde. Haberi izlemeye, katilin yakalanmasına dair bir gelişme olup olmadığını anlamak için

katlanıyorum. Ama belli ki soruşturmada fazla bir yol kat edilememiş. Polis çağrısı ekrana yansıyor sonra.

“Siz veya tanıdığınız biri, cuma akşamı veya cumartesinin ilk saatlerinde Blackwater Lane civarındaydıysanız ve Jane Walters’in koyu kırmızı Renault Clio marka arabasını park veya seyir halinde gördüyseniz, lütfen aşağıdaki numarayı arayın.”

Sunucu konuşurken sanki doğrudan bana hitap ediyor ve gözlerimin içine bakıyor. Olayla ilgili bilgi sahibi olanların polisi isim vermeden de arayabileceği anonsunu yaparken, içine düştüğüm ikilemin cevabını bulmuş oluyorum.

Haber sona eriyor. Matthew yatmaya hazır, beni de oturduğum yerden kaldırmaya çalışıyor.

“Sen git, benim başka kanalda izlemek istediğim bir şey var” diyor ve uzaktan kumandaya uzanıyorum.

Matthew neşeyle, “Tamam” diyor. “Görüşürüz.”

Matthew yukarı çıkana dek bekliyor, sonra ekrana polis irtibat numarası yansiyana dek haberi geri sarıyorum. Bir kâğıda not ediyorum numarayı. Polisin izimi sürmesini istemediğimden ankesörlü telefon kullanmalıyım. Bu, Matthew işe geri dönene dek, yani pazartesi gününe kadar polisi arayamayacağım anlamına geliyor. O telefonu ettikten sonra suçluluk duygusundan biraz olsun kurtulacağımı umuyorum.

26 Temmuz Pazar

Matthew yatağa getirmek üzere mutfakta kahvaltı hazırlarken ev telefonu çalıyor.

Yorganın altına iyice gömülürken yatak odasından, “Telefona bakar mısın?” diye sesleniyorum. “Banaysa, söyle, daha sonra ben onları arayacağım!”

Hemen ardından Matthew’un Andy’ye hatırlarını sorduğunu duyuyorum. Bu telefonun nedeni, Hannah’ya rastlamış olmam sanırım. Birden, Rachel’la buluşmak için Hannah’dan nasıl kaçtığımı hatırlıyor ve elimde olmadan kendimi biraz suçlu hissediyorum.

Matthew yukarıya geldiğinde, “Dur da tahmin edeyim; Andy bu sabah tenis oynamayı teklif etti, değil mi?” diyorum.

“Hayır, kaçta gelelim diye sormak için aramış.” Soran bakışlarla bakıyor bana. “Onları bugün eve davet ettiğinden haberim yoktu.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Mangala bugün geleceklerinden bana söz etmemiştin de.”

“Bugün gelmeyeceklerdi ki.” Doğrulup yastıklardan birini alıyor ve sırtıma dayıyorum. “Onları mangala davet ettim, evet, ama zamanını söylemedim.”

“Eh, Andy bugün geleceklerini düşünüyor, belli ki.”

Gülümsüyorum. “Seni kafaya almış galiba.”

“Hayır, son derece ciddiydi.” Duraklıyor. “Onları bugün davet etmediğinden emin misin?”

“Tabii ki eminim!”

“Yani, dün bahçeyi toparladın...”

“Bunun ne ilgisi var?”

“Andy etrafı derleyip toparlama şansın oldu mu, diye sordu da... Anlaşılan Hannah’ya, mangala gelmelerinin, bahçeyi düzenlemek için iyi bir bahane olacağından bahsetmişsin.”

“Madem öyle, kaçta geleceklerini neden bilmiyorlar? Hannah’yla bir program yapmışsak ona saati de söylemiş olmalıyım. Beni yanlış anlamış olmalı.”

Matthew başını belli belirsiz iki yana sallıyor; öyle ki, neredeyse fark etmeyeceğim. “Andy’den bugün bize geleceklerini bilmediğimi saklamayı başardım ve on iki otuz dedim ona.”

Şoke oldum; bakakaldım yüzüne “Ne yani, bugün geliyorlar mı hakikaten? Çocuklar da mı?”

“Korkarım ki öyle.”

“İyi de ben onları davet etmedim ki! Andy’yi arayıp bir yanlışlık olduğunu söyler misin lütfen?”

“Söylerim.” Bir kez daha duraklıyor. “Onlara bugün gelmelerini söylemediğinden eminsen tabii...”

Dik dik bakıyorum ona; birden ne denli güvensiz hissettiğimi görmemesi için çabalıyorum. Gerçekte Hannah ve Andy’yi bugün davet ettiğimi hatırlayamasam da, Hannah’nın, yanından ayrılırken, Andy’nin Matthew’la görüşmeyi dört gözle beklediğine dair bir şeyler söylediği aklımda. Kendimi kötü hissediyorum.

Matthew gözü üstümde, “Bak, meraklanacak bir şey yok” diyor. “Önemli değil. Hemen arabaya atlar, kasaba gidip et alırım; çocuklar için de biraz sosis.”

“Salata da yapmamız lazım” derken ağlayacak gibi oluyorum. Jane aklımdan hiç çıkmıyorken evde misafir ağırlayacak durumda değilim çünkü. “Ya tatlı?”

“Kasaptan sonra markete de uğrar, biraz dondurma alırım. Andy, Hannah’nın doğum günü pastası getireceğinden

bahsetti; anlaşılan yarın Andy'nin doğum günüyümüş. Tatlı sıkıntımız olmayacak yani."

"Saat kaç?"

"Onu biraz geçiyor. Sen düşünu alırken ben kahvaltı hazırlayayım. Kahvaltıyı yatakta edemeyeceğiz ama."

Moralimin ne kadar bozuk olduğunu gizlemeye çalışırken, "Önemli değil" diyorum.

"Sonra sen salata hazırlarken, ben de alışverişi hallederim."

"Teşekkür ederim" diyorum minnetle. "Matthew, özür dilerim."

Kollarını vücuduma doluyor. "Hey, özür dileyecek bir şey yok. Son günlerde ne kadar yorgun olduğunu biliyorum" diyor.

Bu bahanenin arkasına sığınabildiğime seviniorum; ama Matthew bana ne zaman bir şey söyleyecek diye de merak ediyorum doğrusu. Öyle ya, pazartesi evden gideceğini unuttuğum yetmiyormuş gibi, bir de üstüne bu mangal fiyaskosu çok fazla oldu. Banyoya giderken kafamdaki, *Deliriyorsun, deliriyorsun, deliriyorsun*, diyen sesi duymazdan geliyorum. Mangala gelmek isteyen Hannah'nın, yaptığım daveti kendi istediği gibi yorumlamaya karar verdiğini düşünmek o kadar kolay olurdu ki. Ama bu asla Hannah'ya göre bir davranış değil; bunu düşünmem bile çılgınlık. Peki, ya bahçenin kumsursuz görünmesi takıntıma ne demeli? Bahçeyle ilgilenmenin dikkatimi dağıtmanın, kendimi meşgul etmenin bir yolu olduğuna o kadar emindim ki; ama belki de beynimin bir yerlerinde onları davet ettiğimi biliyordum.

Geriye dönüp baktığımda neler olduğunu tahmin edebiliyorum. Jane'le ilgili konuşmalar yüzünden aklım o kadar dağınıktı ki, konuşmamızın sonlarına doğru Hannah'nın sözlerine yarım yamalak kulak verebilmişim. Belki de hafızamda kaybolan o birkaç dakika esnasında Hannah ve Andy'yi bugün mangala davet etmişim.

Bu annemin sürekli başına gelen bir şeydi. Karşımda du-

rup beni dinlerken başını sallar, hatta kendi düşüncesini söyler ve öneride bulunur, ama birkaç dakika sonra konuştuğumuz şeylerin tek bir kelimesini bile hatırlamazdı. “Periler beni alıp götürmüş olmalı” derdi. Onu muayeneye gelen hemşire, “Geçici hafıza kaybı” olarak adlandırırdı bu durumu. Ben de şimdi aynı durumda mıyım; beni de periler mi alıp götürüyor acaba? Hayatımda ilk kez, periler şeytani yaratıklarımı gibi görünüyorlar gözüme.

* * *

Hannah ve Andy on iki buçuğu birkaç dakika geçe geliyorlar eve. Sohbetimiz çok geçmeden, kaçınılmaz biçimde cina-yete geliyor.

Hannah Matthew’a tabak uzatırken, “Polisin o genç kadının ölümüyle ilgili olarak halka çağrı yaptığını duydun mu?” diye soruyor. “Kimsenin ortaya çıkmamış olması sence de tuhaf değil mi?”

Matthew, “Belki, ama akşamları o yolu çok fazla insanın kullandığını sanmıyorum” diyor. “Özellikle de fırtına varsa.”

Andy neşeli bir tavırla, “Castle Wells’ten geri dönerken hep o yolu kullanırım” diyor. “Fırtına olsun veya olmasın, gündüz, gece o yoldan şaşmam.”

Herkes gülerken Matthew, “Eee, geçen cuma akşamı neredeydin?” diye soruyor. Avazım çıktığı kadar bağırarak susun demek geliyor içimden.

Matthew yüz ifademi görüyor. “Kusura bakmayın” diyor alçak sesle. Sonra Hannah ve Andy’ye dönüyor. “Cass size o kadını tanıdığını söyledi mi?”

Hepsi gözünü bana diyor şimdi.

Matthew’a bu konuyu açtığı için içimden söverken, “Çok iyi tanıdığım biri değildi” diyorum. “Bir kere birlikte öğle yemeyi yemiştik, o kadar.” Arkadaşlığımızı bu kadar çabuk bir

kenara attığım için, beni kınarcasına başını iki yana sallayan Jane'in görüntüsü geliyor gözümün önüne.

"Çok üzıldüm Cass. Kim bilir ne kadar kötü hissediyorsundur" diyor Hannah.

"Evet, öyle." Kimsenin ne diyeceğini bilemediği kısa bir sessizlik anı yaşanıyor.

Andy, "Katili yakında yakalayacaklarına eminim" diyor. "Birileri muhakkak bir şeyler biliyordur."

Öğleden sonrasının geri kalanını bir şekilde atlatmayı başarıyorum. Diğer yandan, Hannah ve Andy evden gider gitmez, keşke geri dönseler, diye düşünmekten de alamıyorum kendimi. Dur durak bilmeyen sohbetleri yorucu olsa da, beni huzursuz eden şeyleri çok fazla düşünmeme neden olan sessizliğe kıyasla çok daha iyi...

Masayı topluyor, tabakları mutfığa götürüyorum. Mutfak kapısından içeriye girerken aniden duruyor, gözümü, dün banyoya girmeden önce kapattığımı hatırlamadığım pencereye dikiyorum. Şimdi düşünüyorum da, mutfakta Hint yemeği yaparken arka kapı açıktı, ama pencere değil...

27 Temmuz Pazartesi

Matthew işe gittikten sonra benliğimi saran terk edilmişlik duygusu sinirlerimi bozuyor, ama gözümde büyüyen o telefon konuşmasını yapabileceğim sonunda. Çantamı karıştırıyor ve numarayı not ettiğim kâğıdı buluyorum. Tam o sırada telefon çalıyor.

“Alo?”

Cevap alamıyorum, her kimse telefon sinyalinin zayıf olduğu bir yerden arıyor herhalde, diye düşünüyorum. On saniye kadar bekleyip kapatıyorum telefonu. Matthew ise, gerekirse bir daha arayacağını biliyorum.

Cüzdanımı almak üzere üst kata çıkıyorum. Ayakkabılarımı giyip evden çıkıyorum. Browbury veya Castle Wells’e gidip oradaki ankesörlü telefonlardan birini kullanmak geçiyor aklımdan, ama sonra abartmaya gerek yok, diye düşünüyorum. Beş dakikalık yolda, otobüs durağının hemen yanında ankesörlü bir telefon var çünkü.

Telefona yaklaşırken biri beni izliyormuş hissine kapılıyorum. Sağa sola bakınıyor, sonra arkama dönüp kaçamak bir bakış atıyorum. Ama alçak bir duvarın üstünde güneşlenmekte olan kediden başka etrafta kimseler yok. Bir araba geçiyor yanımdan; kendi düşünceleri içinde kaybolmuş görünen kadın şoför bulunduğum yöne bakmıyor bile.

Telefonun önüne gelip kullanma talimatlarını okuyo-

rum; yıllardır kullanmadım bu telefonları çünkü. Cüzdanımdan bozuk para çıkarıp titreyen parmaklarımla para deliğinden içeriye atıyorum. Cep telefonumu çıkarıyor, telefon numarasını yazdığım notlar bölümünü açıyorum. Kalbim gümbür gümbür atarken numarayı tuşluyor, bir yandan da acaba doğru bir iş mi yapıyorum, diye düşünüyorum. Fikrimi değiştirmeden karşı taraf cevap veriyor.

“Jane Walters hakkında” diyorum nefes nefese. “O akşam on bir otuzda Blackwater Lane’de arabasının yanından geçtim; o sırada hâlâ hayattaydı.”

“Verdiğiniz bilgi için teşekkür ederiz” diyen kadının oldukça sakın bir sesi var. “Acaba...” Ama ben kapatıyorum telefonu.

Hızla ayrılıyorum oradan. Yolun aşağısından eve doğru aceleyle yürüyorum; birilerinin beni izlediğine dair o tedirgin edici his yol boyunca yakamdan düşmüyor. Eve girdikten sonra sakinleşiyorum. Beni kimse izlememişti; izlendiğimi düşünmeme neden olan şey, gizli kapaklı bir iş yapmaktan ötürü duyduğum vicdan azabıydı. En baştan beri yapmam gereken şeyi nihayet yaptığım için kendimi biraz daha iyi hissetmeye başlıyorum.

Dünkü sıkı çalışmamın ardından bahçede yapılacak bir iş kalmadı, ama beni bekleyen bir sürü ev işi var. Radyoyu açıyor, yanıma temizlik ve cila malzemeleriyle birlikte elektrikli süpürgeyi de alıp yukarı kata çıkarıyorum. Yatak odalarından başlıyorum temizliğe. Düzenli bir biçimde çalışıyor, elimdeki işe odaklanıp Jane’i zihnimden uzak tutuyorum. İşe de yarıyor; ta ki gün ortası haber bülteni başlayana dek.

“Polis, günün ilk saatlerinde arayan ve Jane Walters cinayetiyle ilgili bilgi veren kişiye, kendileriyle temasa geçmesi için çağrı yapıyor. Jane Walters 17 Temmuz gecesi arabasında ölü olarak bulunmuştu. Olayla ilgili...”

Kalbimin gürültüsünden haberin devamını duymuyorum. Sunucunun sesi kulak zarımda yankılanıyor, sağır ediyor be-

ni. Yatağa oturup derin, titrek nefesler alıyorum. Polis neden benimle konuşmak istiyor? Bildiğim her şeyi söyledim onlara. İçimde büyüyen paniği bastırmaya çalışıyorum, ama nafile. O telefonu açan kişinin ben olduğumu kimse bilmese de, polisin bu gelişmeyi halka duyurması, artık gizli biri olmaktan çıktığım anlamına geliyor. Gizli olmak bir yana, kendimi cascavlak ortada gibi hissediyorum. Polis, Jane cinayetiyle ilgili olarak kendilerini birinin aradığını ve bilgi verdiğini söylemiş. Onlara önemli, hayati bir bilgi vermişim gibi geliyor kulağa. Jane'in katili haberleri dinliyorsa, varlığımı, kesinlikle tehdit olarak algılamıştır. Ya onu o akşam Jane'in arabasının çevresinde gizlendiğini gördüğümü düşünüyorsa?

Fena halde tedirgin oluyorum; ayağa fırlayıp odayı arşınlarken ne yapmam gerektiğini düşünüyorum. Bir ara pencerenin önünden geçerken dalgın bir tavırla pencereden dışarıya bakıyor ve donup kalıyorum. Evimizden uzaklaşmakta olan bir adam var; daha önce hiç görmedim onu. Endişe edilecek bir şey yok aslında; yok da adam ormandan gelmiş olmalı. Evet, endişe edecek bir şey yok; yok da birinin evimizin önünden geçtiğini görmek pek alışıldık bir şey değil. Arabayla olsa anlarım, ama yürüyerek, hayır... Ormanda yürüyüşe çıkmak isteyen biri, bir arabanın altında kalmak istemiyorsa, Blackwater Lane'den asla yürüyerek geçmez. Ormana giden patika, evimizin karşısındaki tarladan başlıyor; patikanın girişinde de gayet net biçimde görülen yön tabelaları var. Gözden kaybolana dek izliyorum adamı. Hiç acele etmiyor, arkasına da dönmüyor; ama bu durum deli gibi atan kalbimi hiçbir şekilde yatıştırmıyor.

* * *

Matthew daha sonra beni aradığında, "Bu akşam Rachel seninle birlikte mi kalacak?" diye soruyor. Ona gördüğüm

adamdan söz etmedim; gerçekte söylenecek bir şey yok çünkü. Matthew tutar da polisi ararsa, ne diyeceğim onlara?

"Evimizden uzaklaşan bir adam gördüm."

"Nasıl biriydi?"

"Orta boylu, orta yapılı... Onu sadece arkadan gördüm."

"O sırada neredeydiniz?"

"Yatak odasında."

"Adam ne yaptı?"

"Hiçbir şey."

"Yani onu şüpheli herhangi bir şey yaparken görmediniz?"

"Hayır, görmedim. Ama evi gözetliyor olabilir, diye düşünüyorum."

"Öyle mi düşünüyorsunuz?"

"Evet."

"Yani onu evinizi gözetlerken görmediniz?"

"Hayır."

"Hayır" diyorum Matthew'a. "Onu rahatsız etmemeye karar verdim."

"Bak bu iyi olmadı işte."

"Neden?"

"Evde yalnız kalacak olmandan hoşlanamıyorum, o bakımdan."

Endişeli hali benim de endişelerimi artırıyor. "Bunu keşke daha önce söyleseydin bana."

"Her şey yolunda gidecek, merak etme. Yatmadan önce bütün kapıların kilitli olduğuna emin ol, tamam mı?"

"Kapılar zaten kilitli. Keşke alarmımız olsaydı."

"Dönünce broşüre bakacağım" diye söz veriyor.

Telefonu kapatıp Rachel'ı arıyorum.

"Bu akşam programın var mı?"

"Uyuyacağım" diye karşılık veriyor. "Şimdiden yatağa girdim bile."

"Bu saatte, dokuzda mı?"

“Sen de hafta sonunu benim gibi geçirseydin, çoktan yatağa girmiştin bile. Dışarıya çıkalım demek için aradıysan, maa-
lesef gelemeyeceğim.”

“Gel, birlikte birkaç kadeh şarap içeriz diyecektim.”

Hattın diğer ucunda esnediğini duyuyorum. “Neden, yalnız mısın?”

“Evet. Matthew platformlardan birini denetlemeye gitti. Bir hafta olmayacak.”

“Çarşamba gelsem, ne dersin?”

Hayal kırıklığına uğruyorum. “Yarın olur mu?”

“Üzgünüm Cass; gelemem. Yarına programım var.”

“Çarşamba olsun o zaman.” Hayal kırıklığımın sesime yansımaya engel olamıyorum.

Rachel durumu seziyor. “Her şey yolunda mı?” diye soruyor.

“Evet, her şey yolunda... Haydi, seni daha fazla tutmayayım; uyu.”

“Çarşamba görüşürüz” diyor.

Oturma odasına gidiyorum. Rachel’a evde yalnız kalmaktan korktuğumu söyleseydim, hemen gelirdi. Televizyonu açıp daha önce hiç görmediğim bir diziyi izlemeye koyuluyorum. Sonra üstüme yorgunluk çöküyor; yukarıya çıkıyor, sabaha kadar deliksiz uyuma ümidiyle yatağa giriyorum.

Ama bir türlü gevşeyemiyorum. Ev çok karanlık, gece çok sessiz... Uzanıp ışığı yakıyorum, ama uykum çoktan kaçtı. Müzik dinlemek için kulaklıklarımı takıyorum, ama eve biri girer de merdivenlerden çıkmaya kalkışırsa sesini duyamayacağımı fark edip hemen çıkarıyorum. Cuma günü alarm şirketinden gelen adamın evden ayrılmasından sonra yatak odasında ve cumartesi, mutfakta açık bulduğum iki pencere... Bu sabah evin dışında gördüğüm adam zihnimden hiç çıkmıyorlar. Güneş doğmaya başlarken uykum geliyor; zahmet edip de karşı koymuyorum uyuma isteğine. Gündüz cinayete kurban gitme ihtimalim akşama göre çok daha düşük, diyorum kendi kendime.

29 Temmuz arşamba

Holde çalan telefonun sesiyle uyanıyorum. Gözlerimi açıp tavana dikeyor, arayan kişinin en kısa zamanda vazgeçmesini umuyorum. Dün sabah saat sekiz buçukta telefon ısrarlı ısrarlı çaldı, sonunda açtığımdaysa kimse cevap vermedi. Saate bakıyorum, dokuz olmak üzere; yani muhtemelen Matthew'dur, işbaşı yapmadan önce beni aramak istemiştir. Yataktan atlıyor, koşar adımlarla aşağıya iniyor, telesekreter devreye girmeden açıyorum telefonu.

"Alo" diyorum nefes nefese. Karşı taraftan bir karşılık almıyor, o yüzden bekliyorum. Platformda telefon bağlantısı genelde kötü oluyor çünkü.

"Matthew, sen misin?" diyorum. Cevap veren olmayınca kapatıp Matthew'un numarasını çeviriyorum.

Telefonu açınca, "Biraz önce arayan sen miydin?" diyorum.

Matthew anlamlı bir şekilde, "Günaydın sevgilim" diyor; bir yandan da hafifçe gülüyor. "Nasılslın?"

"Kusura bakma" diyorum alelacele. "Baştan alayım. Merhaba sevgilim, nasılslın?"

"Bak, böylesi daha iyi... İyiyim, burası biraz soğuk ama."

"Biraz önce sen mi aradın?"

"Hayır."

Kaşlarım çatılıyor. "Öyle mi?"

“Neden?”

“Telefon çaldı, ama açtığımda kimse cevap vermedi, ben de sen aradın da platformdaki kötü bağlantıdan ötürü sesini alamadım sandım.”

“Hayır. Seni öğlen arayacaktım. Tatlım, kapatmam gerek, daha sonra konuşuruz.”

Telefonu kapatıyor, yataktan çıkmak zorunda kaldığım için sinirleniyorum. Tele pazarlamacıların insanları bu kadar erken saatte rahatsız etmeye başlamalarının engellenmesi gerek. Önümde koskoca bir gün uzanırken, bir akşamı daha yalnız geçirmek istemediğimi fark ediyorum. Dün akşam tuvalete gitmek üzere yataktan kalktığımda, pencereden dışarıya baktım ve bir an için orada birini gördüğümü sandım. Kimse yoktu tabii, ama ondan sonra sabahın ilk saatlerine kadar gözüme uyku girmedii.

Matthew öğlen aradığında, ona iki akşamdır güçlkle uyuyabildiğimi söylüyorum. “Madem öyle, birkaç günlüğüne evden uzaklaş” diyor.

“Olabilir” diyorum. “Belki birkaç yıl önce, annemin ölümünden sonra kaldığım o otele giderim. Havuzu ve spa’sı var. Boş oda bulabilir miyim, bilmiyorum ama.”

“Arayıp sorsana? Oda varsa bugün gidersin, ben de cuma sana katılırım.”

Moralim aniden düzeliyor. “Harika bir fikir! Sen gerçekten dünyanın en iyi kocasısın” diyorum minnetle.

Otelı arıyorum. Telefona cevap vermelerini beklerken, rezervasyon yaptıracığım tarihlerden emin olmak için duvardaki takvimi önüme alıyorum. Pazar gününe kadar kalacaksak, dört akşam için yer ayırtmam gerektiğini hesaplıyorum ki, pazartesi gününe ait karedeki “Matthew platforma gidiyor” yazısı, beni itham edercesine yüzüme bakıyor. Gözlerimi kapatıyor, açtığımda o yazıyı orada görmemeyi umuyorum. Ama yazı, tıpkı ayın 31’inin, cuma gününün altındaki karede

yazan “Matthew geri dönüyor” yazısı ve devamındaki gülen yüz ifadesiyle birlikte, orada işte. Kalbim duracak gibi oluyor; endişe, son zamanlarda aşına olduğum üzere içimi kemirmeye başlıyor. Resepsiyon görevlisi sonunda telefona cevap verip de otelin süit dışında tamamen dolu olduğunu söylediğinde, fiyatını bile sormadan rezervasyonu yaptırıyorum.

Takvimi duvara asıp ağustos ayının sayfasını çeviriyorum. Böylece otelden geri döndüğümüzde takvim hazır olacak ve Matthew platforma gittiğini bana haber verdiğini söylerken, haklı olduğunu göremeyecek.

* * *

Otele gelip de girişimi yaptırmak üzere beklerken rahatlayabiliyorum ancak. Süit o güne dek gördüğüm en büyük yatağıyla inanılmaz bir yer. Bavulumu açtıktan sonra Matthew’a mesaj atıyorum, mayomu giyip havuza iniyorum. Eşyalarımı dolaba kaldırırken Rachel’dan mesaj geliyor.

Selam. Programımı ayarladım; akşam işten erken çıkacağım. Saat 6 gibi sende olurum. Yemek hazırlayacak mısın, yoksa dışarıda mı yiyeceğiz?

Kalbim resmen son sürat yere çakılıyor; öyle ki uçurumdan aşağıya düşüyormuşum gibi hissediyorum. Henüz pazartesi günü sözleşmişken, Rachel’ın bugün bana geleceğini nasıl unutabildim? Annemi düşünüyor, korkunun tüm benliğini kapladığını hissediyorum. Unuttuğuma inanamıyorum. Jane’in ölümü ve suçluluk duygusu aklımı başımdan aldı, evet, ama Rachel’ın bende kalacağını unutmak... El yordamıyla telefonumu buluyor, sırrımı biriyle paylaşma arzusuyla arama tuşuna basıyorum.

Rachel biraz önce mesaj göndermiş olmasına rağmen açmıyor telefonu. Soyunma odası boş, o yüzden ahşap banka oturuyorum. Kısa süreli hafızamla ilgili endişelerimden Rachel'a bahsetmeye karar veriyor, fikrimden vazgeçmemek için elimi çabuk tutuyorum. Rachel'ı bir kez arıyorum; bu kez cevap veriyor.

"Akşamı evde değil de lüks bir otelde geçirmek ister misin?" diyorum.

Rachel duraksıyor. "Hangi otel olduğuna bağlı..."

"Westbrook Park."

"Hani şu harikulade spa'sı olan otel mi?" Fısıldayarak konuşmasından bir toplantıda veya benzer bir ortamda olduğunu sanıyorum.

"Aynen. Aslına bakarsan ben şu anda oteldeyim. Biraz dinlenmenin iyi geleceğini düşündüm."

"Bir süre dinlemek gerçekten iyi fikir" diyerek içini çekiyor.

"Bana eşlik edeceksin yani?"

"Bir akşam kalmak için biraz fazla uzak; ertesi gün iş gitmem gerek, biliyorsun. Sana cuma günü katılısam, ne dersin?"

"Tabii" diyorum. "Matthew platformdan doğrudan buraya gelecek; üçümüz birlikte oluruz."

Rachel kahkaha atıyor. "Üçümüz; olacak iş değil."

"Bu akşam seni ektiğim için özür dilerim."

"Önemli değil. Haftaya görüşelim o zaman..."

"Dur, Rachel, sana söylemek istediğim..."

Ama Rachel kapatıyor telefonu.

31 Temmuz Cuma

İkindiyi zor ediyor, Matthew'a bir an önce kavuşmak için can atıyorum. Hava o kadar iyi değil, o yüzden odada biraz oyalanıyor, geleceği saati söylemek üzere beni aramasını bekliyorum. Biraz televizyon izliyor, Jane cinayetiyle ilgili olarak haberlerde bir şey olmadığını görüp rahatlıyor, diğer yandan cinayetin üstünden henüz iki hafta geçmesine rağmen daha şimdiden unutulmuş olmasına öfkeleniyorum.

Telefon çalıyor. Hemen açıyorum.

Matthew, "Evdeyim" diyor.

"Güzel" diyorum sevinçle. "Akşam yemeğine burada olursun o zaman."

"Mesele şu ki, eve geldiğimde alarm şirketinden bir adam kapının önünde oturmuş bekliyordu." Duraklıyor. "İşi başlattığını bilmiyordum."

"Ne işinden söz ediyorsun?"

"Alarm taktırmaktan, tabii..."

"Anlamıyorum."

"Adam dün alarmı takmak üzere eve birinin geleceği konusunda seninle anlaştığını söyledi. Daha sonra teknisyen gelmiş, ama evde kimseyi bulamamış. Yarım saatte bir evi arıyorlarmış anlaşılan."

"Ben kimseyle bir anlaşma yapmadım" diyorum sinirli bir biçimde. "Onlara broşürü inceledikten sonra haber vereceğimizi söyledim, o kadar."

Matthew, “Ama anlaşma imzalamışsın” derken sesinden aklının karıştığı belli oluyor.

“Hayır, efendim, ben öyle bir şey yapmadım! Matthew dikkatli ol, adam seni deniyor. İmzalamadığım bir şey için imzalamışım gibi davranıyor. Resmen dolap çeviriyorlar.”

“Ben de öyle düşündüm. Ama henüz bir şeye karar vermediğimizi söylediğimde, bana üstünde senin imzan olan anlaşmanın kopyasını gösterdi.”

“Sahte imza atmıştır o zaman.” Bir an sessizlik oluyor. Durumu anlıyorum. “Seninle konuşmadan anlaştığımı düşünüyorsun, değil mi?”

“Hayır, tabii ki böyle düşünmüyorum! Anlaşma üzerindeki imza senin imzana çok benziyor ama...” Tereddüt ettiğini hissediyorum. “Adamı sepetledikten sonra senin mutfakta bıraktığın broşüre baktım; broşürün içinde anlaşmanın müşteri kopyası duruyordu. İstersen gelirken yanımda getireyim, sen de görürsün. Ortada bir hile, dolap varsa biz de gereğini yaparız.”

“Dava açıp son kuruşuna kadar alırsın, diyorsun yani” diyerek olayı biraz hafifletmeye, herhangi bir şüphenin zihnini bulandırmasına izin vermemeye çalışıyorum. “Saat kaçta burada olursun?”

“Duş alıp üstümü değiştireceğim; altı buçuk gibi sanırım.”

“Tamam, otelin barında bekleyeceğim.”

Telefonu kapatıyor, alarmı ona sormadan taktırmaya karar verdiğimi düşündüğü için Matthew’a kızıyorum. Ama kafamın içinde bir ses benimle alay ediyor: *Emin misin Cass? Gerçekten emin misin?* Evet, diyorum, kararlı biçimde; eminim. Üstelik alarm şirketinden gelen o adam anlaşma imzalamak için yalan söylemek, dolap çevirmek de dahil, her türlü yola başvurabilecek bir tipe benziyordu. Haklılığımdan o kadar eminim ki, bara iniyor ve bir şişe şampanya söylüyorum.

Matthew geldiğinde şampanya buz kovalarında bizi bekliyor.

Matthew fena halde bitkin görünüyor. “Zor bir hafta mıydı?” diye soruyorum.

Beni öptükten sonra, “Öyle de diyebilirsin” diyor. Şampanyaya kayıyor gözü. “Çok hoş görünüyor.”

Garson gelip şişeyi açıyor ve kadehlerimizi dolduruyor.

Matthew kadehini kaldırıp gülümsüyor. “Bize” diyor.

“Bize. Ve süitimize.”

“Süit mi tuttun?”

“Boş bir tek o vardı.”

“Yazık sana” diyor sırtarak.

“Yatak yayla gibi” diyorum.

“Seni kaybedeceğim kadar büyük değildir umarım?”

“Hiç şansın yok.” Kadehimi masaya bırakıyorum. “İmzaladığımı söyledikleri anlaşılmayı getirdin mi?” diye soruyorum. Niyetim, şu meseleyi aradan çıkarmak ve hiçbir şeyin hafta sonumuzu mahvetmesine izin vermemek.

Matthew anlaşmanın kopyasını cebinden çıkarırken oyalanıyor; o an belgeyi bana göstermekte pek de istekli olmadığını anlıyorum.

Anlaşma kopyasını bana uzatırken, özür dilercesine bir tavırla, “İmzana çok benzediğini itiraf etmek zorundasın” diyor. Kopyaya gözlerimi dikmiş bakarken buluyorum kendimi; sayfanın altındaki imzaya değil de, anlaşmanın metnine ama. Sayfa benim el yazım olduğu şüphe götürmez biçimde baştan aşağıya doldurulmuş; bu, en azından benim bakış açımına göre, beni imzamdan daha da çok haksız çıkaracak bir unsur. Herkes imzamı taklit edebilir, ama her biri tıpkı benim yazı stilimle yazılmış büyük harflere ve itina ile doldurulmuş satırlara ne demeli? Sayfayı tarıyor, bu formu benim doldurmadığımı gösterecek bir şeyler bulmaya çalışıyorum. Ama baktıkça, formu dolduran kişinin ben olduğuma daha çok ikna oluyorum. Hatta bir ara formu doldururken görüyorum kendimi; bir elimde kalemi, diğer elimi kâğıdı sa-

bitlemek için üstüne hafifçe dayamış hissediyorum neredeyse. Yalan söylemeye hazır halde ağzımı açıyorum. Matthew'a bunun kesinlikle benim el yazım olmadığını söylemeye hazırım, ama beni dehşete düşüren bir şey oluyor ve aniden göz yaşlarına boğuluyorum.

Matthew yanımda bitiveriyor ve beni kollarına alıyor. "Anlaşmayı imzalaman için seni kandırmış olmalılar" diyor. Söylediklerine gerçekten inanıyor mu, yoksa daha birkaç gün önce, ona, platforma gideceğini bana haber vermeyi unuttuğunu söylerken yaptığı gibi, beni rahatlatmak için mi böyle diyor, anlayamıyorum. Ama her iki durumda da minnettarım ona. "Yarın ilk iş firmayı arar ve bu anlaşmayı yerine getirmemizin hiçbir şekilde imkânı olmadığını söylerim."

"Ama onların satış elemanının sözüne karşılık benim sözüm" diyorum titrek bir sesle. "Bence daha fazla kurcalamayalım. Nasılsa her şeyi inkâr edecek; itirazımız işleri geciktirmekten başka bir işe yaramaz. Sonuçta alarına ihtiyacımız var, değil mi?"

"Yine de şansımızı bir deneyelim ve anlaşmayı iptal ettirmeye çalışalım derim. Adam sana ne dedi, hatırlıyor musun? Bu sadece fiyat teklifidir, filan mı dedi?"

"Ne dediğinden tam olarak emin değilim, ama evet, ben sadece fiyat teklifi vermeleri konusunda anlaştığımızı düşündüm" diyerek bahanenin üstüne atlıyorum. "Aptal gibi hissediyorum kendimi."

"Bu senin suçun değil. Bu tür taktikler kullanarak yaptıklarının yanlarına kâr kalacağını düşünmemeliler." Bir an duraklıyor. "Dürüst olmak gerekirse, ne yapacağımızdan da emin değilim."

"Sonuçta suçlanacak kişi benim; izin verelim de kursunlar sistemi, ne dersin?"

Matthew, "Ben hâlâ anlaşmayı bozmak taraftarıyım" derken sinirli görünüyor. "Ama muhtemelen yarın o adamı göre-

meyeceğim bile, çünkü teknisyenlerinden birini gönderecekler. O satış elemanıydı çünkü.”

“Gerçekten çok üzgünüm.”

“Genel anlamda bakacak olursak, büyük bir felaketten söz etmek doğru olmaz.” Kadehini bitirip özlemle bakıyor şişeye. “Bir kadeh daha içemeyecek olmam ne kötü.”

“Neden? Araba kullanmayacaksın ki.”

“Eh, aslına bakarsan, kullanacağım. Anlaşmanın hilesiz yapıldığını düşünerek, adamlarla yarın gelmeleri ve alarm sistemini kurmaları için anlaştım. Anlaşmanın iptali için uğraşmayacaksak, yarın geldiklerinde evde olmalıyım.”

“Akşam kalsan da yarın erkenden yola çıksan?”

“Ne, sabah altı buçukta mı?”

“O kadar erken çıkmaya gerek yok.”

“Adamlar saat sekizde evde olacaklarsa mecburum.”

Matthew’un akşam otelde kalmayı reddetmesinin, beni cezalandırmak isteğinden mi kaynaklandığını merak ediyorum ister istemez. Her şeyden önce, alarm siparişi verdiğim için bana tepki göstermek istemeyecektir çünkü.

“Ama yarın akşam, adamlar işlerini bitirdikten sonra geleceksin, değil mi?” diyorum.

“Evet, tabii” diyor elimi tutarak.

Matthew kısa bir süre sonra otelden ayrılıyor. Odama çıkıp gözlerim yorgunluktan kapanana dek film izliyorum. Ama uyku tutmuyor bir türlü. Koca bir anlaşma formunu doldurup da, böyle bir şey yaptığımı kesinlikle hatırlamamak beni fena halde sarsıyor. Kendime, annem gibi kötü bir şey yapmadığımı hatırlatmaya çalışırken, gerçek sorunu ne zaman fark ettiğim geliyor aklıma. 2002 yılının ilkbaharında annem bir dükkâna gitmiş, eve dönerken yolunu bulamamış, ancak üç saat sonra geri gelebilmişti. Alarm zilleri çalmadan önce ufak tefek şeylerdi unuttuklarım. Susie’ye ne hediye alacağımı, Matthew’un iş için evden bir hafta uzak kalacağı-

nı, Hannah ve Andy'yi mangala davet ettiğimi, Rachel'ın kalmaya geleceğini unuttum; tüm bunlar yeterince kötü. Ama ne yaptığımın farkında olmadan alarm sistemi siparişi vermek çok ciddi bir olay... Alarm için gelen satış elemanını beni kandırdığına inanmayı her şeyden çok istiyorum. Ama geriye dönüp baktığımda, mutfakta onunla masada otururken, konuşmanın sonunda bana broşürü verip, kocamın sistemden ne kadar etkileneceğini söylemesi haricinde her şeyi çok da net hatırlamadığımı fark ediyorum.

2 Ağustos Pazar

Otelden çıkarken pek konuşmuyoruz. Öğle yemeği için bir yere gitmeyi öneriyorum, ama Matthew eve gitmeyi tercih edeceğini söylüyor. Hafta sonunun beklentilerimizi karşılamaması yüzünden ikimizin de hayal kırıklığına uğradığını biliyorum. Matthew cuma akşamı otelde kalmak istemesinin nedenini açıklamış olsa da, ister istemez, unutkanlığımın yol açtığı onca sıkıntıdan bıkip usanmış olmasından endişeleniyorum. Dün Matthew alarm sisteminin kurulmasını beklerken, cesaretimi toplayıp Google’da “kısa süreli hafıza kaybı” ile ilgili bir araştırma yaptım. Araştırmam beni Geçici Global Hafıza Kaybı’na yönlendirdi. Terim, annem nedeniyle bana aşına olsa da, okuduğum her satırla biraz daha çok karamsarlığa gömüldüm ve içimde büyüyen panik dalgasını bastırma çabasıyla sayfayı hemen kapattım. Benim sorunum da bu mu, bilmiyorum, daha da önemlisi bilmek istemiyorum. Şimdilik bilmemek daha iyi...

Matthew nihayet, dün akşam saat yedide, yemek öncesi barda bir içki içmek için tam zamanında otele geldiğinde, beni her zamankinden daha dikkatle izlediğini fark ettim ve hep benimle ilgili endişelendiğini söylemesini bekledim. Ama o hiçbir şey söylemedi, ki bu beni daha kötü hissettirdi. Konuyu açmak için belki evimize gitmeyi bekliyordur, odamızın mahremiyetinde konuşmayı tercih edecektir,

diye düşündüm. Ama odamıza çıktığımızda benimle konuşmak istediğini söylemek yerine televizyonu açtı. Keşke böyle yapmasaydı; çünkü Jane'le, o günün ilk saatlerinde düzenlenen cenaze töreniyle ilgili özel bir haber vardı. Üzüntüden akılları başlarından gitmiş akrabaları arkasında olduğu halde, çiçeklerle kaplı tabutunun Heston'daki küçük kiliseye taşınırkenki görüntüleri geldi ekrana. Gözyaşlarına hâkim olamadım.

Haberde polis, Jane'in cep telefonunun bulunamadığını açıkladı; bu daha önceden kamuoyundan sakladıkları bir bilgiydi. Jane'inkine benzer bir akıllı telefonun fotoğrafını gösterdiler ve telefonu bulan olduğu takdirde kendileriyle temas geçmelerini istediler. Sonra ekranda Jane'in fotoğrafı belirdi; bu daha önce kullandıklarından farklı bir fotoğraftı.

Matthew, "Çok güzelmış" dedi. "Yazık olmuş gerçekten."

Birden öfkelenerek, "Güzel olmasa, yazık olmayacak mıydı?" diye çıkıştım.

Matthew şaşkın bir ifadeyle baktı bana. "Böyle demek istemedim, bunu sen de biliyorsun. Kim cinayete kurban gitmişse yazık olmuştur; özellikle de onun gibi, bir gün annelerinin vahşi bir cinayete kurban gittiğini öğrenecek iki çocuk sahibi biri için..." Matthew sonra dikkatini tekrar televizyona yöneltip polisin bir kez daha trafiğe açılan Blackwater Lane'den geçen araçları durdurup aramasıyla ilgili görüntüleri izledi. "Cinayet silahını bir arabanın bagajında bulmaları çok zor" diye devam etti. "Bence katili arasalar daha iyi ederler. Birileri katilin kim olduğunu biliyor olmalı. O akşam, üstü başı kan içinde kalmıştır muhtemelen."

"Bu konudan artık söz etmesen olur mu?" diye mırıldandım.

"Konuyu açan sensin."

"Televizyonu ben açmadım ama."

Gözlerini üzerimde hissettim. "Katilin hâlâ serbest olması mı seni rahatsız ediyor? Eğer öyleyse, eve alarm taktırdı-

ğımıza göre, tamamen güvendesin. Neyse, katil her kimse, şimdiye dek çoktan uzaklara gitmiştir.”

“Biliyorum” dedim.

“Eh, o zaman endişelenmekten vazgeç artık.”

O an bunun Matthew’a sırrımı açmak, bana ve zihnime neler olduğuyla ilgili endişelerimden söz etmek, annem ve bunamasıyla ilgili açıklama yapmak için tam da beklediğim an olduğunu fark ettim. Ama o anın avucumun içinden kayıp gitmesine izin verdim.

Banyo yapmanın beni biraz sakinleştireceğini umdum; ama Jane’in kocası bir türlü çıkmıyordu aklımdan. Acısını biraz olsun katlanabilir kılmak adına yapabileceğim bir şeyler olsaydı keşke. Jane’le tanışmaktan ne kadar büyük bir keyif aldığımı, onun ne kadar hoş bir kadın olduğunu keşke ona söyleyebilseydim. Bir şeyler yapmak ihtiyacı öylesine baskındı ki, Rachel’a kocasına mektup gönderebilmek için adresini bilip bilmediğini sormaya karar verdim. Küvette uzanıp yazacağım mektubu kafamda tasarlarırken, bu kararı, kocasını düşündüğüm kadar kendimi düşündüğüm için de aldığımın farkındaydım. Banyodan çıkana dek su soğudu. Yatakta Matthew’la birbirimize dokunmadan yan yana yatarken, aramızdaki mesafe hiç olmadığı kadar büyük görünmüştü gözüme.

Resepsiyonun önünde, yanımda dururken ona bakıyorum. Her şey, aslında yolunda değilken, yolundaymış gibi davranacağına, keşke geçici hafıza kaybımı dile getirse diye geçiriyorum içimden.

“Öğle yemeği için bir yere gitmek istemediğinden emin misin?” diye soruyorum.

Başını iki yana sallayarak gülümsüyor. “Hayır, eve gitmek istiyorum.”

Kendi arabalarımızla eve dönüyoruz. Eve girdiğimizde Matthew’un alarmı kapatmasını izliyorum.

“Nasıl çalıştığını bana gösterecek misin?” diye soruyorum.

Matthew şifreyi seçmem için ısrar ediyor; kolay hatırlayabileyim diye doğum tarihlerimizin tersten yazılışını seçiyorum. Birkaç kez deneme yaptırıyor bana. Evde yalnız olduğum zamanlarda bazı odaları nasıl izole edebileceğimi gösteriyor. Birden alarm sistemi için gelen satış elemanına bunu yapmayı istediğimden söz ettiğim geliyor aklıma. Bu da, onunla sandığımdan daha etraflı bir konuşma yapmış olmam gerektiği anlamına geliyor.

“Tamam, anladım” diyorum.

“Güzel. Televizyonda ne var, bakalım mı?”

Oturma odasına gidiyoruz, ama haberlerin başladığını görüp mutfğa kaçıyorum.

Matthew kapı ağzında beliriyor; yüzünde şok ifadesi, “Birini bıçaklamak başka, büyük bir mutfak bıçağıyla boğazını kesmek bambaşka; resmen sapıklık bu” diyor. “Kadın böyle ölmüş anlaşılan; boğazı kesilmiş.”

İçimde bir şeylerin koptuğunu hissediyorum.

“Kes sesini!” diye bağıyor, su ısıtıcısını gürültüyle bir kenara bırakıyorum. “Sus!”

Matthew afallamış halde bana bakıyor. “Tanrı aşkına Cass, sakın ol!”

“Sen şu kahrolası cinayeti dilinden düşürmezken, benden nasıl sakın olmamı bekliyorsun? Cinayet haberi duymaktan gına geldi artık!”

“İlgini çekeceğini düşündüm, hepsi bu.”

“Hayır, ilgimi filan çekmiyor, tamam mı? Hem de en ufak bir biçimde bile!” Öfkeden biriken gözyaşlarım gözkapaklarına batarken mutfaktan dışarıya atıyorum kendimi.

“Cass, bekle!” Matthew beni kolumdan yakalıyor, kendine doğru çekip kollarına alıyor. “Gitme. Özür dilerim, çok duygusuzca davrandım. Onu tanıdığını hep unutuyorum.”

Öfkem sönüyor; kendimi kollarına bırakıyorum. “Hayır,

benim suçum” diyorum bitap bir halde. “Sana bağırmamam gerekirdi.”

Başımın tepesine bir öpücük konduruyor. “Haydi, gel, film izleyelim.”

“Cinayet filmi değilse, olur.”

“Komedi filmi seçeceğim” diyor.

Böylece oturup film izliyoruz; daha doğrusu Matthew izliyor, o gülerken ben de ona eşlik ediyor, kendimi ne kadar çaresiz hissettiğimi anlamasına izin vermiyorum. O meşum cuma akşamı kestirme orman yolunu kullanmakla ilgili verdiğim ani kararın hayatımda böylesine yıkıcı bir etki yarattığına inanmak son derece güç. Jane belki yanlış zamanda yanlış yerdeydi, ama ben de öyleydim. Ben de...

4 Ağustos Salı

Tabakları bulaşık makinesine yerleştirirken telefon çalıyor. Rachel arıyor olmalı, diye düşünüyorum; oteldeki günlerimin nasıl geçtiğini soracak herhalde. Telefonu açtığımda karşımda kimseyi bulamıyorum; daha doğrusu kimse konuşmuyor, ama hattın diğer ucunda birinin *olduğuna* eminim. Birden dün ve geçen hafta otele gitmeden önce gelen telefonları hatırlıyorum. Çıt çıkmıyor. Nefesimi tutup telefonun diğer ucunda birinin olduğuna işaret edecek en ufak bir sese kulak kabartmaya çalışıyor, ama hiçbir şey duymuyorum. Ne bir parazit, ne bir nefes alıp verme sesi, hiçbir şey... Sanki karşı taraftaki adam da benim gibi nefesini tutmuş bekliyor. Adam... İçimi büyük bir tedirginlik kaplarken, birden kapatıyorum telefonu. Telesekretere bakıyor, ben evde yokken herhangi bir mesaj bırakılıp bırakılmadığını kontrol ediyorum. Ama perşembe günü alarm şirketinin, ertesi gün alarm sistemini kurmak için geleceklerini teyit eden mesajın yanı sıra, cuma günü, ikisi yine alarm şirketinden –acilen kendilerini aramamı istiyorlar– biri Connie’den olmak üzere gelen üç mesaj dışında başka bir şey yok.

Eylül ayı ders programıyla ilgili çalışmayı planlamıştım, ama bir türlü odaklanamıyorum. Yine telefon çalıyor ve kalbim birden hızla atmaya başlıyor. Sorun yok, diyorum kendi kendime. Matthew, Rachel veya sohbet etmek için arayan bir

başka arkadaştır. Ama ekrana baktığımda gizli numara olduğunu görüyorum.

Niye cevap verdiğimi bilmiyorum. Benden ne beklediğini artık bildiğim içindir belki. Bir şey söylemek, kim olduğunu sormak istiyorum, ama ürpertici sessizlik, kelimelerin ağzıma yapışıp kalmasına neden oluyor ve sadece kulak kabartabiliyorum. Ama yine hiçbir ses duyulmuyor; titreyen ellerimle telefonu kapatıyorum. Evim birden hapishane gibi görünmeye başlıyor gözüme. Koşar adımlarla yukarıya çıkıyor, yatak odasından cep telefonumu ve çantamı kapıp kendimi dışarıya atıyorum. Arabama atlayıp Castle Wells'e gidiyorum. Yol üstünde durup Jane'in kocasına yazacağım not için kart alıyorum. Kasada tezgâhın yanında duran gazetele-ri ve cinayet vakasında yeni gelişmeler olduğunu bas bas bağırان manşetlerini görmezlikten gelmek neredeyse imkânsız. Cinayet haberlerini okuma heveslisi değilim, ama polisin katili yakalamaya yaklaşmış olma ihtimalini düşünerek bir gazete satın alıyorum. Yandaki kafeye giriyor, köşede bir masa bulup gazeteyi açıyorum.

Bugüne dek polis, Jane cinayetinin rastlantısal olduğuna inanıyordu, ama biri bir ihbarda bulunmuş ve cuma akşamı saat on bir otuz civarında, Jane öldürülmeden önce arabasını park ettiği yerden geçtiğini ve gördüğü arabanın Jane'in arabası olduğuna inandığını söylemişti. Bu bilgi, Jane'in, katilini tanıdığını ve öldürüldüğü gece yol kenarındaki cepte onunla buluşmaya gitmiş olabileceğine işaret ettiğinden, soruşturmanın yönünü tamamen değiştirmişti. Gazete, Jane'in özel yaşamına dair haberlerle doluydu; onun gizli bir sevgilisi olduğunu, evliliğinde sorunlar yaşadığını ima eden yorumlara yer verilmişti. Karısının ölümünden kocasının da sorumlu olabileceğini ima eden başka haberler de okudum ve adam için çok üzüldüm. Gazete, Jane'in kocasının, ifadesinde, cinayetin işlendiği saatte evde olduğunu ve ikizlerine baktığını

söylese de, çocukları evde bir süreliğine yalnız bırakmış, cinayeti işleyip eve geri dönmüş olabileceğine işaret ediyordu.

Haberin yanında, polisin cinayette kullanıldığına inandığı bıçağın çok benzeri bir bıçağın fotoğrafı vardı. Testere dişli, siyah saplı bıçağa dikkatle bakarken, büyük bir korku kaplıyor içimi.

Kalbim çıkış çizgisinden fırlayan yarış arabası misali, öylesine hızlı atmaya başlıyor ki, başımın döndüğünü hissediyorum. Gözlerimi kapatıyorum; açtığımda, korkuyu, daha da büyümüş halde tam karşımda buluyorum. O akşam arabamı kenara çekerken, katil belki de ormanda saklanıyor, cinayet için fırsat kolluyordu. Beni görmüşse, benim de onu gördüğümü düşünüyor olabilir. Onun için tehdit oluşturabileceğim ihtimaline karşılık, plakamı aklının bir köşesine not etmiştir belki de. Onun gözünde ben, gerçekten de tehdit oluşturuyor olabilirim. Birinin polise gittiğini biliyor artık; çünkü yaptığım ihbar halka duyuruldu; o kişinin ben olduğumu tahmin etmiş olabilir. Polise başka hiçbir şey söylemediğimi, onlara söyleyecek hiçbir şeyim olmadığını bilmiyor, ama önemli olan, varlığımdan haberdar olması. Yoksa kimliğimi çoktan öğrendi de beni tehdit etmek için sessiz telefonlar mı açıyor?

Sakinleşmemi sağlayacak bir şeyler bulma umuduyla çevreme bakıyorum; gözlerim kafenin mönüsüne takılıyor. İlk kelimenin harflerini saymaya başlıyorum; bir, iki, üç, dört, beş, altı... İşe yarıyor; rakamları hızlı hızlı okumak bile kalp atışlarımın yavaşlamasını sağlıyor ve kısa bir süre sonra nefes alış verişim normale dönüyor. Ama vücudum titriyor, kendimi fena halde yalnız hissediyorum.

Cep telefonumu çıkarıp Rachel'i arıyorum; işyerinin şehir merkezine çok uzak olmaması ne iyi.

"Castle Wells'teyim. Öğle yemeğini birlikte yiyelim mi?" diye soruyorum.

"Programıma bir bakayım." Sesindeki canlı havayı sezinliyo-

rum; bu, sesimden çaresiz bir durumda olduğumu anladığı anlamına geliyor. “Bakalım... Saat üçte bir toplantım var, yani daha önce ofise geri dönmüş olmalıyım. Programda bir iki ufak değişiklik yaparsam, saat bir gibi yanında olabilirim. Ne dersin?”

“Harika olur.”

“Spotted Cow’da buluşalım mı?” diyor.

“Anlaştık.”

“Şehir kalabalık mı? Arabayı nereye park ettin?”

“Grainger Street’teki küçük bir otoparkta yer buldum, ama senin katlı otoparka bırakman gerekebilir.”

“Tamam. Saat birde görüşürüz.”

* * *

“Sorun nedir Cass?”

Şarabımdan bir yudum alıyorum; yaşadıklarımı Rachel’a anlatıp anlatmamakta kararsızım. “Evde kendimi güvende hissetmiyorum artık.”

“Neden?”

“Cinayetten beri böyle... Gazetede Jane’in muhtemelen, tanıdığı biri tarafından öldürüldüğü yazıyordu; katil buradan biri, yani.”

Rachel uzanıp elimi tutuyor. “Jane’in ölümü seni çok etkiledi, değil mi?”

Perişan bir halde başımı sallıyorum. “Biliyorum, onunla sadece bir kez öğle yemeği yedim, ama daha ilk andan beri onunla iyi arkadaş olduk” diyorum. “Jane’in bir sevgilisi olduğunu söyleyenlere ifrit oluyorum; asla inanmam buna. Sürekli kocasından söz ediyor, onun ne kadar harika bir insan olduğundan dem vurup, öyle biriyle beraber olduğu için kendini çok şanslı addettiğini söyleyip duruyordu. Adama göndermek üzere bir kart aldım; senden rica etsem bana adresini bulabilir misin?”

“Evet, tabii. İşe gidince sorarım.” Rachel gazeteyi işaret ediyor. “Bıçağın fotoğrafını gördün mü? Korkunç değil mi?”

“Yapma” diyorum titreyerek. “Düşünmeye bile tahammülüm yok.”

Rachel kırmızı hırkasını çıkarıp iskemlesinin arkasına asarken, “Eve alarm takıldıktan sonra daha iyi hissedeceksin” diyor.

“Taktırdık bile. Cuma günü gelip hallettiler.”

Kadehine uzanırken, hırkasının kolundan kurtulan gümüş bilezikleri birbirine çarpıp metalik bir ses çıkarıyor. “Alarmı evdeyken de çalıştırabiliyor musun?”

“Evet. Pencerelere, istediğim odaya ayrı ayrı alarm kurabiliyorum.”

“Ama buna rağmen kendini güvende hissetmiyorsun, öyle mi?”

“Hissetmiyorum.”

“Neden peki?”

“Sürekli tuhaf telefonlar alıyorum da ondan.” Kelimeler öylece dökülüyor ağızından.

Rachel’in kaşları çatılıyor. “Tuhaf mı? Nasıl yani?”

“Gizli bir numaradan arıyorlar. Telefonu açıyorum, ama kimse konuşmuyor.”

“Hatta kimsenin olmadığını mı söylüyorsun?”

“Hayır, hatta biri var, ama hiçbir şey söylemiyor. Son derece ürkütücü...”

Rachel bir an düşünüyor. “Bu telefonlar... Şimdiye dek kaç kez arandın böyle?”

“Emin değilim; beş veya altı galiba. Sadece bu sabah iki kez aradılar.”

Rachel’in duyduğuna inanamıyormuş gibi bir hali var. “Seni üzen şey bu mu? Gizli bir numaradan gelen birkaç telefon mu? Cass, bana böyle kaç telefon geliyor, biliyor musun? Genelde bir şey satmaya çalışıyorlar veya satın aldığım bir

şeyle ilgili görüşümü soruyorlar.” Bir an düşünüyor. “Ev telefonundan arıyorlar sanırım, değil mi?”

“Evet.” Kadehimin sapıyla oynuyorum. “O telefonların kişisel bir şey olduğunu düşünmeden edemiyorum.”

“Kişisel mi?” Rachel sözlerimden hiçbir şey anlamamış gibi bakıyor bana.

“Evet.”

“Haydi, ama Cass. Birkaç telefonda söz ediyoruz. Neden bu kadar üzüldüğünü anlamıyorum doğrusu.”

Omuzlarımı silkiyor, durumu olduğundan daha hafifmiş gibi göstermeye çalışıyorum. “Jane’in öldürülmesiyle ilgili sanırım; biliyorsun; eve çok yakın bir yerde oldu.”

“Matthew bu telefon işine ne diyor?”

“Ona henüz bahsetmedim.”

“Neden?” Gözlerindeki endişe dolu ifadeyi görüp ona açılmaya karar veriyorum.

“Çünkü son zamanlarda aptalca birkaç şey yaptım ve benim gerçekten deli olduğumu düşünmesini istemiyorum” diye itiraf ediyorum.

Rachel şarabından bir yudum alırken gözlerini gözlerimden ayırmıyor. “Ne tür şeylerden söz ediyorsun?”

“Şey, önce Hannah ve Andy’yi eve mangala davet ettiğini unuttum. Browbury’de seninle Sour Grapes’te içki içmek üzere buluştuğumuz gün Hannah’ya rastlamıştım...”

“Biliyorum” diyor. “O yüzden geç kaldığını söylemiştin, hatırlıyorum.”

“Sana söyledim mi?”

“Evet. Bir süredir görüşemediğiniz için onları mangala davet ettiğinden bahsettin.”

“Peki, ne zaman davet ettiğimi de söyledim mi?”

“Evet, pazar günü için davet emiştin; yani o hafta sonu...”

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. “Ama unuttum” diyorum, tekrar yüzüne bakarak.

“Unuttun mu?”

“Evet. Onları eve davet ettiğimi unuttum. Ya da davet ettiğimin farkında değildim; hangisi, emin değilim. Şansıma Andy onları kaçta beklediğimizi öğrenmek için sabah eve telefon etti; bu sayede, onları kapıdan geri çevirmek gibi bir utanç yaşamaktan kurtulduk. Ama hepsi bu değil. Alarm sisteminin kurulması için sipariş verdim, ama bu konuda hiçbir şey hatırlamıyorum. Oysa formu doldurmuş, imzalamışım; ama farkında bile değilim.” Başımı kaldırıp karşımda oturan Rachel’a bakıyorum. “Korkuyorum, gerçekten korkuyorum. Bana neler oluyor, bilmiyorum. Annemi düşündükçe...”

Rachel, “Şu alarm meselesini anlamadım” diyerek sözümü kesiyor. “Tam olarak ne oldu?”

“Sour Grapes’te bulunduğumuzda, taktırmayı düşündüğümüz alarm sistemi için fiyat vermek üzere eve bir adam geldiğinden söz etmiştim sana, hatırlıyor musun?”

“Evet, adamın seni korkuttuğundan filan bahsetmiştin.”

“Evet. Matthew geçen cuma platformdan geri döndüğünde kapımızın önünde bekleyen bir adam görmüş. Matthew adama alarm taktırmak için kimseyle anlaşma yapmadığımızı söylemiş tabii, ama adam altında benim imzam bulunan formu çıkarıp göstermiş ona.”

“Bunun hiçbir anlamı yok” diye araya giriyor Rachel. “Adam imzanı taklit etmiş olabilir. Böyle şeyler yapacak bir sürü açığız var.”

“Başta ben de böyle düşündüm. Ama sorun sadece imza değildi, Rachel. Bütün form baştan aşağıya doldurulmuştu ve yazı kesinlikle benim el yazımdı. Matthew kandırılmış olmam gerektiğini söyledi, ama ben yine de alarmin takılmasını ve bu konunun kapanmasını istedim. Ama ikimiz de kapanmadığını biliyoruz.”

Rachel sözlerimi değerlendiriyor. “Ne düşünüyorum, biliyor musun? Bence o anlaşmayı imzalamaya bir şekilde zorladılar

seni. Adamı gözüm tutmadı, rahatsız oldum demiştin; yani onu başından bir an evvel def etmek için alarmı taktırmayı kabul ettiğini söylemiş, adamdan duyduğun rahatsızlığın sömürülmesine imkân verdiğin için utanmış ve bu yüzden onunla aranızda geçen diğer konuşmaları bilinçaltına atmış olabilirsiniz.”

“Bunu hiç düşünmemiştim.”

“Ben böyle olduğuna eminim” diyor kararlı bir ifadeyle. “O yüzden endişelenmeyi bırak, tamam mı?”

“Ama bu diğer olayları açıklamaya yetmiyor ki. Susie’ye almam gereken hediye konusunda ne diyorsun; peki, ya Hannah ve Andy’yi mangala davet etmeme?” Rachel’a, onu akşam eve davet ettiğimi unutup, otele rezervasyon yaptırdığımdan söz etmiyorum.

“Cass, annen öleli ne kadar oluyor?”

“İki yılı biraz geçti.”

“Ve bu zaman zarfında sen işine geri döndün, evlendin ve yeni bir eve taşındın. Bir anlamda kendini yeniden keşfettin. Son üç yılını ağır bunama hastasına gece gündüz bakmakla geçiren biri için kısa zamanda çok fazla şey yaşadığını ve duygusal tükenmişlikten mustarip olduğunu düşünüyorum.”

Rachel’ın sözlerini düşünürken başımı hafifçe sallıyorum. Düşündükçe ona daha çok hak veriyorum.

“Evet, oldukça fırtınalı bir dönemdi” diyerek onaylıyorum.

“İşte gördün mü?”

“Peki, ya gerçekte bundan daha başka şeyler varsa?”

“Ne demek istiyorsun?”

En büyük korkumu kelimelere dökmek o kadar zor ki. “Ya ben de annem gibi oluyorsam? Ya ben de onun gibi her türlü detayı unutmaya başlamışsam?”

“Endişe ettiğin şey bu mu?”

“Rachel, dürüst ol lütfen. Sen hiçbir şey fark etmedin mi?”

“Hayır, fark etmedim. Bazen biraz kafan karışık, dikkatin dağılmış gibi görünüyorsun, ama...”

“Öyle miyim?”

“Biliyorsun, başka bir şey düşünmeye başlayıp da benim anlattıklarımın tek bir kelimesini duymadığın zamanlardan söz ediyorum.”

“Öyle mi yapıyorum?”

“Bu kadar endişelenme Tanrı aşkına! Hepimiz yapıyoruz bunu!”

“Benim de annemin yolundan gittiğimi düşünmüyorsun yani?”

Rachel başını kuvvetli biçimde iki yana sallıyor. “Hayır, düşünmüyorum.”

“Ya, gelen telefonlara ne diyeceksin?”

“Rasgele aramalar. Arkasında kötü bir şey aramaya gerek yok” diyor ısrarla. “Senin dinlenmeye ihtiyacın var. Matthew’un seni rahat edebileceğin bir yere götürmesini sağla.”

“Beş gündür işe gitmiyorum zaten. Matthew’un ağustos-ta izin alması zor görünüyor. Sen yakında izin kullanacaksın, değil mi?”

“Cumartesi” diyor sevinçle. “O günü iple çekiyorum. Oh, yemeğimiz de geliyor.”

Rachel kafeden ayrılması gereken saatten on beş dakika geç ayrılıyor ve ben o ana dek kendimi çok daha iyi hissediyorum. Annemin ölümünden beri yaşadıklarım konusunda haklı. Heyecandan yoksun, rutin bir hayattan, yepyeni tecrübelerle dolu yeni bir hayata atıldım. Birden bir sürü şeye yetişmeye çabalamanın dengemi bozması normal. Son zamanlarda yaşadıklarım küçük birer sarsıntı; büyük bir felaket değil. İhtiyacım olan tek şey, Jane cinayetini bir kenara bırakmak, gelen telefonların arkasında kötü bir şeyler olduğunu düşünmekten vazgeçmek ve benim için önemli olan şeye, yani Matthew’a odaklanmak. Bunları düşünürken aklıma bir şey geliyor; otoparkın yolunu tutmak yerine, geldiğim yoldan yürümeye başlıyorum.

Bebek Butik'in önünde duruyor ve bir süre vitrindeki o harikulade bebek giysilerine bakıyorum. Sonra kapıyı itip içeri giriyorum. Mağazada genç bir çift var, kadının karnı burunda, yakında doğacak bebekleri için puset bakıyorlar. Bir gün Matthew'la ikimizin bu mağazaya gelip puset bakacağımız düşüncesi nefesimin kesilmesine neden oluyor. Askıda duran giysilere bakmaya başlıyorum; pastel rengi balonlarla süslenmiş bir uyku tulumu gözüme çarpıyor. Daha önce hiç görmediğim kadar uzun saçlara sahip, minyon bir kız olan tezgâhtar, yanıma gelip yardıma ihtiyacım olup olmadığını soruyor.

"Evet, bunu almak istiyorum" diyerek uyku tulumunu veriyorum ona.

"Çok şirin, değil mi? Hediye paketi yapmamı ister misiniz?"

"Hayır, gerek yok, teşekkür ederim; bu benim için."

"Ne güzel! Bebeğiniz ne zaman doğacak?"

Sorusu sarsıyor beni; olmayan bir bebek için uyku tutumu alıyorum diye utanıyorum.

"Oh, hamileliğimin henüz başındayım" derken duyuyorum kendimi.

Keyifli bir kahkaha atıp karnına hafifçe vuruyor. "Ben de!"

"Tebrik ederim!" Arkamı döndüğümde genç çiftin bize doğru yaklaştıklarını görüyorum. Genç kadın bana bakarak, "Erkek mi, kız mı; öğrenebildiniz mi?" diye soruyor.

Başımı iyi yana sallıyorum hemen. "Daha çok başındayız."

"Benimki erkek" diyor gururla. "Doğum, önümüzdeki ay."

"Ne güzel."

"Hangi puseti alacağımıza bir türlü karar veremedik" diye devam ediyor.

Tezgâhtar kız, "Belki biz yardım edebiliriz" diye atılıyor ve ben kendimi bebek arabalarını, pusetlerini incelerken ve her birinin artılarını, eksilerini tartışırken buluyorum.

Lacivert ve beyaz renkli harikulade bir puseti işaret ederek, "Ben olsam bunu seçerdim" diyorum.

Tezgâhtar kız, “Neden denemiyorsunuz?” diyor. Böylece genç çift ve ben puseti mağazanın içinde sırayla gezdiriyoruz, sadece zarif görünümünden değil, rahatlığından dolayı da bunun en iyi seçim olduğu konusunda birleşiyoruz.

Kasaya yürüyoruz; tezgâhtar kız uyku tulumunu, kendim için aldığımı söylememe rağmen cicili bicili bir kutuya koymakta ısrar ediyor. Bu sırada bebeklerimize koyabileceğimiz olası isimler hakkında sohbet ediyoruz. O an anne olmak konusunda çok daha olumlu duygular uyanıyor içimde. Rachel’in tek sorunumun duygusal tükenmişlik olduğu yönündeki sözleri güvenimin geri gelmesini sağladı. Bu akşam Matthew’a tüp bebek için araştırmaya başlayabileceğimizi söylemeye can atıyorum. Belki de niyetimi belli etmesi bakımından bu minik uyku tulumunu veririm ona.

“Mağazamızın sadakat programı ilginizi çekebilir.” Tezgâhtar kız yüzünde gülümseme, önüme bir form bırakıyor. “Adınızı ve adresinizi yazmanız yeterli. Belli bir puana ulaştığınızda, sonraki alışverişlerinizde indirim kazanıyorsunuz.”

Formu alıp doldurmaya başlıyorum. “Harika.”

Kız, “Hamilelik giysi alışverişlerinizde de geçerli” diye devam ediyor. “Hamileliğiniz boyunca giyebileceğiniz, beli esneyen harika kot pantolonlarımız var. Ben bir tanesini gözüm kestdirdim bile.”

Birden gerçeklere geri dönüyor ve formu kıza veriyorum; öyle ya hamile filan değilim ben. Ona çabucak veda edip kapıya yürümeye başlıyorum ki arkamdan “Ödemeyi yapmadınız!” diyerek gülüyor.

Bir an panikliyor, kasaya gidip kartımı veriyorum. Sonunda mağazadan çıktığımda, söylediğim onca yalan yüzünden öylesine rahatsız oluyorum ki, yeni yeni yerine gelmeye başlayan güvenimin uçup gittiğini fark ediyorum. Eve dönmek gelmiyor içimden, ama mağazadaki genç çifte rastlarım ve hamileliğimle ilgili konuşmak zorunda kalırım diye etrafta

dolaşmak da istemediğimden otoparkın yolunu tutuyorum.

Birkaç adım atıyorum ki, birinin bana seslendiğini duyuyorum. Arkamı döndüğümde okuldan meslektaşım John'un hızlı adımlarla bana doğru yaklaştığını görüyorum.

"Mağazadan çıktığını gördüm; o zamandan beri sana yetişmeye çalışıyorum" derken yüzünde o kocaman gülümsemesi beliriyor. İçten bir tavırla bana sarılıyor; koyu renk saçlarının alnına düştüğünü görüyorum. "Cass, nasılsın?"

"İyiym" diyorum. Gözlerinin taşıdığım pakete kaydığını görüyor ve utanıyorum.

"İşine karışmak istemem, ama bir arkadaşımın yeni doğmuş bebeğine hediye almam gerek ve benim bu konuda hiçbir fikrim yok. Bebek mağazasına girecektim, oradan çıktığını görünce senden yardım isteyebileceğimi düşündüm."

"Bir arkadaşımın bebeği için uyku tulumu aldım. Belki sen de buna benzer bir şey alabilirsin."

"Harika. Ben de öyle yapayım o zaman. Eee, tatilin keyfini çıkarabiliyor musun bari?"

Konuyu değiştirmiş olmamıza sevinerek, "Hem evet, hem hayır" diye itirafta bulunuyorum. "İnsanın boş zamanı olması çok güzel, ama Jane öldürüldüğünden beri bir türlü rahatlayamıyorum."

Yüzü asılıyor. "Onunla tenis oynardım. Aynı kulübe giderdik. Haberi aldığımda inanamadım. Çok kötü hissettim; hâlâ da öyle hissediyorum ya."

"Sen de onu tanıyordun, değil mi? Bak, unutmuştum" diyorum.

Şaşırmış görünüyor. "Neden, sen tanıyor muydun?"

"Az da olsa evet. Rachel'ın beni götürdüğü bir partide tanıştık. Biraz sohbet ettik, ona lisede çalıştığımı söylediğimde, seni tanıdığından bahsetti. Sonra iki hafta kadar önce birlikte öğle yemeği yedik." Konuşacak başka bir konu bulmaya çalışıyorum. "Yakında Yunanistan'a gidiyorsun, değil mi?"

“Hayır, program değışti.” Sorarcasına bir ifadeyle bakıyorum yüzüne. “Kız arkadaşım ile artık beraber değiliz.”

“Ah.”

Omuzlarını silkiyor. “Olur böyle şeyler.” Saatine bakıyor. “Bir içki içecek zamanın var mı?”

Biraz zaman öldürebileceğim için seviniyor, “Bir kahve içebiliriz, iyi olur” diyorum.

Kahve içerken okul ve eylülde başlayacak yeni öğretim yılı için ay sonunda yapılması planlanan Öğretmen Eğitim Günü hakkında sohbet ediyoruz. Yarım saat sonra kafeden çıkıyor ve vedalaşıyoruz. John yolun karşısına geçip bebek mağazasına girerken stresimin arttığını hissediyorum. John ya tezgâhtar kıza yarım saat önce bir arkadaşının satın aldığı uyku tulumunun aynısından almak istediğini söylerse? Tezgâhtar benden söz ettiğini anlarsa ona hamile olduğumla ilgili bir şeyler söyleyebilir. John okulda bir araya geldiğimizde herkesin önünde beni tebrik etmeye kalkarsa ne yaparım? Yanlış alarmmış deyip geçiştirmeye mi çalışırım? John günün ilerleyen saatlerinde beni arayabilir; o zaman ona tezgâhtar kıza yalan söylediğimi itiraf etmekten ya da onun kızı yanlış anladığını söylemekten başka çarem kalmaz. Başım fena halde zonkluyor; keşke ona rastlamasaydım, diye geçiriyorum içimden.

Eve gidiyorum. İçeri girer girmez küçük klavyenin üstünde yanıp sönen kırmızı ışık, alarmı kapatmam gerektiğini hatırlatıyor bana. Kapıyı kapatıp şifreyi giriyorum. Ancak yeşil ışık yanması gerekirken, kırmızı ışık daha da şiddetli bir biçimde yanıp sönmeye başlıyor. Hata yaptığımı düşünerek şifreyi bir daha giriyor, rakamlara –9291– iyice basıyorum, ama nafile. Sistemin geri sayıma geçtiğinin bilincinde, dehşete düşüyorum. Alarmin çalmasına otuz saniye var ve ben nerede yanlış yaptığımı anlamaya çalışıyorum. Şifreyi doğru girdiğime o kadar eminim ki, bir kez aynı numaraları deniyorum... Ve beceremiyorum!

Saniyeler içinde kıyamet kopmaya başlıyor. Siren sesi havayı yırtarken, ona kesik kesik çalan bir başka tiz ses eşlik ediyor. Küçük klavyenin önünde ne yapacağımı bilemeden durmuş, alarmı kapatmanın başka bir yolu olup olmadığını anlamaya çalışırken, arkamda telefonun çaldığını duyuyorum. Şifreyi karıştırmış olmaktan ötürü duyduğum stres yüzünden deli gibi atmaya başlayan kalbim, açtığı o sessiz telefonlarla başıma bela kesilen kişinin, eve geldiğimi bildiği düşüncesiyle daha da hızlanıyor. Alarmı bırakıp kapıya koşuyor, yolda bana yardımcı olabilecek birileri var mı, diye bakıyorum. Ama alarm sesine rağmen, kimse ne oldu diye sormaya gelmiyor. Bu ironik durum, isteri krizine girmeme neden oluyor.

Tam o sırada Matthew'un arabası gözüme ilişiyor ve aklım biraz olsun başıma geliyor. Bebek mağazasından aldığım paketin elimde olduğunu fark edip hemen arabamın kapısını açıyor ve Matthew ne yaptığımı görecektene kadar yaklaşmadan, paketi koltuğun altına tıktırıyorum. Matthew'un, araba yolunun kapısından geçerken yüzündeki şaşkınlık ifadesi, alarm sesinin ona kadar ulaştığını söylüyor bana.

Arabayı aniden durdurup dışarıya fırlıyor.

"Cass, ne oldu? İyi misin?"

Gürültüden sesimi duyurabilmek için, "Alarmı kapatamıyorum!" diye bağıyorum. "Şifre işe yaramıyor!"

Matthew'un eve hırsız girmediğini anlamasından sonra yüzünde beliren rahatlama duygusu, yerini çok geçmeden şaşkınlığa bırakıyor.

"Ne demek işe yaramıyor? Dün denedik, hiç sorun yoktu."

"Biliyorum, ama şimdi çalışmıyor işte."

"Dur bir bakayım."

Matthew'un peşinden eve giriyorum. Matthew küçük klavyeye şifreyi giriyor. Aniden kesiliyor ses.

Şaşkına dönmüş halde, "İnanmıyorum" diyorum. "Bende neden işe yaramadı?"

“Şifreyi doğru girdiğine emin misin?”

“Evet. Dün senin gösterdiğin gibi yaptım ve 9291’i tuşladım. Hatta iki kez girdim şifreyi, ama yine de işe yaramadı.”

“Dur bir dakika... Hangi numaraları tuşladım dedin?”

“Dokuz iki dokuz bir; doğum günlerimizin tersten yazılışı.”

Matthew çaresizce iki yana sallıyor başını. “Cass, 9192 olacaktı, 9291 değil. Önce senin, sonra benim doğum günüm. Sırasını karıştırmışsın.”

“Oh, Tanrım” diye inliyorum. “Nasıl bu kadar aptal olabildim?”

“Eh, karıştırmak zor değil. Ama ilkinde işe yaramadığında, doğum tarihlerinin sırasını değiştirip şifreyi o şekilde girmek aklına gelmedi mi?”

“Hayır” derken, kendimi daha da çok aptal gibi hissediyorum. Matthew’un omzunun üstünden bakıyor ve bir polis arabasının evin önüne yanaştığını görüyorum. “Polisin burada ne işi var?”

Matthew arkasına sönüp bakıyor. “Bilmiyorum. Belki alarm şirketinden haber vermişlerdir; malum, cinayetin işlendiği yer buraya çok yakın...”

Arabadan bir kadın polis memuru iniyor. “Her şey yolunda mı?” diye sesleniyor çitin üstünden.

Matthew, “Evet, yolunda” diyerek rahatlatıyor kadını.

Kadın polis araba yolundan yürüyerek bize doğru yaklaşıyor. “Hırsızlık olayı olmadı değil mi? Alarmınızın çaldığı, sonrasına gelen telefona da cevap vermediğiniz bilgisini aldık; gelip bir kontrol edelim dedik.”

Matthew, “Özür dilerim, sizi buraya kadar yorduk” diyor. “Alarmı yeni taktırmıştık; şifre konusunda ufak bir sorun yaşadık da...”

“Emin olmak için evi kontrol etmemi ister misiniz? Eve geldiğinizde alarm çalmıyordu değil mi?”

“Hayır, çalmıyordu” diyorum, özür dilercesine. “Kusura bakmayın, benim hatam; yanlış şifre girdim.”

Kadın polis beni rahatlatmak istercesine gülümsüyor. “Sorun değil.”

Kadının varlığı tuhaf biçimde rahatlatıyor beni, çünkü Matthew’la baş başa kalmaktan ödüm kopuyor. Son zamanlarda yaptığım diğer aptalca şeyleri göz ardı etmeye, ya da bahaneler bulmaya çalışmış olabilir, ama alarmla ilgili olarak biraz önce yaşananları görmezden gelemeyecek.

Kadın polis arabasına geri dönüyor. Matthew’un peşinden mutfağa giriyorum.

Matthew ikimize çay hazırlarken yaşanan sessizlikten öylesine rahatsız oluyorum ki, duymak istemediğim bir şey bile olsa, konuşsun diye can atıyorum.

Çay kupasını önüme koyarken, “Cass konuşabilir miyiz?” diye soruyor.

“Ne hakkında?”

“Son zamanlarda dikkatin biraz dağılmış gibi de... Biliyorsun, bazı şeyleri unutuyorsun...”

“Alarm sipariş ettiğimi, nasıl kapatılacağını...” diyerek başımı sallıyorum.

“Canını sıkın bir şey mi var, diye merak ediyorum.”

“Son zamanlarda cevapsız telefonlar alıyorum” diyorum. Yaşadığım korkuyu itiraf etmek, aklımı kaybettiğimi söylemekten daha iyi çünkü. Rachel’in gelen telefonlar konusunda endişe etmemi gerektirecek bir şey olmadığını düşündüğünü biliyor, ama bu sorunla Matthew’un ilgilenmesini istiyorum.

“Ne, ne zaman?”

“Sabahları.”

“Cep telefonundan mı, ev telefonundan mı?”

“Ev telefonundan.”

“Numaraya baktın mı?”

“Evet; gizli numara...”

“O zaman dünyanın bir ucundaki bir çağrı merkezi filan gibi bir yerden geliyordur. Gerçekten de canını sıkın bir şey bu

mu? Gizli numaradan gelen birkaç telefon için mi bu kadar endişeleniyorsun?”

“Evet.”

“Neden peki? Hayatında ilk kez böyle telefonlar almıyordur; herkesin başına gelen bir şey.”

“Biliyorum, ama bu telefonların kişisel olduğunu düşünüyorum.”

“Kişisel mi?” Matthew’un kaşları çatılıyor. “Ne anlamda kişisel?”

Duraksıyorum; devam edip etmeme konusunda emin değilim. Ama artık ok yaydan çıktı. “Arayan kişiler kim olduğunu biliyor sanki” diyorum.

“Neden? Adını mı söylüyorlar?”

“Hayır. Hiçbir şey söylemiyorlar; sorun da bu zaten.”

“Telefon sapığı yani; hızlı hızlı nefes alıp veriyor, ama hiçbir şey söylemiyor, öyle mi?”

“Telefon sapığı olabilir, ama bunlar nefes alıp vermiyor.”

“Ne yapıyorlar o zaman?”

“Hiçbir şey. Ama hattın diğer ucunda biri olduğunu biliyorum.”

“Nasıl?”

“O adamı hissedebiliyorum.”

Matthew’un aklı karışıyor. “Senin kim olduğunu bilmiyorlar Cass. Sen onlar için uzun bir listedeki bir numarasın sadece. Arayan kişinin istediği tek şey, bir anket yapmak ya da sana mutfak satmaktır. Bu arada, arayan kişinin erkek olduğunu nereden biliyorsun?”

Birden irkiliyorum. Matthew’a bakıp, “Ne?” diye soruyorum.

“‘O adamı hissedebiliyorum’ dedin. Arayan kişinin erkek olduğunu nereden biliyorsun? Kadın da olabilir.”

“Hayır, kesinlikle erkek...”

“İyi de hiçbir şey konuşmuyorlarsa, nereden biliyorsun bunu?”

“Biliyorum işte. Numara gizli olsa bile, beni arayan numarayı öğrenmemiz mümkün mü?”

“Muhtemelen. Ama olayın gerçekten de kişisel olduğunu düşünmüyorsun değil mi? Yani, neden kişisel olsun ki?”

Korkularımı kelimelere dökmekte o kadar zorlanıyorum ki. “Dışarıda bir katil geziyor.”

“Bunun gelen telefonlarla ne alakası var?”

“Bilmiyorum.”

Matthew sözlerimi anlamlandırmaya çalışırken kaşları çatılıyor. Sözlerime inanmakta güçlük çektiğini belli etmeye çalışarak, “O telefonların arkasındaki kişinin katil olduğunu mu düşünüyorsun?” diye soruyor.

“Hayır, pek sayılmaz” diyorum, yarım ağızla.

“Tatlım; neden korktuğunu anlayabiliyorum. Kim olsa korkar; özellikle de cinayetin buraya çok yakın bir yerde işlendiği ve katilin hâlâ serbest olduğu göz önüne alınırsa... Ama çağrılarının ev telefonuna geliyor olması, özellikle senin hedef alınmadığını göstermez mi?” Bir süre düşünüyor. “Perşembe ve cuma günleri evde çalışayım, ne dersin? Birkaç gün evde olmam seni biraz rahatlatır mı?”

Birden rahatladığımı hissediyorum. “Evet, gerçekten rahatlatır.”

“Doğum günüm öncesi birkaç gün iş ortamından uzak kalmak bana da iyi gelecek” diye devam ediyor. Başımın onaylıyor, doğum gününün yaklaştığını nasıl unutabildim, diye merak ediyorum.

Matthew, “Neyse” diyor. “Radyoda duyduğum kadarıyla polis, Jane’in, katilini tanıdığını düşünüyor.”

“Belki. Ama o kişinin sevgilisi olduğunu sanmıyorum” diyorum. “Jane o tipte bir kadın değildi.”

“Evet, ama gerçekte onu ne kadar iyi tanıyordun? Sadece iki kez bir araya geldiniz.”

“Kocasını sevdiği çok açık biçimde belli oluyordu” diyo-

rum, ısrarla. “Onu aldatmazdı; hiç sanmıyorum.”

“Jane katilini tanıyorsa ki polis tanıdığını düşünüyor, katilin başka birinin peşine düşmesi pek olası görünmüyor. Başkalarını telefonla taciz etmesi de keza...”

Olaya bu pencereden bakıldığında, bana da sözlerini kabul etmek düşüyor. “Haklısın.”

“Artık daha fazla endişelenmeyeceğine söz ver bana.”

“Söz veriyorum” diyorum. Sonra, her şey bu kadar basit olsa keşke, diye geçiriyorum içimden.

5 Ağustos Çarşamba

Ertesi gün erik ağacının altındaki bankta oturmuş, Matthew için en iyi hediye ne olabileceğini düşünürken, bahçenin bitimine dikiyorum gözlerimi. Bir baraka. Matthew defalarca bir barakası olmasını istediğinden bahsetti. Siparişi bugün verirsem, muhtemelen hafta sonuna kadar teslim ederler, Matthew da hafta sonu bahçeye diker, diye düşünüyorum.

Bilgisayardan sipariş vermek üzere eve dönerken çalmaya başlıyor telefon. Çok şaşırmasam da aniden duruyor, evle bahçe arasında, mücadele etmekle kaçmak arasında ortada bir yerde kalakalıyorum. Sonunda galip gelen öfkem oluyor, hole koşup telefonu kapıyorum.

“Beni rahat bırak!” diye bağıryorum. “Beni bir daha ararsan polise gideceğim!”

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum. Beynimden vurulmuş dönmüş bir halde nefesleniyor, onu en çok korktuğunu düşündüğüm şeyle tehdit ettiğime inanmakta güçlük çekiyorum; artık, o akşam onu gördüğüme kesin olarak inanacak çünkü. Ona aslında söylemek istediğim şeyin bu olmadığını, hiçbir şey bilmediğimi, dolayısıyla polise hiçbir şey anlatamayacağımı, istediğim tek şeyin beni ara-maktan vazgeçmesi olduğunu açıklamak istiyorum. İstiyorum da korku, sesimi kesiyor adeta.

“Cass?” Kim olduğumu bildiğini gösteren bir söz felç ediyor beni. Hattın diğer ucundan, “Cass, her şey yolunda mı?” diyen birini duyuyorum. “Benim, John.”

Dizlerimin bağı çözülüyor. “John.” Titrek bir kahkaha kopuyor ağzımdan. “Özür dilerim. Seni başkası sandım.”

“İyi misin?”

“Şimdi iyiyim, evet.” Kontrolümü tekrar ele geçirmeye çalışıyorum. “O çağrı merkezlerinden biri beni rahatsız ediyordu da. Yine onlar arıyor sandım.”

Gülüyor. “Hepsi gerçek birer baş belası, değil mi? Ama meraklanma, biraz önce bana bağırdığın gibi bağıırırsan, bir daha kesinlikle aramazlar! Yine de bana sorarsan, onları polisle tehdit etmek biraz fazla sert kaçıyor” derken, eğleniyor gibi.

“Özür dilerim” diyorum tekrar. “Kendimi kaybettim bir an.”

“Seni suçlamıyorum. Neyse, fazla tutmayayım. Cuma akşamı okuldan birkaç arkadaş bir şeyler içmeye gideceğiz, gelmek ister misin, diye aramıştım.”

“Cuma mı?” Düşünüyorum. “Matthew önümüzdeki iki gün izinli olacak; bir yere gideriz diye düşünüyorduk. Duruma göre sana haber versem?”

“Tabii.”

“Ben seni ararım.”

“Çok iyi. Hoşça kal Cass; umarım görüşürüz. O arkadaş bir daha ararsa, ağzının payını ver mutlaka.”

“Veririm” diyorum. “Görüşürüz John. Aradığın için sağ ol.”

Telefonu kapatıyor ve orada bitkin bir halde duruyorum. Aptal gibi hissediyorum kendimi; John hakkımda neler düşünecek acaba, diye merak ediyorum. Tam o sırada hâlâ elimde olan telefon çalmaya başlıyor; her yerim zangır zangır titriyor. John’un biraz önce söylemeyi unuttuğu bir şeyi söylemek için aradığına inanmak istiyorum çaresizce ve cevap veriyorum. Hatta yine ölüm sessizliği var ve ben bir

kez daha o adamın istediğini yaptığım için nefret ediyorum kendimden.

Ama belki de öyle değildir. Belki de sessiz kalışım onun sinirlerini bozuyordur, tıpkı biraz önce benim John'a yaptığım gibi o da bana bas bas bağırarak istiyor, benden onu polise gitmekle tehdit etmemi ve Jane'i öldürdüğü gibi, beni de öldürmek için bir bahanesi olmasını istiyordur. Öfkemi biraz önce dışarı vurduğum ve John'a bağırduğım için sevinirken, bu fikri aklımda tartıyor, sonra telefonu kapatıp minik de olsa bir zafer kazanmış gibi hissediyorum. Hayatımın bir parçası olan telefon geldiğine göre artık rahatım; güne devam edebileceğim.

Ama yapamıyorum. Ev üstüme üstüme geliyor gibi hissediyorum; internetten Matthew'a doğum günü hediyesi olarak vereceğim barakayı alalecele seçerken, boyutlarından çok, teslim tarihiyle ilgileniyorum. Sonra yanıma bir şişe su ve kitabımı alıp aşağıya iniyor, bahçeye çıkıyorum. Nerede oturacağıma karar vermek biraz zaman alıyor, çünkü birilerinin gizlice arkamdan yaklaşmasını istemiyorum. Gerçi iki metre boyundaki çit yüzünden böyle bir şey pek de olası değil, biliyorum ya, neyse. Tabii araba yolundaki ana kapıdan girmezlerse. Evin yan tarafında, araba yolunu gören bir noktayı seçerken, evimin artık eskisi bir sığınak olmadığını düşünüyor ve öfkeleniyorum. Ama polis katili yakalayana dek yapabileceğim fazla bir şey yok.

Kendime öğle yemeği hazırlamak üzereyken Rachel'dan bir mesaj geliyor. Ondan istediğim adresi göndermiş bana. Çantamdan, satın aldığım kartı çıkarıyor, oturup Jane'in kocasına yazmaya başlıyorum. Yazmak düşündüğümünden daha kolay oluyor; içten duygularımı ifade ediyorum çünkü. Mektubu bitirince istediğim gibi olmuş mu diye anlamak için bir kez daha okuyorum.

Sayın Bay Walters,

Bu mektubu göndermekle sizi rahatsız etmediğimi umuyorum. Jane'le ilgili korkunç haberi almaktan ötürü ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim sadece. Onu çok kısa bir süre tanıyabildim, ama yine de üzerimde çok büyük bir etki bıraktı. İlk kez bir ay önce, Finchlakers'tan ayrılan biri için verilen bir partide tanıştık, sonra iki hafta kadar önce Browbury'de birlikte öğle yemeği yedik. Bir arkadaşımı kaybettim dersem, umarım beni anlarsınız, çünkü aynen böyle hissediyorum.

Aileniz ve size bundan sonrası için en iyisini diliyorum.

Cass Anderson

Birkaç dakikalığına da olsa evden ayrılmak için bir bahane bulduğuma seviniyor, yanıma bir pul alıp beş yüz metre ilerde, yolun başındaki posta kutusuna yürüyorum. Etrafta kimseler yok, ama kartı kutunun içine atarken, tıpkı polisi aramak üzere ankesörlü telefonun başına geçtiğimde hissettiğim gibi, biri beni gözetliyormuş gibi hissediyorum. Tüyletim diken diken oluyor ve olduğum yerde hızla dönüyorum. Altı metre ilerde rüzgârdan sallanan ağaç dalları dışında hiçbir şey göremiyorum; ama şöyle bir şey var ki, bugün hava rüzgârlı değil.

Hissettiğim şey korku değil, dehşet. Yüzümden kan çekiliyor, nefessiz kalıyorum, iç organların düğüm oluyor, kollarım, bacaklarım birer pelteye dönüşüyor. Sonra sağduyumu yitirdiğimi hissediyor, yolun başındaki evlerden uzağa, ormana en yakın konumda, yolun sonundaki evime doğru koşmaya başlıyorum. Öğleden sonrasının sessizliğinde ayaklarım asfaltta gürültü çıkarıyor. Evimizin araba yoluna keskin bir dönüş yaparken göğsüm hızla inip kalkıyor, hırıltılı biçimde nefes alıp veriyorum. Çakıl taşlı yolda ayağım kayıyor bir ara; zemin vücudumla temas etmek için elini çabuk

tutarken, ciğerlerimde ne kadar hava varsa hepsi boşalıyor. Yere kapaklanmış halde nefes almaya çalışırken ellerim ve dizlerime daha şimdiden iğneler battığını hissediyorum; kafamdaki ses alay ediyor benimle: *Kimse yok orada!*

Yavaş yavaş ayağa kalkıyor, topallayarak ön kapıya yürüyorum. Avuç içlerimdeki sıyrılmış deriye temas etmemeye çalışarak, baş ve işaret parmaklarımla ve büyük bir dikkatle cebimden anahtarları çıkarıyorum. Hole girip merdivenlere yöneliyorum; evden çıkarken alarmı açmadığıma şükrediyorum, bu haldeyken yine kapatmayı beceremez, bas bas bağırmasına neden olurum herhalde. Merdivenleri tırmanırken, dökülmemiş gözyaşları yüzünden gözlerim acıyor. Gözyaşlarımın akmasına ancak üstümü başımı temizlerken izin veriyorum; çünkü o sırada ellerime ve dizlerime zarar verdiğim için ağlıyormuş gibi yapabiliyorum. İşin gerçeği, bu halime daha ne kadar dayanabileceğimi ben de bilmiyorum. Jane'in öldürülmesinden beri acınası bir biçimde duygusallaştım ve kendimden son derece utanıyorum. Hafızamla ilgili sorun yaşamıyor olsaydım, bunun üstesinden daha iyi gelebilirdim, biliyorum. Ama bunama olasılığı başımın üstünde bir kılıç gibi sallanırken, kendime olan güvenimi tamamen kaybettim.

7 Ağustos Cuma

Yatakta tembellik ederken evin önüne bir kamyonun yanaştığını duyuyorum.

Matthew'un hediyesinin bugün teslim edileceğinden eminim ve hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi, "Bugün çöp kamyonunun günü değil, değil mi?" diyorum.

Matthew yataktan kalkıp pencereye gidiyor. Kot pantolonunu ve tişörtünü giyerken, "Teslimat kamyonuna benziyor. Muhtemelen yolun üstündeki eve yeni taşınan adam için gelmiştir" diyor. "Son zamanlarda bir sürü mobilya teslimatı yaptılar."

"Yolun üstündeki eve taşınan adam mı?"

"Hani şu satılık ev vardı ya."

Kalbim hızla atmaya başlıyor. "Ben o evi bir çiftin aldığını ve eylül ayında taşınacaklarını sanıyordum."

"Hayır. Ben öyle bilmiyorum."

Araba yolundaki çakılların çıkardığı sesin ardından kapı ziline sesi duyuluyor. Matthew koşar adımlarla aşağıya iniyor. Yastığıma yaslanıp Matthew'un biraz önce söylediklerini düşünüyorum. Evin dışında gördüğüm adam belki de yeni komşumuzdan başkası değildi. Rahatlamam gerek, biliyorum, ama hiç de öyle olmuyor, çünkü aklımın karanlık boşluklarında bir yerde, beni sürekli arayan ve konuşmayan kişi acaba o mu, diye merak etmeye başladım bile. Dün yolda

koşarken beni takip eden kimse olmamıştır belki, ama posta kutusunun başında dururken birinin beni izlediğine kesinlikle eminim. Keşke Matthew'a bahsedebilsem bundan, ama yapamam; elimde kanıt olmadan, yapamam. Aklımın son zamanlarda nasıl çalıştığına o da şaşırmış durumda.

Matthew'un geri dönmemesinden dolayı sabırsızlanıyor, yorganı üstümden atıyorum. Onu bulmak üzere yataktan inmek üzereyim ki, o sırada merdivenlerden ayak seslerini duyuyorum.

Odaya girdiği anda, "Sürpriz!" diyor.

Afallamış halde yüzüme bakıyor. "Şaka filan değil yani?"

"Hayır, tabii ki değil" diyor, bu kadar tepkisiz kalmasına içerliyorum. "Neden olsun ki?"

Yatağın kenarına oturuyor. "Zamanlaması biraz garip geldi de. Neden şimdi aldığını anlamadım."

"Hoş bir jest olur diye düşündüm de ondan."

"Hâlâ anlamıyorum."

Matthew öylesine şaşkın görünüyor ki, bütün neşem buhar olup uçuyor.

"Matthew, bu senin doğum günü hediyen!"

Yavaşça sallıyor başını. "Tamam. Ama neden benim için? İkimiz için olması gerekmez mi?"

"Neden? Ben pek az kullanacağım nasılsa, öyle değil mi?"

"Niye peki?"

"Çünkü sürekli öyle bir şeye sahip olmak istediğini söyleyen kişi sensin! Ama önemli değil. İstemiyorsan, geri gönderirim."

"Ben özellikle öyle bir şey istediğimi hiçbir zaman söylemedim. Olayın istemekle bir alakası yok zaten; bir anlam veremedim sadece, o kadar. Nasıl çocuk sahibi olacağımızı bile araştırmaya başlamadık; yani yıllar sürebilir bu iş."

Dik dik bakıyorum yüzüne. "Bunun çocuk sahibi olmakla ne alakası var?"

"Tamam, pes ediyorum" diyerek ayağa kalkıyor. "Hiçbir şey anlamıyorum. Aşağıya iniyorum ben."

"Mutlu olursun diye düşünmüştüm!" diye bağıriyorum arkasından. "Barakan olması seni mutlu eder diye düşünmüştüm. Bunu da yanlış anladıysam özür dilerim!"

Matthew odaya geri dönüyor. "Baraka mı?"

Onu suçlarcasına, "Evet. Baraka istediğini sanıyordum" diyorum.

"Evet, istiyorum tabii."

"Eee, sorun ne o zaman? Boyutları mı? Öyleyse, her zaman değiştirme şansımız var."

Kaşlarını çatıyor; alnının kırıştığını görüyorum. "Dur bir saniye; sen bana baraka mı aldın?"

"Evet... Neden; eve gelen şey baraka değil mi?"

Gülmeye başlıyor. "Hayır" diyor. "Neden hiçbir şey anlamadığıma şaşmamalı! Tatlım, bir hata yapmışlar. Bana teslim edilen şey baraka değil, bebek puseti! Tanrım... Ne yalan söyleyeyim, bir ara gerçekten endişelendim; bu kadın tamamen keçileri kaçırdı, dedim kendi kendime."

"Bebek puseti mi?" İnanmakta güçlük çekercesine bakıyorum yüzüne. "Nasıl böyle bir hata yaparlar?"

"Kim bilir... Ama itiraf etmeliyim ki lacivert ve beyaz renkleriyle çok güzel bir bebek puseti; bir gün kendimize alacağımız türden bir şey. Neyse, ben gidip teslimatı yapan şirketi arayayım; bakalım gelip geri alacaklar mı puseti? Çok fazla uzaklaşmış olamazlar."

"Dur bir dakika." Yorganı üstümden atıp yataktan kalkıyorum. "Puset nerede?"

"Holde. Ama onu sen de benim kadar beğensen bile, bil ki burada tutamazsın" diye espri yapıyor. "Belli ki başkasının siparişi; yanlışlıkla buraya göndermişler."

Karnımda korkunç bir his, aşağıya koşarak iniyorum. Kapının önünde, açılmış kutunun içinde Castle Wells'teki ma-

ğazada gördüğüm ve en kullanışlı olduğu için seçtiğim bebek puseti duruyor.

Matthew'un kollarını vücuduma doladığını hissediyorum. "Neden bu kadar şaşırdığımı şimdi anladın mı?" Burnunu boynuma sürtüyor. "Doğum günümde bana baraka aldığına inanamıyorum."

Aklım başka yerlerde, "Hep bir barak isterdin, biliyorum" diyorum.

Kulağıma, "Seni seviyorum" diye mırıldanıyor. "Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim. Görmek için sabırsızlanıyorum. Gerçi barakayı teslim alıp da, kendisi için olmadığını fark edecek adama da acıyorum doğrusu."

Bebek pusetine bakarak, "Anlamıyorum" diye mırıldanıyorum.

"Barakayı internetten mi sipariş verdin?"

"Evet."

"Demek ki iki siparişi birbirine karıştırmışlar. Biz başkasının pusetini alırken, onlar da bizim barakamızı almış. Teslimatı yapan şirketi arayacağım, şansımız varsa baraka yarın burada olur."

"Ama bu puseti salı günü Castle Wells'te gördüm ben. Mağazada başkaları da vardı; genç bir çift... Bana pusetler içinde hangisini tercih edeceğimi sordular, ben de biraz araştırıp bunun en iyisi olduğunu söyledim."

"Yani siparişi onlar mı verdi?"

"Öyle olmalı."

"Eh, bu her şeyi açıklıyor o zaman. Puset yanlışlıkla buraya gönderilmiş."

"İyi de mağaza adresimi nereden buldu?"

"Bilmiyorum. Ne tür bir mağazaydı? Büyük mağazalardan biri mi? Belki daha önce adresini bırakmışsındır."

"Büyük mağaza değildi; bebek eşyaları satan bir butikti."

"Bebek eşyaları mı?"

“Evet. Geçen gün Castle Wells’teyken müstakbel bebeği-miz için bir uyku tulumu satın aldım; sana verecektim, ama o alarm kargaşası içinde unuttum. Hâlâ arabada sanıyorum. Sana bebek sahibi olmak için araştırma yapmaya başlayacağımızı söyleyecektim. O an iyi bir fikir gibi görünmüştü, ama şimdi sana çok aptalca geldiğine eminim.”

Vücudumu daha da sıkı sarıyor şimdi. “Hayır, hiç de aptalca gelmiyor; tam tersine, harika bir fikir... Ve o tulumu hâlâ verebilirsin bana.”

“Sürprizin tadı kaçtı” diyorum, perişan bir halde. “Her şey ters gidiyor.”

“Hiç de öyle değil” diyor ısrarla. “Bak, uyku tulumunu alırken mağazaya adresi vermediğinden emin misin?”

Aklıma geliyor. “Sadakat kartı için bir form doldurdum” diyorum. Formda adımları ve adresimi yazmam gerekiyordu.”

“İşte gördün mü! Problem çözülmüş oldu. Hangi mağazaydı bu?”

“Bebek Butik... Faturası filan olmalı.” Pusetin içine bakıyorum. “Bak, burada işte.”

Matthew telefona uzanıyor. “Bana numaralarını ver, arayayım. Ben bu işi hallederken, sen de kahvaltıyı hazırlarsın.”

Ona numarayı okuyor, sonra kahve yapmak için mutfığa gidiyorum. Makineyi çalıştırırken Matthew’un telefondaki kişiye pusetin yanlışlıkla bizim adresimize gönderildiğini söylediğini duyuyorum. Sonra işi şakaya vuruyor ve pusetin aslında, salı günü karısıyla aynı anda mağazada olan genç çiftle gitmesi gerekiyorsa, çifti puseti almaya teşvik ettiği için karısına komisyon vermeleri gerektiğini söylüyor. Genç çiftin tavsiyeme uymuş olmaları, ister istemez memnun ediyor beni.

Matthew mutfığa girdiğinde, “Dur da tahmin edeyim; sana, müstakbel bebeğimiz için pusetin bizde kalabileceğini söylediler, değil mi?” diyorum.

“Doğru, demek.” Hayretle başını iki yana sallıyor. “Baş-

ta inanmadım; kadın yanılıyor olmalı dedim.” Yanıma gelip kollarını vücuduma sarıyor. “Cass, gerçekten hamile misin? Yani öyleysen, bu harika bir şey, ama nasıl olabilir, anlamıyorum.” Tereddütlü bir ifadeyle bana bakıyor. “Tabii doktorlar yanılmadıysa. Bana çocuğum olamayacağını söylemişlerdi, ama belki de yanılmışlardı. Belki de baba olabilirim, belki de böyle bir sorunum hiç yoktur.”

Yüzündeki ifade, kendimden hiç olmadığım kadar nefret etmeme yol açıyor.

Zor duyulur bir sesle, “Hamile değilim” diyorum.

“Ne?”

“Hamile değilim.”

“Ama konuştuğum kadın beni tebrik etti, seni hatırladı, bebeğimiz için puset sipariş verdiğini hatırladı.”

Matthew’un yaşadığı hayal kırıklığı tahammül edilecek cinsten değil. “Kadın beni biriyle karıştırmış olmalı. Dedim ya, mağazada benimle birlikte genç bir çift vardı...”

“Kadın bana hamile olduğunu söylediğinden bahsetti.” Uzaklaşıyor benden. “Cass, neler oluyor?”

Masaya oturuyorum. “Uyku tulumumu kendim için aldığımı söyledim, çünkü gerçekten de öyleydi, o da hamile olduğumu sandı” diyorum aptal aptal. “Sonra kadını bozmadım; o an öylesi daha kolay göründü gözüme.”

“Peki, ya puset?”

“Bilmiyorum.”

Matthew yaşadığı hayal kırıklığını gizlemiyor. “Bilmiyorum ne demek?”

“Hatırlamıyorum!”

“Puseti almaya sen mi karar verin?”

“Bilmiyorum” diyorum, yine.

Karşıma oturup elimi ellerinin arasına alıyor. “Bak tatlım, biriyle konuşmanın bir yararı olur mu sence?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Son zamanlarda pek kendinde değilsin. Bu cinayet meselesi seni normalden çok daha fazla etkiledi. Ve bir de gelen telefonlar var, tabii.”

“Ne olmuş onlara?”

“Olması gerektiğinden daha farklı anlamlar yüklüyorsun o telefonlara. Yani hiçbirine ben cevap vermediğim için bir değerlendirme yapmam zor, ama...”

“Sen evdeyken o telefonların bıçak gibi kesilmesi benim suçum değil!” diye çıkışıyorum. Son iki gündür telefonun bir kez bile çalmamış olmasına garip bir biçimde öfkeleniyorum çünkü. Matthew şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. “Özür dilerim” diyerek içimi çekiyorum. “Yani o adam, birlikte olduğumuz zamanlarda beni hiç aramıyor; sinir oluyorum bu duruma.” “Adam” kelimesi havada asılı kalıyor adeta.

“Dr. Deakin’e bir görünsen... Hiçbir zararı olmaz.”

Savunmaya çekilip, “Neden?” diyorum. “Yorgunum, hepsi o kadar. Rachel annemin ölümünden beri çok şey yaşadığımı ve duygusal tükenmişlikten mustarip olduğumu düşünüyor.”

Kaşlarını çatıyor. “Rachel ne zamandan beri uzman oldu?”

“Eh, bence haklı...”

“Haklı olabilir. Ama doktora görünmenin bir zararı da olmaz.”

“Matthew ben iyiyim, gerçekten. Sadece dinlenmeye ihtiyacım var.” Gözlerindeki şüpheyi okuyorum.

“Lütfen, izin ver de bir randevu alayım. Kendin için yapmıyorsan, bari benim için yap bunu. Bu şekilde devam edemeyeceğim, gerçekten...”

Kendime hâkim olmaya çalışıyorum. “Ya bir şeylerin yolunda olmadığı anlaşılırsa?” diyerek, onu olası sonuçlara hazzırlamaya çalışıyorum.

“Ne gibi?”

“Bilmiyorum.” Kafamdakileri kelimelere dökmek o kadar zor ki. “Erken bunama filan gibi.”

Kaşları çatılıyor. “Bunama mı? Bunun için çok gençsin. Dediğin gibi, stresten olmalı.” Elimini bırakıyor. “Ben sadece ihtiyacın olan desteği almanı istiyorum. Eee, randevu ayarlayayım mı, ne dersin?”

“Bu seni mutlu edecekse...”

“Mutlu edeceğini umuyorum. Çünkü şu an senin mutlu olduğunu hiç sanmıyorum; öyle değil mi?”

Son zamanlarda aşına olduğum yaşlar gözüme doluyor. “Hayır” diyorum, “pek sayılmaz.”

8 Ağustos Cumartesi

Matthew ne yapıp edip Dr. Deakin'in, ertesi sabah randevusunu iptal eden bir hastanın yerine beni almasını sağlıyor. Son derece gerginim. Matthew'la bu eve taşındıktan hemen sonra kaydımızı yaptırmıştık o doktora. O zamandan beri hiç görmedim onu. Aynı şeyin Matthew için de geçerli olduğunu sanıyordum, o yüzden muayenehanesine girdiğimizde doktorun onu tanıdığını görmek şaşırtıyor beni. Daha da şaşırtıcı olan şey, Dr. Deakin'in geçici hafıza kaybım konusunda her şeyi bilmesi.

"Kocamın size bilgi verdiğini bilmiyordum" diyorum telaşla.

Dr. Deakin, "Sizin için endişeleniyordu" diye açıklıyor durumu. "Bir şeyleri hatırlamakta zorluk çekmeye ilk kez ne zaman başladınız, söyleyebilir misiniz?"

Matthew beni rahatlamak istercesine elimi sıkıyor; geri çekmemek için zor tutuyorum kendimi. İhanete uğramış olduğum hissinden kurtulmaya çalışıyorum, ama benim bilgim olmadan hakkımda konuşmuş oldukları gerçeği işimi güçleştiriyor.

"Emin değilim" diyorum, çünkü o zamanlar örtbas etmeyi başarabildiğim için Matthew'un fark etmediği bazı şeyleri şimdi itiraf etmek istemiyorum. "Birkaç hafta önce sanırım. Cüzdanımı evde unuttuğum için Matthew markete gelmek zorunda kaldı."

Matthew alçak bir sesle, "Ama ondan önce çantanı yanına almadan Castle Wells'e kadar gitmiştin. Peki, ya yaptığın alış-verişin yarısını markette unuttuğun o güne ne demeli?" diyor.

"Oh, evet, onlar tamamen aklımdan çıkmış" derken, hafıza kaybımla ilgili yaşanmış bir başka örneği daha itiraf etmiş olduğumu geç fark ediyorum.

Dr. Deakin güven vermek istercesine, "Bu tür şeyler herkesin başına gelebilir" diyor. Onun tıp fakültesinden yeni mezun olmuş, her şeyi kitaba göre yapmaya çalışan türden bir doktor değil de, tecrübeli ve babacan biri olmasına seviniyorum. "Bunun endişe edecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Diğer yandan, aile geçmişiniz hakkında bir iki şey sormak isterim" diye devam ediyor ve görüşmenin sona erdiğine dair umutlarıma darbe vuruyor. "Anne ve babanızın hayatta olmadıklarını biliyorum, ama neden öldüklerini sorabilir miyim?"

"Babam araba kazasında öldü; evimizin önünde, karşıdan karşıya geçerken bir kamyonun altında kaldı. Annemi zatür-reeden kaybettik."

"İkisinden biri ölmeden önce herhangi bir hastalık belirtisi taşıyor muydu?" diye soruyor.

"Annem bunama hastasıydı." Yanımda oturan Matthew şaşkınlıkla irkiliyor; çok hafif de olsa hissediyorum bunu.

"Ne zaman bunama teşhisi konulduğunu söyleyebilir misiniz?"

Yüzüm kızarmış olmalı ki Dr. Deakin fark ediyor durumu. Gözlerimi yere çeviriyor, yüzüme düşen saçları geriye atıyorum. "2002'de."

"Anneniz o zaman kaç yaşındaydı?"

"Kırk dört" diyorum, alçak bir sesle. Matthew'un yüzüne bakamıyorum.

O andan itibaren işler daha da sarpa sarıyor. Matthew'un yaptığım manevralara kanmadığını, en başından beri, ona anlattıklarımın çok daha fazlasını bildiğini fark ettiğimde

yüzüm daha da çok kızarıyor. Dr. Deakin'in tuttuğu, unutkanlıklarımın listesi kabardıkça, daha fazla aşağılanmamak için bir an evvel çıkıp gitmek istiyorum oradan.

Ama onun ve Matthew'un işi henüz bitmemiş anlaşılan. Konuşacağımız bir de cinayet meselesi var. İkisi de Jane'i tanıdığım için üzülmemekte haklı olduğumu, olayın evimize çok yakın bir yerde yaşanmış olmasından ötürü endişelenmemin normal olduğunu düşünüyor. Ama Matthew katilin beni telefonla aradığını düşündüğümü söylediğinde, işte şimdi Dr. Deakin beyaz önlüklü adamları çağırarak, diyorum içimden.

"O telefonlar hakkında ne söyleyebilirsin?" Dr. Deakin cesaret vermek istercesine bir ifadeyle bakıyor yüzüme. O yüzden bana paranoya teşhisi koyacağını bile bile, özellikle de neden telefonların katilden geldiğini düşündüğümü açıklayamayacağımdan, ona durumu anlatmaktan başka çarem kalmıyor.

Bir saat sonra muayenehaneden ayrıldığımızda kendimi o kadar perişan hissediyorum ki otoparka yürürken Matthew'un elini tutmayı reddediyorum. Arabaya bindikten sonra başımı başka yere çeviriyor, pencereden dışarıya bakıyor, incinmiş ve aşağılanmış olmaktan dolayı gözlerimde biriken yaşlara teslim olmamaya çalışıyorum. Matthew belki de sinir krizi geçirmenin eşiğinde olduğumu hissettiğinden, hiçbir şey söylemiyor. Dr. Deakin'in yazdığı ilaçları almak üzere eczanenin önünde durduğunda arabada kalıyorum; ilaçlarla o ilgileniyor. Yolculuğun geri kalanında hiç konuşmuyoruz. Eve geldiğimizde Matthew kontağı kapatma fırsatı bulmadan, ben arabadan dışarıya atıyorum kendimi.

Mutfağa kadar peşimden gelerek, "Tatlım, lütfen böyle davranma" diye yalvarıyor.

Öfkeyle ona doğru dönerek, "Nasıl davranmamı bekliyorsun?" diyorum. "Bana hiçbir şey söylemeden Dr. Deakin'le konuşmuş olduğuna inanamıyorum. Sadakat duyguna ne oldu senin?"

Bir an irkiliyor. “Her zamanki yerinde; senin yanında, her zaman olacağı yerde” diyor.

“Madem öyle, unuttuğum en küçük şeyden bile neden söz ettin doktora?”

“Dr. Deakin neler olduğuyla ilgili örnekler vermemi istedi; ona yalan söyleyecek değildim ya? Cass, senin için endişeleniyordum.”

“Madem öyle, benim adıma bahaneler üretip her şey yolundaymış gibi davranacağına, bana söyleseydin durumu, ha? Bebek mağazasındaki kadının hamile olduğumu söylediğinden söz etmek zorunda mıydın? Bunların, hafızamla ilgili yaşadığım sorunlarla ne ilgisi var? Yetmiyormuş gibi, bir de kendince fanteziler uyduran biri gibi görünmeme neden oldun! Sana durumu açıklamıştım. Uyku tulumunu kendim için aldığımı söylediğimde, tezgâhtar kızın beni yanlış anladığını ve hamile olduğumu sandığını, sonrasında onu bozmak istemediğimi sana söylemiştim. Oysa sen arkamdan dolaplar çeviriyor, gidip bunu Dr. Deakin’e anlatıyorsun.”

Matthew mutfak masasında oturup başını ellerinin arasına alıyor. “Cass sen o mağazaya gidip bebek puseti siparişi verdin.”

“Ben puset siparişi filan vermedim!”

“Alarm için anlaşma da imzalamamıştın, değil mi?”

Su ısıtıcısını hırsla elime alıyor, su doldururken musluğa vuruyorum. “Anlaşma imzalamak için beni kandırmış olmaları gerektiğini söyleyen sen değil miydin?”

“Bak, istediğim tek şey, ihtiyacın olan yardımı alman.” Duraklıyor. “Kırk dört yaşındayken annene bunama teşhisi konulduğunu bilmiyordum.”

“Bunama genellikle kalıtsal değildir” diyorum, sertçe. “Dr. Deakin de öyle söyledi.”

“Biliyorum, ama bu tür bir sorunu yokmuş gibi davranmaya devam etmen çok aptalca geliyor bana.”

“Ne yani? Hafıza kaybı yaşayan, kuruntulu ve paranoyak biri olduğumu mu söylüyorsun?”

“Yapma bunu.”

“Doktorun verdiği ilaçları almaya hiç niyetim yok, haberin olsun.”

Başını kaldırıp bana bakıyor. “O ilaçlar stres için sadece. Onlarsız da idare edebileceğini düşünüyorsan, alma tabii.” Sahta bir kahkaha atıyor. “Belki senin yerine ben içerim o ilaçları.”

Ses tonu aniden durmama neden oluyor, ne kadar gergin görüldüğünü fark ettiğimde, kendimi onun yerine hiç koymadığımı, beni ruhsal çöküntü yaşarken izlemenin onun için nasıl bir his olduğunu hiç düşünmediğimi fark edip çok kötü oluyorum. Gidip yanındaki iskemleye oturuyor, kolumu omzuna atıyorum.

“Özür dilerim.”

Başımın tepesine bir öpücük konduruyor. “Senin suçun değil ki.”

“Bu kadar bencil davrandığıma inanamıyorum. Benim gibi birine katlanmanın senin için nasıl bir şey olduğunu bir an bile düşünemediğime inanamıyorum.”

“Her neyse, bu işin içinden hep birlikte çıkacağız. Belki bir süreliğine bazı şeyleri kafana takmaman, biraz ağırdan alman gerek.” Kolumu omzundan çekerken, saatine bakıyor. “Şimdiden başlayalım. Ben evdeyken hiçbir şey yapmana izin veremeyeceğim. Şimdi sen oturuyorsun, ben de sana öğle yemeği hazırlıyorum.”

“Tamam” diyorum, minnetle.

Oturup buzdolabından salata malzemelerini çıkarmasını izliyorum. O kadar yorgunum ki oracıkta uyuyabilirim. Geçmişte yaptığım hataların listesinin önüne dökülmesi aşağılayıcı bir durum olsa da, geriye dönüp baktığımda, bana tek sorunumun stres olduğunu söyleyen Dr. Deakin'i gördüğüme memnunum.

Su ısıtıcısının yanında duran, Dr. Deakin'in yazdığı ilaçlara bakıyorum. İlaç almak, pek de tercih ettim bir yol değil, ama Matthew'un işe geri döneceğini ve Rachel'in bugün Siena'ya uçacağını düşündüğümde, dayanamayacağım bir noktaya gelmem halinde burada olduklarını bilmek rahatlatıyor beni. Ama önümüzdeki haftalarda ders hazırlığı yapacağım için herhangi bir şeyden endişelenmeyecek kadar meşgul olacağım.

Orada otururken aklıma, annemi mutfakta durmuş, gözünü su ısıtıcısına dikmiş halde bulduğum gün geliyor aklıma. Ona ne yaptığını sorduğumda ısıtıcıyı nasıl çalıştıracaklarını hatırlamadığını söylemişti. Onu hiç olmadığı kadar özleyorum. Annemin acısı son derece güçlü, neredeyse fiziksel bir acı; nefessiz bırakıyor beni. Elini ellerimin arasına alabilmeyi, onu sevdiğimi söyleyebilmeyi, beni kucaklamasını ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesini her şeyden çok istiyorum. Çünkü bazen hiç de öyle olacaktı gibi gelmiyor.

9 Ağustos Pazar

Elimden montaj işlerinin geldiğini hiç bilmezdim. Matthew'a barakayı kurarken yardım ettim ve çok keyif aldım. İnsanın farklı bir şeye odaklanabilmesi ve gün sonunda bir şey başardığını hissetmesi çok güzel bir şey...

Barakayı bitirdik; karşısına geçip yaptığımız işi takdir ederken, Matthew, "Cin-tonik zamanı" dedi. "Barakada içelim. Ben içkileri hazırlayayım, sen de iskemleleri getir."

İki iskemle çekiyorum; böylece Matthew'un taze limon suyu ve zencefilli gazozla hazırladığı özel cin-toniğini yudumlarken, barakayı ilk kez kullanmış oluyoruz. Akşam yemeğini acele etmeden yiyor, karanlık çökünce bulaşıklarla daha sonra ilgilenmeye karar verip belgesel izlemek üzere eve giriyoruz. Matthew çok geçmeden esnemeye başlıyor, ona yukarı çıkmasını söyleyip etrafı toparlamaya başlıyorum.

Mutfğa girip bulaşık makinesinin yanına yığılmış bulaşıklara yöneliyorum. Makinenin yanına gelmek üzereyken göz ucuyla, mutfğın uzak ucunda, bahçeye açılan kapının yanında görüyorum onu. Bir kolum öne uzanmış halde olduğum yerde kalakalıyor, kılımı bile kıpırdatmaya cesaret edemiyorum. Tehlikenin havaya nüfuz ettiğini, cildime yerleştiğini hissediyorum; arkamı dönüp mutfaktan, evden çıkmamı söylüyor bana. Ama ellerim, kollarım külçe gibi olmuş, aklım bacaklarıma koş emri veremeyecek kadar karmaşık. Matthew'a seslen-

mek istiyorum, ama sesim, tıpkı vücudum gibi korkudan felç olmuş. Saniyeler geçiyor, adamın her an arka kapıdan fırlayıp karşıma çıkacağı düşüncesi bacaklarıma hayat suyu veriyor ve bu sayede sendeleyerek hole çıkıyorum.

“Matthew!” diye bağırıyor, merdivenlere yığılıyorum. “Matthew!”

Korku dolu sesimle harekete geçen Matthew, yatak odasından dışarıya fırlıyor.

“Cass!” Merdivenlerden aşağıya koşarak iniyor ve saniyeler içinde yanımda bitiyor. “Ne var? Ne oldu?” diyor, beni yanına çekerken.

“Mutfakta!” Dişlerim takırdıyor, öyle ki, kelime zor çıkıyor ağzımdan. “Mutfakta! Gördüm onu!”

“Neyi gördün?”

“Bıçağı! Orada, mutfakta, kapının yanında!” diyorum hızlı hızlı. Kolunu sımsıkı tutuyorum. “Matthew, adam orada bir yerde! Polisi aramalısın!”

Vücudumu saran kolunu çekiyor, elini omzuma atıyor.

“Sakinleş biraz Cass” diyor. Sesi oldukça sakin ve yatıştırıcı... Biraz nefes alıyorum. “Şimdi en baştan anlat bakalım. Ne oldu?”

“Bıçak... Mutfağın diğer tarafında!”

“Ne bıçağı?”

“Jane’in cinayetinde kullanılan bıçak! Polisi aramalıyız; hâlâ bahçede olabilir!”

“Kim?”

“Katil!”

“Tatlım, sözlerin hiç de mantıklı değil.”

Ellerimi kaygıyla ovuşturarak, “Polisi ara, lütfen” diye yalvarıyorum. “O burada; bıçak, mutfakta!”

“Tamam. Ama önce benim bir bakmam gerek.”

“Hayır; sen sadece polisi ara; onlar ne yapacaklarını bilirler!”

“İzin ver de önce bir bakayım.”

“Ama...”

“Söz, polisi arayacağım.” Duraklayıp bana zaman veriyor. “Ama bunu yapmadan önce bıçağı görmem lazım, çünkü bana nasıl bir bıçak olduğunu soracak, tam olarak nerede gördüğümü öğrenmek isteyecekler.” Elini omzumdan yavaşça çekip mutfığa seğırtiyor.

“Ya katil oradaysa?” diye soruyorum korkuyla.

“Kapı ağzından şöyle bir bakacağım.”

“Tamam. Ama içeriye girme!”

“Girmem.” Matthew en alt basamağa gelince, boynunu kapı ağzından içeriye uzatıp “Bıçağı nerede gördüm demiştin?” diye soruyor.

Kalbim duracak gibi oluyor. “Arka kapının yanında... Katil bahçeden girmiş olmalı.”

Matthew sakın bir sesle, “Biraz önce limonları kesmek için kullandığım bıçağı görüyorum” diyor. “Ama başka bir şey yok.”

“Orada; gördüm onu!”

“Gelip bana gösterebilir misin?”

Merdivenlerden yavaş yavaş inip Matthew’a sokuluyorum. Korku dolu gözlerle mutfığa bakıyorum. Kapının yanında siyah saplı küçük mutfak bıçaklarımızdan birini görüyorum.

Matthew yüzüme dikkatle bakarak, “Cass, gördüğün bu muydu?” diye soruyor. “Gördüğün bıçak bu muydu?”

Başımı iki yana sallıyorum. “Hayır, o değildi. “Benim gördüğüm çok daha büyüktü; fotoğraftaki gibi siyah saplı, büyük bir bıçaktı...”

Matthew, “Eh, görüldüğü kadarıyla yerinde değil” diyor. “Mutfağın başka bir yerinde değilse tabii. Gidip bakalım mı?”

Matthew’un dibinden ayrılmıyor, peşi sıra mutfığa giriyorum. Etrafa bakınıyormuş gibi yapıyor. Suyuma gittiğini ve mutfakta başka bir bıçak olduğuna inanmadığını biliyorum.

Delirmeye başladığımı düşünüyör, hissettiğim çaresizlikle acınası bir halde gözyaşı dökmeye başlıyorum.

“Sorun değil tatlım.” Matthew’un sesi anlayışlı ve nazik... Ama bu kez kollarına almıyor beni. Benimle bir türlü yüzleşemiyormuş gibi olduğu yerde duruyor.

“O bıçağı gördüm” diyerek, hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. “Gördüğümü biliyorum. Bu başka bir bıçak...”

“Ne demek istiyorsun yani? Biri mutfaka girdi, biraz önce kullandığım bıçağın yerine başka bir bıçak koydu, sonra tekrar bıçakları değiştirdi; bu mu söylemek istediğin şey?”

“Öyle yapmış olmalı.”

“Gerçekten düşündüğün şey buysa polisi arasan iyi olur, çünkü dışarıda gerçekten bir manyak var demektir.”

Gözyaşları arasından ona bakıyorum. “Benim de sana söylemeye çalıştığım şey buydu! Adam beni korkutmaya çalışıyor!”

Biraz önce söylediğim şeyi düşünüyormuş gibi mutfak masasına yürüyüp oturuyor. Bir şey söylemesini bekliyorum, ama o gözlerini boşluğa dikmiş, öylece duruyor. Konuşacak halde değil, çünkü peşimde bir katil olduğu yönündeki ısrarım yüzünden neler hissettiğini ifade edecek kelime bulamıyor.

“Katilin neden seni hedef aldığı yönünde ufacık da olsa mantıklı bir neden görsem, belki anlayacağım” diyor, alçak bir sesle. “Ama kahrolası tek bir neden bile yok. Üzgünüm Cass, bu durumu daha ne kadar kaldırılabirim, bilmiyorum.”

Sesindeki çaresizlik beni kendime getiriyor. Aklımı başıma toplamak hiç de kolay değil benim için, ama Matthew’un beni terk edeceği korkusu, katilin beni yakalayacağı korkusundan daha büyük.

Titrek bir sesle, “Hata yapmış olmalıyım” diyorum.

“Polisi aramak istemiyorsun, yani, öyle mi?”

Ona hayır, aramak istiyorum, polisin gelip bahçeyi araştırmasını istiyorum, demeye can atıyor, ama bu dürtüye karşı koymayı başarıyorum. “Evet, sorun yok.”

Ayağa kalkıyor. “Cass, sana bir nasihat vereyim mi? Doktorun verdiği ilaçları al. Belki bu sayede ikimiz de huzur bulabiliriz.”

Mutfaktan çıkıyor; kapıyı çarparak kapatmıyor belki, ama çarpmış kadar oluyor. Bunu izleyen sessizlikte kapının yanında masum masum duran küçük bıçağa dikiyorum gözlerimi. Göz ucuyla baktığımda bile o bıçağı, ondan çok daha tehditkâr bir başka bıçakla karıştırmak mümkün görünmüyor. Tabii, sanrılar gören, nevrotik biri değilsem. Kararımı veriyorum. Su ısıtıcısının yanına gidip ilaç paketine uzanıyorum. Dr. Deakin günde üç kez birer taneyle başlamamı, ama çok huzursuz hissetmem durumunda dozağı artırabileceğimi ve ikişer tane alabileceğimi söylemişti. “Çok huzursuz” tanım, şu anda hissettiklerimi tarif etmenin yanına bile yaklaşmıyor, ama iki hap, hiç almamaktan daha iyidir diyor, kutudan çıkarıp bir bardak suyla yutuyorum.

10 Ağustos Pazartesi

Kocaman ve korkunç bir şey üstüme çöküyor adeta ve uyandırıyor beni. Çığlık atmak için ağzımı açıyorum, ama hiç ses çıkmıyor.

“Orada uyumak zorunda değildin, biliyorsun.” Matthew’un sesi çok uzaklardan geliyor. Oturma odasının üstündeki koltukta yattığımı fark etmem için aradan biraz zaman geçmesi gerekiyor. Önce, neden buradayım, anlayamıyor, sonra hatırlıyorum.

Oturmaya çabalarken, “İki hap aldım” diye mırıldanıyorum. “Sonra gelip buraya oturdum. Haplar yüzünden kendimden geçmiş olmalıyım.”

“Bir dahaki sefere bir tane alsan daha iyi olur belki; ne de olsa vücudun alışık değil. İşe gidiyorum, onu haber vermek için geldim.”

“Tamam.” Tekrar yastığa gömüyorum başımı. Matthew’un bana hâlâ öfkeli olduğunu hissedebiliyorum, ama uyku beni kendine çekiyor. “Görüşürüz.”

Bir daha gözlerimi açtığımda Matthew’un geri geldiğini ya da işe hiç gitmediğini sanıyorum; konuştuğunu duyuyorum çünkü. Gerçekte telesekretere mesaj bırakıyor.

Ayağa kalkıyorum; kafam allak bullak. Telefonun çaldığını duymayacak kadar derin bir uykuya dalmış olmalıyım. Saate bakıyorum; dokuz on beş... Hole gidip telesekreterin tuşuna basıyorum.

“Cass, benim. Hâlâ uykudasın anlaşılan ya da duşta. Daha sonra tekrar ararım.”

Mesajın devamını dinliyorum; önemli bir şey söylemiyor. Kafamı toplamak için biraz bekliyor, sonra onu arıyorum.

“Kusura bakma. Duştaydım.”

“Nasıl oldun diye sorayım dedim.”

“İyiym.”

“Tekrar uyuya mı kaldın?”

“Biraz.”

Duraklıyor. Hafifçe içini çektiğini duyuyorum. “Dün akşam için üzgünüm.”

“Ben de.”

“Eve olabildiğince erken gelmeye çalışacağım.”

“Buna mecbur değilsin.”

“Çıkmadan ararım seni.”

“Tamam.”

Telefonu kapatıyorum. Şimdiye dek bunun kadar doğallıktan uzak bir konuşma yapmadığımızı fark ediyorum. Tüm bu yaşadıklarımın ilişkimizi nasıl etkilediği gerçeği bir anda dank ediyor kafama. Eve erken geleceğini söylediğinde, keşke bu kadar kaba cevap vermeseydim, diye düşünüyorum. Aramızı düzeltmek çabasıyla onu aramak için telefona uzanıyorum. Numarasını tuşlamak üzereyim ki telefon çalmaya başlıyor; onun da en az benim kadar perişan olduğunu anlıyorum.

“Ben de seni aramak üzereydim” diyorum. “Biraz önceki sözlerim için özür dilerim; nankörce davrandım. Haplar yüzünden hâlâ uyuşuk vaziyetteyim.”

Hiçbir şey söylemiyor; özrümün onu etkilemediğini düşünerek başka bir şey denemeye karar veriyorum ki, hattın diğer ucundaki kişinin Matthew olmadığını fark ediyorum.

Ağzım kupkuru oluyor. “Kimsiniz?” diye soruyorum, sert bir sesle. “Alo?” Tehditkâr sessizlik, en büyük korkumun gerçek olduğunu doğruluyor; yani onun geri döndüğünü değil de

aslında hiç gitmediğini... Perşembe ve cuma günleri beni aramamasının tek nedeni, Matthew'un evde olmasıydı. Bugün aradığına göre evde yine yalnız olduğumu biliyor; bu da evi gözetlediği anlamına geliyor. Yani yakınlarda olduğu anlamına...

Korku tüm vücudumu yavaş yavaş esir almaya başlıyor, cildimin karıncalanmasına neden oluyor. Dün akşam mutfakta gördüğüm bıçağın gerçek olduğuna ve aklımın bana oyun oynamadığına dair bir kanıt istiyorsam, işte o kanıt burada. Telefonu yere atıp ön kapıya koşuyor, titreyen parmaklarımla sürgüyü çekiyorum. İstedğim bazı odaları devre dışı bırakabildiğimi hatırlayarak alarmı kuruyorum. Aklımdan bin türlü şey geçiyor, nefes alış verişimi düzene sokmak için ciğerlerime hava doldurmaya, evin neresinde güvenli olabilirim diye düşünmeye çalışıyorum. Mutfak olmaz, çünkü dün akşam arka kapıdan girmeyi başardı; yatak odalarından biri de olmaz, oraya çıkarsa yukarı katta kapana kısılp kalırım. Oturma odası en iyi seçenek gibi görünüyor. Alarmı kurup oturma odasına koşuyor ve kapıyı kapatıyorum. Kendimi hâlâ güvende hissetmiyorum, çünkü kapının kilidi yok; o yüzden arkasına dayayabileceğim bir şey arıyorum. En yakında bir iskemle görüyorum; çekip kapıya dayıyorum. Tam o sırada telefon çalmaya başlıyor yine.

Korku ciğerlerimde kalan son havayı da zorla atıyor dışarıya. Düşünebildiğim tek şey, dün akşam gördüğüm bıçak. Odayı tarıyor, kendimi koruyabileceğim bir şey arıyorum. Şöminede duran demir maşa gözüme çarpıyor. Koşup alıyorum maşayı. Adamın beni izlediği, dışarıdan beni gördüğü düşüncesiyle dehşet içinde pencerelere gidiyor, önce bahçeyi, ardından ön tarafı gören pencerelerin perdelerini çekiyorum. Etrafın aniden karanlığa bürünmesi dehşet duygusunu şiddetlendiriyor; o yüzden ışıkları açıyorum hemen. Sakinliğimi korumakta zorlanıyorum. Matthew'u aramak istiyorum, ama po-

lisin ondan daha çabuk geleceğini biliyorum. Etrafıma bakıyor, telefonumu bulmaya çalışıyorum. Hem ev, hem de cep telefonumu holde bıraktığımı, cep telefonum yanımda olsaydı bile burada çekmeyeceğini fark ediyor ve bütün direncimin yok olduğunu hissediyorum. Yapabileceğim hiçbir şey yok. Adamın orada olması ihtimaline karşılık, ev telefonunu almak için hole çıkamam. Yapabileceğim tek şey, o gelip beni bulana dek beklemek.

Kanepeye doğru sendeliyor, arkasına saklanıyorum. Masayı sımsıkı tutarken, baştan aşağıya tir tir titriyorum. Biraz önce susmuş olan telefon, benimle alay edercesine tekrar çalmaya başlıyor. Gözlerimden korku gözyaşları boşalıyor. Telefonun sustuğunu fark edene dek ağlıyorum. Nefesimi tutuyorum; telefon tekrar çalmaya başlıyor. Yine gözyaşları süzülüyor yanaklarımdan; telefon çalmıyor artık. Bu sefer gerçekten vazgeçtiği ihtimaline karşılık nefesimi tutuyorum. Ama sonra umutlarımı tüketircesine yine çalmaya başlıyor. Katilin korku-umut, korku-umut kısır döngüsü içinde yuvarlanırken, zaman kavramını tamamen yitiriyorum. Sonunda duygularıyla oynamaktan usanmış olacak ki, aramaktan vazgeçiyor.

Sessizlik başta rahatlatıyor beni. Ama sonra aralıksız çalan telefon kadar tehdit edici gelmeye başlıyor. Bunun birçok anlamı olabilir. Belki bana işkence etmekten yorulmamıştır; belki de eve girmiştir de telefon o yüzden çalmıyordur.

Holden bir gürültü geliyor; açılıp kapanan ön kapının tırtısı bu. Hafif ayak sesleri duyuyorum. Kapı kolu dönmeye başlarken büyük bir korkuyla gözlerimi kapıya dikiyorum. Kalbim ağzımda; dehşet, battaniye misali bütün vücudumu sarmalıyor, tüm tehditkârlılıyla üstüme çöküyor, boğuyor beni. Kapı iskemleyi zorluyor; o an hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyor, ayağa fırlayıp pencereye koşuyorum. Perdeyi çekiyor, pencereyi açıyorum, eşikte duran orkide saksılarını bir

kenara itiyorum. Dışarıya, bahçeye atlamak üzereyim ki havayı yırtan siren sesini duyuyorum. Kapının ardından, siren sesinin içinden çılgıncasına bana seslenen Matthew'un sesini duyuyorum.

İskemleyi bir kenara itip kapıyı açmamın, ona sımsıkı yapışıp katilin dışarıda olduğunu haykırmamın ardından hislerimi tarif etmek öyle zor ki.

“Dur bir dakika; önce alarmı kapatayım!”

Kollarımdan kurtulmaya çalışıyor; ama bunu beceremedi telefon çalmaya başlıyor yine.

“Bu o!” diye haykırıyorum. “Bu o! Sabahtan beri beni arıyor!”

“İzin ver de alarmı kapatayım!” Matthew benden kurtulup küçük klavyenin başına gidiyor ve acı acı feryat eden alarmı susturuyor. Şimdi telefonun kulak tırmalayan sesi duyuluyor sadece.

Matthew telefonu açıyor. “Alo? Evet, Bay Anderson benim.” Gözlerim iri iri açılmış halde ona bakıyor, katile neden adını söylediğini anlamaya çalışıyorum. “Özür dilerim memur bey, korkarım ki bu da yanlış alarm. Karım telefona cevap vermediği için onu kontrole eve geldim; alarmı kurduğunu fark etmedim ve çalmaya başladı. Verdiğimiz zahmet için çok özür dilerim. Hayır, gerek yok, her şey yolunda.”

Jeton işkence edercesine bir yavaşlıkta düşüyor. Vücudumu büyük bir utanç dalgası kaplıyor, kıpkırmızı kesiliyorum. Merdivenlere çöküyor, bir kez daha her şeyi yanlış anladığımı fark ederken büyük bir acı yaşıyorum. Matthew için olduğu kadar kendim için de toparlanmaya çalışıyor, ama titrememe engel olamıyorum. Ellerim artık kontrolden çıkmış durumda; Matthew görmesin diye kollarımı vücuduma sarıyor, ellerimi koltuk altına gizliyorum.

Matthew polise eve gelmelerine gerek olmadığına dair güvence veriyor, ardından bir başka yere telefon açıp konuştu-

ğu kişiyi her şeyin yolunda gittiğine ve endişelenecek hiçbir şey olmadığına ikna ediyor.

Boğuk bir sesle, “Kiminle konuşuyordun?” diye soruyorum.

“Büroyu aradım.” Yüzüme bakmakta zorlanıyormuş gibi, sırtı dönük konuşuyor benimle. Onu suçlamıyorum. Onun yerinde olsaydım derhal kapıdan dışarıya çıkar, bir daha da geri dönmezdim. “Valerie iyi olduğunun haberini vermemi istedi benden.” Şimdi bana dönüyor; yüzündeki o afallamış ifadeyi görüp, keşke dönmeseydi diye geçiriyorum içimden. “Neler oluyor Cass? Telefonlarıma neden cevap vermedin? Meraktan delirdim. Bir saattir sürekli arayıp duruyorum, yukarıdasındır diye cep telefonundan da ulaşmaya çalıştım. Hiçbirine cevap alamayınca başına bir şey geldi sandım.”

Asabi bir kahkaha atıyorum. “Ne sandın; cinayete kurban gittiğimi mi?”

Şoke oluyor; yüzünden bunu anlamak o kadar kolay ki. “Benden düşünmemi istediğin şey bu mu?”

Sözlerimden dolayı hemen pişman oluyorum. “Tabii ki hayır...”

“O zaman neden cevap vermedin telefonlara?”

“Senin aradığımı düşünmedim.”

“Benim aradığımı biliyor olmalıydın! Ekranda numaram çıkıyor!” Ellerini saçlarının arasında gezdirirken olan biteni kavramaya çalışıyor. “Ne yani; bana ders vermek filan mıydı niyetin? Eğer öyleyse, seni affedeceğimi hiç sanmıyorum. Neler yaşadığıma dair en ufak bir fikrin var mı acaba?”

“Peki, ya ben?” diye bağıriyorum. “Ya benim yaşadıklarım? Eve gelen telefonları biliyorsun; sürekli aramak zorunda mıydın?”

“Sürekli aradım, çünkü telefonu veda etmeden kapattığın için üzgün olduğumu biliyordum ve iyi olduğundan emin olmak istedim! Telefona bile bakmadan kimin aradığına nasıl karar verebildin? Söylediğin hiçbir sözün anlamı yok; hiçbir sözün!”

“Kimin aradığına bakamadım, çünkü bu sabah o sessiz telefon yine geldi! Sonra yine o arıyor diye düşünüp çok korktum ve cevap veremedim.”

“Kendini oturma odasına kapatacak kadar korktun, öyle mi?”

“O telefonların beni nasıl dehşete düşürdüğünü biliyorsun.”

Bitkin bir halde başını iki yana sallıyor. “Cass, buna bir son vermemiz gerek.”

“Bunu ben de istiyorum, tamam mı?” Matthew kapıya yürüyor. “Nereye gidiyorsun?”

“İşe dönüyorum.”

Umutsuzluğa düşüyorum. “Kalamaz mısın?”

“Hayır. Sana ulaşamayınca toplantılarımı ileriye atmak zorunda kaldım.”

“İşin bitince hemen gelirsin o zaman.”

“Korkarım ki hayır. Birçok kişi izinde, personel açığı var.”

“Ama daha önce erken gelmeye çalışacağını söylemiştin!”

İçini çekiyor. “Gelip durumuna bakmak için mesaimden bir saati yedim bile. Her zamanki saatte evde olurum” diyor, sabırla. Cebinden araba anahtarlarını çıkartıyor. “Gitmeliyim.”

Kapıyı arkasından sıkıca kapatıp ayrılıyor evden. Patlama noktasına gelene dek daha ne kadar dayanacağını merak ediyorum. Kendimden nefret ediyorum; nasıl bir insana dönüştüm ben böyle?

Bir fincan çay içmek istiyorum. Mutfığa gidip su ısıtıcısını çalıştırıyorum. Dün akşam o bıçağı görmemiş olsaydım, bu sabahı daha rahat geçirirdim. Gelen telefonlar yine etkiledi beni, ama daha sonraki telefonun kimden geldiğini görmek için ekrana bakamayacak kadar da sarsılmazdım. Baksaydım, arayanın Matthew olduğunu görür ve cevap verirdim, böylece hiçbir sorun yaşanmazdı. Şimdi büyük bir korkuya kapılıp kendimi oturma odasına kapatmış olmam gülünç görünüyor. Kafamdaki ses, *deliriyorsun*, diyor bana. *Deliriyorsun*.

Çayımı alıp oturma odasına gidiyorum. Tırmanmaya ça-

lıştığım pencere hâlâ açık. Kapatmak üzere yanına giderken, alarmı Matthew değil de benim tetiklemiş olabileceğimi fark ediyorum. Sonunda alarmin ötmesinin benim ve pencerenin, Matthew ve ön kapının ortak çabasının ürünü olabileceği düşüncesi güldürüyor beni. O kadar iyi geliyor ki gülmek, kontrol etmeye bile çalışmıyorum. Diğer pencereye, evin ön tarafını gören pencereye yürürken hâlâ gülüyor, isteri eşiğinde gezinen kahkahalar atıyorum. Perdeyi açıyorum; o an donup kalıyorum. Dışarıda yolun üstünde bir adam duruyor çünkü; daha önce evin önünde yürürken gördüğüm, komşumuz olabileceğini, sessiz telefonları açan kişi olabileceğini, Jane'in katili olabileceğini düşündüğüm adam bu. Bir an göz göze geliyoruz; sonra yürümeye başlıyor. Ama yolun başındaki evlere doğru değil de, diğer yöne, ormana doğru...

Son bir çabayla mutfığa yürüyorum. Bilgisayarımı almak için değil, birkaç hap yutmak için... Günün geri kalanına onlar sayesinde katlanabiliyorum. Kanepeye kıvrılıp yatıyor, Matthew eve gelmeden bir saat önce uyanıyorum. Geldikten sonra, tanıştığımızdan beri yediğimiz en sessiz akşam yemeğini yiyoruz.

12 Ağustos Çarşamba

Dur durak bilmeyen yağmurun gürültüsü uyandırıyor beni. Ellerime, kollarıma ağırlık bağlanmış da suda güçlkle ilerliyormuşum gibi hissediyorum. Gözlerimi açmaya çalışıyor, her şeyin neden bu kadar güç olduğunu merak ediyor ve gece yarısı, kendine ziyafet çekmek isteyip de gizlice buzdolabının yolunu tutan bir çocuk misali, kalkıp hap aldığıımı hatırlıyorum. O hapların bu kadar kolayca can simidim haline gelmiş olması inanılmaz bir şey. Dün o haplardan, Matthew'un işe gitmek üzere evden ayrılmasından hemen sonra çayla birlikte alelacele iki tane yuttum, çünkü bir önceki gün kendimi oturma odasına kapattığımda yaşananların bir benzerinin o gün de yaşanmasına tahammül edemeyeceğimi biliyordum. Haplar istenen sonucu verdi; telefon bir daha çaldığında öyle büyük bir paniğe kapılmadım çünkü. Telefonu açtım, ses duyabilecek miyim diye kulak kabarttım ve kapattım. Kısacası, o adamın benden istediğı şeyi yaptım. Bu, beni tekrar aramaktan alıkoymadı onu, ama o zamana kadar telefona yetişemeyecek kadar uyuşmuş, sonrasında, tekrar çaldırılmış olsa da, duymayacak kadar derin bir uykuya dalmıştım. Sonunda, Matthew eve gelmeden kısa bir süre önce uyandığımda, koca bir günü uyuyarak geçirmenin ne kadar kolay olduğunu görüp beynimden vurulmuşa döndüm ve bir daha hap almamaya yemin ettim.

Ama sonra, dün gece, Jane cinayetiyle ilgili bir gelişme oldu. Polis şimdi Jane'in, arabasını park ettiği cebe gelmeden önce, katilini arabasına aldığını düşünüyor. Bu, o meşum gece ben Jane'in yanından geçerken, katilinin arabada olduğu anlamına geliyor.

Matthew haberin sonunda, "Demek bir sevgilisi varmış" dedi.

Sıkıntılı halimi gizlemeye çalışarak, "Neden böyle diyorsun?" dedim. "Belki birini arabasına almıştır."

"Aklını kaçırmadıysa, hayır... Genç bir kadının yolda durup hiç tanımadığı bir adamı arabasına alacak kadar aptal olduğunu hiç sanmam. Yani, sen olsan böyle bir şey yapar mıydın?"

"Hayır, yapmazdım. Ama çok kötü bir akşamdı, belki adam el kol edip arabasını durdurmuştur."

"Belki. Ama ben polisin, Jane'in geçmişini biraz deşmelerinin ardından, ilk düşüncelerinde haklı olduklarını ve Jane'in bir sevgilisi olduğunu görecekləri fikrindeyim. Yani onu öldüren kişi, herhangi bir insan değil, tanıdığı biri. Daha önce de söylemiştim; kişisel bir olay bu."

Jane'in sevgilisi olduğuna inanmasam da, Matthew'un sözleri yatışmamı sağladı. "Umarım haklısındır" dedim.

"Haklı olduğumu biliyorum. Artık endişelenmene gerek yok Cass. Katili en kısa zamanda parmaklıkların arkasına atacaklar."

Ama sonra Jane'in kocası görüntüye geldi. Adamı takip eden bir muhabir, ona, karısının bir sevgilisi olup olmadığını sordu. Tıpkı karısının cenazesinde olduğu gibi, temkinli ve efendi bir duruş sergileyen adam böyle bir şeyin olmadığını söyledi muhabire. Jane'i düşündüğüm her defasında benliğimi saran suçluluk duygusunu, bu kez yüz misli daha şiddetli olarak bir kez daha hissettim; o duygunun yoğunluğu altında ezildim. Sonra yatağa gittik, ama Jane'in arabasının yanından geçerken katilin beni pencereden gördüğü düşüncesi yüzünden gözüme uyku girmedi. Sinirlerim ayağa kalkmıştı;

sabahın üçünde aşağıya inip gecenin devamını getirebilmek için iki hap attım ağzıma. Şimdi bu yüzden kendimi bu kadar halsiz hissediyorum.

Yanımda yatan, uykuda yüz kasları gevşemiş Matthew'a bakıyorum. Gözüm saate kayıyor sonra; sekiz on beş. Günlerden cumartesi olmalı, aksi takdirde Matthew çoktan kalkmış olurdu. Uzanıp parmağımı yanağında gezdiriyor, onu ne kadar çok sevdiğimi düşünüyorum. Var olduğundan benim bile haberimin olmadığı bir yönümü görmesinden, benimle evlenerek başını ne tür bir belaya soktuğunu düşünmesinden ötürü son derece üzgünüm. Ona karşı dürüst davranmış ve anneme kırk dört yaşında bunama teşhisi konulduğunu söylemiş olsaydım, benimle yine de evlenir miydi? Bu, sürekli başımın etini yiyen, aynı zamanda cevabını bilmek istediğimden pek de emin olmadığım bir soru...

Varlığından dolayı ne kadar minnettar olduğumu ona gösterme ihtiyacı, odaklanmamı sağlıyor. Kahvaltısını yatağa getirme niyetiyle örtüyü üstümden atıyor, bacaklarımı sarkıttıp oturuyorum; bir an, ayağa kalkmak çok fazla çaba gerektiriyormuş gibi geliyor çünkü. Gözlerim Matthew'un iskemlenin üstüne özenle serilmiş giysilerine, temiz gömleğine, dünkünden farklı kravatına kayıyor ve bugünün cumartesi değil de çarşamba olduğunu, Matthew'u tanıdığımdan beri ilk kez böyle bir şeyin yaşandığını fark ediyorum. Matthew alarmı duymamış ve kalkmamış.

Dehşete düşeceğini biliyor, uyandırmak üzere ona doğru uzanıyorum. Sonra elim havada, duruyorum. Uyumaya devam etmesine izin verirsem, telefon çaldığında hâlâ evde olabilir ve kendi kulaklarıyla duyabilir.

Kalbim küt küt atıyor, çünkü yine onu aldatmak üzereyim. Tekrar yatağa giriyor, örtüyü usulca üstüme çekiyorum. Onu uyandırırım endişesiyle nefes almaya cesaret edemiyor ve saate bakıyor, akrep ve yelkovanın acı veren bir yavaşlık-

ta sekiz buçuğa, sonra sekiz kırka, ardından sekiz kırk beşe doğru hareketlenmesini izliyorum. İşe geç kalmasına neden olduğum için kendimi kötü hissediyorum, diğer yandan telefonları ciddiye almış olsaydı, böyle bir yola başvurmak zorunda kalmazdım, diye geçiriyorum aklımdan. Yine de o akşam Jane'i arabasında gördüğümü ona anlatmamışken, telefonları ciddiye almadığı için onu nasıl suçlayabilirim? Anlatmış olsaydım, telefonların neden katilden gelmiş olabileceğini düşündüğümü anlayabilirdi.

Matthew saat dokuzdan hemen önce kendi kendine uyanıyor ve telaş içinde ayağa fırlıyor.

"Cass! Cass! Saatin farkında mısın? Dokuz olmuş!"

Uykudan yeni uyanmış gibi davranmayı başarıyorum.

"Ne? Olamaz."

"Olmuş bile. Bak!"

Gözlerimi ovuşturup doğruluyorum. "Alarmına ne oldu? Kurmayı mı unuttun?"

"Hayır, duymadım herhalde. Sen duydun mu?"

"Hayır, duysaydım seni uyandırırdım." Yalan kolayca çıkıyor ağızdan, ama öylesine sahte görünüyor ki her şeyi baştan beri bildiğimi anlayacak diye ödüm kopuyor. Ama dikkati dağılmış, bakışları saatle giysileri arasında gidip geliyor, elini saçlarının arasında gezdirirken nasıl uyuyakaldığını anlamaya çalışıyor.

"En iyi ihtimalle bile saat ondan önce büroda olamam" diye inliyor.

"Bu o kadar da önemli mi? Şimdiye kadar bir gün bile geç kalmadın, üstelik hep fazla mesai yapıyorsun" diyorum.

"Hayır, o kadar da önemli değil sanırım" diyerek durumu kabulleniyor.

"O zaman ben kahvaltı hazırlarken, sen de duşunu al."

"Tamam." Telefona uzanıyor. "Valerie'ye haber vereyim en iyisi."

Matthew saat ondan önce işte olamayacağını haber vermek için Valerie'yi arıyor. Tıraş olup duşunu alması için onu odada bırakıp mutfığa inerken, Matthew'un varlığına rağmen kendimi her zamanki gibi gergin hissediyorum. Aslında o adamın beni aramasını hiç istemiyorum tabii, ama aramayabileceği düşüncesi beni endişelendiriyor, kendimi kötü hissetmeme neden oluyor. Aramazsa, bu, Matthew'un burada olduğunu bildiği anlamına gelecek.

Matthew kahvaltısını ederken, boş tabağıma bakarak, "Aç değil misin?" diye soruyor.

"Hayır, acıkmadım. Telefon çalarsa" diye devam ediyorum tereddütle, "sen cevap verir misin? O telefonlardan biriye, senin açmanı ve kendi kulaklarınla duymanı istiyorum."

"On dakika içinde çalarsa, bakarım."

"Çalmazsa?"

Kaşları çatılıyor, sonra halden anlar bir ifade takınmaya çalışsa da, aklından neler geçtiğini anlamak zor değil. "Tatlım, bütün gün burada oyalanamam."

On dakikaya kalmadan dualarım kabul oluyor ve telefon çalmaya başlıyor. Birlikte hole gidiyoruz. Matthew telefonu eline alıp ekrana bakıyor. Gizli numara.

"Hiçbir şey söyleme" diye fısıldıyorum. "Sadece dinle."

"Tamam."

Telefonu açıyor, birkaç saniye dinledikten sonra sessizliği ben de duyayım diye uzanıp hoparlöre alıyor. Matthew'un bir şey söylemeye, hattaki kişiye kim olduğunu sormaya can atışını görebiliyor, o yüzden parmağımı dudağıma götürüp telefonu kapatmasını işaret ediyorum.

"Hepsi bu mu?" diye sorarken olan bitenden pek de etkilanmişe benzemiyor.

"Evet. Gerçi aynı şey olmadı." Kelimeler, durdurumama fırsat bulamadan dökülüveriyor ağzımdan.

"Ne demek aynı şey olmadı?"

“Bilmiyorum, bu sefer daha farklıydı gibi geldi bana.”

“Ne anlamda farklı?”

Omuzlarımı silkiyorum; yüzüm kızarıyor. “Genelde hatta biri olduğunu sezinlerim. Bugün öyle bir duygu yaşamadım. Bugünkü sessizlik... farklıydı.”

“Sessizlik, sessizliktir Cass.” Saatine bakıyor. “Artık gitmem gerek.” Orada sesimi çıkarmadan duruyorum. Matthew elini omzuma koyup hafifçe sıkıyor. “Sesi hoparlöre aldığım için farklı gelmiştir belki.”

“Belki.”

“Pek ikna olmuşa benzemiyorsun.”

“O telefonlar genelde daha tehditkâr oluyordu da ondan.”

“Tehditkâr mı?”

“Evet.”

“Belki de telefonlar geldiğinde genellikle evde tek başına olduğundandır. Tatlım, o telefonlarda meşum hiçbir şey yok, o yüzden aksini düşünmekten vazgeç. Bir çağrı merkezinden ulaşmaya çalışıyorlar, hepsi bu.”

“Muhtemelen haklısın” diyorum.

“Haklıyım” diyor inançlı bir tavırla. Kendinden o kadar emin konuşuyor ki, birden ona inanmaya, o telefonların en başından beri dünyanın bir ucundaki bir çağrı merkezinden geldiğine inanmaya karar veriyorum. Omuzlarımdan büyük bir yük kalkıyor. “Bugün bahçede dinlensene biraz” diyor.

“Önce biraz alışveriş yapmam gerek, evde yiyecek doğru dürüst bir şey kalmadı.”

“Yoksa akşam bana acılı Hint yemeği mi yapmaya karar verdin?”

“Bak, iyi fikir” derken, öğleden sonrasını mutfakta geçireceğim düşüncesiyle mutlu oluyorum.

Matthew beni öptükten sonra evden ayrılıyor. O gittikten sonra yukarıya çıkıyor, çantamı alıyorum. Şehir kalabalıklaşmadan Browbury'deki pazara gitmek niyetim. Kapıyı ar-

kamdan kapatırken telefon çalmaya başlıyor. Ne yapacağım konusunda kararsız kalıyor, kapı ağzında oyalanıyorum. Ya o adam az önce telefona cevap veren kişinin ben olmadığını biliyor ve o yüzden tekrar arıyorsa? Birden kızıyorum kendime. Biraz önce o telefonların çağrı merkezinden geldiğine karar vermemiş miydim? Bir ses, *haydi aç şunu*, diyerek kanıma giriyor. *Gir içeriye ve aç telefonu; o zaman anlarsın kimin aradığını*. Ama yeni kazandığım özgüvenimi bu noktada sınamak istemiyorum.

Browbury'ye gidip pazarda dolaşüyor, hazırlayacağım yemek için biraz sebze ve kişniş, tatlı için de incir alıyorum. Çiçek tezgâhında satıcıya büyük bir demet zambak hazırlatıyor, şarap seçmek üzere içki dükkânına gidiyorum. Sonra bütün öğleden sonrasını mutlu mesut yemek hazırlayarak geçiriyorum. Bir ara radyo sesinin arasından telefon çaldığını duyduğumu sanıyor, ama inanmaya karar verdiğim şeyden ödün vermiyor ve paniklemek yerine radyonun sesini biraz daha açıyorum.

* * *

Matthew buzdolabından bir şişe şampanya çıkardığımı görüp, "Kutlama mı var?" diye soruyor.

"Evet."

Gülümsüyor. "Ne olduğunu sorabilir miyim?"

Günü hap almadan atlatabilmiş olmanın sevinciyle, "Kendimi çok daha iyi hissediyorum" diyorum.

Matthew şampanya şişesini elimden alıp bir kenara koyuyor; beni kollarına alıyor sonra. "Bu uzun zamandır duyduğum en iyi haber." Burnunu boynuma sürtüyor. "Kendini ne kadar daha iyi hissettiğini söyledin?"

"Çocuk sahibi olmayı düşünmeye başlayacak kadar."

Mutlulukla bakıyor yüzüme. "Gerçekten mi?"

“Evet” deyip öpüyorum onu.

“Şampanyayı yatağa götürmeye ne dersin?” diye mırıldanıyor.

“En sevdiğin Hint yemeğinden yaptım.”

“Biliyorum, kokusunu alabiliyorum. Yemeği daha sonra yiyebiliriz.”

İçimi çekiyor, “Seni seviyorum” diyorum.

Matthew beni kollarına alıp, “Ben seni daha çok seviyorum” diyor. Uzun zamandır ilk kez bu kadar mutlu hissediyorum kendimi.

13 Ağustos Perşembe

Ertesi sabah geç uyanıyorum. Kalktığım da Matthew'un çoktan işe gittiğini görüyorum. Birlikte geçirdiğimiz akşamı hatırlıyor, duyduğum zevkle hafifçe titriyorum. Yataktan kalkıyor, banyoya gidip duşta uzunca bir zaman geçiriyorum. Güneş yüzünü cömertçe gösteriyor, şortumu, tişörtümü ve espadrillerimi giyiyor, dizüstü bilgisayarımı yanıma alıp aşağıya iniyorum. Bugün çalışmaya niyetliyim.

Kahvaltımı ediyor, okul çantamdan gerekli evrakları alıp bilgisayarımı açıyorum. Ama odaklanmak benim için çok zor, çünkü bir kulağım sürekli telefonda. Saatin tıkırtısı da dikkatimi dağıtıyor; sesi, geçen her saniyeyle birlikte sanki daha çok çıkıyor. Akrep ve yelkovan ağır ağır dokuza, ardından dokuz buçuğa gelirken gözüm hep saatin üstünde. Zaman gelip geçiyor ve ben her şeyin artık geride kaldığını düşünmeye başlamışken telefon çalıyor.

Kalbim küt küt atarken mutfaktan hole çeviriyorum gözlerimi. Bugün yeni bir gün ve çalan telefonlar artık beni korkutmuyor, diye hatırlatıyorum kendime. İskemlemi geriye itiyor, kararlı adımlarla hole yürüyorum. Ancak telefonu tam açacakken telesekreter devreye giriyor ve Rachel'in sesi holü dolduruyor.

"Selam Cass, benim. Siena'dan arıyorum. Biraz önce cep telefonundan aradım, sonra tekrar yoklayacağım seni. Tanrım Alfie'yi görmelisin; öyle accaaaaayip sıkıcı bir tip ki!"

Gülüyor ve rahatlıyor, Rachel’i cep telefonumdan aramak için yukarıya çıkıyorum. Merdivenlerin ortasına geldiğimde ev telefonu çalmaya başlıyor. Rachel’in aradığını tahmin ederek koşar adımlarla iniyor, hole gidip telefonu alıyorum. Telefonu kulağıma dayar dayamaz tıpkı dün evden ayrılırken, her ne kadar öyle olmadığına inanmayı seçmiş olsam da, arayan kişinin, o adam olduğunu bildiğim gibi, şimdi de arayanın Rachel olmadığını anlıyorum. Umutlarımın sönmesi öylesine öfkeliendiriyor ki beni, çağrıyı sonlandırıyor, sonra telefonu yere fırlatıyorum. Tahmin ettiğim gibi hiç zaman kaybetmeden yeniden arıyor beni. Biraz önce yaptığımı yaparak telefonu açıyor ve çağrıyı sonlandırıyorum. Bir iki dakika sonra –yaptığım şeye inanamıyormuşçasına– bir kez daha arıyor. Telefonu önce açıp, sonra kapatıyorum. Bu durum bir süre böyle devam ediyor. Küçük oyunumuz bir nedenden dolayı eğleniyor beni. Ama sonra istediği şeyi ona verene dek beni rahat bırakmaya niyeti olmadığından, bu oyunu kazanan kişinin ben olmayacağımı anlıyorum. Böylece bir daha arayışında telefonu açıyor ve hattaki tehditkâr sessizliğe kulak kabartıyorum. Sonra Matthew’u arıyorum.

Çağrım doğrudan telesekretere düşüyor, sonra şirketin numarasını arıyor, beni sekreterine bağlamalarını istiyorum.

“Merhaba Valerie, ben Matthew’un eşi Cass.”

“Merhaba Cass, nasılsın?”

“İyiyim, teşekkürler. Matthew’a ulaşmaya çalıştım, ama hat telesekreterine düştü.”

“Toplantıda olduğu içindir.”

“Ne zamandan beri devam ediyor toplantı?”

“Dokuzdan beri.”

“İşi bitmeden dışarı çıkmaz sanırım.”

“Evet, sadece kahve almak için filan çıkıyor. Ama acil bir durum varsa haber verebilirim.”

“Hayır, gerek yok. Daha sonra bulurum ben onu.”

Ağızıma iki hap atıp suyla yutarken, en azından bir gün soluklanmasına izin vereyim, diye düşünüyorum. Bir günlüğüne de olsa, Matthew'un, telefonların bir çağrı merkezinden geldiği yönündeki sözlerinde haklı olduğuna inanmayı başardım. Ve şimdi artık kendimi daha fazla kandıramayacağıma göre, günü atlatmamı sağlayacak haplarımdan yardım alacağım.

Hapların etkisini göstermesini beklerken, elimde televizyonun uzaktan kumandası, oturma odasındaki kanepeye bırakıyorum kendimi. Daha önce gündüz hiç televizyon izlememiştim. Kanallar arasında gezinirken bir alışveriş kanalına rastlıyorum. Bir süre izliyor, ihtiyacım olabileceğini asla düşünmediğim onca farklı alet edevata şaşkınlıkla bakıyorum. Bir çift uzun, gümüş küpe görüyorum sonra. Tam da Rachel'in bayılacağı tarzda şeyler. Hemen elime kâğıt kalem alıyor, daha sonra sipariş vermek üzere detayları bir kenara not ediyorum.

Bir saat kadar sonra telefon çalıyor. Haplar etkisini göstermeye başladığından artık korku değil, sadece biraz endişe duyuyorum. Matthew arıyor.

"Günaydın tatlım, iyi uyudun mu?" Bir gece önceki sevişmemizin etkisinde, sesi yumuşak, şefkatli geliyor.

"Evet uyudum." Duraklıyor, gelen telefonlardan söz edip bu güzel anı bozmak istemiyorum.

"Valerie aradığını söyledi" diyor.

"Evet. Bu sabah başka bir telefon daha geldi."

"Ve?" Hayal kırıklığını gizleyemiyor. Onu tekrar kâbusunun içine sürüklemekten önce söyleyecek daha doğru düzgün başka bir söz bulamamaktan ötürü kızıyorum kendime.

"Sana söyleyeyim dedim, hepsi bu."

"Benden ne yapmamı istiyorsun peki?"

"Bilmiyorum. Belki polise haber vermeliyiz."

"Verebiliriz, ama katili aramakla meşgullerken, birkaç sessiz telefonu ciddiye alacaklarını sanmıyorum."

"Telefonların katilden geldiğini sandığımı söylersem, cid-

diye alırlar.” Kelimeler, ben onları durduramadan çıkıveriyorlar ağızımdan. Duymasam da, Matthew’un sabırsızca iç çektiğini gözümün önüne getirebiliyorum.

“Bak, yorgunsun, yıpranmış vaziyettesin. Biraz kırılğan olduğun zamanlarda bir şeylerden hemen sonuç çıkarmak çok kolaydır. Ama telefonların katilden geldiğini iddia etmek hiç de mantıklı değil. Bunu unutmamaya çalış.”

“Olur” diyorum, sorumluluğunun bilincinde olan birisi gibi.

“Görüşürüz.”

“Tamam.” Telefonu kapatıyorum. Dün kendimi çok daha iyi hissettiğimi ona söylediğimde biraz olsun rahatlamıştı; şimdiyse o hissi yerle bir ettiğim için kızıyorum kendime. Bilgisayarımı görmezlikten geliyor, kayıtsız bir ruh haline sürüklenene dek alışveriş kanalını izliyorum.

Çalan telefonun sesi uyandırıyor beni. Dışarıda güneş en tepede; öğlen olmuş. Zihnim açıldıkça içgüdüsel olarak nefesimi tutuyorum. Çağrı telesekretere düşerken nefesimi veriyor ve rahatlıyorum. Rachel’ın aramasını bekliyorum, ama ses okul müdiresi Mary’ye ait sanki: Yaklaşmakta olan Öğretmen Eğitim Günü ile ilgili bir şeyler söylüyor. Daha fazla strese girmek istemediğimden telesekreterin sesini kapatıyorum. Ama çağrı sonlandığında, ev ödevini yapmamış öğrenci gibi hissediyorum kendimi. Bilgisayarımı kapıp çalışma odasındaki masaya götürüyorum.

Çalışmaya başlayalı henüz birkaç dakika geçiyor ki dışarıda, yolda hızlanan bir araba sesi duyuyor ve irkiliyorum. Arabanın diğer evlere doğru giderken motorunun her geçen saniye daha az duyulan sesine kulak kabartıyor, o arabayı yaklaşıırken neden duyamadığımı merak ediyorum. Tabii uzun zamandan beridir evin önünde değilse...

Bu düşünceyi kafamdan atmaya çalışıyor, ama başaramıyorum. Paniklelemeye başlarken, kafama bir sürü soru üşüşüyor. Araba ben uyurken mi geldi? Arabayı kim kullanıyordu;

katil mi? Ben kanepede uyurken pencereden, kukla gösterisi izler gibi, beni mi izliyordu? Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum; aklım bana çılgınca olduğunu söylüyor, ama korku hissi son derece gerçek.

Hole koşup masadan araba anahtarlarını kapıyor, ön kapıyı açıyorum. Güneşin parıltısı beni gafil avlıyor; arabaya doğru koşar adımlarla ilerlerken başımı eğiyor, elimle gözlerimi güneşten korumaya çalışıyorum. Nereye gideceğimi bilmeden araba yolunun kapısından dışarıya çıkıyorum. İstedğim tek şey evden uzaklaşmak. Kendimi Castle Wells yolunda buluyorum. Oraya vardığımda iki küçük otoparka bakıyor, ama ikisinin de dolu olduğunu görüp katlı otoparka yöneliyorum. Mağazaların çevresinde amaçsızca dolaşıp birkaç şey satın alıyor, bir kafeye girip çay içtikten sonra biraz daha vitrinleri geziyor, eve dönmeyi olabildiğince geciktirmeye çalışıyorum. Saat altıda otoparkın yolunu tutarken Matthew'un eve çoktan varmış olmasını diliyorum; boş eve girme düşüncesi paniklememe neden oluyor.

Birden biri arkamdan kolumu tutuyor. Çığlık atıp olduğum yerde hızla dönüyorum. Karşımda yüzünde kocaman gülümsemesiyle Connie duruyor. Onu görünce her şey normale dönüyor tekrar. Rahatladığımı hissederek kucaklıyorum onu.

Deli gibi atan kalbimin kontrolünü elime almaya çalışırken, "Yapma bunu" diyorum. "Kalp krizi geçirmediğim için şanslısın!"

O da beni kucaklıyor. Çiçek kokulu parfümü tanıdık ve rahatlatıcı. "Özür dilerim, seni korkutmak istemedim. Nasılsın Cass? Tatilin tadını çıkarıyor musun?"

Yüzüme düşen saçları geriye atıp başımla onaylıyorum. Hissettiğim gibi deli mi görünüyorum acaba, diye merak ediyorum. Connie hâlâ bana bakıyor, benden bir cevap bekliyor. "Evet, özellikle de havanın bugünkü gibi güzel olduğu

zamanlarda” diyorum, gülümseyerek. “Harika, değil mi? Ya sen? Yakında tatile gidiyorsunuz sanırım.”

“Evet, cumartesi. O günü iple çekiyorum.”

“Sezon sonu yemeğine gelemediğim için kusura bakmanın umarım” diye devam ediyorum. Son dakikada bir mazetret bulup gitmediğim için kendimi hâlâ suçlu hissediyorum çünkü.

“Tabii ki hayır. Ama sen gelmedin diye John da gelmedi, biz de kendi başımıza eğlendik.”

“Üzgünüm” diyerek yüzümü buruşturuyorum.

“Yok canım; televizyona karaoke bağladık, dışarıdaki gök gürültüsünü bastırmaya çalışarak şarkı söyledik. O anların videosunu bile çektim.”

“O videoyu mutlaka görmeliyim.”

“Meraklanma, göstereceğim!” Connie telefonunu çıkarıp saate bakıyor. “Dan’le bir içki içmek için buluşacağız. Sen de bize katılana?”

“Teşekkür ederim, ama otoparka gidiyordum. Bavulun hazır mı bari?”

“Sayılır. Tabii tatile gitmeden önce Öğretmen Eğitim Günü için yapmam gereken birkaç ufak tefek iş var, çünkü çarşamba günü dönüyorum. Mary’nin toplantının ayın yirmi sekizi cuma günü yapılacağıyla ilgili mesajını almışsındır herhalde. O yüzden çalışmaya çok önceden başladım ve hemen hemen hazır sayılırım. Ya sen?”

“Ben de öyle” diyorum.

“Ayın yirmi sekizinde görüşürüz o zaman.”

“Tamam.” Bir kez daha sarılıyorum ona. “İyi eğlenceler!”

“Sana da!”

Otoparka doğru yürürken, yapmam gereken iş hakkında yalan söylemiş olmama rağmen, Connie’yi gördüğüm için kendimi çok daha iyi hissediyorum. Toplantıda benden getirmemi istediği bir şey olup olmadığını öğrenmek için Mary’nin tele-

sekretere bıraktığı mesajı dinlemem gerekecek. İçim içimi yemeye başlıyor; bunca şey olup biterken kendimi işe nasıl vereceğim? Keşke şu katili yakalamış olsalardı. Ama yakındır, diye düşünüyorum. Polis katilin, Jane'in tanıdığı biri olduğunu düşündüğüne göre, onu mutlaka yakalayacaklardır.

Otoparka geliyor, asansörle dördüncü kata çıkıyor ve arabamı bıraktığım E sırasına doğru yürüyorum. Ya da bıraktığımı düşündüğüm yere... Çünkü arabam orada değil. Kendimi aptal gibi hissederek, sıranın önünde bir aşağı, bir yukarı yürüyorum. Arabayı hâlâ bulamayınca bu kez F sırasına bakıyorum. Ama arabam orada da değil.

Şaşkına dönüyorum. Arabayı E sırasına bıraktığımı bildiğim halde diğer sıralara bakıyorum. Dördüncü kata bıraktığımı da biliyorum, çünkü otoparka girdiğimde ilk iki katta yer bulamayacağımı tahmin ederek doğrudan üçüncü kata çıkmış, orasını da tamamen dolu görünce buraya, dördüncü kata gelmişim. İyi de arabamı neden bulamıyorum? Birkaç dakika içinde bütün katı dolaşiyor, sonra, hata yapmış olabileceğim ihtimaliyle, merdivenlerden beşinci kata çıkıyorum. Burada da sıraları baştan aşağı dolaşiyor, bu esnada park yerlerine girip çıkmakta olan arabaların altında kalmamak için kenara çekiliyor ve arabamı kaybetmiş gibi görünmemeye çalışıyorum. Ama Mini Cooper'ımdan en ufak bir iz bile göremiyorum.

Dördüncü kata geri dönüyor, orada öylece dikilip yönümü bulmaya çalışıyorum. Kata çıkan tek bir asansör var, oraya yürüyüp bu sabah arabayı bırakırken geldiğim yolu, ama ters yönde, takip ediyor, arabamın olması gereken yere kadar ilerliyorum. Ama yok işte; arabam orada değil. Gözüme hüsrana gözyaşları doluyor. Yapabileceğim tek şey, aşağıdaki gişeye gidip arabamın kayıp olduğunu bildirmek.

Asansöre doğru yürürken son anda fikrimi değiştiriyor ve merdivenlerden inmeye karar veriyorum. Her bir katta durup

bir kez daha arabamı bulmaya çalışıyorum. Gişe giriş katında, içinde bir bilgisayarın başında oturan orta yaşlı bir adam var.

Sesimin isterik çıkmaması için çaba göstererek, “Affeder-siniz; arabam çalındı galiba” diyorum.

Adam gözünü bilgisayar ekranından ayırmıyor; beni duymadığını sanıyorum. Bir kez daha, ama bu kez daha yüksek sesle sesleniyorum.

Adam başını kaldırıp camın arkasından bana bakarken, “Duydum, duydum” diyor.

“Eh, madem öyle ne yapmam gerektiğini söyler misiniz?”

“Evet; bir kez daha bakın.”

“Baktım” diyorum öfkeyle.

“Nereye?”

“Arabayı bıraktığım yere; dördüncü kata. İkinci, üçüncü ve beşinci katlara da baktım.”

“Demek arabanızı bıraktığınız yer konusunda emin değilsiniz.”

“Hayır, kesinlikle eminim!”

“Arabasının çalındığını söyleyen her bir kişi için köşeye bir pound koymuş olsaydım, bugün zengin bir adamdım. Otopark fişiniz yanınızda mı?”

“Evet” diyor, çantamdan cüzdanımı çıkarıp açıyorum. “İşte.” Fişi, alacağı beklentisiyle bölmenin altından itiyorum.

“Arabanızı çalan kişi elinde otopark fişi olmadan bariyeri nasıl geçmiş olabilir?”

“Fişi kaybetmiş gibi yapmış ve parasını burada, çıkışta ödemiştir, herhalde.”

“Plakanız nedir?”

“RV07BWW. Siyah bir Mini...”

Bilgisayar ekranına bakıp başını iki yana sallıyor. “Kayıtlarda arabanızın bileti çıkış işlemi için yeniden basılmış olarak görünmüyor.”

“Ne demek bu?”

“Arabanız çalınmadı demek.”

“Nerede o zaman?”

“Muhtemelen bıraktığınız yerdedir.”

Adam ekrana geri dönüyor. Ondan ne kadar nefret ettiği mi düşünerek, şoke olmuş halde bakakalıyorum yüzüne. Aslında olup bitenlerin ne anlama geldiğini bildiğim için böyle hissediyorum; bu da, hafızamın parçalandığına dair bir başka kanıt çünkü. Ama böyle saygısızca davranması çileden çıkarıyor beni; arabamı nereye park ettiğimi biliyorum ben. Elimci cama vuruyorum; temkinli bir ifadeyle bana bakıyor.

“Benimle gelersen, arabamın yerinde olmadığını sana ispatlarım” diyorum sert bir sesle.

Bir an yüzüme bakıyor, sonra arkasını dönüp omzunun üstünden sesleniyor. “Patsy, birkaç dakikalığına yerime bakar mısın?” Arkadaki bürodan bir kadın çıkageliyor. “Bu hanımın arabası çalınmış” diyor.

Kadın bana bakıp sırtıyor. “Öyle olmuştur muhakkak.”

“Bunu size ispat edebilirim” diye atılıyorum.

Adam bölmeden dışarıya çıkıyor. “Madem öyle, gelin bakalım.”

Birlikte asansöre yürüyoruz. Asansörün gelmesini beklerken telefonum çalıyor. Mary’nin arama ihtimaline karşılık cevap vermek istemiyorum, ama böyle yaparsam tuhaf görüneceğini bildiğimden çantamdan çıkarıyorum telefonu. Ekrandan, arayan kişinin Matthew olduğunu görüp rahatlıyorum.

“Alo?”

“Sesimi duyduğuna sevinmişe benziyorsun” diyor. “Neredesin? Biraz önce eve geldim.”

“Castle Wells’teyim. Gelip biraz alışveriş yapmaya karar verdim, ama ufak bir sorun yaşıyorum. Arabam çalındı galiba.”

“Çalındı mı?” Sesi aniden gerginleşiyor. “Emin misin?”

“Eh, şu anki görüntü bu...”

“Çekmişlerdir belki. Ya da fiş almayı unutmuşsundur veya park süresini aşmışsındır?”

Park görevlisi ve yüzündeki yılışık ifadeden uzaklaşarak, “Hayır” diyorum. “Araba katlı otoparktaydı.”

“Yani çekilmediği kesin, öyle mi?”

“Hayır, çekilmedi.”

“Park ettiğin yeri unutmadın, değil mi?”

“Hayır! Ve sen sormadan söyleyeyim, bütün otoparka baştan aşağıya baktım.”

“Polisi aradın mı?”

“Henüz değil. Otoparktan bir görevliyle birlikteyim; tekrar kontrol etmek üzere kata çıkıyoruz.”

“Arabanın çalındığından emin değilsin, yani?”

Yüzüme ateş bastığını hissedip, “Seni birazdan arasam olur mu?” diye soruyorum. “Asansör geldi.”

“Tamam.”

Asansörün kapıları açılıyor, insanlar dışarıya çıkıyorlar. Asansöre biniyoruz. Dördüncü katın düğmesine basarken, adam beni izliyor. Yukarı çıkarken önce ikinci, ardından üçüncü katta duruyoruz. Dördüncü kata geldiğimizde asansörden iniyorum; adam da peşimden geliyor.

Otoparkın diğer tarafını işaret ederek, “İşte şuraya park etmiştim” diyorum. “E sırasına.”

“Siz bana yolu gösterin.”

Sıra sıra dizilmiş arabaların arasından geçiyorum.

“Burada bir yerde olması gerek.”

“RV07BWW muydu?”

“Evet” diyerek, başımı sallıyorum.

“Arabanız burada.”

“Nerede?”

“İşte” diyerek parmağıyla gösteriyor adam.

“Olacak iş değil” diye mırıldanıyorum. “Yemin ederim, biraz önce ben baktığımda burada değildi.” Arabaya doğru yü-

rüyor, sapkınca bir hisle, gördüğü arabanın benim arabam olmamasını diliyorum. “Anlamıyorum. Bütün sıraları iki kez kontrol ettim.”

Adam bu tür durumlarda hep haklı çıkmış olmanın güveniyle, “Kolayca yapılabilecek bir hata” diyor.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum, doğrusu.”

“Eh, siz bu durumdaki ne ilk kişisiniz, ne de sonuncu olacaksınız. Endişelenmeyin.”

“Ama burada değildi; gerçekten değildi.”

“Belki yanlış kattaydınız.”

Israrla, “Değildim” diyorum. “Doğrudan buraya geldim, bulamayınca beşinci kata çıktım, sonra da üçüncü katı kontrol ettim. İkinci kata bile baktım.”

“Altıncı kata çıktınız mı?”

“Hayır, arabayı otoparkın en üst katına bırakmadığımı biliyordum çünkü.”

“En üst kat yedinci kat oluyor.”

“Fark etmez. Ben dördüncü kata park ettim.”

“Evet, öyle yaptınız” diyor. “Çünkü burada.”

Etrafıma bakıyorum. “Başka asansör var mı burada?”

“Hayır.”

Daha fazla uzatmak istemiyorum. Bir an evvel gitme arzusuyla yanıp tutuşurken, “Şey, zamanınızı boşa harcadığımı için çok özür dilerim” diyorum. “Teşekkürler.”

Adam, “Bir şey değil” diyor, elini sallayıp uzaklaşıyor.

Arabamın güvenli ortamında başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Beynim zorluyor, dördüncü kata ilk çıktığımda arabayı gözden nasıl kaçırmış olabileceğimi anlamaya çalışıyorum. Varabildiğim tek sonuç, dördüncü kata çıktığımı zannederek, aslında beşinci kata çıkmış olabileceğim. Böyle aptalca bir hatayı nasıl yapabildim? Gel de Matthew’a anlat bu durumu. Keşke beni biraz önce aramamış olsaydı, keşke ona arabam çalındı demeseydim. Telefon açıp ona arabayı bul-

duğumu söylemem gerektiğini biliyorum, ama yaptığım bu hatayı itiraf etmeye dilim varmıyor bir türlü.

Motoru çalıştırıp çıkışa doğru yavaşça ilerliyorum. Bitkin vaziyetteyim. Bariyerin önüne gelince tüm bu kargaşada, dördüncü kattan ayrılırken, makineye otopark ödemesini yapmadığımı hatırlıyorum. Dikiz aynasını kontrol ediyorum; arkamda daha şimdiden arabalar dizilmiş, sabırsızlıkla bariyerden geçmemi bekliyorlar. Büyük bir paniğe kapılıp yardım düşmesine basıyorum.

“Ödeme yapmayı unuttum!” diye bağıryorum titrek bir sesle. Arkamda korna ötüyor. “Ne yapayım?”

Otopark görevlisi beni arabadan indirip en yakındaki makineye gönderirse, yarım düzine sürücünün büyük öfkesine hedef olursam ne yaparım diye düşünürken, bariyer havaya kalkıyor.

Kutuya doğru seslenip, “Teşekkür ederim” diyorum minnetle. Görevli fikrini değiştirmeden ve bariyeri üstüme indirmeden, arabayı vitesle takıp uzaklaşıyorum oradan.

Şehirden çıktıktan sonra öylesine tedirgin oluyorum ki, yola devam etmeden önce arabayı kenara çekip biraz sakinleşmem gerektiğini hissediyorum. O sırada cep telefonum çalıyor ve bana durmam için kusursuz bir bahane veriyor, ama Matthew’un aradığını tahmin ederek yola devam ediyorum. Eve gitmeyerek, benzinim bitene dek arabayı sürme fikri son derece cazip geliyor, ama Matthew’u daha fazla üzmem istemiyorum.

Cep telefonum yol boyunca ara sıra çalıp susuyor. Araba yoluna girerken, Matthew koşarak evden dışarıya çıkıyor. Yüzünü endişeden çarpılmış halde gördüğümde, bitkinlik ve suçluluk duygusu birbirine karışıyor.

Ben emniyet kemerini çözmeden Matthew kapıyı açıyor ve “İyi misin?” diye soruyor.

Onunla göz göze gelmemek için yan koltuğa uzanıp çantamı alırken, “İyiyim” diyorum.

“Bana haber verebilirdin” diye sitem ediyor. “Çok merak ettim.”

“Özür dilerim.”

“Ne oldu?”

“Yanlış alarm. Arabayı yanlış katta arıyormuşum.”

“Ama bana bütün katları kontrol ettiğini söylemiştin.”

“Ne fark eder? Sonuçta araba çalınmamış işte; öyle değil mi?”

Matthew arabayı nasıl gözden kaçırdığımı sormak için can atarken bir an duraklıyor. “Haklısın” diyor bana moral vermek için. Arabadan inip eve giriyorum. “Bitkin görünüyorsun. İstersen akşam için bir şeyler hazırlayayım.”

“Teşekkürler. Ben banyoya gidip duş alacağım.”

Matthew’la göz göze gelmek zorunda kalacağım anı olabildiğince geciktirmek için banyoda uzunca bir süre kalıyor, yatak odasına geçip pantolon giyerken daha da çok oyalanıyorum. Moralim o kadar bozuk ki o an yatağa girmek ve bu korkunç günü burada bitirmek istiyorum. Matthew’un seslenip bana nerede kaldığımı sormasını bekliyorum, ama mutfağın yalnızca yemek hazırladığının belirtisi sesler geliyor.

Sonunda aşağıya indiğimde, ona, arabayı nereye koyduğumu unutmış olmanın sinirimi kesinlikle bozmadığını düşündürmeye ve bu konuyu hiç açtırmamaya kararlı bir halde okuldan, havadan, Connie’ye rastladığımdan söz ediyorum. Hatta okuldaki arkadaşlarımı görmeyi, onlarla toplantıda bir araya gelmeyi ve işe geri dönmeyi dört gözle beklediğimi söyleyerek, Öğretmen Eğitim Günü’nü takvime işliyorum. Ama endişe için için kemiriyor beni; Matthew’un hazırladığı pilavı yemeye zorluyorum kendimi. Gün içinde evin önüne park ettiğinden şüphelendiğim arabadan söz etmek istiyorum ona, ama olanlardan sonra bunu yapmam çok zor... Matthew’a bundan söz etmek, benim adıma daha çok isteri, daha çok paranoya şüphesi uyandırmak anlamına gelecek çünkü...

14 Ağustos Cuma

Jane cinayetinin üstünden dört hafta geçti. Bu kadar kısa bir sürede hayatımın ne kadar çok değiştiğine inanmakta güçlük çekiyorum. Korku ve suçluluk duygusu yanımdan hiç ayrılmayan refakatçiler haline geldiler; öyle ki onlarsız hayat nasıl bir şeydi, hatırlamıyorum bile. Dün arabamı nereye koyduğumu unutmuş olmak da beni fena halde sarstı. Buna yolunda emin adımlarla ilerlediğime dair daha fazla kanıtı ihtiyacım varsa, dünkü olayla ona da sahip oldum işte.

Bunalıma girmemek gerçekten zor... Oturma odasında uyuşmuş, aşırı halsiz bir halde oturuyorum. Televizyon açık ve ekranda o son derece can sıkıcı alışveriş kanalı var. Saat on civarında telefon çalmaya başlıyor. Hemen paniğe kapıldığımı, nefesimin ciğerlerimde sıkıştığını, kalbimin başımın dönmesine neden olacak kadar hızlandığını hissettiğimde, telefonun her çalışında korku yaşamaya şartlanmış olduğumu fark ediyorum. Telesekreter devreye girdiğinde, yani arayan kişinin başıma musallat olan o adam olmadığını anladığımda bile rahatlamıyorum. Er veya geç arayacağını biliyorum çünkü.

Kapıdaki mektup kutusu tıkırdıyor ve korkudan havaya sıçratıyor beni. İş bu noktaya nasıl geldi, inanamıyorum. Sadece telefon sesi değil, duyduğum herhangi bir ses kalbimin küt küt atmasına, cildimin tedirginlik içinde karıncalanmasına neden oluyor. Ben ne zaman bu kadar korkak oldum? Utanıyorum; artık bir zamanlar olduğum o güçlü kadın değilim; utanı-

yorum, en ufak bir şeyin bile beni etkilemesine izin veriyorum çünkü. Nefesimi tutmaktan, kapı deliğinden içeriye bir şeyler atan kişinin katil değil de postacı olduğunu anlamak için, çakıl taşlı kaplı yoldan gelen sese kulak vermekten nefret ediyorum. Postaları aldığım da ve bana yollanmış bir mektup gördüğümde kalbimin ağzıma gelmesinden, el yazısıyla yazılmış mektuba gözlerimi diktiğimde, o adamdan gelmiştir korkusuyla ellerimin titremesinden nefret ediyorum. Mektubu açmak istemiyorum, ama kendi irademden daha güçlü bir şey mektubu açtıyor bana. Bilmek, bilmemekten daha iyi çünkü... Zarfın içinde tek bir parça kâğıt görüyorum. Katlanmış kâğıdı yavaşça açıyor, kelimeleri okumaya güçlkle cesaret ediyorum.

Sevgili Cass;

Mektubun için teşekkür ederim. Jane'le yediğiniz öğle yemeğinden böylesine güzel anılarla ayrılmış olmanın benim için ne büyük bir anlam ifade ettiğini sana anlatamam. Jane'in o akşam eve gelip ne kadar iyi anlaştığınızı bana anlatışını hiç unutmuyorum; senin de aynı şekilde hissetmiş olman beni çok mutlu etti. Zaman ayırıp bu mektubu yazdığın için sana teşekkür borçluyum; yazdığın mektup benzeri mektuplar, böylesi zor zamanlarda benim için çok değerli.

Kızların hatırlarını soruyorsun; bunun için de teşekkür ederim sana. Annelerini çok özleyiyorlar tabii, ama şükürler olsun, yaşananları anlayamayacak kadar küçükler. Annelerinin melek olmak için gittiğini sanıyorlar.

Adresinden çok yakında oturduğunu anladım; yolda beni görürsen –maalesef ki yüzüm tanınıyor artık– lütfen yanına gelip bir merhaba de. İnsanların bana söyleyecek bir şeyler bulmakta zorlandıklarını biliyorum, ama benden kaçmaları da canımı acıtıyor doğrusu.

İyi dileklerle

Alex

Hem mektubun masum bir mektup olduğunu anlamanın verdiği rahatlık, hem de Jane'in kocasının çaresiz hüznü vücudumun titremesine ve bir süredir tuttuğumu fark etmediğim nefesimin ciğerlerimden boşalmasına, gözlerimin yaşla dolmasına neden oluyor. Kocasının mektuptaki minnettarlık ifade eden sözcükleri ruhuma ilaç gibi geliyor; tabii o akşam Jane'i kaderiyle baş başa bıraktığımı bilse bu mektubu asla yazmazdı bana, o da ayrı. Mektubu okurken her bir sözcüğü vicdanıma saplanan bir ok gibi hissediyor ve birden istediğim tek şeyin ona gerçeği söylemek olduğunu fark ediyorum. Belki beni suçlayacak, ama belki de, ufak da olsa bir ihtimal, yapabileceğim hiçbir şeyin olmadığını, Jane'in, arabamla yanından geçip gitmeden önce ölüme terk edilmiş olduğunu söyleyecek bana. Ve bu sözleri onun ağzından duyarsam, belki inanacağım.

Telefon çalıyor; huzurun, bağışlayıcılığın olmadığı, sadece ve sadece bitmek tükenmek bilmeyen, amansız bir korkunun varlığını sürdürdüğü bu ana sürükleniyorum. Beni rahat bırakmasını haykırmak için telefonu çekip alıyorum. Ama ne kadar büyük bir dehşet yaşadığımı bilmesini istemediğimden bekliyorum. Saniyeler geçiyor. Ve sonra benim, hattın diğer ucundan o tehditkâr havayı algıladığım gibi, onun da benim korkumu algıladığını fark ediyorum. Telefonu kapatmak üzereyken, bu sefer farklı bir şeyler hissediyorum.

Kulaklarımı zorluyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Arka planda bir yerde çok hafif bir ses çalınıyor kulağıma; hafif bir rüzgâr sesi ya da bir yaprağın çok ama çok hafif bir hışırtısı belki de. Hangisiyse, telefonu açan adamın dışarıda bir yerde olduğunu söylüyor bana. Ve kalbimin derinliklerine yerleşmiş olan korku, aniden büyümeye başlıyor, beni yiyip tüketmekle tehdit ediyor. Damarlarıma adrenalin pompalanıyor aynı zamanda; çalışma odasına koşuyor, panik duygusundan kurtulmaya ve yola odaklanmaya çalışıyorum. Boş olduğunu görüyorum. Rahatlama duygusu hafifçe kaldırıyor başını, ama

tehdit edilmekten hiç hoşlanmayan korku, bunun katilin orada olmadığı anlamına gelmediğini hatırlatıyor bana. Yine büyük bir korkuyla sarmalanıyor, soğuk terler dökmeye başlıyorum. Polisi aramak istiyorum, ama bir şeyler –sağduyu belki de– polis buraya gelip de bahçeyi araştırırsa bile onu bulamayacağını söylüyor bana. O adam –bana işkence eden adam– bahçede polislerle yakalanmayacak kadar zeki.

Benim için neler planladığını görmek için evde daha fazla bekleyemeyeceğim; o adam için kolay av olmaya niyetim yok. Hole koşuyor, ayakkabılarımı giyip masanın üstünden araba anahtarlarını alıyor ve ön kapıyı açıyorum. Etrafa bakıyorum; araba yolu boş, ama işi şansa bırakmak istemediğimden bulunduğum yerden arabanın kilidini açıyor ve evle araba arasındaki mesafeyi koşarak birkaç saniye içinde kat ediyorum. Arabaya girdikten sonra kapıları kilitliyor, motoru çalıştırıp nefes nefese araba yolundaki kapıdan çıkıyorum. Satılık evin yanından geçerken, bahçede bir adam görüyorum, onun bir süre önce evimin çevresinde dolanan adam olduğunu anlıyorum. Elinde cep telefonu olup olmadığını göremiyorum, ama bunun bir önemi yok. O adam evime gelen sessiz telefonların sorumlusu, Jane'in katili veya onun gizli âşığı olabilir. O adamın aynı zamanda, Matthew'un her sabah işe gittiğini görebilecek, evde yalnız kaldığımı anlayabilecek mükemmel bir konumda olduğunun da farkındayım.

Artık polise gitme zamanı geldi. Ama önce Matthew'la konuşmaya, ona şüphelerimden bahsetmeye ve onun bana haklı olabileceğimi söylediğini duymaya ihtiyacım var, çünkü bir daha yanılmak istemiyorum. Polisin önünde aptal duruma düşmektense, Matthew'un önünde aptal duruma düşmeyi tercih ederim. Elimde herhangi bir delil olmadan ve Matthew'dan destek görmeden, polisten, yolun üstündeki eve taşınan o adamı kontrol etmesini nasıl isteyebilirim? Alarmı çaldırdığım için bana çoktan aptal damgası vurdular bile.

Telaşla kırmızı ışıktaki geçiyorum; kazaya neden olacağım diye kalbim ağzıma geliyor. Dikiz aynasından bakıyor, takip edilemediğime emin olmaya çalışıyorum. Arabayı High Street'te park ediyorum; bir yere gidip oturmak, biraz zaman geçirip öğle yemeği yemek niyetindeyim. Bir planım olması rahatlatıyor beni. Cüzdanımı almak üzere çantamın içine atıyorum elimi, ama evden telaş içinde çıkarken almayı unuttuğumu fark ederek dehşete kapılıyorum. En azından içecek bir şeyler alabilmek için biraz paraya ihtiyacım var, o yüzden bozuk para bulabilmek umuduyla torpido gözünü karıştırıyorum. Tam o sırada pencereye vuruyor birisi; kalbimin ağzıma geldiğini hissediyorum. Doğruluyor ve John'un bana gülümsediğini görüyorum.

Bana yaşattığı şok, benim de ona aynı şekilde gülümseyerek karşılık vermemi imkânsız hale getiriyor. Dönüp torpido gözünü kapatıyor ve biraz zaman kazanıyorum. Kendime geldiğimi hissediyor, kontak anahtarını çevirip camı indiriyorum.

Gülümsemeye çalışarak, "Beni korkuttun" diyorum.

John pişmanlık içinde, "Özür dilerim" diyor. "Niyetim bu değildi. Geldin mi, gidiyor musun?"

"İkisi de." Şaşkınlık içinde bakıyor bana. "Şimdi geldim, ama anlaşılan cüzdanımı evde unutmuşum, o yüzden geri dönmüp almam gerekecek" diye açıklıyorum durumu.

"Sana yardımcı olabilirim."

Bir an tereddüt ediyor, seçeneklerimi değerlendiriyorum. John'a cesaret vermek istemiyorum, ama Matthew'la birlikte olduğumu biliyor. Ve içimden eve kesinlikle dönmek gelmiyor, diğer yandan, koca bir günü Browbury'de yanımda kahve ve gazete alacak para olmadan amaçsızca dolaşarak geçirmem de mümkün değil.

"Bana bir kahve ısmarlayabilirsin belki" diyorum.

"Ben de bunu söylemeni umuyordum" diyor. Elini cebine atıp birer poundluk iki madeni para çıkarıyor. "Fiş almak istiyorsan park paranı bile ödeyebilirim."

Yüzüm asılıyor. “Bak onu unutmuştum” diyorum. “Bir pound yeterli olur. Bir saat kalacağım sadece.”

“Kahveden sonra öğle yemeğine gidersek bir saat yeterli olmaz.”

“Neden olmasın?” diyorum. Günün iki saatini doldurdüğüm düşüncesiyle moralim düzeliyor biraz. “Bu iyiliğine karşılık vermeme izin verirsen, tabii...”

“Anlaştık.”

John parkmetrenin yanına gidip bozuk paraları içine atıyor, sonra yanıma gelip aldığı fişi pencereden bana uzatıyor.

“Teşekkürler.”

Arabadan iniyorum. John ayaklarıma işaret edip, “Ayak-kabıların güzelmiş” diyor.

Bakışlarımı ayaklarıma yöneltiyorum. Bahçeyle ilgilenirken kullandığım, eskiden annemin giydiği, kahverengi eski mokasenleri görüyorum.

“Bahçede yabani otları temizliyordum; değiştirmeyi unutmuşum” diyerek gülüyorum. “Hâlâ benimle birlikte görülme-yi göze alıyor musun?”

“Kesinlikle. Nereye gitmek istersin?”

“Sen seç.”

“Costello’ya ne dersin?”

“Zamanın var mı?”

“Tabii. Ya senin? Bir yere yetişmek zorunda değilsin, değil mi?”

“Hayır.”

Sonraki iki saat öylesine keyifli geçiyor ki, hiç bitmesin istiyorum. Eve gidip kendimle baş başa kalacağım düşüncesi moralimin tekrar bozulmasına neden oluyor. Bardağımdan bir yudum su alıyorum hemen.

John hesap için garsona işaret ederken, “Teşekkür ederim” diyorum, minnetle. “Buna gerçekten ihtiyacım vardı.”

“Benim de.”

“Neden?” diye soruyorum.

“Kız arkadaşımın hayatımdan çıkmasından sonra biraz boşlukta hissettim kendimi. Ya sen? Normal hayatından birkaç saat uzaklaşmak istemenin nedeni ne? Seni rahatsız eden o telefonlar geliyor mu hâlâ?”

Gözümü ona dikiyorum. “Ne demek istiyorsun?”

“Çağrı merkezinden gelen telefonlardan söz ediyorum. Kulaklarım, attığın fırçadan sonra zor kendine geldi.”

“O olay yüzünden hâlâ utanç içindeyim” diyerek inliyorum.

“Geçen cuma içkiye gelmemenin nedeni bu değildir, umarım. Gözlerimiz seni aradı.”

“Tamamen unuttum!” diyorum. Kaygılarım hortluyor yine. “Özür dilerim John. Kendimi çok kötü hissediyorum!”

“O konuda hiç meraklanma. Matthew’un işten iki gün izin alacağını ve bir yere gidebileceğinizi söylemiştin.”

Bir şey söylemem gerektiğini, iyi bir gece geçirip geçirmediklerini sormam gerektiğini biliyorum, ama konuşamayacak kadar şoke olmuş durumdayım.

“İyi misin?” diye soruyor. “Biraz üzgün görünüyorsun.”

Başımı sallayıp bakışlarımı kaçırıyor, ana caddeye, hayatlarını yaşayan insanlara bakıyorum. “Biraz alışılmadık bir yaz geçiriyorum da.”

“Bu konuda konuşmak ister misin?”

Başımı hafifçe iki yana sallıyorum. “Deli olduğumu düşünmeye başlarsın.”

“Asla.”

Yüzüne bakıp gülümsemeye çalışıyorum. “Aslına bakarsan, gerçekten de deliriyor olma olasılığım var. Annem ölmeden birkaç yıl önce bunamış, hafızasını tamamen yitirmişti; aynı durumun benim için de geçerli olmasından endişeleniyorum.”

Kolunu öne doğru uzatıyor; bir an elimi tutacağını sanıyorum. Ama o su bardağını alıyor. Suyundan bir yudum içip, “Bunama ve delilik farklı şeyler” diyor.

“Haklısın, aynı şey değil” diyorum.

“Bunama teşhisi konuldu mu?”

“Hayır, henüz değil. Doktora gitmem gerek, ama muhtemelen bunu da unutacağım.” İkimiz de gülmeye başlıyoruz; kahkahalarımıza engel olamadığımı fark ediyorum. “Tanrım tekrar gülmek ne güzel” diyorum, hâlâ kıkırdamaya devam ederken.

“Şey, bunu söylemenin ne faydası olur bilmiyorum ama, bana hiç de delirmiş gibi görünmüyorsun.”

“Her gün yanımda olmadığın için öyle düşünüyorsun. Ben evden çıkarken ayakkabılarımı değiştirmeyi, cüzdanımı yanıma almayı unutmak gibi aptalca şeyler yaparken, Matthew’un pek eğlendiğini sanmıyorum.”

“Bu senin evden apar topar ayrıldığını gösterir, delirdiğini değil.” Koyu renk gözlerini gözlerimden ayırmayı reddederken, sorarcasına bir ifadeyle bakıyor bana. “Evden apar topar mı ayrıldın?”

“Evde yalnız kalmaktan hoşlanmıyorum artık” diyerek, omuzlarımı silkiyorum.

“Jane’in cinayetinden beri mi?”

“Her şey korkutuyor beni. Evimiz bana göre biraz fazla ıssız bir yerde.”

“Ama yakınlarda başka evler var, değil mi?”

“Evet.” Duraksıyor, son zamanlarda gelen telefonlarla ilgili gerçeği ona anlatsam mı, yoldaki adamdan söz etsem mi, diye düşünüyorum. Ama tam o sırada garson kızın masamıza gelip hesabı bırakması, bu düşüncemin arada kaynayıp gitmesine neden oluyor.

John cüzdanını çıkarırken, “Neyse ki yakında okul açılacak” diyor. “Yapacak çok şeyimiz olacak; işimiz, aklımızı düşüncelerle meşgul etmemize imkân vermeyecek.” Yüzü asılıyor sonra. “Öğretmen Eğitim Günü ayın yirmi sekizinde. Yeni eğitim dönemi için bütün ders programlarını hazırladığını söyleme sakın.”

“Müfredatın kapağını bile açmadım” diye itirafta bulunuyorum.

Geriniyor; bu sırada gömleğinin altından bronz cildi görünüyor. “Ben de” diyerek sırtıyor.

“Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten.”

Rahat bir nefes alıyorum. “Bak şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum. Dün Castle Wells’te Connie’ye rastladım; yene öğretim dönemi programını neredeyse bitirdiğini söyledi.”

“Haydi canım” diyerek yüzünü ekşitiyor.

Merakla bakıyorum ona. “O akşam, yani dönem sonu yemeğinin ertesi, onların evine gitmediğini söyledi.”

“Gitmedim, içimden gelmedi doğrusu.”

“Anladım” diyerek başımı sallıyorum.

“Neyse, sen olmadan oraya gitmenin ne anlamı olacaktı ki zaten?” diyor, neşeli bir tavırla.

“Hiçbir anlamı olmazdı” diyerek karşılık veriyorum. “Sonuçta ben partilerin aranan karakteriyim.”

Gülüyor. “Aynen.” Ama kastettiği şeyin bu olmadığını ikimiz de biliyoruz.

Restorandan ayrılıyoruz. John arabama kadar eşlik ediyor bana.

“Bu arada, o uyku tulumunu aldın mı?” diye soruyorum.

“Aldım. Önünde fil desenleri olan mavi renklisinden... Arkadaşım hediyeği görünce şaşırdı biraz. Beğendiğim için seçtim onu, ama bebeğinin kız olduğunu unuttum.”

“Hafızasıyla sorun yaşayan tek kişinin ben olmadığımı sevindim” diye takılıyorum ona.

“İşte bak; herkesin başına gelebiliyormuş demek ki. Bu hafta sonu için hoş planların var mı?”

“Bahçede serin bir gün geçiririm diye umuyorum.”

“İyi istirahatler.” Başıyla arabayı işaret ediyor. “Bu senin, değil mi?”

“Evet.” Ona sarılıyorum. “John her şey için teşekkür ederim.”

“Benim için zevkti” diyor, ciddi bir tavırla. “Okulda görüşürüz Cass. Dikkatli sür.”

Park yerinden çıkana dek kaldırımda bekliyor. High Street’te ilerlerken, Matthew eve gelinceye dek zamanımı nasıl geçireceğimi düşünüyorum. Normalde sağa dönmem gereken kavşağa geldiğimde Heston yönünü gösteren tabelayı görüyor, hemen ardından, Jane’in yaşadığı, öldürüldüğü akşam arabasıyla gittiği köye doğru giderken buluyorum kendimi. Bir an ben ne yapıyorum, oraya gitmekle elime ne geçecek diye düşünerek panik oluyorum.

Beş dakikada varıyorum oraya. Parkla meyhane arasındaki yola park edip arabadan iniyorum. Park küçük, ama son derece bakımlı... Kapıdan geçiyor, patika boyunca ağır adımlarla ilerliyor, birçok farklı türde çiçeğe hayranlıkla bakıyorum. Gölgede kalan birkaç bank, öğleden sonrası yürüyüşünün ardından dinlenmekte olan yaşlı insanlar tarafından işgal edilmiş. Güneş gören bir bank buluyor, bir iki saat oyalanacak olmanın sevinciyle oturuyorum. Jane’i, bu banklarda ne kadar zaman geçirdiğini, bu yolda ne kadar çok yürüdüğünü düşünüyorum. Parkın diğer ucunda çocukların tahta hayvanların üstünde ileri geri sallandıkları bir oyun alanı var. Jane’i çocuklarına yardım ederken, onları hayvanlara bindirip indirirken, bazı ebeveynlerin yaptıkları gibi onlar kaydırağa inip çıktıklarında etraflarında endişe içinde dolanırken gözümün önüne getiriyorum. Ve Jane’i düşündüğüm her defasında olduğu gibi, o an da suçluluk duygusu altında eziliyorum.

Parka bakarken, özlemle Matthew’la çocuk sahibi olma şansına erişecek miyiz, diye merak ediyorum. O sırada sallanan tahta hayvandan inmek isteyen küçük bir kız çocuğu görüyorum. Kızın bir ayağı sıkıştığı için tüm kararlılığına rağmen inmeyi başaramayacağını anlıyorum. İçgüdüsel olarak seslenmek için ağzımı açıyor, çevredeki yetişkinleri kızın dü-

şebileceği yönünde uyarmaya hazırlanıyorum ki kız yere yuvarlanıyor ve acı içinde bağırıyor. Bir adamın ona doğru koşmaya başladığını görüyorum. Ama diğer tahta hayvanda oturan ve inmek isteyen bir başka küçük kız adama elini uzatıyor. Adam önce o kızı kucağına alıyor, ardından yere düşen diğer kızın yardımına koşuyor. Kızın sarı saçlarını okşamamasını ve başına öpücük kondurmasını izlerken, adamın Jane'in kocası olduğunu fark ediyorum.

Şoke oluyorum. Acaba yanılıyor muyum, diye adama di-
kiorum gözlerimi. Ancak son birkaç haftadır gazete ve televizyonların haber bültenlerinden eksik olmayan fotoğrafı sayesinde yüzü son derece tanıdık geliyor. Üstelik kızlar ikiz kardeşmiş gibi görünüyor. İçgüdüsel olarak oradan kaçmak, adam beni görmeden parktan ayrılmak istiyorum. Ama sonra sakinleşiyorum. Adam beni tanımıyor, karısının hayatını kurtarma şansını geri teptiğimi bilmiyor ki.

Adam yere düşen çocuğu kucağına alıyor, boşta kalan eliyle kardeşinin elini tutup parktan ayrılmak üzere hareketleniyor. Patika boyunca oturduğum banka doğru yürürlerken kardeşlerin ikisi de ağlıyor. Babalarının onları yara bandı ve dondurmayla yatıştırmaya çalıştığını duyabiliyorum. Ama kucağındaki, dizi sıyrılan ve kanayan kız duyduğu acıyla bir türlü sakinleşmiyor.

Kendime engel olmayı başaramıyorum, "Mendil ister misiniz?" diye soruyorum.

Adam önümde duruyor. "İyi fikir" derken, rahatlamış görünüyor. "Eve biraz daha yolumuz var."

Cebimden mendil çıkarıp ona uzatıyorum. "Temizdir."

"Teşekkür ederim."

Adam kızını yanıma oturtup önünde çömeliyor ve ona mendili gösteriyor.

"Bak bu teyze bana ne verdi, gördün mü? Şimdi bununla dizini güzelce temizleyelim."

Adam mendili yaraya hafifçe batırıp kanı emmesini sağlıyor. Kız mucizevi biçimde susuyor, ağlamıyor artık.

Kardeşine endişeyle bakan diğer kız, "Lottie, iyi misin?" diye soruyor.

Kız başını sallayarak, "İyiym" diyor.

"Tanrı'ya şükür." Jane'in kocası ciddi bir ifadeyle bana bakıyor. "Bizim çocukluğumuzda her yer betonu; betona düşse kim bilir ne olurdu" diyor. Mendili kızının dizinden çekiyor. "İşte, geçti bak."

Küçük kız dizine dikkatle bakıyor; sonuçtan tatmin olmuş ki, banktan iniyor.

Çimlere koşturarak, "Haydi, oynayalım" diyor.

Adam ayağa kalkıyor, "Şimdi de eve gitmek istemezler" diye inliyor.

"Çok şekerler" diyerek gülümsüyorum. "Çok da güzeller."

"Çoğunlukla, evet" diyor adam. "Ama bazen çok yaramaz olabiliyorlar."

"Annelerini özleyecek olmalılar." Birden duruyorum; sözlerim yüzünden ben de afallıyorum. "Özür dilerim" diye kekeliyorum. "Ben sadece..."

"Lütfen, özür dilemenize gerek yok" diyor adam. "En azından kim olduğumu bilmiyormuş gibi davranmadınız. Heston'a, sanki meşhur biriymişim gibi, sırf bana rastlamak umuduyla ne kadar çok insanın geldiğine inanamazsınız. Genelde kızları bahane ederek benimle konuşmaya çalışıyor, sanki hiçbir şey olmamış da anneleri evde öğle yemeği hazırlıyormuş gibi, bana onu soruyorlar, saçları da kızlarımlıki gibi sarı mıydı, öğrenmek istiyorlar. Önceleri durumun farkına varamadım; onlara annelerinin öldüğünü açıklamaya çalışıyordum. Sorgulamaya devam ettiklerinde annelerinin cinayete kurban gittiğini söylerken buluyordum kendimi. Şaşırılmış gibi yapıyor, ne kadar üzgün olduklarını, ne kadar zor durumda kalmış olmam gerektiğini söylüyorlardı. Durumu ancak, bir kadın çok ile-

ri gidip de polisin haberi halka duyurduğunu ve benim tanınmış, popüler biri haline geldiğimi söylediğinde anlayabildim.” Yaşananlara hâlâ inanamıyormuş gibi iki yana sallıyor başını. “Böyleleri için bir isim var da, ben bilmiyorum. Ama en azından sayemde köydeki mağazaların ve meyhanenin işleri açılmış oldu” diye ekliyor, yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle.

“Üzgünüm” diyorum, yine. Ona kim olduğumu, bu sabah mektubunu aldığımı söylemek istiyorum. Ama biraz önceki sözlerinden sonra, özellikle de Heston’da bulunmak için gerçek bir nedenim olmadığı göz önünde bulundurulduğunda, benim de diğer insanlar gibi parka onu görmek için geldiğimi düşünecek. Sonuçta gelip onu görmem için beni davet etmedi ki... Ayağa kalkıyorum. “Gitmeliyim.”

“Söylediklerim yüzünden gitmiyorsunuzdur umarım.” Parlak güneş ışığının altında, kahverengi saçlarında yol yol griler görüyor, o griler Jane’in ölümünden önce de var mıydı acaba, diye merak ediyorum.

“Hayır, kesinlikle” diyerek rahatlatmaya çalışıyorum onu. “Eve dönmem gerek.”

“Eh, hayatımı kurtardığınız için teşekkür ederim.” Kızların oyun oynadığı tarafa doğru bakıyor. “Neyse ki yara, filan her şey unutuldu” diyor.

“Rica ederim.” Gülümsemeye çalışıyorum, ama sözlerindeki ironi bunu olanaksız kılıyor. “İyi günler.”

“Size de.”

Kalbim göğsümde küt küt atıyor; Jane’in kocasının yanından uzaklaşırken hayatını kurtardığıma dair sözleri kulaklarımda çınlıyor. Parkın kapısından geçip arabaya binene kadar yol boyunca alay ediyor benimle o sözler. Olay günahlarımla bağışlanması ihtiyacı değilse eğer, beni buraya neyin getirttiğini merak ediyorum. Ona gidip de kim olduğumu, o akşam yolda Jane’i gördüğümü söyleseydim ne olurdu acaba? O hüzünlü ifadesiyle gülümseyerek ve bunun bir önemi olma-

dığını, iyi ki benim de durmadığımı, aksi takdirde bugün benim de hayatta olamayabileceğimi mi söylerdi? Yoksa Jane'i görüp de hiçbir şekilde müdahale etmemiş olmam onu dehşete düşürür, parmağıyla beni işaret ederek parktaki herkese, karısına yardım etmek için hiçbir şey yapmadığımı ve kılımı bile kıpırdatmadığımı mı söylerdi? Bunu hiçbir şekilde bilme imkânımın olmadığının bilincinde kontağı çeviriyor ve yola çıkıyorum. Ama aklımda yalnızca ve yalnızca Jane'in kocası ve geride bıraktığı iki küçük kızı var.

Arabayı mümkün olduğunca yavaş sürmeme rağmen, saat beşte evde oluyorum. Araba yolundan içeriye girdiğimde o tedirginlik üstüme çöküyor yine. Matthew dönünceye kadar eve giremeyeceğimi hissediyor ve arabada bekliyorum. Gölgede olmama rağmen hava o kadar sıcak ki biraz cereyan yapsın diye arabanın pencerelerini açıyorum. O sırada telefonum ötüyor, bana bir mesaj geldiğini haber veriyor. Ekran baktığımda Mary'nin adını görüyor ve telefonu kapatıyorum. İşimi savsakladığım için o kadar endişeleniyorum ki, zamanın ne kadar hızlı geçtiğini anlamıyorum bile. Öyle ki, Matthew'un arabasını araba yoluna girerken gördüğümde, önce eve erken geldiğini düşünüyor, ama saatime şöyle bir bakınca altı buçuk olduğunu görüyorum. Arabasını yanıma park ediyor, anahtarını alıp arabadan çıkarken, ben de yeni gelmiş gibi davranıyorum.

"Senden hızlıyım" diyor, gülümsüyorum.

"Sıcak basmış gibi görünüyorsun" diyerek öpüyor beni. "Arabanın klimasını çalıştırmadın mı?"

"Browbury'deydim; kısa mesafe için çalıştırmaya gerek duymadım."

"Alışverişe mi gittin?"

"Evet."

"Güzel bir şeyler aldın mı bari?"

"Hayır."

Ön kapıya yürüyoruz. Matthew anahtarıyla açıyor kapıyı. Başıyla boş ellerimi işaret ederek, “Çantan nerede?” diye soruyor.

“Arabada” diyorum. Hızlı adımlarla eve giriyorum. “Birazdan alırım, önce bir şeyler içmem gerek.”

“Dur bir dakika, önce alarmı kapatayım! Oh, alarm kurulmamış ki.” Arkamda duran Matthew’un kaşlarını çattığını sezinliyorum. “Evden çıkarken alarmı kurmadın mı?”

“Hayır. Dışarıda çok fazla kalmaya niyetim yoktu, o yüzden gerek yok diye düşündüm.”

“Bundan sonra kursan iyi olur ama. Madem alarm taktırdık, bir işe yarasan bari.”

Yanımdan ayrılıp üstümü değiştirmeye yukarıya gidiyor, daha sonra mutfağa gelip çay yapıyor ve bahçeye çıkıyorum.

Matthew birkaç dakika sonra yanıma geldiğinde, “Evden bunlarla çıktığını söyleme sakın” diyor.

Ayaklarıma bakıyorum. Onu daha fazla endişelendirmek için sahte bir kahkaha atıyorum. “Hayır, yeni giydim.”

Gülümseyip yanıma oturuyor, uzun bacaklarını öne uzatıyor. “Eee, Browbury’de alışveriş yapmak dışında, günün nasıl geçti?”

“Birkaç ders için hazırlık yaptım” diyorum, John’a rastladığımdan ona neden söz etmediğimi merak ediyorum.

“Güzel.” Saatine bakıyor. “Yediyi on geçiyor. Çayını bitirince ayakkabılarını değiştir, dışarıya yemeğe götüreyim seni. Hafta sonuna hızlı bir başlangıç yapmış oluruz.”

Kendimi kötü hissediyorum, John’la yediğimiz öğle yemeği yüzünden hâlâ tokum çünkü.

Şüphyle, “Emin misin?” diye soruyorum. “Evde kalmayı tercih etmez misin?”

“Geçen günden Hint yemeği kalmadıysa, hayır...”

“Üzgünüm, kalmadı.”

“O zaman dışarıda Hint yemeği yiyelim.”

Makarna yemeye Costello'ya gitmek istemediği için rahatlayarak, "Tamam" diyorum.

* * *

Yukarıya gidip üstümü değiştiriyor, dolaptan küçük bir çanta alıp hırkamın altına saklıyorum. Matthew alarmı kurarken, arabaya gidip çantayı koltuğun altından alıyormuş gibi yapıyorum. Browbury'ye, en sevdiğimiz Hint restoranına gidiyoruz.

Mönüye bakarken, "Yeni komşumuzu gördün mü?" diye soruyorum. "Onunla hiç konuştun mu?"

"Evet, dün; endişeyle senin Castle Wells'ten gelmeni beklerken. Evin önünden geçiyordu, biraz sohbet ettik. Anlaşılan eve taşınmalarından kısa bir süre önce karısı onu terk etmiş."

"Nereye gidiyordu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Evin önünden geçtiğini söyledin."

"Evet, kendi evine yürüyordu. Yürüyüşe çıkmış olmalı. Bir gün akşam yemeğine davet ettim onu."

Kalbim duracak gibi oluyor. "Ne dedi?"

"'Çok sevinirim' dedi. Gelmesinde bir sorun yok, değil mi?"

Mönüyü inceliyormuş gibi yapıyorum. "Katil o olmadığı sürece, yok."

Matthew kahkahaya boğuluyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Tabii" diyerek, gülümsemeye çalışıyorum. "Eee, nasıl biri?"

"Düzgün bir tipe benziyor."

"Kaç yaşında?"

"Bilmiyorum, altmışlı yaşların başında, herhalde."

"Onu gördüğümde o kadar yaşlı gibi görünmedi gözüme."

"Emekli pilotmuş. Pilotların kendilerine iyi bakmaları gerekiyor sanırım."

"Ona neden hep evimizin önünde durduğunu sordun mu?"

“Hayır, çünkü böyle bir şey yaptığını bilmiyordum. Ama bana evimizi çok beğendiğini söyledi. Belki evi incelemek için gelmiştir.” Matthew kaşlarını çatmış, bana bakıyor. “Ne yani, o adam sürekli evimizin dışında mı dikiliyor?”

“Birkaç kez evin önünde gördüm onu.”

Sorularımla sözü nereye getirmek istediğimi anlamış da beni uyarıyormuş gibi, “Evin önünde durması tutuklanması gerektirecek bir suç değil, tabii” diyor.

“Öyle olduğunu söylemedim.”

Cesaret vermek istercesine gülümsüyor. “Şimdi ne yiyeceğimize karar verelim, tamam mı?”

Ona altmışlı yaşların başında, düzgün görünümlü, emekli bir pilotun da pekâlâ katil olabileceğini söylemek istiyorum, ama Matthew’un bundan değil polise söz etmek, hakkında konuşmak bile istemeyeceğini biliyorum.

15 Ağustos Cumartesi

Kahvaltı ederken, çarparak kapanan posta kutusundan gelen ses evde yankılanıyor. Matthew ağzında tereyağlı kızarmış ekmek dilimi olduğu halde ayağa kalkıp hole yürüyor, kısa bir süre sonra elinde birkaç mektup ve küçük bir paketle geri dönüyor.

Paketi bana uzatıp, “Al” diyor. “Sana gelmiş.”

Kaygılı bir ifadeyle bakıyorum pakete. Çünkü mektup Alex’ten gelmişti, ama paketin de ondan gelmiş olması ihtimali çok düşük. “Neymiş?”

“Bilmiyorum.” Matthew düz, beyaz paketi inceliyor. “Bir şey mi sipariş ettin?”

“Hayır, hiçbir şey sipariş etmedim.” Paketi tedirgin bir biçimde mutfak masasına bırakıyor, dokunmaya korkuyorum adeta. Açtığı telefonlarla bana musallat olan adamdan gelmiş olabilir mi?

Matthew elini omzuma koyarak, “Emin misin?” diye soruyor.”

“Kesinlikle.”

“Açmamı ister misin?”

Alalacele, “Hayır, sorun değil” diyorum. Paketi kolayca yırtıp açabilirim, ama alıp çalışma odasına götürüyorum. Çekmecedan makası çıkarıp ambalajı kesiyorum. İçinde küçük bir kutu var. Kalbim küt küt atarken, kutuyu alıp kapa-

ğını kaldırıyorum. Siyah kadife altlıkta bir çift zarif gümüş küpe duruyor. Hemen tanıyorum küpeleri; üstüme büyük bir rahatlık çöküyor.

Matthew omzumun üstünden bakarken, “Çok güzel” diyor.

Arkamdan geldiğini duymuyorum. Kapağı kapatırken, “Rachel için” diyorum. “Bu kadar çabuk gelmesini beklemiyordum.”

“Doğum günü için mi aldın?”

İle de Ré'deki küçük ev geliyor aklıma. “Evet” diyorum.

Matthew yanımdan ayrılıp çimleri biçmek üzere bahçeye çıkıyor. Küpeleri çekmeceye kaldırıyor ve bir an çalışma odasının penceresinden dışarıya, yolun karşısındaki boş araziye bakıyorum. Buradayken hiçbir şey, hiç kimse bize erişemezmiş gibi kendimi son derece güvende hissedirdim bir vakitler.

Ev telefonu çalıyor. Hafta sonu olduğunu hatırlayıp bir an donakalıyorum. Katil daha önce cumartesi günü hiç aramamıştı. Yine de çağrının telesekretere düşmesini bekliyorum. Ama arayan Mary. Öğretmen Eğitim Günü hakkında daha önce bıraktığı mesajları alıp almadığımı merak etmiş. Kendimi kötü hissediyorum. Kısa bir süre sonra tatil bitecek ve ben yapmam gereken işin kapağını bile açmış değilim henüz. Mary konuşmaya devam ediyor, işi şakaya vurup cep telefonumu kaybetmediğimi umduğunu, çünkü oraya da birkaç mesaj bıraktığını söylüyor.

Mary mesajını bırakır bırakmaz telefon bir kez daha çalmaya başlıyor. Numaraya bakıyor, Mary de başıma bela olan o adam gibi ısrarcı mı davranıyor, diye merak ediyorum. Ama arayan Rachel; hemen açıyorum telefonu.

“Selam” diyorum, neşeyle.

“Nasılsın bakalım?”

Delirmek üzereyim, demek istesem de, “Ders programı hazırlamakla meşgulüm” diye cevap veriyorum.

“Telefonlar devam ediyor mu?”

“Hayır, son zamanlarda kesildi” diyerek yalan söylüyorum. “Sen nasılsın? Siena nasıl?”

“Harika. Alfie’ye rağmen çok iyi vakit geçiriyorum.” Rachel’in sesi boğuk çıkıyor. “Sana ondan söz etmeye can atıyorum, ama birazdan dışarıya çıkacağız.”

“Düğün çanları çalmıyor o zaman?” diyorum, şakayla karışık.

“Kesinlikle hayır. Beni bilirsin; evlilik bana göre değil. Döndükten sonra salı günü öğle yemeğine gidelim mi? Pazar-tesi bankaların resmi tatil günü; salı işteki ilk günüm olacak, o yüzden gelmesini iple çekeceğim bir şey olsun istiyorum. Okula çarşambadan önce başlamayacaksın değil mi?”

“Hayır, salı öğle yemeği benim için de çok iyi olur. Sour Grapes diyelim mi?”

“Tamam. Salı görüşürüz.”

Telefonu kapatıyor, o sırada yaz tatilinin bitmesine iki hafta kaldığını fark ediyorum. Bu hem nimet, hem ne lanet benim için. Evden, o telefonlardan uzaklaşmayı dört gözle bekliyorum, diğer yandan yapmam gereken onca iş yüzünden, okula dönmem olanaksızmış gibi görünüyor.

“Hazır mısın?” Başımı kaldırıp baktığımda Matthew’u karşımda buluyorum. Koyu bej rengi pantolonu ve polo tişörtüyle çok şık görünüyor. Elinde küçük bir de spor çantası var.

“Neye hazır mıyım?”

“Öğleden sonraki spa randevusuna...”

Başımı sallıyor, gülümsemek için zorluyorum kendimi. Ama hazır değilim, çünkü Matthew’un dün akşam restoranda bana bir sürpriz yaptığını ve bugün öğleden sonrası için Chichester yakınlarında bir spa’da yer ayırttığını söylediğini tamamen unuttum. İlk kez nişanlandıktan kısa bir süre sonra gitmiştik oraya; Matthew’un dün akşamki jesti, komşumuz hakkında yaptığımız konuşmanın neden olduğu gerginliği silip atmıştı.

Normalde giymem gereken şort yerine, sabah giydiğim ve hâlâ üstümde olan pamuklu eteği düzeltip, “Ayakkabılarımı giyeyim” diyorum. Yani, bir ihtimal bu sabah spa’yı hatırlamış olabilirim.

Koşar adımlarla yukarıya çıkıyor, çantama bikiniyi tıkıştırıp başka neye ihtiyacım olabileceğini düşünüyorum.

“Cass, çıkmamız gerek!”

“Geliyorum!” Üstümdeki kolsuz tişörtü çıkartıp dolabı açıyor, daha şık bir şey bulmaya çalışıyorum. Minik düğmeleri olan beyaz, pamuklu bir gömlek çıkarıp giyiyorum. Banyoya gidiyor, saçlarımı tarıyorum. Biraz makyaj yaparken, Matthew aşağıdan yine sesleniyor bana.

“Cass, beni duydun mu, rezervasyonumuz saat ikide!”

Saate bakıyor ve Chichester’a gitmek için sadece kırk beş dakikamız kaldığını görüyorum. “Özür dilerim” diyor, koşarak iniyor merdivenleri. “Bikinimi arıyordum da.”

Arabaya biniyoruz. Araba yolundan çıkarken başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Son derece bitkin hissediyorum kendimi, ama burada, arabada, tehlikenin bana hiçbir şekilde erişemeyeceği yerde Matthew’la birlikte güvende olduğumu da hissediyorum. Matthew bir ara keskin bir dönüş yapıyor; kapıya savruluyorum. Gözlerimi açıp birkaç kez kırptıştırıyor, nerede olduğumuzu anlamaya çalışıyorum. Sonra fark ediyorum durumu.

“Matthew!” Sesimdeki korkuyu ben de duyuyorum. “Yanlış yoldayız!”

Matthew bana şöyle bir bakıp kaşlarını çatıyor. “Chichester’a gidiyoruz.”

“Biliyorum, ama neden Blackwater Lane’den gidiyoruz?” Bu sözleri söylerken ağzım kuruyor adeta.

“Çünkü bu yol, yolculuğumuzu on dakika kısaltacak; aksi takdirde geç kalacağız.”

Kalbim yerinden çıkacak gibi hissediyorum. Bu yoldan

gitmek istemiyorum. Yapamam! Arabanın ön camından, o akşam Jane'in arabasını park ettiği cebe yaklaşmakta olduğumuzu görüyorum. Başım vızır vızır dönmeye başlıyor. Paniğe kapılmış halde parmaklarım kapı kolunda, kapıya doğru dönüyorum.

"Cass!" Matthew telaş içinde bağılıyor bana. "Ne yapıyorsun? Arabadan çıkamazsın dışarıya! Yetmişle gidiyoruz!" Birden frene basıyor; araba sarsılıyor ve öne doğru savruluyorum. Jane'in öldürüldüğü cebin hemen karşısında bir yerde duruyoruz. Cebe birileri çiçek bırakmış, plastik ipleri rüzgârda dalgalanıyor. Kâbusumun başladığı yere geri dönmekten ötürü duyduğum dehşetle gözyaşlarına boğuluyorum.

"Hayır!" diyorum hıçkıra hıçkıra. "Matthew, lütfen... Burada duramayız!"

"Oh, Tanrım" diyor bitkin bir sesle. Arabayı vitese takıp hareket ettirmek üzereyken duruyor. "Bu delilik."

"Özür dilerim" diyerek hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam ediyorum.

"Ne yapmamı istiyorsun? Arabayı sürmeye devam mı edeyim, yoksa eve mi dönelim?" Sabrı tükenmiş gibi çıkıyor sesi.

Yaşlar gözlerimden sel olup akarken, nefes almakta bile güçlük çekiyorum. Uzanıp kolunu omzuma atmaya çalışıyor, ama silkinip kurtuluyorum ondan. İçini çekiyor, yolun ortasında U dönüşü yapmaya, arabayı geldiğimiz yöne doğru sürmeye başlıyor.

"Hayır" diyorum hâlâ gözyaşı dökerken. "Eve gidemem. Yapamam."

Matthew manevra yaparken vazgeçiyor, arabayı tehlikeli biçimde yolun ortasında durduruyor. "Bu ne demek oluyor şimdi?"

"Eve gitmek istemiyorum, hepsi bu."

"Neden?" Sesi sakın, ama alttan alta gerginliğini hissediyor, daha ciddi bir şeyler gizlediğini sezinleyebiliyorum.

“Orada kendimi güvende hissetmiyorum artık.”

Derin bir nefes alıp toparlanmaya çalışıyor. “Yine şu cinayet meselesi mi? Haydi, ama Cass. Katil evimizin yakınlarında filan dolaşmıyor; senin kim olduğunu bile bilmiyor. Jane’in öldürülmesinin seni ne kadar çok sarstığını biliyorum, ama artık bunu unutman gerek.”

Öfkeyle yükleniyorum ona. “Katil hâlâ yakalanmamışken, nasıl olacak bu?”

“Eee, benden ne yapmamı bekliyorsun? Senin için eve alarm taktırdım, değil mi? Seni yakınlarda bir otele bırakmamı ister misin? İstedğin bu mu? Öyleyse, söyle, bırakayım!”

Eve vardığımızda öylesine perişan bir haldeyim ki Matthew Dr. Deakin’i arıyor. Doktor eve gelmeyi teklif ediyor. Geldiğinde de gözyaşlarımı durduramıyorum. İlaçlarımı soruyor bana. Matthew ilaçlarımı düzenli olarak almadığımı söyleyince, Dr. Deakin kaşlarını çatarak, “İlaç yazdıysam bu ihtiyacın olduğu içindir” diyor bana. Onun gözetiminde iki hap yutuyor, hapların beni, artık hiçbir şeyin önemli olmadığı yere götürmesini bekliyorum. Beklerken bana nazik bir tavırla sorular soruyor, sinirlerimin boşalmasını neyin tetiklediğini öğrenmek istiyor. Matthew, isteyken, kendimi oturma odasına kapattığımdan bahsediyor. Onları dinliyorum. Dr. Deakin endişe verici başka bir davranış sergileyip sergilemediğimi sorduğunda, Matthew bir hafta önce isterik tavrılarım olduğundan, mutfakta gördüğüm, aslında küçük olan bir bıçağı, büyük bir bıçak sandığımdan söz ediyor. Bakıştıklarını sezinliyorum; sonra orada değilmişim gibi benimle ilgili konuşmaya devam ediyorlar. Ruhsal çöküntüden bahsettikleri çalınıyor kulağıma, ama umursamıyorum, çünkü haplar etkisini göstermeye başladı bile.

Dr. Deakin evden ayrılmadan önce Matthew’a iyi dinlenmem gerektiğini, durumumun kötüleşmesi halinde kendisine haber vermesini söylüyor. Akşamın geri kalanını, Matt-

hew yanımda televizyon seyrederken, elim elinde, uyuşmuş bir halde kanepede yatarak geçiriyorum. Program sona erince Matthew televizyonu kapatıp beni endişelendiren başka bir şey olup olmadığını soruyor.

Haplara rağmen gözlerimden yaşlar boşalırken, “Okul başlamadan önce yapmam gereken bir sürü iş var, o kadar” diyorum.

“Ama sen zaten işin büyük bölümünü bitirdin, öyle değil mi?”

Yalanım ortaya çıkıyor. “Birazını, ama hâlâ yapmam gereken çok iş var ve ben zamanında yetiştirebileceğimden emin değilim.”

“Belki birinden yardım isteyebilirsin.”

“İsteyemem, herkesin kendince yapması gereken bir sürü işi var zaten.”

“Ben yardım edebilir miyim?”

“Hayır, sanmıyorum.” Umutsuzca bakıyorum yüzüne. “Matthew ben ne yapacağım?”

“Başkasından yardım alamıyorsan, kendi başına halletmen gerekecek. Başka bir çare gelmiyor aklıma.”

“Sürekli bitkin hissediyorum kendimi.”

Yüzüme düşen saçları geriye itiyor. “Altından kalkamayaçağımı düşünüyorsan, okula yarı zamanlı çalışmak istediğini söyle.”

“Yapamam.”

“Neden?”

“Çünkü yerime geçecek birini bulmaları için artık çok geç.”

“Haydi, canım! Başına bir şey gelse ne olacak? O zaman mecburen yerine birini bulacaklar.”

Dik dik bakıyorum yüzüne. “Ne demek istiyorsun?”

“Herkesin yeri dolar demek istiyorum.”

“İyi de neden başıma bir şey gelebilir dedin?”

Kaşlarını çatıyor. “Bir noktaya dikkat çekmek istedim, o kadar. Yani bacağın kırılrsa ya da bir otobüsün altında kalsan, yerine birini bulmaları gerekecek.”

“Ama başıma bir şey geleceğini biliyormuş gibi konuştun” diye üsteliyorum.

Öfkeleniyor, “Cass, saçmalama!” diyor sert bir sesle. İrki liyorum; bu, pek sık yaptığı bir şey değildir çünkü. Verdiğim tepkiyi fark ederek içini çekiyor. “Lafın gelişi söyledim, tamam mı?”

“Özür dilerim” diye mırıldanıyorum. Haplar paniği kovalarken, yerine uykuyu koyuyor.

Matthew kolunu omzuma dolayıp beni kendine doğru çe kiyor. Ama bir tuhaf hissediyorum kendimi.

“Mary’ye yarı zamanlı çalışma fikrinden bahset” diyor.

“Ya da hiç geri dönmemeyi” derken buluyorum kendimi.

“İstediğin bu mu; işten tamamen ayrılmayı mı istiyorsun?” Geri çekilip şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. “Daha geçtiğimiz perşembe, okula dönmeyi dört gözle beklediğini söylemiştin.”

“Kendimi böyle hissederken, benden beklenen şeyleri yapabilecek durumda mıyım, emin değilim; olay bu. Belki bir iki hafta izin isteyip eylül ortasında başlarım işe; yani kendimi daha iyi hissetmeye başladıktan sonra...”

“Buna izin verirler mi şüpheliyim; tabii Dr. Deakin işe dönmek için henüz hazır olmadığın yönünde rapor verirse, o zaman başka...”

“Verir mi sence?” diyorum, ama içimden bir ses, susmamı, gelen telefonları, Jane’i, evde güvende hissetmediğimi hatırlamamı söylüyor bana. Ama bu düşüncelere, onlara yeterince odaklanmamı sağlayacak kadar tutunamıyorum.

“Verebilir. Şimdilik aldığın hapların nasıl bir etkisi olacağına bakalım. Okulun başlamasına iki hafta var. Hapları düzenli almaya başladıktan sonra, muhtemelen kendini çok daha iyi hissedeceksin.”

28 Ağustos Cuma

Matthew ön kapıyı kapatıp çıkıyor evden. Yatak odasında durmuş arabayı çalıştırmasına, araba yolunun kapısına sürüp yola çıkmasına kulak veriyorum. Eve sessizlik çöküyor. Yatağımda doğrulmaya çalışıyor, kahvaltı tepsimde duran şeftali rengi iki hapa uzanıyorum. Hapları avucuma alıp ağzıma atıyor, portakal suyuyla mideme indiriyorum. Ortadan ikiye bölünmüş ve tabağa rasgele konmak yerine göze hoş gelen biçimde dizilmiş iki dilim kızarmış ekmeğe, bir küçük kâse yoğurda ve kahvaltılık gevreğe dokunmuyor, sırtımı yastığa dayayıp gözlerimi kapatıyorum.

Matthew haklıydı. Artık hapları düzenli aldığımı göre, kendimi çok daha iyi hissediyorum. Hayatım son bir iki haftada önemli ölçüde değişti. Gözlerimi açıp saate ve tarihe bakıyorum. 28 Ağustos Cuma... Demek on üç gün olmuş. Çok iyi hatırlamasam da, 15 Ağustos, sinirlerimin iflas ettiği tarih olarak yerleşmiş beynime. O gün aynı zamanda annemin doğum günüydü. O akşam Dr. Deakin evden ayrıldıktan sonra, annemin mezarına gidip çiçek bırakmadığımı fark ederek yine çılgına döndüm ve bunu bana hatırlatmadığı için Matthew'u suçladım. Annemin doğum gününden Matthew'a daha önce hiç bahsetmediğimden, pek de haklı bir çıkış sayılmazdı bu. Ama Matthew hiçbir tepki vermedi ve mezara ertesi gün gidebileceğimi söyledi.

Hâlâ gidebilmiş değilim mezara, çünkü fiziksel olarak iyi değilim. Bütün gece rahat uyuyabileyim diye yatağa yatmadan önce iki hap alıyorum. Dr. Deakin'in dinlenmem gerektiğine dair tavsiyesine kulak veren Matthew, her sabah işe gitmeden önce kahvaltımla birlikte iki hap getiriyor bana. Bu, Matthew işe gitmek için evden ayrıldığında hep hissettiğim kaygıların, düş alana ve giyinene dek azalması anlamına geliyor. Olumsuz tarafıysa, öğlene doğru kendimi adım atamayacak kadar halsiz hissetmeye başlaram. Günün büyük bölümünü uyumak, uyanmak, kanepeye kıvrılıp televizyonda alışveriş kanalını seyretmekle geçiriyorum; kanal değiştirecek gücü bile bulamıyorum kendimde. Bazen arka planda belli belirsiz telefonun çaldığını duyuyorum, ama ses bilinci-me pek de nüfuz etmiyor. Telefonu hiç açmadığımdan, artık eskisi kadar da sık aranmıyorum. O adam beni aramaktan tamamen vazgeçmiş değil; unutmadığını bileyim diye hâlâ aramaya devam ediyor, ama beni parmağında oynatmadığı için yaşadığı hayal kırıklığını tasavvur ediyor ve bu durumdan zevk alıyorum.

Hayat benim için çok kolay. Haplar etkili olduğu gibi, bana bir dereceye kadar bazı işlerimi yapabilme şansı da tanıyor. Çamaşır yıkıyor, bulaşık makinesini dolduruyor, evi toparlayabiliyorum. Bu işlerin birini bile yaptığımı hatırlamıyorum, o da ayrı. Bu durum beni olduğumdan daha fazla endişelendirmeli aslında, çünkü bu, hapların, zaten parçalanmaya başlamış olan hafızamda büyük hasar yarattığı anlamına geliyor. Aklım biraz başımda olsaydı, dozaşı yarı yarıya azaltırdım. Ama aklım başımda olsaydı, en başından itibaren haplara ihtiyaç duymazdım, değil mi? Belki biraz yemek yesem, haplar bu kadar etkili olmayacaktı, ama görünen o ki aklım gibi iştahımı da yitirmiş durumdayım. Matthew'un getirdiği kahvaltı doğrudan çöpe gidiyor. Öğle yemeklerini hep atlıyorum, çünkü o saatlerde çok uykulu oluyorum. Yani gün

içindeki tek öğünüm, Matthew'la birlikte yediğim akşam yemekleri.

Matthew'un günlerimi nasıl geçirdiğinden hiç haberi yok. Hapların etkisi, o eve gelmeden bir saat öncesinde kaybolduğu için aklımı başımı toplayacak, saçımı başımı düzeltecek, biraz makyaj yapacak ve akşam yemeği için bir şeyler hazırlayacak zamanım oluyor. Günümün nasıl geçtiğini sorduğunda ev işleriyle uğraştığımı, dolapları düzelttiğimi söylüyorum. Benim açımdan, cehalet mutlulukla eşit anlamda.

Kendimi dış dünyadan tamamen tecrit etmek istiyorum. Rachel, Mary ve Hannah'dan birçok mesaj alıyorum; beni kahve içmeye davet ediyorlar. John ders programıyla ilgili benimle konuşmak istiyor. Mesajların hiçbirine cevap vermedim, çünkü bu insanların hiçbirini görmek gelmiyor içimden; ders programından söz etmeninse düşüncesine bile katlanamıyorum. Gelen mesajların yarattığı baskının arttığını hissediyor ve birden en iyi çözümün, telefonumu ortadan kaldırmak olduğuna karar veriyorum. Telefonum kaybolursa, kimseye cevap vermek zorunda kalmam. Zaten evin birçok yerinde çekmediğinden, işime de pek fazla yaramıyor.

Cep telefonumu alıyorum. Birkaç sesli mesaj ve üç yeni yazılı mesaj bırakılmış, ama hiçbirini dinlemeden, okumadan telefonu kapatıyor, oturma odasına gidip saklayabileceğim bir yer bakıyorum. Orkidelerden birinin yanına gidiyor, saksısından kaldırıp cep telefonumu altına yerleştiriyor, sonra üstüne bitkiyi koyuyorum.

Haplar bunadığımı bana unutturabilir diye, beynimin yavaş yavaş dağıldığını hatırlatacak küçük şeyler yaşıyorum. Mikrodalga fırını nasıl çalıştırabileceğimi artık hatırlamıyorum, mesela. Geçen gün kendime bir fincan sıcak çikolata yapmak istedim, ama fırının üstündeki düğmeler artık benim için hiçbir anlam ifade etmediğinden, işimi cezveyle halletmek zorunda kaldım. Alışveriş kanalında gördüğümü ha-

tırladığım, ama sipariş verdiğime dair hafızamda en ufak bir iz bırakmamış şeyler gelmeye devam ediyor eve.

Dün başka bir paket daha geldi. Matthew işten eve döndüğünde paketi kapı eşiğinde buldu.

Son üç gün içinde ikinci kez aynı manzarayla karşılaşsa da, “Bu kapı eşiğindeydi” dedi, sakın bir tavırla. “Yeni bir şey mi sipariş verdin?”

Gözlerimdeki şaşkınlık ifadesini görmesin diye ona sırtımı dönerken, keşke posta kutusuna sığabilecek bir şey sipariş etmiş olsaydım da, o gelmeden saklayabilseydim, diye geçirdim içimden. Bu paketin salı günü teslim ettikleri mutfak robotunun hemen arkasından gelmesi, son derece utandırdı beni.

Zaman kazanmak için, “Aç ve gör” dedim.

“Neden, benim için mi?” Matthew kutuyu şöyle bir salladı. “Bir tür alete benziyor.”

Matthew paketi açarken onu izledim; bu esnada ne sipariş vermiş olabileceğimi hatırlamaya çalışıyordum.

“Patates dilimleme aleti.” Matthew sorarcasına bir ifadeyle baktı yüzüme.

Patatesin saniyeler içinde nasıl cipse dönüştüğünü hatırlayıp, “Eğlenceli olur diye düşündüm” dedim ve omuzlarımı silktim.

“Pazartesi günü gelen sebze şeysiyle bunun, birbirlerini tamamladığını söyleme sakın. Nereden buluyorsun böyle acayip şeyleri?”

Pazar gazetesinin eklerinden birinde reklamını gördüğümü söyledim; televizyondaki alışveriş kanalından aldığımı itiraf etmekten daha iyiydi çünkü. İlerde çantamı yatak odamda bırakmam gerekecek. Televizyon seyredirken acilen lazım olursa kredi kartıma kolayca ulaşabileyim diye, sabahları cüzdanımı aşağıya indirmek alışkanlık oldu. Ama bana musallat olan telefonların sorumlusu o adam karşımda bitirirse bile, kılımlı kıpırdatamam; o kadar halsiz hissediyorum

kendimi. Haplar yüzünden araba kullanmam söz konusu bile değil, o yüzden en fazla bahçeye kadar çıkabiliyorum ki bunun da çok fazla bir faydası dokunmuyor bana.

Bazen o adamın çıkageldiğini düşünüyorum. Birden uyanıyorum, kalbim deli gibi atarken, pencereden beni izlediği hissine kapılıyorum. İlgüdülerim kaç diyor bana, iskemleden kalkmaya çalışıyor, sonra kendimi tekrar bırakıyorum. Çok da umursamıyorum onu; eh, oradaysa, en azından bu işkence sona erer diyorum kendi kendime. Hapların cankurtaran olabilecekleri gibi, öyle veya böyle ölümüne de yol açabileceklerini ya da en azından evliliğimin katili olabileceklerini bilecek kadar aklım başımda ama. Matthew'dan gittikçe artan tuhaf davranışlarıma katlanmasını daha ne kadar bekleyebilirim ki?

Biraz önce aldığım hapların kafamı az da olsa karıştırdığının bilincinde, çabucak bir duş alıyor, üniformam haline gelen, kanepede geçirilen bir günün sonrasında hâlâ düzgün göründükleri tecrübeyle sabit bol kot pantolonum ve tişörtümü üstüme geçiriyorum. Bir gün elbise giymiştim, uyuyarak geçirdiğim günün sonunda elbise o kadar buruşmuştu ki, Matthew beni gördüğünde, "Bahçede çalıların arasında mı süründün" diye espri yapmıştı.

Çantamı olduğu yerde bırakıp kahvaltı tepsisini aşağıya taşıyor, kızarmış ekmekleri küçük parçalara bölüp kuşlar için bahçeye atıyorum. Keşke biraz bahçede oturup güneşin tadını çıkarabilsem diyorum, ama kendimi ancak evin içinde, kapılar kilitliken güvende hissedebiliyorum. Hapları düzenli olarak almaya başladığımdan beri çıkmadım dışarıya. Akşam yemekleri için derin dondurucudaki hazır yemeklere güveniyor, acil durumlarda uzun ömürlü süte başvuruyorum. Matthew dün akşam buzdolabının hemen hemen boş olduğunu gördü, o nedenle yarın alışverişe çıkmayı önermesini bekliyorum.

Evin arka tarafına yürürken kollarım ve bacaklarımı ağır-
laşmış gibi hissediyorum. Derin dondurucuyu karıştırıp biraz
sosis buluyor, sonra bununla nasıl bir akşam yemeği yapabi-
lirim diye düşünüyorum. Bir yerlerde biraz soğan, dolapta da
bir kavanoz domates olduğunu biliyorum. Akşam yemeği işi
hallolunca kanepeye yayılmak üzere oturma odasının yolunu
tutuyorum.

Alışveriş kanalının sunucularıyla sıkı dost oluverdik. Bu-
gün kristallerle süslenmiş saat satıyorlar; yatak odasına gi-
dip de çantamı alamayacak kadar bitkin olduğuma şükredi-
yorum. Ev telefonu çalmaya başlıyor. Gözlerimi kapatıyor,
uykunun beni teslim almasını bekliyorum. Yavaş yavaş ka-
yıtsızlığa doğru yaklaşma, haplar birkaç saat sonra etkisi-
ni kaybettiğinde ise usulca gerçekliğe doğru çekilme hissine
bayılıyorum. Bugün uyumak ile uyanmak arasındaki taraf-
sız bölgede pineklerken, yakınlarda biri olduğunu hissediy-
rum. Adam pencerenin diğer tarafında değil de, odadaymış
ve bana bakıyormuş gibi. Saniyeler ilerledikçe duyularım
keskinleşir, nefes alış verişlerim sıklaşır, vücudum gerginle-
şirken orada öylece yatıyorum. Daha fazla beklemeye taham-
mül edemez hale geldiğimde gözlerim, adamı elinde bıçağı-
yla başımda dikilmiş halde görme beklentisiyle birden açılıve-
riyor. Kalbim neredeyse sesini duyabileceğim kadar hızlı atı-
yor göğsümde. Ama kimseler yok. Pencereye doğru döndü-
ğümde orada da kimseyi görmüyorum.

Matthew bir saat sonra gelene dek sosis güveç fırına kon-
muş, masa, ikinci bir yemeğin eksikliğini telafi etmek üzere
hazırlanmış durumda. Bir şişe şarap açıyorum.

Matthew, “Güzel görünüyor” diyor. “Ama önce bir bira iç-
mek istiyorum. Sen bir şey ister misin?” Buzdolabına yürü-
yüp kapısını açıyor. Bomboş raflar beni bile ürkütüyor. “Oh,
bugün alışveriş yapmadın mı?”

“Belki yarın birlikte yaparız diye düşündüm.”

Birayı alıp dolap kapağını kapatırken, “Toplantı sonrası dönüşte markete gideceğini söylemiştin” diyor. “Bu arada, toplantı nasıl geçti?”

Belli etmeden duvardaki takvime göz atıyor ve bugünün tarihinin altında “Öğretmen Eğitim Günü” notunu görüyorum. Kendimi çok kötü hissediyorum.

“Gitmemeye karar verdim” diyorum. “İşe dönmeyecek oluktan sonra o toplantıya katılmanın bir anlamı yoktu.”

Şaşkınlıkla bana bakıyor. “Buna ne zaman karar verdin?”

“Aramızda konuşmuştuk, hatırlarsan. İşe geri dönmek konusunda pek istekli olmadığımı söylemiştim, sen de konuyu Dr. Deakin’le konuşabileceğimizden bahsetmiştin.”

“Aynı zamanda haplarını bir iki hafta düzenli alırsın, durumuna ondan sonra bakarız da demiştik. Ama istediğin buysa...” Çekmecedan şişe açacağını alıp birasını açıyor. “Mary bu kadar kısa zamanda yerine birini bulabilecek mi, ne düşünüyor?”

Yüzümü görmesin diye ona sırtımı dönüyorum. “Bilmiyorum.”

Şişeden bir yudum alıyor. “İşe dönmeyeceğini söylediğinde ne dedi, peki?”

“Bilmiyorum” diye mırıldanıyorum.

“Elbet bir şeyler söylemiş olmalı” diye üsteliyor.

“Daha bugün karar verdim ve ona henüz bir şey söylemedim.”

“Ama toplantıya neden katılmadığını merak etmiştir.”

Kapı zilinın çalmasıyla ona cevap vermekten kurtuluyorum. Matthew kapıya bakmaya giderken masaya oturup başımı ellerimin arasına alıyor, Öğretmen Eğitim Günü’nü nasıl unutmuş olabileceğimi anlamaya çalışıyorum. Matthew’un biriyle konuştuğunu ve ondan özür dilediğini duyduğumda, Mary’nin kapıda olduğunu anlayıp dehşete düşüyor, onu içeriye davet etmemesi için dua ediyorum.

“Gelen Mary’ydi.” Başımı kaldırıp baktığımda Matthew’u önümde, ayakta dikilmiş beklerken görüyorum. Tepki vermemi, bir şey söylememi bekliyor, ama yapamam. Ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilemiyorum ki artık. “Gitti” diye ekliyor. Evlendiğimizden beri ilk kez öfkeli görüyorum onu. “Ona hiçbir şey söylemedin, değil mi? Hiçbir mesajına cevap vermedin, değil mi?”

“Mesajlarını görmedim. Cep telefonumu kaybettim” diyorum, endişeli bir ses tonuyla. “Ve hiçbir yerde bulamıyorum.”

“En son ne zaman kullanmıştın?”

“Yemeğe dışarıya gittiğimiz akşam sanırım. Son zamanlarda pek fazla kullanmıyordum zaten; o yüzden kaybolduğunu bugüne dek fark edemedim.”

“Evde bir yeredir.”

Başımı iki yana sallıyorum. “Her yere baktım. Arabaya da. Restoranı aradım, ama orada da yokmuş.”

“Peki, ya bilgisayarın? Onu da kaybetmedin ya? Ev telefonlarına neden cevap vermiyorsun, bu arada? Anlaşılan Mary, Connie, John, okuldaki herkes sana ulaşmaya çalışıyor. Son dakikada bir tatile çıktığını sanmışlar önce, ama sen bugünkü toplantıya katılmayınca, Mary eve kadar gelip her şey yolunda mı, diye öğrenmek istemiş.”

“Haplar yüzünden” diye mırıldanıyorum. “Beni serseme çeviriyorlar.”

“O zaman Dr. Deakin’le konuşup dozajı azaltalım.”

Başımı iki yana sallayarak, “Hayır” diyorum. “İstemiyorum.”

“Gazete ilanından bir şey sipariş edebilecek durumdaysan, meslektaşlarının, özellikle de patronunun mesajlarına da cevap verebilecek durumdasın demektir. Mary anlayışlı bir kadın olabilir, ama çok da öfkeli.”

“Daha fazla gelme üstüme!”

“Üstüne gelmek mi? Cass, biraz önce paçanı kurtardım ben senin!”

Haklı olduğunu biliyor, geri adım atıyorum. “Mary ne dedi?”

Matthew biraz önce mutfak tezgâhına bıraktığı bira şişesini alıyor. “Söyleyeceği fazla bir şey yoktu. Ona bazı sağlık sorunların olduğunu, ilaç aldığını söyledim. Pek de şaşırmış görünmedi. Anlaşılan senin hakkında geçen dönemde de bazı endişeleri varmış.”

Gururumun kırıldığını hissediyorum.

“O sıralar bir şey söylememiş sana; unutkanlığına yorgunluğunun neden olduğunu, yaz tatili sonrası düzeleceğini düşünüyormuş çünkü.”

Sahte bir kahkaha atıyorum. “Eh, geri dönmediğime sevinmiştir o zaman” diyor, Mary’nin hafıza kaybımı fark etmiş olmasından dolayı yerin dibine geçiyorum.

“Tam tersi; seni özleyeceklerini söyledi ve kendini geri dönecek kadar iyi hissettiğinde ona haber vermemizi istedi.”

Kendimi suçlu hissederken, “Çok nazık davranmış” diyorum.”

“Cass, herkes seni arıyor. Hepimiz iyi olmanı istiyoruz.”

Gözlerime yaşlar doluyor. “Biliyorum.”

“Dr. Deakin’den rapor alman gerekecek.”

“Sen onunla konuşur musun?”

Gözlerini üstümde hissediyorum. “Tamam.”

“Beni markete götürmeni de rica ediyorum. Yemeğe ihtiyacımız var, ama hap alırken araba kullanmak istemiyorum.”

“Haplar seni gerçekten bu kadar çok mu etkiliyor?”

Duraklıyorum, evet desem Matthew Dr. Deakin’den dozajı azaltmasını isteyecek.

“Araba kullanarak risk almak istemiyorum, o kadar.”

“Haklısın. Yarın gideriz.”

“Senin için sorun olmaz değil mi?”

“Tabii ki olmaz. Hayatını kolaylaştıracak her şeye varım; yeter ki sen iste.”

“Biliyorum” diyorum, minnetle. “Biliyorum.”

1 Eylül Salı

Haplarımı tekrar almak için Matthew'un kahvaltı tepsisini getirmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Dün bankaların resmi tatili olduğunu unuttum; yani üç gündür hiç hap almadım. Matthew nasıl etkilendiğimi görmesin diye hafta sonları hap almıyor, onları çekmeceme saklıyorum. O yakınımdayken, günü geçirmek için hapa ihtiyaç da duymuyorum zaten. Ama akşamları yine ihtiyaç duyuyorum tabii; aksi takdirde Jane'i, cinayete kurban gidişini, hâlâ yakalamayan katilini ve ardı arkası kesilmeyen telefonları bana kimin açtığını düşünüyorum ve sabaha kadar uyku girmiyor gözüme.

Hafta sonunda birkaç kez haplara bakarken, sakinleşmek için bir tane, sadece bir tane alsam mı acaba, diye düşünürken buldum kendimi. Haplar, cumartesi sabahı, marketten bir araba dolusu alışverişle geri döndüğümüzde düştü aklıma ilk kez. Kahve içmiştik ve ben kısa bir süreliğine de olsa gerçek dünyaya geri dönmenin keyfini çıkarıyordum. Evde aldıklarımızı yerine yerleştirip, ağzına kadar dolu bir buzdolabının hayatımın kontrolünü tekrar elime almamı nasıl sağlayabileceğini düşünürken, Matthew gelip bir bira aldı.

"Nasılsa devamı gelecek, şimdiden başlayayım bari" dedi, neşeyle.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Matthew gittikçe ar-

tan isteklerime katlanabilmek için sarhoş olmak mı istiyor, diye merak ettim.

“Andy akşama o acılı yemeklerinden hazırlayacaksa, birayı altılık yapmakta fayda var.”

Aldığımız peynirleri buzdolabına koyarken hiç acele etmedim ve zaman kazanmaya çalıştım. “Hannah ve Andy’ye bu akşam mı gidecektik? Emin misin?”

“Banka tatilinin olduğu hafta sonu; bana öyle demiştin ya. Telefon edip sormamı ister misin?”

Matthew’un sözleri benim için hiçbir anlam ifade etmedi, ama akşam arkadaşlarımıza gideceğimizi unuttuğumu düşünmesini istemedim. “Hayır, buna gerek yok.”

Matthew birasından bir yudum aldı, cebinden cep telefonunu çıkardı sonra. “Yine de bir kontrol edeyim. Bir zararı olmaz.”

Hannah’ya telefon etti. Hannah bu akşam bizi beklediklerini söyledi ona.

Matthew, “Anlaşılan sen de tatlı getiriyormuşsun” dedi, telefonu kapattıktan sonra.

İçimde kabaran panik duygusuyla savaşıp evde en azından kek yapacak kadar malzeme olmasını dilerken, “Oh, evet” dedim.

“İstersen gidip Bertrand’s’tan bir şeyler alabilirim.”

“Çilekli tartlarından biri olabilir, belki” dedim minnetle. “Zahmet olmaz, değil mi?”

“Tabii ki hayır...”

Bir kez daha mahcup olmaktan kıl payı kurtulmama rağmen, ruh halim baş aşağı gidiverdi yine. Duvarda asılı olan takvime bir göz attım ve cumartesi gününün altında bir şey yazdığını gördüm. Matthew’un yanımdan ayrılmasını bekledim, sonra ne yazdığını okumak için yanına gittim. “Hannah ve Andy. Akşam saat 7.” Okuduğum şeyin beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım, ama o kadar zordu ki.

Sonra, akşam yemeğinde Hannah okula geri dönmeyi dört gözle bekleyip beklemediğimi sordu. İşimle ilgili arkadaşlarıma ne diyeceğini hiç düşünmemiştim, o yüzden Matthew devreye girene dek bir süre tuhaf bir sessizlik yaşandı masada.

“Cass biraz izin almaya karar verdi” diye açıkladı durumu.

Hannah neden diye sormayacak kadar kibar davrandı, ama sıra kahve içmeye geldiğinde, Andy kısa bir süre önce döndükleri tatilden çektikleri fotoğraflarla beni oyalarken, onun Matthew’la hararetli bir sohbe daldığını gördüm.

Akşam eve dönerken arabada Matthew’a, “Hannah’yla ne konuşuyordunuz?” diye sordum.

“Senin için endişelenmesi çok normal” dedi. “Sonuçta arkadaşısın.” Hemen yatağa yatacağımız için mutluydum; hap almak için haklı bir nedenim olduğu için de.

* * *

Merdivenlerde Matthew’un ayak seslerini duyuyor, gözlerimi kapatıp uyuyormuş numarası yapıyorum. Uyumadığımı görürse benimle sohbet etmek isteyecek; oysa benim istediğim tek şey haplar. Matthew tepsiyi komodinin üstüne bırakıp alnıma hafif bir öpücük konduruyor. Uyanıyormuş gibi yapıyorum.

“Uyumaya devam et” diyor, yumuşak bir sesle. “Akşama görüşürüz.”

Matthew merdivenlerin alt basamağına gelmeden yutuyorum hapları. Son üç gündür gösterdiğim çaba yüzünden bitkin haldeyim ve her zaman yaptığım gibi giyinip oturma odasına gitmek yerine yatakta kalmaya karar veriyorum.

Israrla çalan zil sesi beni derin uykumdan uyandırıyor. Önce telefonun çaldığını sanıyorum, ama aradan, telesekreterin çoktan devreye girmesi gereken bir zaman geçmesine

rağmen zil sesinin çalmaya devam ettiğini duyuyor, birisinin ardı ardına kapı zilini çaldığını fark ediyorum.

Kapıda birinin olduğunu bilmeme rağmen sakın bir halde yatıyorum yatağımda. Her şeyden önce bu durumu kafama takmayacak kadar ilacın etkisi altındayım; dahası, katil gel-se, kapımı çalacak değil herhalde, olsa olsa sipariş verdiği-mi hatırlamadığım bir şey getirmiş postacıdır, diye düşünüyorum. Gelen kişinin Rachel olduğunu, ancak kapının posta deliğinden bana bağırdığını duyunca anlıyorum.

Sabahlığımı giyiyor, aşağıya inip kapıyı açıyorum.

“Nihayet” derken, rahatlamış görünüyor.

“Burada ne işin var?” diye gevelerken, sözcükleri ağzımda yuvarladığının farkındayım.

“Bugün Sour Grapes’te öğle yemeği yiyecektik ya.”

Şaşkınlık ve yılgınlık içinde bakıyorum yüzüne. “Saat kaç?”

“Dur bir dakika.” Telefonunu çıkarıyor. “Biri yirmi geçiyor.”

“Uyuyakaldım galiba” diyorum. Eh, unuttum demekten daha iyidir.

“Bire çeyrek kalaya kadar ortalarda görünmeyince cep telefonundan ulaşmaya çalıştım. Sonra telefonunu kaybettiğini hatırladım” diye açıklıyor durumu. “Kendine yeni bir telefon aldın mı?”

“Hayır, henüz almadım.”

“Burayı aramayı denedim, açmayınca restorana giderken yolda araban bozulmuştur veya bir kaza geçirmişsindir diye endişelendim” diye devam ediyor. “Geç kalacak olsan bana muhakkak haber verirdin çünkü. Sonra atlayıp gelmek ve iyi misin diye emin olmak istedim. Arabanı evin önünde gördüğümde ne kadar sevindim, bilemezsin!”

Kendimi suçlu hissederek, “Buraya kadar gelmek zorunda kaldığın için özür dilerim” diyorum.

“İçeri gelebilir miyim?” Rachel cevap beklemeden hole giriyor. “Bir sandviç yapmamın mahsuru var mı?”

Peşi sıra mutfağa gidip masaya oturuyorum. “Tabii, istediğin malzemeyi kullan.”

“Sandviçi kendime değil sana yapıyorum. Günlerdir yemek yememişsin gibi bir halin var.” Dolaptan biraz ekmek alıp buz-dolabını açıyor. “Cass, neler oluyor? Üç haftalığına Siena’ya gidiyorum, geldiğimde karşımda bambaşka bir insan buluyorum.”

“Biraz sıkıntılı bir dönemdi” diyorum.

Masaya mayonez kavanozuyla birlikte bir domates, biraz peynir koyup bir tabak alıyor. “Hasta mıydın?” diye soruyor. Bronz teni ve kolsuz düz elbisesiyle öyle muhteşem görünüyor ki, pijamalarımın yanında kendimi çok sakil hissediyorum. Sabahlığımı iyice sarıyorum vücuduma.

“Zihinsel olarak sadece...”

“Böyle söyleme. Ama çok perişan görünüyorsun, sesin de kötü çıkıyor.”

“Haplar yüzünden” diyor, başımı masaya yaslıyor, yanaklarımda serin ahşabı hissediyorum.

“Hangi haplar?”

“Dr. Deakin’in verdiği haplar.”

Kaşları çatılıyor. “Neden hap alıyorsun ki?”

“Başa çıkmama yardımcı oluyorlar.”

“Neden, bir şey mi oldu?”

Başımı masadan kaldırıyorum. “Sadece cinayet yüzünden...”

Aklı karışmış belli ki; yüzüme bakıyor. “Jane’in cinayetini mi kastediyorsun?”

“E, tabii, başka cinayet mi işlendi?”

“Cass, o olay haftalar önceydi.”

Rachel’in ayarı bozukmuş gibi bir görüntüsü var. Hızlı hızlı kırıpıştırıyorum gözümü. Ama hâlâ aynı... Anlaşılan sorun benden kaynaklanıyor... Parmağımı havada sallayarak, “Biliyorum, ama katili hâlâ yakalanamadı” diyorum.

Kaşlarını çatıyor. “Katilin hâlâ peşinde olduğunu düşünüyorsun, değil mi?”

“Hı, hı” diyorum başımı sallayarak.

“Ama neden?”

Tekrar masaya bırakıyorum kendimi. “Telefonlar gelmeye devam ediyor.”

“Kesildi demiştin bana.”

“Biliyorum. Ama haplar sayesinde artık rahatsız olmuyorum. O telefonlara cevap bile vermiyorum artık.”

Göz ucuyla Rachel’in ekmeğin üstüne mayonez sürmesini, domatesleri kesmesini, peyniri dilimlemesini izliyorum. “Telefonların ondan geldiğini nereden biliyorsun?”

“Biliyorum işte.”

Umutsuzluğa düşmüş gibi iki yana sallıyor başını. “Bu korkunun temelsiz olduğunu biliyorsun, değil mi? Beni endişelen-diriyorsun Cass. Peki, ya işin? Yarın okul başlıyor mu?”

“Okula geri dönmeyeceğim.”

Peynir dilimlemekten vazgeçiyor. “Ne kadar bir süre için?”

“Bilmiyorum.”

“Durum o kadar kötü mü?”

“Çok daha kötü...”

Hazırladığı sandviçi tabağa koyup önüme bırakıyor. “Şunu ye, sonra konuşalım.”

“Saat altıya kadar beklesek daha iyi olur.”

“Neden?”

“O saate dek hapların etkisi geçecek çünkü; daha akli başımda oluyorum o zaman.”

Bana sözlerime inanmakta güçlük çeken bir ifadeyle bakıyor. “Günlerini bu şekilde geçirdiğini mi söylüyorsun bana? Antidepresan hapları mı bunlar?”

Omuzlarımı silkiyorum. “Daha çok hayal gücünü baskılıyorlar, galiba.”

“O hapları almana Matthew ne diyor?”

“Başta pek istekli değildi, ama sonra o da bu fikre alıştı.”

Yanıma oturuyor, sandviç tabağını önüme iteliyor tekrar.

O ana dek sandviçi yemek adına hiçbir şey yapmadım çünkü. “Ye şunu” diyor.

İki iri parça yedikten sonra, son birkaç haftadır yaşanan her şeyi anlatıyorum ona. Mutfakta bıçak görmemden, bahçede birinin dolaştığını sanmamdan, kendimi oturma odasına kapatmamdan, arabamı kaybetmemden, bebek puseti sipariş etmemden, alışveriş kanalından sürekli bir şeyler almamdan, her şeyden söz ediyorum. Sözümü bitirdiğimde ne diyeceğini bilemiyormuş gibi görünüyor, çünkü sorunumun duygusal tükenmişlikten kaynaklandığını iddia edemiyor artık.

“Çok üzgünüm” diyor. “Matthew tüm bu olup bitenlere ne diyor peki? Umarım sana destek oluyordur.”

“Evet, çok destek oluyor. Ama annem gibi, gerçekten bunama sürecine girmişsem, ilerde durumun kendisi için ne kadar güç olduğunu tahmin edip artık o desteği vermeyebilir.”

“Bunamış filan değilsin.” Metanetli, hatta sert bir ses tonuyla söylüyor bunu.

Keşke aynı güvene ben de sahip olsam diye düşünüyor, “Umarım haklısındır” diyorum.

New York’a yapacağı yeni bir iş seyahatinin ardından, geri dönüp beni göreceğinin sözünü vererek ayrılıyor evden.

Kapı ağzında dururken özlem dolu bir ifadeyle, “Çok şanslısın” diyorum.” Keşke ben de biraz uzaklaşabilseydim.”

Birden, “Neden sen de benimle birlikte gelmiyorsun?” diyor.

“Sana iyi bir arkadaş olabileceğimi sanmıyorum.”

“Ama çok iyi gelir! Ben konferanstayken sen otelde dinlenirsin, akşam yemeklerini birlikte yeriz.” Gözleri heyecanla parlar-ken elimi tutuyor. “Lütfen evet de Cass. Çok eğleniriz! Seyahat sonrası birkaç gün izin alacağım, o sürede de birlikte oluruz.”

Çok, ama çok kısa bir süreliğine ben de onun kadar heyecanlanıyorum, onunla gidebilirmişim gibi hissediyorum. Sonra gerçeklerle yüzleşiyor ve bunu asla yapamayacağımı anlıyorum.

“Yapamam” diyorum, alçak bir sesle.

Kararlı bir ifadeyle bakıyor bana. “ ‘Yapamam’ diye bir kelime olmadığını sen de çok iyi biliyorsun.”

“Rachel, çok üzgünüm, gerçekten gelemem. Başka zaman belki...”

Kapıyı arkasından kapatırken kendimi her zamankinden daha da çok perişan hissediyorum. Daha kısa bir süre öncesi-ne kadar, Rachel’la birlikte bir hafta New York’ta kalma fikrinin üstüne atıldım. Şimdiyse uçağa binme, hatta evden ayrılma düşüncesi bile boğuyor beni.

Kayıtsızlığa sürüklenmeye can atıyorum; mutfığa gidiyor ve bir hap daha alıyorum. Etkisini o kadar çabuk ve güçlü gösteriyor ki, Matthew eve gelip de bana seslendiğinde uyatabiliyorum ancak.

Beni kanepede yarı baygın halde yatarken gördüğü için yerin dibine geçiyor, “Kusura bakma” diye mırıldanıyorum. “Uyuyakalmış olmalıyım.”

“Önemli değil. Sen duş alıp kendine gelirken ben akşam yemeği hazırlayayım mı?”

“İyi fikir.”

Bitkin bir halde ayağa kalkıp yukarıya çıkıyor, soğuk bir duş alıp üstüme bir şeyler giyiyor ve mutfığa iniyorum.

Matthew bulaşık makinesini boşalttığı yerden kafasını kaldırıp, “Güzel kokuyorsun” diyor.

“Kusura bakma, makineyle ilgilenemedim.”

“Sorun değil. Çamaşırları yıkadın mı peki? Yarın beyaz gömleğimi giymem lazım.”

Hemen arkamı dönüyor, “Dur, şimdi çalıştırayım” diyorum.

“Bugün tembellik günüydü anlaşılan” diye takılıyor.

“Biraz öyle oldu” diye itiraf ediyorum.

Çamaşır odasına gidiyor, kirliler arasından gömlekleri ayırıp makineye koyuyorum. Ama makineyi çalıştıracakken parmaklarım bir dizi düğme üstünde kararsız halde dolaşı-

yor; hangisine basmam gerektiğini unuttum ve hatırlamaya çalışıyorum, çünkü.

“Bunu da yıkasan iyi olur.” İrkiliyorum, başımı hızla çevirdiğimde Matthew’u elinde gömleğiyle üstü çıplak, kapı ağzında dururken görüyorum. “Özür dilerim, seni korkuttum mu?”

“Hayır, hayır” diyorum telaşla.

“Çok uzaklarda gibisin.”

“İyiyim.”

Gömleği elinden alıp makineye atıyorum. Makinenin kapağını kapatıyor, orada hiçbir şey düşünmeden, öylece duruyorum.

“Her şey yolunda mı?”

“Hayır” diyorum, gergin bir sesle.

“Tembellik ettiğini söylediğim için mi?” diyor, pişmanlıkla. “Şaka yapıyordum sadece.”

“Hayır, ondan değil.”

“Sorun ne o zaman?”

Yüzüm alev alev yanıyor. “Makineyi nasıl çalıştıracığımı hatırlamıyorum.”

Sessizlik sadece birkaç saniye sürse de bana çok daha uzunmuş gibi geliyor. Matthew hemen yanıma gelerek, “Merak etme, ben hallederim” diyor. “Sorun yok.”

Öfkeleniyor, “Tabii ki sorun var!” diye haykırıyorum. “Çamaşır makinesini bile nasıl çalıştıracığımı hatırlayamıyorsa, beynim doğru düzgün çalışmıyor demektir!”

Matthew yumuşak bir sesle, “Tamam tatlım” diyor. “Merak etme.” Bana sarılmak istiyor, ama uzaklaşıyorum ondan.

“Hayır!” diye bağıyorum. “Hiçbir şey yolunda gitmezken, her şey yolundaymış gibi davranmaktan gına geldi artık!”

Yanından geçip mutfığa gidiyor, oradan bahçeye çıkıyorum. Serin hava biraz yatışmamı sağlıyor, ama hafızamın büyük bir hızla parçalanıyor olması son derece korkutuyor beni.

Matthew beni biraz yalnız bırakıyor, sonra bahçeye gelip yanıma oturuyor.

“Dr. Deakin’in mektubunu okumalısın” diyor, alçak bir sesle. Buz kesiyorum. “Ne mektubu?”

“Geçen hafta gönderdiği mektubu...”

“Görmedim ki.” Bunu söylerken bile, üstünde doktorun muayenehanesinin damgasının olduğu bir mektup gördüğümü belli belirsiz hatırlıyorum.

“Görmüş olmalısın; açmadığın diğer mektupların yanında duruyordu.

Bana gelen ve son bir iki haftadır açmaya elimin gitmediği birikmiş mektupları düşünüyorum.

Birden korkuya kapılıyor, “Yarın ilgilenirim” diyorum.

“Birkaç gün önce sana o mektupları sorduğumda da aynı şeyi söylemiştin. Mesele şu ki...” Matthew susuyor; yüzünde tuhaf bir ifade var.

“Ne oldu?”

“Muayenehaneden gelen mektubu açtım.”

Şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor. “Bana gelen mektubu mu açtın?”

“Sadece muayenehaneden geleni” diyor alelacele. “O tür şeylerle ilgilenecek gibi görünmüyordun, o yüzden. Önemli olabileceğini düşündüm, Dr. Deakin seni görmek, farklı bir ilaç vermek istiyor filan diye düşündüm.”

Alev saçan gözlerle ona bakarak, “Bunu yapmaya hiç hakkın yoktu” diyorum. “Nerede o mektup?”

“Bıraktığın yerde.” Korkumu öfkemle gizleyerek koşar adımlarla mutfığa gidiyor, mektuplara bakıp muayenehaneden geleni bir kenara ayırıyorum. Açılmış zarfın içinde duran katlanmış kâğıt parçasını titreyen parmaklarımla çıkarıyorum. Kelimeler gözümün önünde dans ediyorlar: “*Belirtiler konusunda bir uzmanla görüştüm*”, “*bazı testler yaptırman için sizi birine yönlendirmek istiyorum*”, “er-

ken bunama başlangıcı”, “lütfen en kısa zamanda randevu alın.”

Mektup parmaklarımın arasından kayıp gidiyor. Erken bunama başlangıcı. Kelimeleri ağzımda yuvarlıyor, ne anlama geldiklerini idrak etmeye çalışıyorum. Açık kapının arasından bir kuş kelimeleri kapıp cıvıldamaya başlıyor: *erken bunama başlangıcı, erken bunama başlangıcı, erken bunama başlangıcı...*

Matthew’un kolları vücudumu sarıyor, ama ben korkudan kaskatı kesilmiş bir vaziyetteyim. Titrek bir sesle, “Eh, artık biliyorsun” diyorum. Gözlerimden yaşlar boşalıyor. “Tatmin oldun mu?”

“Tabii ki hayır! Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin? Sadece üzgünüm. Ve öfkeli.”

“Benimle evlendiğin için mi?”

“Hayır, asla böyle düşünmedim.”

“Ayrılmak istiyorsan, hiç durma. Hastalığımla ilgili en iyi tedaviyi görecektik kadar param var nasılsa.”

“Cass, böyle konuşma. Daha önce de söyledim. Seni terk etmek gibi bir niyetim asla yok. Dr. Deakin senden bazı testler yaptırmanı istiyor, o kadar.”

“Peki, ya o testler sonucunda teşhis konulursa? Sonrasında neler olacağını biliyorum; senin için son derece asap bozucu bir sürecin başlayacağını farkındayım.”

“Öyle bir şey olursa, sorunla ikimiz birlikte yüzleşiriz. Cass önümüzde daha yıllar var. Bunama teşhisi konulsa bile, çok güzel geçecek yıllar... Neyse, hastalığı yavaşlatacak ilaçlar olacak zaten. Şimdi, henüz ortada endişe edecek bir şey yokken kendini böyle harap etme. Zor olduğunu biliyorum, ama elinden geldiğince olumlu bakmalısın.”

Akşamın geri kalanını bir şekilde atlatmayı becersem de fena halde korkuyorum. Mikrodalga fırını, çamaşır makinesini kullanmayı bile unutmuşken, nasıl olumlu bakabilirim?

Annem ve su ısıtıcısı aklıma geliyor; gözyaşlarına boğuluyorum yine. Kendime bir fincan çay bile hazırlayamayacak duruma gelmem ne kadar sürecektir? Kendi kendime giyinemeyecek hale ne zaman geleceğim? Ne denli büyük bir çöküş yaşadığımı gören Matthew, "Durum çok daha kötü olabilir" diyor bana. Ben de "Aklımı kaybetmekten kötü daha ne olabilir?" diye soruyorum ona. Cevap vermediğinde, onu hedef tahtasına koymaktan ötürü kendimi kötü hissediyorum. Matthew olumlu düşünmek için elinden geleni yaparken, öfkemi ona yöneltmenin hiçbir faydası olmadığını biliyorum. Ama mesele suçsuz olana yüklenmek değil. Matthew tüm umutlarımı tüketmeme yol açmışken, geçici hafıza kaybıma, bunamanın dışında başka bir şey neden oluyorken, ona karşı minnet duymak çok zor.

20 Eylül Pazar

Mutfakta durmuş, öğle yemeği için hazırladığım pilavı karıştırırken, gözüm bahçede çiçek tarhındaki yabancı otları temizlemekte olan Matthew'un üstünde. Onu izlemiyorum aslında; yaptığım şey, zihnim girdap gibi dönerken gözlerimi odaklamak için onu kullanmak. Hap almadığım için vücudumun verdiği bir tepki bu.

Jane cinayete kurban gideli iki ay oluyor. Son birkaç hafta nasıl geçti, kesinlikle hiçbir fikrim yok. Haplar sayesinde acısız bir sis perdesinin içinden geçip gittiler. Günleri geriye doğru saymaya, Dr. Deakin'in test yaptırmamı önerdiği mektubunu ne zaman aldığımı anlamaya çalışıyor ve üç hafta önce olduğu sonucuna varıyorum. Evet, aradan üç hafta geçti ve ben erken bunama başlangıcından mustarip olabileceğim gerçeğini hâlâ kabullenemedim. Belki bir gün bu gerçekle yüzleşebileceğim –test için ay sonuna randevu aldım– ama şimdilik bunu yapmak istemiyorum.

Jane aklıma düşüyor. Yüzü gözümün önünden bir an olsun gitmiyor. Yüz ifadesi onu ormanda gördüğüm gündeki gibi bulanık, tam olarak nasıl görüldüğünü güçlkle hatırlayabildiğim için üzgünüm. Her şey çok uzun zaman önce olup bitmiş gibi görünüyor. Sessiz telefonlar hâlâ gelmeye devam ediyor. Hafta arası evde olduğum zamanlarda, telefonun her gün aralıklı olarak çaldığının farkındayım. Bazen beynimde-

ki sisin arasından Hannah, Connie ya da John'un telesekretere mesaj bıraktığını duyuyorum. Ama çağrı telesekretere düşmeden sonlandığında, arayanın o olduğunu anlıyorum.

Televizyondaki alışveriş kanalından sipariş vermeye devam ediyorum, ama bir farkla: artık limitimi yükseltmiş durumdayım ve mutfak gereçleri yerine mücevher satın alıyorum. Geçen cuma Matthew işten eve döndüğünde, postacının kapı önüne bıraktığı bir başka paket buldu. Bir kez daha paketin içinde ne olduğunu tahmin etmeye çalışırken, kendimi kötü hissettim.

Matthew, "En sevdiğim yemek pişiyor" galiba diyerek, beni öpmek için yanıma gelirken, acaba bu kez ne sipariş verdim, diye çıkarmaya çalışıyordum.

"Hafta sonuna iyi bir başlangıç olur diye düşündüm."

"Harika." Matthew kutuyu havaya kaldırdı. "Yeni bir mutfak aleti mi?"

Öyle olmadığını umut ederken, "Hayır" dedim.

"Ne o zaman?"

"Bir hediye."

"Benim için mi?"

"Hayır, benim için."

"Bakabilir miyim?"

"İstiyorsan, tabii."

Matthew makası alıp paketin dış ambalajını kesti.

Ambalajın içinden siyah renkte, düz iki deri kutu çıkarırken, "Bıçak mı?" diye sordu.

"Açıp baksana" dedim. Birden ne olduklarını hatırladım, sonra. "İnci" dedim. "İnci onlar."

Matthew kutulardan birinin kapağını açtı. "Çok güzel."

"Rachel için" dedim, hiç tereddüt etmeden.

"Ona daha yeni küpe almamış mıydın?"

"Onlar Noel içindi."

"Cass, daha eylüldeyiz."

“Erken davranmakta ne sakınca var?”

“Yok, galiba.” Matthew faturayı çıkarıp hafif bir ıslık çaldı. “Arkadaşların için ne zamandan beri dört yüz pound harcamaya başladın?”

Savunmaya geçip, “Paramı istediğim gibi harcarım” dedim ve Rachel için satın aldığın o küçük evden Matthew’a söz etmemekte haklı olduğumu bir kez daha anladım.

“Tabii ki harcarsın. Peki, diğerleri kimin için?”

O an düşünebildiğim tek şey incileri sipariş ettiğimi unuttuğum ve bir çift inci siparişi daha verdiğim oldu. “Onları doğum günümde bana hediye edersin diye düşündüm.”

Kaşlarını çattı. Rol yapmakta eskisi gibi istekli görünmüyordu artık. “Senin buna benzer küpelerin yok mu?”

Yakında aynı küpelerden üçüncü bir çiftin gelmeyeceği ümidiyle, “Bunlar gibi değil ama” dedim.

“Doğru.” Bana tuhaf tuhaf baktığını hissettim. Matthew son zamanlarda çok sık yapıyor bunu.

* * *

Pilav hazır. Matthew’a mutfağa gelmesi için sesleniyorum. Yemeğimizi bitirmek üzereyken kapı çalıyor. Matthew kalkıp kapıya bakıyor.

Matthew Rachel’la birlikte mutfağa girerken, “Arkadaşının geleceğinden bahsetmemiştin” diyor. Her ne kadar gülümsüyor olsa da, Rachel’i gördüğünden pek de memnun olmadığını anlıyorum. Ama aynı zamanda gafil de avlanıyorum; Rachel’i davet mi ettim, yoksa o kendiliğinden mi geldi, tamamen unuttum çünkü.

Rachel imdadıma yetişip, “Cass’in haberi yoktu. Biraz sohbet etmek için uğrayayım dedim” diyor. “Ama rahatsız ediyorsam söyleyin, her an gidebilirim.” Sorgu dolu bir yüz ifadesiyle bakıyor bana.

Alelacele, “Hayır, sorun değil” derken, Matthew’un ona bu evde hoş karşılanmadığını hissettirmesinden nefret ediyorum. “Biraz önce öğle yemeği yedik. Sen bir şeyler yedin mi, bir şey ikram edeyim mi?”

“Espresso’ya hayır demem.”

Matthew ayakta olsa da yerinden kıpırdamadığından dolaba gidip fincanları çıkarıyorum.

“Sen de ister misin?” diye soruyorum ona.

“Evet, lütfen.”

Fincanı makineye yerleştirip, raftan kahve kapsülü alıyorum.

Rachel, “Eee, nasılsın?” diye soruyor.

“İyiyim” diyorum. “Ya sen? Seyahat nasıl geçti?” diye sorarken, özellikle net konuşmuyorum; nereye gittiğini hatırlamıyorum çünkü.

“Her zamanki gibi... Dönerken havaalanından ne aldım, bak.”

Kahve kapsülünü makinenin yuvasına koyuyorum, ama kapsül içeri düşmek yerine yuvanın üst kısmına sıkışıyor.

“Ne aldın?” diye sorarken, bir yandan da kapsülü makinenin içine itmeye çalışıyorum.

“Omega saat.”

Matthew’un gözünü üstümde hissederken, kapsülü çıkarıp bir kez daha deniyorum. “Vay canına. Çok güzel bir şey olmalı.” Kapsül makinenin içine girmemekte direniyor.

“Öyle. Paraya kıyıp kendimi biraz şımartayım dedim.”

Kapsüle bastırıyor, makinenin içine girmesi için zorluyorum. “Çok iyi yapmışsın” diyorum. “Kesinlikle hak ediyorsun.”

Matthew yanıma yaklaşp alçak bir sesle, “Önce kolu kaldırman gerekiyor” diyor.

Yüzümün alev aldığını hissederken dediğini yapıyorum. Kapsül yerine oturuyor.

“Dur, ben ilgileneyim” diyor. “Rachel’la birlikte bahçeye geçin isterseniz. Ben kahveleri oraya getiririm.”

“Teşekkürler” diyorum, minnetle.

Terasa çıkar çıkmaz, Rachel, “İyi misin?” diyor. “Gelmeden önce telefon etmeliydim belki, ama sabah Browbury’deydim ve geçerken bir uğrayayım dedim.”

“Merak etme, seninle ilgili bir şey değil. Sorun benim” diyor, onu güldürüyorum. “Kahve makinesini nasıl çalıştıracığımı hatırlayamadım. Önce mikrodalga fırın, ardından çamaşır makinesi, şimdi de kahve makinesi. Yakında giyinmeyi unutacağım.” Bir an duraklıyor, büyük haberi vermeye hazırlanıyorum. “Erken bunama başlangıcı söz konusu sanırım.”

“Evet, birkaç hafta önce bahsetmiştin.”

“Öyle mi?” diyorum. Kederleniyorum yine.

“Test yaptırmadın değil mi?”

“Hayır, henüz değil?”

“Peki, ya haplar? Hâlâ almaya devam ediyor musun?”

“Evet.” Sesimi alçaltıyorum. “Ama hafta sonları hiç almıyorum. Matthew’un hapların beni ne kadar çok etkilediğini görmesini istemiyorum çünkü. Alıyormuş gibi yapıp, çekmece saklıyorum.”

Rachel’in kaşları çatılıyor. “Cass! Haplardan bu kadar çok etkileniyorsan, hiç alma daha iyi! Ya da en azından daha düşük dozda al.”

“Belki... Ama bunu yapmak istemiyorum. Onlar olmaksızın haftayı geçiremem. Onlar sayesinde evde yalnız olduğumu, telefonların geldiğini unutuyorum.”

“Hâlâ arıyorlar mı seni?”

“Arada bir, evet...”

Elini koluma koyuyor. “Cass, polise haber vermelisin.”

Şöyle bir bakıyorum yüzüne. “Ne anlamı var ki? Bir şey yapabileceklerini hiç sanmıyorum.”

“Bunu bilemezsin. Belki gelen telefonları izlemeye alırlar veya başka bir şey yaparlar. Matthew ne düşünüyor?”

“Telefonların artık gelmediğini sanıyor.”

Rachel sözümü kesiyor, beni uyarmak için, “İşte Matthew da kahvelerimizi getiriyor” diyor. Matthew fincanı Rachel’ın önüne bırakıyor. Rachel başını kaldırıp gülümsüyor ona. “Teşekkür ederim.”

“Tazelememi istersen seslen.”

“Tamam.”

Rachel bir saat sonra, önümüzdeki cuma gelip beni akşam gezmeye götüreceğinin sözünü vererek ayrılıyor evden. Araba kullanmak konusunda kendime güvenmediğimi biliyor ve akşam bir yere gitmek için başkalarına bağımlı olmaktan nefret ediyorum. Eski hayatımı çok özlüyorum, duyduğum özlem neredeyse fiziksel bir acıya dönüşüyor. Bir gün o da olacak, biliyorum, ancak şimdi, fark ettiğim üzere özgürlüğümü kısıtlayan şey bunamış olmam değil, iki ay önce Jane’in arabasının yanından çekip gittiğim o günden beri her anımda beni rahatsız eden suçluluk duygusu ve korku. Beni bitiren, mahvolmama yol açan şey de keza suçluluk duygusu ve korku. Jane’le tanışmasaydım, o öldürülmeseydi, erken bunama başlangıcı haberiyle başa çıkabilirdim; bu durumla doğrudan yüzleşir ve günlerimi kanepede uyuyarak değil, seçeneklerimi değerlendirerek geçirirdim.

Ne hale geldiğim ve neden bu duruma düştüğüm benim için ciddi bir uyarı. Bu uyarı beni uyuşukluğumun içinden çekip alıyor, kendime getiriyor ve olumlu hareket etmem konusunda kararlı olmamı sağlıyor. Bu cendereden kurtulabilmem, en azından eski düzenime kavuşabilmem için ne yapmam gerektiğini düşünüyor ve Heston’a geri dönmeye karar veriyorum. İç huzurumu bulma arayışımda bana yardım edecek biri varsa, o da Jane’in kocası Alex olmalı. Alex’ten suçluluk duygumu ortadan kaldırması gibi bir beklentim yok; bu duygu hep benimle olacak çünkü. Ama nazik ve müşfik bir adam gibi görünmüştü gözüme; o akşam durup Jane’e yardım etmediğim için gerçekten üzgün olduğumu görürse belki

beni affedebilir. Ve sonra belki de, bir ihtimal, ben de kendimi affetmeye başlayabilirim. Hatta sessiz telefonlardan kaynaklanan korkumla ilgili olarak da bir şeyler yapabilirim belki. Heston'a yapacağım tek seferlik bir yolculukla tüm sorunlarımın çözüleceğini düşünecek kadar saf değilim, ama bu bir başlangıç olabilir.

21 Eylül Pazartesi

Bu sabah Matthew'un getirdiği iki hapi, çekmecemde daha şimdiden ufak bir yığın haline gelmiş diğer hapların yanına koyuyorum. Arabama atlayıp Heston'a gideceksem, aklım başımda olmalı. Duşta, suyun altında uzun bir süre kalıyor, sonunda banyodan çıktığımda kendimi zihinsel olarak uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissediyorum. Yeni doğmuş gibiyim adeta. Belki bu yüzden saat on gibi telefon çalmaya başladığında cevap vermek istiyorum. Öncelikle amacım, gelen telefonların hayal gücümün bir ürünü olmadığına emin olmak. Bir diğer nedense, o telefonlara uzun süre cevap vermediğim takdirde, o adamın beni aramaya devam edeceğine gerçekten inanmamam.

Telefonu açtığımda hattın diğer ucundan gelen belli belirsiz ani soluklanma sesi, onu şaşırttığımı söylüyor bana. Onu dengelessiz yakaladığıma memnun oluyorum; şimdi o sessizlikle eskisine kıyasla daha rahat başa çıkabileceğim. Normalde korkudan titrerken, şimdi gayet düzenli nefes alıp verebiliyorum.

"Seni özledim." Fısıltı halindeki ses hat boyunca adeta su gibi kayıyor ve görünmez bir güç misali çarpıyor yüzüme. Korku yeniden gösteriyor kendini, tüylerimi diken diken ediyor, zehriyle boğuyor beni. Telefonu yere atıyorum. Biraz önceki sakinliğimi geri kazanmaya çalışırken, *bu onun yakınlarda bir yerde olduğu anlamına gelmez*, diyorum kendi ken-

dime. *Seninle konuştu sadece, bu onun seni izlediğini göstermez.* Birkaç kez derin nefes alıyor, telefona cevap vermemin onu şaşırtmasının, her hareketimi bilmediğinin ispatı olduğunu hatırlatıyorum kendime. Ama eskiden olduğu gibi yine büyük bir korkuya kapılıyorum. Artık bu dünyaya geri döndüğümü bildiğine göre, ya eve gelmeye karar verirse?

Mutfağa gidiyorum, gözüm içgüdüsel olarak önce pencereye, ardından arka kapıya kayıyor. Kapı kolunu kontrol ediyorum; yerinden oynamadığını görüp rahatlıyorum. Ben izin vermediğim sürece kimse giremez içeriye.

Kahve yapmaya gidiyorum, ama dün makineyle yaşadığım sıkıntı geliyor aklıma ve kahve yerine bir bardak süt alıyorum. Beni arayan adamın, daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yapıp neden bu kez konuşmaya karar verdiğini merak ediyorum. Belki de ilk kez korkmadığımı hissetmiş ve dengemi bozmaya çalışmıştır. Aramızda bir şeyleri kökünden değiştirmiş olmanın bilinciyle, zafer kazandığımı hissediyorum. Onu ortaya çıkaramadım henüz, ama sadece fısıltıyla da olsa kendisini açığa vurmasını sağladım.

Heston'a çok erken gitmek istemediğimden, evde yalnız olduğum gerçeğini aklımdan çıkarmak için biraz etrafı toplamakla zaman geçiriyorum. Ama bir türlü huzur bulamıyorum. Sakinleşirim umuduyla kendime bir fincan naneli çay hazırlıyorum. Zaman bir türlü geçmek bilmiyor, ama irade gücümü kullanarak on bire kadar dayanıyor, sonra alarmı kurup evden çıkıyorum. Browbury'ye giderken buraya en son ne zaman geldiğimi hatırlıyorum; o gün John'a rastlamıştım. Aradan beş hafta geçmiş olmalı diye düşünüyorum. Katilin bahçede olduğunu düşünerek o gün ne kadar çok korktuğumu hatırladığımda, birinin beni o hale getirmiş olmasından dolayı öfkeleniyorum. Peki, o beş hafta ne zaman geldi de geçti? Koca yaz ne zaman bitti?

Heston'a varıyor, arabamı parkın karşısındaki daha önce

bıraktığım otoparka bırakıyorum. Jane'in kocası ya da çocuklar ortalarda görünmüyor, ama onları bu kadar kolay bulacağımı da düşünmemiştim zaten. Alex'in parka hiç gelmeyebileceği ya da beni dinlemeyeceği olasılığını düşünmek istemiyor, boş banklardan birine oturuyor ve eylül güneşini yüzümde hissedip keyfini çıkarıyorum.

Saat on iki otuz civarında kafeye gidiyor, öncesinde yolun üstünde durup gazete alıyorum. Bir kahve söyleyip bahçeye çıkıyorum. Bahçede öğle yemeği yemeye gelmiş, bu saat için sürpriz sayılabilecek bir kalabalık var. Birden dikkatleri üstüme çekmiş gibi hissediyorum; sadece yalnız olduğum için değil, burada bulunan hemen herkesi tanıyormuş ya da en azından kafenin müdavimi gibi görüldüğüm için de.

Kalabalıktan biraz uzakta bir ağacın altında küçük bir masa buluyor ve gazeteyi açıyorum. Ana başlıklar pek ilginç değil, o nedenle sonraki sayfaya geçiyorum. "Neden kimse tutuklanmadı?" başlıklı makaleye iliştiriyor gözüm. Haberi okumama gerek yok; Jane cinayetiyle ilgili olduğunu biliyorum.

Makalenin yanında, polis soruşturmasının çok yavaş ilerlemesinden ötürü benim gibi hüsrana uğramış görünen Jane'in arkadaşı, genç bir kadının fotoğrafı var. "*Biri kati-lin kim olduğunu biliyor olmalı*" demiş kadın ve muhabir bu fikirden yola çıkarak bir makale kaleme almış. "*İki ay önce genç bir kadın vahşice öldürüldü, bir yerde birileri bir şey biliyor olmalı*" diye bitirmiş yazısını.

Gazeteyi kapatırken midemin allak bullak olduğunu hissediyorum. Bildiğim kadarıyla polis, o gece Jane'i arabasında gördüğünü söyleyen kişinin kendileriyle yeniden temasa geçmesine dair bir çağrı yapmıyor artık. Ancak bu son makale bazı şeylerin yeniden hareketlenmesine neden olabilir. Daha fazla oturamayacak kadar öfkelendiğimi hissediyorum, kafeden çıkıp Jane'in kocasını bulmak umuduyla caddede yürümeye başlıyorum. Şimdi, eve eli boş dönmemek konusunda hiç olmadığım kadar azim-

liyim. Alex köyde mi, yoksa köyün hemen dışında yeni inşa edilmiş evlerden birinde mi yaşıyor, hiçbir fikrim yok. Ama taştan yapılmış sıra sıra köy evlerinin önünden geçerken, bahçelerden birinin önüne bırakılmış, birbirinin tıpatıp aynısı üç tekerlekli iki bisiklet görüyorum. Kendime tereddüt etme fırsatı tanımadan patikadan yürüyör ve evin kapısını çalıyorum.

Alex'in pencereden bana baktığını görüyörüm, ama kapıya gelmesi o kadar uzun sürüyor ki, bir ara hiç açmayacak sanıyorum.

Kapı ağzında bir an beni inceliyor.

"Mendilli hanım" derken, sesi ne dostça, ne de soğuk.

Beni hatırladığına memnun oluyor, "Evet" diyorüm. "Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim, ama birkaç dakika konuşabilir miyiz?"

"Gazeteci değilsen, olur."

Başımı hızla iki yana sallıyorum. "Gazeteci değilim."

"Medyum falan gibi biriysen, yine ilgilenmediğimi söyleyeyim."

Hafifçe gülümsüyörüm; burada bulunma nedenim keşke bu olsaydı, diyeceğim neredeyse. "Hayır, kesinlikle."

"Dur tahmin edeyim; Jane'le çok eskiden beri tanışıyorusunuz ve bana iletişiminizin kopmasından ötürü kendini ne kadar kötü hissettiğini söylemek istiyorsun."

Başımı iki yana sallayarak, "Pek sayılmaz" diyorüm.

"O zaman neden benimle konuşmak istiyorsun?"

"Benim adım Cass."

"Cass mi?"

"Evet. Bir iki hafta önce sana mektup yazmıştım. Jane'le birlikte öğle yemeği yemiştik..." Başka ne diyeceğimi bilemiyor ve sözümün devamı getiremiyorüm.

"Tabii ya!" Alnı kırışıyor. "Geçenlerde parkta karşılaştığımızda bana neden kim olduğunu söylemedin?"

"Bilmiyörüm. Seni rahatsız ettiğimi düşünmeni istemedi-

ğim için herhalde. O gün Heston'dan geçiyordum ve Jane'in parktan söz ettiğini hatırlayıp durmaya karar verdim. Sana rastlayabileceğim aklımın ucundan bile geçmemiştir."

"Hayatımın büyük bir bölümü o parkta geçiyor" diyerek, yüzünü buruşturuyor. "Kızlar hiç bıkıyorlar oradan. Yağmurlu havada bile gitmek istiyorlar."

"Kızlar nasıl, ne durumdalar?"

"Neyse ki, gayet iyiler." Kapıyı ardına kadar açıyor. "Girsene. Şu an uykudalar, birkaç dakika zamanım var anlayacağın." Alex'in peşi sıra oturma odasına giriyorum. Yere oyuncaklar saçılmış. Jane pek çok aile fotoğrafından bana bakıyor. "Bir fincan çay ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim" diyor, birden gerginleştiğimi hissediyorum.

"Benimle konuşmak istediğini söyledin..."

"Evet." Gözlerime birden yaşlar dolarken mendilimi çıkarmak için elimi çantama atıyor ve kendime öfkeleniyorum.

"Lütfen, otur. Aklında bir şeyler olduğu belli."

Kanepeye otururken, "Evet" diyorum yine.

Alex bir iskemle çekip karşıma oturuyor. "Acele etme."

Mendili parmaklarımın arasında büzerken, "O akşam Jane'i gördüm" diyorum.

"Evet, biliyorum, partide karşılaşmışsınız. Jane bana bahsetmişti."

"Hayır, o akşamı kastetmiyorum. Jane'in..." "Öldürüldüğü" kelimesi boğazıma yapışıyor. "Jane'in öldürüldüğü akşam demek istedim. Blackwater Lane'deydim ve o cepte arabasını park etmiş dururken, yanından geçtim."

O kadar uzun bir süre sessiz kalıyor ki bir tür şoka girdiğini düşünüyorum.

Sonunda, "Polise bundan söz ettin mi?" diye soruyor.

"Evet. Polise telefon açıp Jane'i gördüğümde hayatta olduğunu söyleyen kişi bendim."

“Başka bir şey gördün mü?”

“Hayır, sadece Jane’i. Ama o olduğunu bilmiyordum, yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki yüzünü seçebilmek çok zordu. Direksiyonda bir kadın olduğunu gördüm, hepsi bu. Jane olduğunu daha sonra öğrendim.”

Derin bir nefes veriyor; o nefes aramızda, havada asılı kalıyor. “Arabada onunla birlikte başka birini gördün mü?”

“Hayır, görseydim, polise söylerdim.”

“Ve sen durmadın, öyle mi?”

Onunla göz göze gelmekten kaçınarak başımı eğiyorum. “Arabasının bozulduğunu düşünerek önüne yanaştım. Arabadan çıkar diye düşündüm, ama o çıkmadı; bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Yardıma ihtiyacını olduğunu ifade edecek bir şeyler yapmasını, sinyalinin yakıp söndürmesini veya korna çalmasını bekledim, hiçbir hareket görmeyince birilerini aradığını ve yardımın gelmekte olduğunu düşündüm. Durumunu anlamak için arabadan inip yanına gitmem gerekirdi, biliyorum, ama çok korkmuştum, bir tür tuzak filan olabileceğini düşünerek en iyisinin, eve döner dönmez polisi ya da araba çekme hizmeti veren şirketlerden birini aramak olacağını düşündüm. Evden sadece birkaç dakika uzaklıktaydım çünkü. Ama eve döndüğümde bir şey oldu ve ben aramayı unuttum. Sonra ertesi sabah, genç bir kadının öldürüldüğünü duyduğumda, şey, ne hissettiğimi anlatamam. Telefon etmeyi unuttuğuma inanamadım, sürekli, telefon etseydim şimdi o kadın hayatta olurdu diye düşündüm. Kendimi o kadar suçlu hissettim ki bundan kimseye, kocama bile bahsedemedim. Haber duyulursa, insanların, yardım etmediğim için o genç kadının ölümünden beni sorumlu tutacaklarını düşündüm. Haklı da olurlardı. Daha sonra ölen kişinin Jane olduğunu duyduğumda kendimi çok, ama çok kötü hissettim.” Gözyaşlarımı içime atıyorum. “Katil ben olmayabilirim, ama Jane’in ölümünden en az katil kadar ben de sorumlu olduğumu hissediyorum.”

Kendimi Alex'in öfkesine karşı hazırlıyorum, ama o sadece başını iki yana sallayarak, "Böyle düşünemezsin" diyor.

"En kötüsü ne biliyor musun?" diye devam ediyorum: "Daha sonraları hep dursaydım, ben de öldürülebilirdim diye düşünmem ve durmadığım için sevinmem. Ben nasıl bir insanım, bilmiyorum."

"Kötü bir insan değilsin" diyor, yumuşak bir sesle. "İnsani bir tepki vermişsin, o kadar."

"Bana karşı neden bu kadar nazik davranıyorsun? Anlatıklarım yüzünden bana kızmadın mı?"

Ayağa kalkıyor. "İstediğin şey bu mu?" diyor, bana bakarak. "Buraya bunun için mi geldin? Çok kötü bir insan olduğunu ve Jane'in ölümünden senin sorumlu olduğunu söylememi mi istiyorsun? Eğer öyleyse, yanlış kapıyı çaldın."

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır, buraya gelme nedenim bu değil."

"Ne istiyorsun o zaman?"

"Suçluluk duygusuyla daha ne kadar yaşarım bilmiyorum."

"Kendini suçlamaya son vermelisin."

"Bunu asla başaramayacağım."

"Bak Cass, seni affetmemi istiyorsan, seve seve yaparım bunu. O akşam durmadığın için seni suçlamıyorum. Jane senin yerinde olsaydı, durup yardım eder miydi şüpheliyim. Bence o da korkar ve senin verdiği tepkiyi verirdi."

"Ama en azından eve döndüğünde birilerini arayıp yardım göndermeyi unutmazdı."

Alex sapsarı kıvrıkcık saçlarıyla kocaman kocaman gülümseyen ikizlerin fotoğrafını eline alıyor. "Jane'in ölümüyle zaten birçok insanın hayatı mahvoldu" diyor yumuşak bir sesle. "Seninkinin de mahvolmasına izin verme."

Gözlerime bir kez daha yaşlar dolarken, "Teşekkür ederim" diyorum. "Çok teşekkür ederim."

“Bu kadar ıstırap çekmişsin, ben de ona üzıldüm. Sana en azından bir fincan çay ikram etsem?”

“Zahmet vermek istemiyorum.”

“Sen kapıyı çaldığında kendime çay hazırlamak üzereydim; zahmet olmaz yani.”

Alex çayla geri dönene kadar kendimi toparlamayı başarıyorum. Kendimden bahsetmemi istiyor; ona öğretmenlik yaptığımdan söz ediyor, ama şu anda çalışmadığımı söylemiyorum. Kızlarından konuşuyoruz. Alex tam zamanlı baba olmanın zorluğundan bahsediyor, işini özlediğini söylüyor, meslektaşları geçen hafta birlikte öğle yemeği yemeyi teklif ettiklerinde Jane’in ölümünden sonra ilk defa, kendini başka insanları görmeye hazır hissettiğinden söz ediyor.

“Nasıl geçti yemek?” diye soruyorum.

“Kızları bırakacak kimse olmadığı için gidemedim. Ebeveynlerimiz uzaktalar; o kadar kısa zamanda kalkıp gelemezlerdi. Tabii düşünceli davranıp hafta sonu geldiler, o da ayrı. Ama Jane’in ailesi için kızları görmek hâlâ çok zor. Kızlar Jane’e çok benziyorlar.”

“Köyde onları emanet edebileceğin kimse yok mu?”

“Yok, maalesef.”

“Ben istediğin zaman bakabilirim onlara; seve seve yaparım bu işi” diyorum. Alex şaşırıyor. “Özür dilerim, çok aptalca konuştum. Beni tanımıyorsun, kızları bana emanet edecek değilsin, tabii.”

“Şey, teklifin için yine de teşekkür ederim.”

Aramızdaki tuhaf havanın farkında, çayımı bitiriyor, “Gitsem iyi olacak” diyerek ayağa kalkıyorum. “Bana zaman ayırdığın için teşekkür ederim.”

“Önemli olan kendini daha iyi hissetmen...”

“Evet” diyorum. “Çok daha iyi hissediyorum.”

Beni kapıya kadar geçiriyor. O an birden, eve gelen sessiz telefonlardan bahsetmek geliyor içimden.

“Başka bir şey mi var?”

Onu daha fazla rahatsız etmek istemiyor, “Hayır, hayır” diyorum.

“Güle güle o zaman.”

“Hoşça kal.”

Kapıya doğru ağır adımlarla yürüyor, acaba fırsat mı tep-tim, diye düşünüyorum. Bir daha buraya davetsiz gelme şansı olmayacak çünkü.

Alex, “Belki bir gün parkta karşılaşırız yine!” diye sesleniyor.

Beni izlediğinin farkındayım. “Belki” diyorum. “Hoşça kal.”

Eve saat dört civarlarında geri dönüyorum. Hap almak için geç bir saat bu, o yüzden Matthew gelene kadar bahçede oturmaya karar veriyorum. Bugün dışarıya çıktığımdan bahsetmeyeceğim; aksi takdirde gittiğim yer konusunda ona yalan söylemek zorunda kalırım. İlerde bu konuşmayı hatırlamama ve yalan söylediğimin ortaya çıkma ihtimali var. Sıcak hava susatıyor beni, eve giriyorum. Alarmı kapatmayı hatırlıyor, mutfağın yolunu tutuyorum. Kapıyı açıyor ve eşikte duruyorum. Gözlerim etrafı tarıyor, birden huzursuzluk kaplıyor içimi. Her şey olması gerektiği gibi görünüyor, ama öyle olmadığını biliyorum. Bu sabah buradan ayrıldığımdan beri bir şeylerin değiştiğini hissediyorum.

Yavaşça tekrar hole dönüyor, olabildiğince sessiz davranarak olduğum yerde duruyor ve etrafa kulak kabartıyorum. Sadece sessizlik var, ama bunun, burada birinin olmadığı anlamına gelmediğini biliyorum. Holdeki masanın üstünde duran telefonu alıp ön kapıdan sessizce dışarıya çıkıyor, kapıyı arkamdan kapatıyorum. Evden uzaklaşıyor, ama telefonun çekebileceği mesafede kalarak titreyen parmaklarımla Matthew’un numarasını tuşluyorum.

“Birazdan ben seni arasam?” diyor. “Şu an bir toplantıdayım.”

İhtiyatlı bir sesle, “Evde biri vardı galiba” diyorum.

“Dur bir dakika.”

Matthew'un izin istediğini, iskemlesini çekip ayağa kalktığını duyuyorum. Birkaç saniye sonra telefonun ucunda duyuyorum sesini.

"Ne oldu?"

Heyecanımı gizlemeye çalışarak, "Evde biri vardı" diyorum. "Yürüyüşe çıkmıştım, geri döndüğümde mutfakta birinin olduğunu hissettim."

"Nasıl?"

Sözlerimin kulağa yine aptalca geldiğini fark ediyor, yılğın bir halde, "Bilmiyorum" diyorum.

"Kayıp herhangi bir şey var mı? Bir şey mi çalınmış? Bunu mu demek istiyorsun?"

"Bir şey çaldı mı bilmiyorum, bildiğim tek şey birilerinin evde olduğu. Matthew gelebilir misin? Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Evden ayrılırken alarmı kurmuş muydun?"

"Evet."

"Alarmı çalıştırmadan nasıl girmiş olabilirler?"

"Bilmiyorum."

"Eve zorla girildiğine dair bir belirti var mı?"

"Bilmiyorum. Bunu anlayacak kadar uzun kalmadım içerde. Bak, bu şekilde zaman kaybediyoruz. O adam ya hâlâ oradaysa? Polise haber vermemiz gerekmez mi sence?" Bir an duraksıyorum. "Jane'in katili hâlâ yakalanmadı."

Hiçbir şey söylemiyor. Katilden bahsetmekle aptallık ettiğimin farkındayım.

"Eve birinin girdiğine emin misin?" diye soruyor.

"Tabii ki eminim. Uydurmuyorum ya... Hâlâ evde olabilir."

"O zaman polis çağıralım." Bu sözleri yarım ağızla söylediğini hissedebiliyorum. "Benden daha çabuk varırlar eve."

"Ama sen de geleceksin değil mi?"

"Evet, şimdi çıkıyorum."

"Teşekkür ederim."

Bir dakika sonra arayıp polisin birazdan yanımda olacağını

nı söylüyor. Polis geliyor; hemen ve sessizce. Matthew'un onlara katil kelimesinden söz etmediğini anlıyorum o an. Polis arabası evin önüne yanaşırken, arabadaki kadın polisi tanıyorum; alarm çaldığı gün gelen memur bu.

Polis bana doğru yaklaşırken, "Bayan Anderson?" diyor. "Ben polis memuru Lawson. Kocanız haber verdi bize. Evinizde birinin olduğundan şüpheleniyormuşsunuz galiba..."

"Evet" diyorum alelacele. "Yürüyüşe çıkmıştım, eve döndüğümde mutfakta birinin olduğunu anladım."

"Eve zorla girildiğine dair herhangi bir belirti var mıydı? Yerde cam parçaları ya da ona benzer bir şey?"

"Sadece mutfağa kadar gittim, o yüzden bilmiyorum."

"Evinize giren kişinin hâlâ içerde olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Bunu anlayacak kadar uzun kalmadım içerde. Hemen dışarıya çıkıp kocamı aradım."

"Eve ön kapıdan girebilir miyim? Anahtarınız var mı?"

"Evet" diyor, anahtarı veriyorum.

"Bayan Anderson, siz burada kalın lütfen. Ben eve girebileceğiniz zaman size seslenirim."

Polis memuru içeriye giriyor. Kimse var mı diye seslendiğini duyuyorum. Beş dakikalık sessizliğin ardından dışarıya çıkıyor.

"Baştan aşağıya dolaştım; eve birinin girmiş olabileceğine dair herhangi bir belirti görmedim" diyor. "Zorla girildiğine dair bir işaret yok, bütün pencereler kilitli, her şey yerli yerinde gibi görünüyor."

Gergin bir tavırla, "Emin misiniz?" diye soruyorum.

"Belki gelip göz atmak istersiniz" diyor. "Kayıp herhangi bir şey var mı diye bakın isterseniz."

Polisin peşi sıra eve giriyor, bütün odaları tek tek dolaşıyorum. Her şeyin yerli yerinde olduğunu görmeme rağmen evde birinin olduğundan eminim.

Bana nereden bildiğimi sorduğunda, “Hissedebiliyorum” diyorum, çaresizce.

Mutfağa geri dönüyoruz. Polis memuru Lawson masaya oturup, “Birer fincan çay içebiliriz” diyor.

Su ısıtıcısını çalıştırmaya giderken bir anda duruyorum.

“Kupam” diyerek, kadın polise doğru dönüyorum. “Evden çıkarken kupamı buraya bırakmıştım, ama yerinde değil. Evet; birinin mutfağa girdiğini bu şekilde anladım. Kupam bıraktığım yerde değil.”

“Belki bulaşık makinesindedir” diyor.

Bulaşık makinesini açıyor ve kupanın makine rafında durduğunu görüyorum.

“Keçileri kaçırmadığımı biliyordum!” diyorum, zafer kazanmışçasına. Polis şüpheli bir ifadeyle bana bakıyor. “Kupayı makineye ben kaldırmadım” diye açıklıyorum durumu. “Tezgâhın üstüne bırakmıştım.”

Kapı açılıyor ve Matthew içeriye giriyor.

Gergin bir ifadeyle bana bakarken, “Her şey yolunda mı?” diye soruyor.

Polisle konuşuyorlar. O sırada aklımdan bin bir türlü şey geçiyor; kupamı tezgâhta bıraktığımı söylerken, acaba yanlış mı hatırlıyorum diye merak ediyorum. Ama hayır; kupayı makineye kaldırmadığıma eminim.

Dikkatimi kadın polise veriyorum. Polis eve zorla girildiğine veya evde birilerinin olduğuna dair herhangi bir belirti görmediğini açıklıyor ona.

“Ama biri vardı” diyorum, ısrarla. “Kupa kendi başına bulaşık makinesine girecek değil ya.”

Matthew, “Ne demek istiyorsun?” diye soruyor.

“Evden çıkmadan önce kupamı tezgâhın üstünde bırakmıştım, geri döndüğümde bulaşık makinesinin içindeydi” diye açıklıyorum durumu.

Durumu kabullenmiş gibi bakıyor bana. “Makineye kaldır-

dığını hatırlamıyorsundur muhtemelen; hepsi bu.” Lawson’a dönüyor. “Karımın hafızasıyla sorunları olabiliyor, bazen bazı şeyleri unutabiliyor” diyor.

Polis halden anlar bir ifadeyle bana bakarak, “Evet” diyor.

Öfkeleniyor, “Bunun hafızamla hiçbir alakası yok” diyor. “Ben aptal değilim. Ne yapıp ne yapmadığımı çok iyi biliyorum.”

Matthew yumuşak bir sesle, “Ama bazen unutuyorsun işte” diyor. Kendimi savunmak için ağzımı açıyor, ama sonra vazgeçip susuyorum. Matthew istese yapıp da, yaptığımı hatırlamadığım birçok şeyi sayıp dökebilir. Sabaha kadar ısrar etsem de, o kupayı tezgâha bıraktığıma inanmayacaklarını biliyorum.

Gergin bir halde, “Sizi buraya kadar boşuna yorduğumuz için üzgünüm” diyorum.

Lawson, “Sorun değil” diyor. “Sonradan pişman olmaktansa sağlamcı davranmak daha iyidir” diyor nazık bir tavırla.

“Ben gidip uzanayım biraz.”

“İyi fikir.” Matthew cesaret verircesine gülümsüyor bana. “Birazdan ben de gelirim.”

Kadın polis evden ayrılıyor. Matthew’un yanıma gelmesini bekliyorum. Bir süre sonra gelmediğini görünce aşağıya iniyorum. Dünya umurunda değilmiş gibi bahçeye çıkmış şarabını yudumluyor. Birden öfkem kabarıyor.

İnanmakta güçlük çeken bir ifadeyle yüzüne bakıyor, “Evde birinin olmasının seni rahatsız etmediğine sevindim” diyorum.

“Haydi, ama Cass. Yaptıkları tek şey kupayı bulaşık makinesine kaldırmaksa, eh, bu bir tehdit değil sonuçta, öyle değil mi?”

Daha önce bu yönünü hiç göstermediği için kinayeli mi konuşuyor, çözemiyorum. İçimden bir ses beni, *dikkatli ol! Fazla üstüne gitme!* diye uyarıyor beni. Ama öfkeme engel olamıyorum.

“Bana ancak bir gün eve gelip de beni, boğazım kesilmiş halde yerde yatarken bulduğunda inanacaksın!”

Şarap kadehini masaya bırakıyor. “Gerçekten böyle olacağını mı düşünüyorsun? Birinin eve girip seni öldüreceğini mi sanıyorsun?”

Sigortam atıyor o an. “Benim ne düşündüğümün ne önemi var! Nasılsa kimse sözümü dikkate almıyor, değil mi?”

“Beni mi suçluyorsun? Bak Cass; korkuların yersiz. Hiçbir temeli yok.”

“Benimle konuştu!”

“Kim?”

“Katil!”

“Cass!” diye inliyor.

“Evet, konuştu! Ve o adam evdeydi! Matthew anlamıyor musun? Her şey değişti!”

Matthew benden umudunu kesmiş gibi, başını iki yana sallıyor. “Cass, sen hastasın. Erken bunama yaşıyorsun ve paranoyaksın. Kabul et artık bunu.”

Sözlerinin acımasızlığı karşısında beynimden vurulmuşu dönüyorum. Ona verecek hiçbir cevap bulamıyor, arkamı dönüp eve giriyorum. Mutfakta iki hap yutuyor, belki peşimden gelir diye ona zaman veriyorum. Ama gelmiyor. Yukarı çıkıyor, giysilerimi çıkarıp yatağa giriyorum.

22 Eylöl Salı

Sabah gözlerimi açar açmaz akşam yaşadıklarım geliyor aklıma. Akşam yatağa yatmak için geldiğinde, o acımasız sözleriyle ilgili özür dilemek için beni uyandırmaya çalıştı mı, diye merak ederek başımı Matthew'a doğru çeviriyorum. Ama yatak boş... Saate bakıyorum. Sekiz buçuk. Kahvaltı tepsim komodinin üstünde duruyor; Matthew'un işe gittiğini anlıyorum.

Meyve suyu bardağımın yanına bırakılmış bir not bulmak umuduyla doğruluyorum. Ama kahvaltılık gevrek kâsesi, küçük bir süt sürahisi ve iki hap dışında başka bir şey görmüyorum. Endişe sarıyor dört bir yanıımı. Matthew beni asla terk etmeyeceğini, hep yanımda olacağını birçok kez tekrarlamış olsa da, karakterinin yeni tanık olduğum bu sert yönü beni çok korkutuyor. Sürekli olarak bir katil tarafından takip edildiğinden bahseden bir karısı var; evet, bu durumun onun açısından korkutucu olması gerektiğini düşünüyorum, ama bu korkuları aniden görmezden gelmeye başlamak yerine, esasını anlamaya çalışması gerekmez mi? Düşünüyorum da, Matthew bu konuyla ilgili olarak beni karşısına alıp bir kez bile konuşmadı, katilin neden peşimde olduğunu düşündüğümü sormadı. Sormuş olsaydı, o akşam Jane'i arabada gördüğümü itiraf edebilirdim ona.

Yalnızlık hissiyle yaşlar doluyor gözlerime. Haplarıma

uzanıyor, çaresizce acımı uyuşturmalarını beklemek üzere, meyve suyuyla birlikte mideme indiriyorum. Haplar yavaş yavaş etkisini göstermeye başlıyor, ama yine de ağlıyorum. Çaresizlikten ve gelecekte beni bekleyen şeylerden ötürü korkudan başka bir şey hissetmiyorum çünkü. Bunamaya başladıysam ve Matthew beni terk edecekse, önümde, birkaç arkadaşımın beni kerhen ziyaret edeceği ve ziyaretlerini, kim olduklarını hatırlayamadığım an sona erdirecekleri bakımda geçireceğim yıllardan başka bir şey yok demektir. Gözyaşlarım aktıkça akıyor, yaşadığım perişanlıkla birlikte hem ağlıyor, hem de hıçkırıklara boğuluyorum. Bir süre sonra başım patlayacak gibi hissediyor ve korkunç bir inleme sesiyle uyanıyorum. Duygusal acım, adeta fiziksel acı olarak ifade ediyor kendini. Gözlerimi açmaya çalışıyor, ama başaramıyorum. Vücudum ateşler içinde sanki. Elimi başıma götürdüğümde ter içinde kaldığımı fark ediyorum.

Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunun bilincinde, yataktan kalmaya çalışıyorum, ama bacaklarım tutmuyor ve yere kapaklanıyorum. Uykunun beni kendine doğru çektiğini hissediyorum, diğer yandan altıncı hissim pes etmememi ve hareket etmeye çalışmak yerine odaklanmamı söylüyor bana. Ama bunu yapmak imkânsız gibi; beynimdeki sis perdesinin ardından düşünebildiğim tek şey, bir tür felç geçirdiğim. Hayatta kalma içgüdüm devreye giriyor; tek şansımın mümkün olduğunca çabuk yardım çağırabilmek olduğunu biliyorum. Yerde ellerim ve bacaklarımın üstünde doğrularak merdivenlerin başına gidiyor, düşe kalka aşağıdaki hole iniyorum. Duyduğum acı, bilincimi yitirmeme neden olacak kadar şiddetli, ancak insanüstü bir gayretle kollarımı kullanarak yerde sürünüyor ve telefonun durduğu masaya kadar ilerleyebiliyorum. Matthew'u aramak niyetim; ama önce acil durum hattını aramak zorunda olduğumu biliyorum. 999'u çeviriyor, bir kadın cevap verdiğinde ona yardıma ihtiyacım olduğunu

söylüyorum. Sözcükleri gevelediğimden kadının ne dediğini anlamamış olabileceğinden korkuyorum. Bana önce adımı, sonra nereden aradığımı soruyor. Cass diyor, sonra adresi söylemeyi beceriyorum, hemen ardından telefon elimden kayıp yere düşüyor.

* * *

“Cass, Cass, beni duyuyor musun?” Ses o kadar belli belirsiz ki, duymazlıktan gelmek çok kolay. Ama bir o kadar da ısrarcı, sonunda gözlerimi açıyorum.

Birisinin, “Kendine geldi” dediğini duyuyorum. “Uyanıyor.”

“Cass, benim adım Pat. Bana odaklanmanı istiyorum, tamam mı?” Üstümde bir yerlerde bir yüz giriyor görüş alanıma. “Seni birazdan hastaneye götüreceğiz, ama aldığın şey bu muydu, bana söyleyebilir misin?” Kadının elinde Dr. Deakin’in verdiği ilaç kutusu var; kutuyu tanıyor, başımla onaylıyorum.

Bana dokunan, beni kaldıran elleri hissediyorum; sonra, ambulansa taşınırken kısa bir süreliğine serin hava yalıyor yüzümü.

“Matthew?” diye soruyorum, zayıf bir sesle.

Bir ses, “Hastanede onu göreceksin” diyor. “Cass bunlardan kaç tane aldığını bana söyleyebilir misin?”

Ona ne demek istediğini sormak üzereyim ki şiddetli biçimde kusmaya başlıyorum. Hastaneye varana dek o kadar halsiz düşünüyorum ki, orada, bana bakarken yüzü endişeden kireç rengine dönmüş Matthew’a gülümseyemiyorum bile.

Bir hemşire, “Onu daha sonra görebilirsiniz” diyor, alelacele.

Matthew endişeden çılgına dönmüş halde, “İyileşecek değil mi?” diye soruyor. O an kendimden çok onun için endişeleniyorum.

Bana birtakım testler yapıyorlar. Aşırı dozda ilaç aldığımı

sandıklarını, ancak doktorun bana soru sormaya başlamasıyla anlıyorum.

Dehşete düşmüş halde, “Aşırı dozda ilaç almak mı?” diye soruyorum.

“Evet.”

Başımı iki yana sallıyorum. “Hayır, ben asla böyle bir şey yapmam.”

Bana öyle bir bakıyor ki, sözlerime inanmadığını anlıyorum hemen. Şaşkın bir halde Matthew’u görmek istediğimi söylüyorum.

Matthew yanıma gelip elimi tutarken, “Tanrı’ya şükür, iyisin” diyor. Kederli bir ifadeyle yüzüme bakarken, “Cass, benim yüzümden mi?” diye soruyor. “Söylediklerim yüzünden mi? Eğer öyleyse, çok özür dilerim. Böyle bir şeye kalkışacağını bir an için bile düşünseydim, asla o kadar kırıcı olmazdım.”

“Aşırı doz almadım” diyorum, gözlerim yaşlı. “Neden herkes aldığımı söylüyor?”

“Ama sağlık görevlisine aldığını söylemişsin.”

“Hayır, söylemedim” diyor, doğrulmaya çalışıyorum. “Neden yalan söyleyeyim ki?”

“Bayan Anderson, sakın olmaya çalışın.” Doktor ciddi bir ifadeyle bana bakıyor. “Hâlâ hastasınız. Ambulansta kustüğunuz için, neyse ki midenizi yıkamak zorunda kalmadık, ama yirmi dört saat boyunca müşahade altında tutulacaksınız.”

Matthew’un koluna yapışıyorum. “Beni yanlış anlamış olmalı. Sağlık görevlisi bana Dr. Deakin’in verdiği ilacı gösterip ‘Bunlardan mı aldın?’ diye sordu, ben de ‘Evet’ dedim. O ilaçları kullanıyorum çünkü. Bu aşırı dozda ilaç aldığım anlamına gelmiyor ki.”

Doktor, “Korkarım ki testler aldığınızı gösteriyor” diyor.

Yalvarırcasına bakıyorum Matthew’a. “Sabah bana kahvaltının yanında getirdiğin iki hapi aldım, hepsi o. Ondan

sonra başka bir hap almadım; yemin ederim. Aşağıya bile inmedim.”

Doktor bir plastik poşeti Matthew’a uzatarak, “Sağlık görevlisinin evinizden aldığı kutular bunlar” diyor. “Herhangi bir eksik olup olmadığını söyleyebilir misiniz? Eşinizin çok fazla aldığını sanmıyorum; bir düzine kadar, belki.”

Matthew iki kutudan birincisini açıyor. Kutuyu doktora gösterip, “Buna henüz iki gün önce başladı; sekiz tane eksik. Doğru; çünkü sabah iki, akşam iki olmak üzere günde dört tane alıyor” diyor. Kutunun içine bakarak, “Diğer kutuya gelince” diye devam ediyor, “olması gerektiği gibi, tam. O hapları nereden buldu, bilemiyorum.”

“Eşinizin ilaçları bir yerde stoklamış olması mümkün mü?”

Konuşmadan dışlanmış olmanın üzüntüsünü yaşıyor, onlara ben de buradayım demeye niyetleniyorum ki, aklıma çekmecemdeki küçük hap yığını geliyor.

Matthew, “Eksik hap olsa fark ederdim” diyor. “Hapları genelde sabah işe gitmeden önce ona ben veriyor, almayı unutmadığından emin oluyorum.” Duraklıyor. “Bilmiyorum, haberiniz var mı; hemşirelerden birine söylemiştim, eşimde erken bunama başlangıcı olasılığı söz konusu.”

Onlar erken bunama başlangıcı olasılığından söz ederlerken, ne yaptığımı bilmeden çekmecemden hapları bir şekilde almış olabilir miyim, diye düşünüyorum. O hapları almama inanmak istemiyorum, ama kendimi ne kadar acınası, ne kadar perişan hissettiğimi, bir an evvel kayıtsız bir ruh haline sürüklenmeye can attığımı hatırladığımda, Matthew’un getirdiği iki haptan sonra çekmeceye uzanmış ve diğer hapları da almış olabileceğim sonucuna varıyorum. Bilinçsizce de olsa, birden tahammül edilemez hale gelen hayatımı sonlandırmak istemiş olabilir miyim?

Yaşadıklarım yüzünden zaten gücüm tükenmiş vaziyette, kalan bir gıdım enerjim de akıp gidiyor, o an. Bitkin vaziyet-

te başımı yastığa dayıyor, yanaklarımdan yaşlar süzülürken, gözlerimi kapatıyorum.

“Cass, iyi misin?”

“Yorgunum” diye mırıldanıyorum.

“En iyisi bırakalım da uyusun” diyor doktor.

Matthew’un dudaklarını yanağımda hissediyorum. “Yarın yine geleceğim” diyor bana.

28 Eylül Pazartesi

Sonunda hapları aldığımı itiraf etmek zorunda kaldım, çünkü kan testi onu gösteriyordu. Çekmecemde birkaç hap sakladığımı itiraf etsem de, Matthew'un evde benimle birlikte olduğu günlerde hap alma ihtiyacı hissetmediğim için onları çekmeceye kaldırdığımı, yoksa intihar etmek gibi bir niyetim olmadığı konusunda ısrar ettim. Bu durumdan neden Matthew'a söz etmediğimi sorduklarında, kocamın, hapların beni hiçbir şey yapamaz hale gelme noktasına sürüklediğini bilmesini istemediğim şeklinde bir açıklama yaptım. Bana kuşkuyla yaklaşan Matthew, sözlerimin gerçeği yansıtmadığına, çünkü, bildiği kadarıyla, işlevlerimi kabul edilebilir bir seviyede yerine getirebilecek durumda olduğuma işaret etti. Böylece sözlerimi düzelttim ve ne yaptığımın pek de farkında olmadığını söyledim. Bu olayın iyi tarafı, az hap aldığımdan, insanların bu eylemi intihar değil de, bir tür yardım çığlığı olarak değerlendirmeleri oldu.

Matthew ertesi akşam beni eve götürdüğünde yaptığım ilk şey, yatak odasına çıkıp çekmeceye bakmak oldu. Hapların yerinde yeller esiyordu. Matthew'un, açıkça söylememiş olsa da, o hapları kazara aldığımı inanmadığını biliyorum. Ama bu olay evliliğimizin tabutuna çakılan bir başka çivi oldu. Bu Matthew'un suçu değil elbette; yazın başında dalgın bir eşken, yazın sonunda bunamış, paranoyak ve intihara eğilimli bir eş haline geldim. Bu dönüşüme tanık olan Matthew'un neler hissedebileceğini tasavvur bile edemiyorum.

Matthew haftanın geri kalanını evde benimle geçirmek için, buna gerek olmadığını söylememe rağmen, işten izin aldı. Aslında onun işe gitmesini yeğlerdim, çünkü kendimi dinlemek, gidişatım hakkında düşünmek istiyordum. Kazara fazla hap almış olmam, hayatın ne kadar değerli olduğunu fark etmemi sağladı. Hâlâ imkânım varken, hayatımın kontrolünü elime almaya karar verdim. Doktorun verdiği yeni mavi hapları almayı reddederek başladım işe; hayatla haplar olmaksızın başa çıkmayı tercih ettiğimi, çünkü gerçek dünyaya geri dönmem gerektiğini söyledim Matthew'a.

Tüm bu kargaşa içinde cuma akşamı Rachel'la gezmeye gideceğimizi unuttum; belki de her halükârda unutacaktım ya, neyse... Geldiğinde hazır değildim, yani.

Onu görmekten mutlu oldum. "Bana on dakika izin ver" dedim. "Beklerken Matthew sana bir çay ikram etsin."

Matthew şaşkınlık içine baktı yüzüme. "Sen gerçekten de dışarıya mı çıkıyorsun?"

Kaşlarımı çatarak, "Neden çıkmayayım?" dedim. "Hasta filan değilim ki."

"Evet, ama olanlardan sonra..." Rachel'a döndü. "Cass'ın hastaneye kaldırıldığını biliyorsun, değil mi?"

Rachel, "Hayır, bilmiyordum" derken, şoke olmuş görünüyor. "Neden? Ne oldu?"

"Yemekte anlatırım" dedim, alelacele. Sıkıysa bana evden çıkamayacağımı söyle dercesine Matthew'a baktım. "Bir süre yalnız başına idare etmende bir sakınca yok, değil mi?"

"Yok tabii, sadece..."

"Ben iyiyim" dedim, ısrarla.

Rachel, "Cass, emin misin?" diye sordu, kararsız bir tavırla. "Hastaysan..."

Kararlı bir tavırla, "Akşamı dışarıda geçirmek, bana ilaç gibi gelecek" dedim.

On dakika sonra yoldaydık. Browbury'ye giderken Rachel'a,

yanlışıyla aşırı dozda hap aldığımdan bahsettim. Rachel hapların bilinçaltından bana böylesine tehlikeli bir şey yaptırmış olmasından ötürü dehşete düştü, ona, o haplardan artık almayacağıma dair güvence verdiğimde ancak sakinleşebildi. Neyse ki olanlar hakkında fazla konuşmak istemediğimi anladı. Akşamın geri kalanında başka şeylerden sohbet ettik.

Sonra cumartesi günü –hayatım darmadağın olalı aradan on hafta geçtikten sonra– Matthew, pazartesi öğleden sonrasında bir sürü kargaşaya neden olan o kupada çay getirdi bana. Ve ben o anları tekrar tekrar yaşarken buldum kendimi. Zihnimde –her zaman çok da güvenilir olmadığını anladığım zihnimde– kupayı net bir biçimde tezgâhın üstünde dururken görebiliyordum ve evden ayrılmadan önce bulaşık makinesine koymadığıma emindim. Öyleyse kim koymuştu? Evin anahtarı benden başka bir tek Matthew’da var, ama onun olmadığını biliyorum, çünkü o son derece düzenlidir ve makineye kirli bulaşıkları arkadan öne doğru yerleştirir. O gün bulaşık makinesi hemen hemen boştu ve kupa rafın ön tarafında duruyordu, arkasında değil. Gün ortasında eve uğramış bile olsa, bana söylediler. İşin gerçeği, bulaşıkları makinenin ön tarafına dizen benim. Ne yaptığımı bilmeden aşırı dozda ilaç almışsam, kupayı bulaşık makinesine koyduğumu hatırlayamamış olmam da normal sanırım.

Matthew her an patlamaya hazır bir bombaymışım gibi çevremde tedirgin biçimde dolanırken, hafta sonunu bir şekilde atlatmayı başardık. Bu sabah işe gideceği için mutlu olduğunu açıkça ifade etmedi, ama hapları almadığım için çok daha uyumlu davranmış olmama rağmen, bana bakıcılık yapmakta zorlandığının farkındayım. Aşırı dozda ilaç almış olmam sinirlerini gerdi tabii. O evdeyken aptalca bir şey yapabileceğim düşüncesinin de, benimle birlikteyken rahatlamasına engel olduğunu biliyorum.

Matthew işe gider gitmez yataktan kalkıyorum, sessiz telefonlar gelmeye başlamadan evden çıkmak niyetindeyim

çünkü. Telefonları duymazlıktan gelebilirim tabii, ama böyle yapsam da, o adamın, telefonu açınca ya dek aramaya devam edeceğini ve sonunda dengemi bozacağını biliyorum. Oysa bugün sakın kalmaya ihtiyacım var, çünkü Jane'in kocasını görmeye Heston'a gidiyorum.

Niyetim oraya ikizlerin uykuda olacaklarını tahmin ettiğim öğleden sonrasının ilk saatlerinde varmak. Yolumun üstünde Browbury'ye uğruyor, burada hiç acele etmeden güzel bir kahvaltı ediyor, sabahın geri kalanını üstüme başıma yeni giysiler almakla değerlendiriyorum; artık hiçbir giysim uymuyor, çünkü.

Alex kapıyı açıp da karşısında beni görünce çok da şaşır-mışa benzemiyor.

Beni içeriye alırken, "Geri dönebileceğini düşünmüştüm" diyor. "Aklında başka şeyler olduğunu anlamıştım."

"Dilersen, bana gitmemi söyleyebilirsin" diyorum. "Böyle yapmayacağını umuyorum, çünkü sen bana yardım etmezsen, başka kim eder, doğrusu bilmiyorum."

Bana bir fincan çay ikram etmek istediğini söylüyor, ama birden ne diyeceğimi bilemiyor ve ikramını reddediyorum.

Beni oturma odasına alarak, "Senin için ne yapabilirim?" diye soruyor.

Kanepeye otururken, "Keçileri kaçırdığımı düşüneceksin" diye uyarıyorum onu. Hiçbir şey söylemeyince derin bir nefes alıyorum. "Evet, başlıyorum! Jane'i hayattayken gördüğümü söylemek için polisi aradığım günün ilerleyen saatlerinde, polis, arayan kişinin kendileriyle temasa geçmesini istediğine dair bir duyuru yayınladı. Sonra, ertesi gün eve bir telefon geldi. Telefonu açtığımda kimse cevap vermedi, ama. Nedir, ne değildir diye çok fazla düşünmedim, ama ertesi gün ve daha sonraki günlerde telefon gelmeye devam edince korkmaya başladım. Cinsel haz duyuyormuş gibi yüksek sesle nefes alan bir sapığın telefonu gibi değildi; öyle olsa başa çıkabilirdim. Bu ki-

şi her kimse hiçbir şey söylemiyor ve tamamen sessiz kalıyor, ama ben hattın diğer ucunda biri olduğunu biliyorum. Bu durumdan kocama bahsettim; ‘Muhtemelen çağrı merkezinden aramışlardır’ dedi, ama ben o günden beri her an telefon çalacak korkusuyla yaşamaya başladım, çünkü... çünkü telefonların Jane’i öldüren kişiden geldiğinden şüphelendim.”

Şaşkınlıktan çığlık atıyor, ama hiçbir şey söylemeyince devam ediyorum.

“Katilin plakamdan izimi bulması hiç de zor olmazdı. O akşam arabamı Jane’in arabasının önüne çekip birkaç dakika beklemiştim. Yağmura rağmen plakamı görmüş olması çok muhtemel yani. Telefonlar gelmeye devam ettikçe psikolojik olarak çok kötü etkilendim. Onu bir şekilde gördüğümü düşündüğünü ve polise bir şey söylememem için beni uyarmaya çalıştığını sandım. Ama o akşam Jane’den başkasını görmedim. O telefonları duymazlıktan gelmeye çalıştım, ama o, ben telefonu açınca dek aramaya devam etti. Sonra kocamın evde olduğu zamanlar hiç aramadığını fark ettim ve buradan, evi gözetlediği sonucuna vardım.

O kadar korktum ki ısrarla eve alarm takılmasını istedim, ama o bir şekilde girmeyi başardı eve. Kartvizitini bıraktı hatı; gazetelerde cinayet silahı olarak yayımlanan fotoğraftaki bıçağın tıpatıp aynısını mutfakta gördüm. Ertesi gün ise onun bahçede olduğunu sandım ve kendimi oturma odasına kapattım. Bu olaylar yüzünden ilaç almaya başladım sonra; ilaçlar fiziksel ve zihinsel olarak enkaza çevirdi beni. Ama o telefonlarla başa çıkabilmemin tek yolu buydu. Sonra geçen pazartesi, seni ziyaretimin ertesinde eve döndüğümde, ben yokken onun eve girdiğini anladım. Evde herhangi bir şey kaybolmuş ya da herhangi bir şeye hasar verilmiş değildi, ama ben onun orada olduğunu sezdim. Bundan o kadar emindim ki polisi aradım, ama polis eve zorla girildiğine dair hiçbir iz bulamadı. Daha sonra, o gün evden çıkarken mutfak tezgâhına bı-

raktığım kupayı bulaşık makinesinde bulunca zafer kazanmış gibi oldum. Bu, evde birinin olduğuna dair bir kanıttı çünkü; tabii bunu söylediğimde herkes bana deli gözüyle baktı, o da ayrı.” Nefeslenmek için duraklıyorum. “Mesele şu ki, bana er-ken bunama başlangıcı teşhisi konuldu; o kadar çok şeyi unuttum ki, insanlar bana artık inanmıyorlar. Ama ben o adamın geçen pazartesi evime girdiğini biliyor, bir sonraki kurban ben olacağım diye dehşet içinde yaşıyorum. Ne yapmam gerek, bunu bilmek istiyorum. Polis birtakım şeyleri kafamdan uydurduğumu düşünüyor. Özellikle o telefonların geldiğini ispat etmediğim müddetçe, katilin peşimde olduğunu söylesem de asla inanmazlar bana. Keçileri kaçırmış biri gibi konuşuyorum, değil mi?” diye ekliyorum, umutsuzca.

Bir an hiçbir şey söylemiyor. Beni gücendirmeden, başından nasıl savacağını düşünüyor herhalde.

“Ama o telefonlar gerçekten gelmeye devam ediyor” diyorum. Başımı kaldırıp baktığımda kitaplığa yaslanmış, sözlerimi düşünürken görüyorum onu. “Buna inanmalısın, gerçekten.”

“Sana inanıyorum” diyor.

Acaba suyuma mı gitmeye çalışıyor, diye merak ediyor, ihtiyatla bakıyorum ona. “Neden? Yani, kimse bana inanmazken, sen neden inanıyorsun?”

“İçgüdülerim inanmamı söylüyor, o yüzden sanırım. Neyse, zaten neden böyle bir şey uydurasın ki? Başkalarının dikkatini ve ilgisini kendi üstüne çekmek isteyen o tiplere hiç benzemiyorsun. Öyle biri olsaydın şimdiye kadar çoktan polise, medyaya gitmiştin.”

“Anlattıklarım hayal ürünü olamaz mı?”

“Bunları bana anlatmış olduğun gerçeği, hayal ürünü olma ihtimalini büyük ölçüde ortadan kaldırıyor.”

Sözlerini doğrulamasına ihtiyacım var. “Demek, Jane’in katilinden telefonlar aldığımı söylerken, bana gerçekten inanıyorsun?” diye soruyorum.

“Hayır. Telefonların geldiğine inanıyorum, ama Jane’in katilinden geldiğini sanmıyorum.”

Hayal kırıklığımı gizlemeye gerek görmeden, “Sen de mi çağrı merkezinden geldiğini söyleyeceksin?” diyorum.

“Hayır, belli ki ortada bundan başka bir şey var. Biri seni taciz ediyor, kesinlikle.”

“Madem öyle, arayan kişi neden katil olamaz?”

“Mantıklı değil de o yüzden. Bak, Jane’in arabasının yanından geçerken tam olarak ne gördün? Onu net olarak görebilseydin, o olduğunu anlardın. Ama bana görmediğini söyledin.”

“Hatlarını seçebildim” diyorum. “Sarışın bir kadın olduğu izlenimini edindim, ama hepsi bu.”

“Demek o sırada arabada yanında oturan birini görmüş olsaydın, esmer mi, sarışın mı söyleyebilecektin.”

“Evet, ama katil bunu bilmiyor. Onu net bir biçimde gördüğümü düşünüyor olabilir.”

Bu arada gelip yanıma oturuyor. “O adam Jane’in yanında, yolcu koltuğunda otursaydı da mı? Polis Jane’in katilini arabaya, cebe girmeden önce aldığını düşünüyor. Eh, öyle yaptıysa, adamın arka koltukta oturması ihtimali pek akla yatkın gelmiyor, değil mi?”

Alex’in karısının bir sevgilisi olduğuna dair onca dedikoduyu duyduğunda neler hissettiğini merak ediyor, “Hayır” diyorum.

“Yürüttüğün mantıkta bir başka eksiklik daha var. Katil kendisiyle ilgili bilgileri polise verdiğini düşünüyorsa, neden öldürmüyor seni? Şimdiye kadar en az bir kişiyi öldürdü zaten, bunu neden bir daha yapmasın?”

Şaşkın bir halde, “İyi de telefonları açan kişi katil değilse, kim o zaman?” diyorum.

“Bunu sen araştırıp ortaya çıkarmalısın. Ama inan bana, seni arayan her kimse, Jane’in katili değil.” Uzanıp elimi tutuyor. “Bana inanmalısın.”

“Bunu ne kadar istediğimi bilemezsin” diyorum. Gözlerim doluyor. “Salı sabahı ne yaptım, biliyor musun? Aşırı dozda ilaç aldım. Bilerek yapmadım ama... Bir sürü hap yuttuğumun farkında bile değildim; sanırım, bilinçaltından, hayatımın çekilmez hale geldiği mesajını aldığım için oldu bu.”

“Elimden gelse, korkularını yok ederdim” diyor, yumuşak bir sesle. “Ama Jane’in cinayetinin ailemiz dışında başkalarını da etkilemiş olabileceğini bilmiyordum.”

“Çok garip” diyorum. “Beni arayan kişi katil olmadığı için rahatlamam gerekir. Arayan kişinin en azından kim olduğunu bildiğimi sanıyordum; şimdi, herhangi biri olabilir.”

“Duymak istediğin şeyin bu olmadığını tahmin ediyorum, ama o kişi muhtemelen tanıdığın biridir.”

Dehşet içinde gözümü ona dikiyorum. “Tanıdığım biri mi?”

“Baba?”

Kapı ağzında üstünde tişörtü, altında bezi ve elinde oyuncak tavşanıyla Alex’in küçük kızlarından biri beliriyor. Alex ayağa kalkıp kızını kollarına alırken, hemen gözyaşlarımı siliyorum.

Alex kıza bir öpücük kondurup, “Louise hâlâ uyuyor mu?” diye soruyor.

Kız başını sallayarak, “Loulou uyuyor” diyor.

“Parkta bize mendilini veren teyzeyi hatırladın mı?”

“Dizin nasıl, iyileşti mi?” diye soruyorum. Görebileyim diye bacağına öne uzatıyor. “Harika” diyerek gülümsüyorum. “Hiçbir şeyin kalmamış.” Başımı kaldırıp Jane’in kocasına bakıyorum. “Seni daha fazla meşgul etmeyeyim. Tekrar teşekkürler.”

“Umarım yardımcı olabilmişimdir.”

“Evet, oldun.” Küçük kızına dönüyorum. “Hoşça kal Charlotte.”

Alex, “Adını unutmamışsın” derken, mutlu olmuşa benziyor.

Kapıya kadar geçiriyor beni. “Sana söylediğim şeyi düşün lütfen.”

“Düşüneceğim.”

“Kendine iyi bak.”

Öylesine farklı duyguların etkisi altındayım ki, araba kullanacak gibi hissetmiyor ve parkta bir bank bulup oturuyorum. O ilk telefonun gelmesinden itibaren son on haftadır yaşadığım korkulardan bazıları yok oldu; hissediyorum bunu. Matthew ve Rachel, arayan kişinin katil olduğunu düşünmenin mantıklı olmadığını söyleseler de, o akşam Jane'i gördüğümü bilmedikleri için korkularımı anlayamadılar. Ama Jane'in kocasına her şeyi anlattım ve beni sürekli arayan kişinin katil olamayacağıyla ilgili yürüttüğü mantıkta bir kusur bulamadım. Peki, ya Alex'in bununla ilgili olarak yürüttüğü, telefonların bana yakın biri tarafından geldiğine dair diğer mantığa ne demeli?

Yeniden korku sarıyor her yerimi; hem de iki misli büyük bir korku. İçime yerleşiyor, kendisine daha çok yer açabilmek için ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor, ağzımı kurutuyor, beynimin etrafında sekip duran isimler fısıldıyor. O telefonların sorumlusu herhangi bir insan olabilir. Arkadaşımdan birinin kocası, birkaç ayda bir pencereleri silmeye gelen o cana yakın adam, yolun aşağısındaki yeni komşumuz, alarm şirketine çalışan adam, okuldaki öğrencilerden birinin babası... Tanıdığım ne kadar adam varsa hepsini düşünüyor ve hepsinin şüpheli olabileceği sonucuna varıyorum. O adamlardan herhangi birinin neden böyle bir şey yapabileceğini sormuyorum kendime. Tam tersine; neden olmasın, diyorum. İçlerinden biri pekâlâ psikopat olabilir.

Alex'in kızlarıyla buraya gelip beni görmesini ve onları sinsi sinsi takip ettiğimi düşünmesini istemediğimden parktan ayrılıyorum. Eve gitmeliyim, ama ya yine evde birilerinin gezindiğini anlarsam? Alarmı bir şekilde atlatmayı başardılar bir kez, ama nasıl? Bunu başarabilecek teknik bilgiye sahip biri olmalı. Superior Security Systems'dan gelen

adam mı? Adam o gün evden ayrıldıktan sonra, pencerelerden birini açık bulduğumu hatırlıyorum. Belki de alarmı eve istediği gibi girip çıkabileceği şekilde ayarlamıştır. Sessiz telefonların sorumlusu o adam olabilir mi?

Eve gitmek hiç gelmiyor içimden. Arabayı Browbury'ye sürüp beni randevusuz kabul edecek bir kuaför buluyorum. Son birkaç ayın bana verdiği tahribatı, ancak aynanın karşısına geçip de yüzüme bakmaktan başka yapacak bir şeyim olmadığında fark edebiliyorum. Avurtlarım çökmüş, kurumuşum. Kuaför "Hastalıktan yeni mi kalktınız?" diye soruyor bana. Saçlarımda stres belirtileri varmış çünkü. Ona erken bunama başlangıcından mustarip olduğumu ya da birkaç gün önce aşırı dozda ilaç aldığımı söylemiyorum.

Kuaförde uzunca bir zaman geçiriyorum. Eve döndüğümde Matthew'un arabasını araba yolunda görüyorum. Ön kapıya yaklaşıyorum ki, kapı ardına kadar açılıyor.

Çılgına dönmüş olan Matthew, "Tanrı'ya şükür! Neredeydin?" diye soruyor. "Çok merak ettim."

"Biraz alışveriş yapmak ve saçımı kestirmek için Browbury'ye gittim" diyorum alçak bir sesle.

"Bir dahaki sefere dışarıya gideceğin zaman not bırak ya da beni ara. Öyle alıp başını gidemezsin Cass."

Kırılıyorum bu sözlerine. "Öyle başımı alıp filan gittiğim yok."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Bildiğimi pek söyleyemeyeceğim. Matthew, attığım her adımı sana haber verecek değilim. Daha önce nasıl böyle bir şey yapmadıysam, bundan sonra da yapmayacağım."

"Daha önce erken bunama teşhisi konulmamıştı ama... Cass, seni seviyorum ve tabii ki endişeleniyorum. En azından kendine yeni bir telefon al da, sana ulaşabileyim."

Kendimi onun yerine koyuyor ve "Tamam" diyorum. "Söz, yarın yeni bir telefon alacağım."

29 Eylül Salı

Ertesi sabah telefon çaldığında aklıma, Alex'in beni arayan kişinin tanıdığım biri olabileceğine dair sözleri geliyor ve telefonu açıyorum.

"Kimsiniz?" diye sorarken, korkmaktan çok merak içindiyim. "Sandığım kişi değilsin; kimsin o zaman?"

Telefonu kapatırken, kendimi tuhaf bir biçimde muzaffer hissediyorum, ama beni umutsuzluğa düşürmek istercesine, hiç zaman kaybetmeden yine arıyor. Orada durmuş, cevap versem mi diye düşünüyorum. Biliyorum; telefonu açmazsam, açana dek aramaya devam edecek. Ama ona istediği şeyi vermek, orada sessizce, kuzu kuzu durmak istemiyorum; hayır, artık yapmayacağım bunu. Hayatımın birkaç haftasını heba ettim zaten; buna bir son vermek için ona karşı gelmeyi öğrenmeliyim.

Sonunda yine sinirlerimin iflas edeceği korkusuyla, telefon sesinden uzaklaşmak için bahçeye çıkıyorum. Telefonu fişten çekmeyi düşünüyorum bir ara, ama sonra onu daha fazla sinirlendirmenin doğru olmayacağına karar veriyorum. Diğer seçeneğim evden çıkmak ve Matthew gelene dek geri dönmemek. Ama evden uzaklaştırılmaktan usandım. Beni meşgul edecek bir şeye ihtiyacım var.

Gözüm iki ay önce Hannah ve Andy'nin mangala geldikleri gün bıraktığım yerde, pencere kenarında eldivenlerimle

birlikte duran bahçe makasına kayıyor. Bitkileri budamaya karar veriyorum. Gülleri budamak bir saatimi alıyor; sonra öğle yemeğine kadar yabancı otları temizliyor, beni arayan kişinin boş işlere harcayacak çok zamanı olduğunu ve şimdiye dek, telefonu açmayacağımı anlaması gerektiğini tahmin ediyorum. Ne tipte biri olduğunu çözmeye çalışıyorum, ama onu başkalarıyla ilişki kurmakta zorlanan yalnız biri olarak damgalamanın yanlış olacağını biliyorum. Toplumda önemli mevki sahibi bir kişilik, bir aile babası, geniş bir çevresi ve ilgi alanı olan biri olabilir pekâlâ. Şimdi emin olduğum tek şey, onun tanıdığım biri olduğu. Bu durum, belki de olması gerekenden daha az korkutuyor beni.

Arayan kişinin katil olduğunu düşünmeseydim, o telefonlara en başından beri asla katlanmazdım. Bu durumu fark etmek, aklımı başıma getiriyor. Telefonu açıp ona güler, ne kadar acınası olduğunu söyler, bana musallat olmaktan vazgeçmemesi durumunda polise haber vereceğimi söylerdim. Bunu yapmamamın tek nedeni, arayan kişinin katil olduğunu düşünmemdi; o düşünce beni öylesine felç etmişti ki hiçbir şey yapamaz hale gelmiştim. Bu kadar uzun zamandır onun esiri olduğum düşüncesiyle iyice çileden çıkarken, o kişinin kim olduğunu ortaya çıkarmaktaki kararlılığımın pekiştiğini hissediyorum.

Saat bir civarında, o zamana dek iyice seyrekleşmiş olan telefonlar, adam sanki öğle yemeğine çıkmışçasına, bıçak gibi kesiliyor. Belki de numaramı bu kadar sık tuşladığı için parmaklarında bir rahatsızlık meydana gelmiştir. Onu örnek alıp ben de kendime öğle yemeği hazırlıyor, evde tek başıma bu kadar uzun zaman kalabildiğime seviniyorum. Ama saat iki buçuk olup da telefon sessizliğini koruduğunda, huzursuzlanmaya başlıyorum. O adamın kim olduğunu öğrenmeye kararlıyım evet, ama buna henüz hazır değilim.

Eve gelmeye karar vermiş olabileceği ihtimaline karşılık

kendimi korumaya hazırlanırken, bahçedeki barakaya gidiyor, çapa, tırmık ve en önemlisi çalı makasını alıyor, kendimi daha güvende hissedeceğim evin ön tarafına geçiyorum. Çiçek tarhındaki ölü çiçekleri temizlerken, yolun ilerisindeki adam, emekli pilot evin önünden geçiyor ve bu kez selam veriyor bana. Adamı gördüğüm her defasında ne kadar gerginleştiğimi fark ediyor, ama bu kez dikkatle inceliyorum onu. Dün Alex'le yaptığım sohbet sonrası kendimi çok daha iyi hissediyorum; adamın hiç de öyle meşum bir görünümü yok, tam tersine hüzünlü bir ifade var yüzünde. Selamına karşılık veriyorum.

Bir saat daha bahçeyle uğraşıyorum; bu arada kulağım hep telefonda. İşim bitince şezlonglardan birini evin ön tarafına getirip, Matthew eve dönene dek dinlenmeye çalışıyorum. Ama bir türlü gevşeyemiyorum. Hayatımı geri almak istiyorum, ama o sessiz telefonlarla bana işkence eden kişinin kim olduğunu öğrenmeden bunun mümkün olamayacağını biliyorum. Bunu yapabilmek için yardıma ihtiyacım var.

Hole gidip Rachel'ı arıyorum.

"İşten sonra benimle buluşur musun?"

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Evet, her şey yolunda... Bir konuda senden yardım isteyeceğim."

"Bak meraklandım şimdi! İstersen Castle Wells'te buluşabiliriz, ama altı buçuktan önce orada olamam. Uyar mı?"

Tereddüt ediyorum, çünkü arabamı otoparkta kaybettiğimden beri Castle Wells'e gitmedim. Ama Rachel'dan, Castle Wells'e on dakikalık mesafede çalışırken, sürekli Browbury'ye gelmesini bekleyemem.

"Spotted Cow'da buluşalım mı?"

"Tamam, orada görüşürüz."

Matthew'a kendime yeni bir telefon satın almaya Castle Wells'e gittiğime dair bir not yazıyorum. Arabayı çok katlı

otoparka bırakma riskine girmeyip küçük otoparklardan birinde yer buluyor ve alışveriş merkezinin yolunu tutuyorum. Spotted Cow'ın önünden geçerken şimdiden kalabalıklaşmış mı diye camdan içeriye bakıyor ve Rachel'ı mekânın ortalarında bir masada otururken görüyorum. Buluşmaya karar verdiğimiz saatten bir saat önce neden orada olduğunu merak ederken, masasına birisinin yaklaştığını ve oturduğunu görüyorum. Ve kendimi John'a bakarken buluyorum.

Şoke oluyorum; hemen başımı eğip geldiğim yoldan geri dönüyor, Spotted Cow'dan uzaklaşıyorum. İkisinin de beni görmediğine şükrediyorum. Rachel ve John. İkisini birlikte görebileceğimi hiç düşünmediğimden olsa gerek, aklımdan bin bir türlü şey geçiyor. Peki, durum gerçekten bu mu? Rachel ve John birlikte mi yani? Onları gördüğümde beden dilleri nasıldı diye gözümün önünde canlandırmaya çalışıyor ve kesinlikle çok rahat oldukları sonucuna varıyorum. Ama sevgili olmak bambaşka bir şey... Ancak düşündükçe, gördüğüm manzara daha çok anlamlı geliyor bana. İkisi de zeki, göz kamaştırıcı ve eğlenceli. İkisini birlikte akşam eğlenmeye giderken canlandırıyorum gözümde; kahkahalar atarak eğlendiklerini, içtiklerini düşünüyorum ve büyük bir hüzün dalgası hücum ediyor üstüme. Bana bundan neden söz etmediler peki? Özellikle Rachel...

Adımlarımı yavaşlatıyorum. İkisinin birlikte olduğu düşüncesinin hiç de hoş olmadığını fark ediyorum. Rachel'ı çok sevsem de, John onunla gerçekten mutlu olamayacak kadar nazik ruhlu biri. Ve de çok genç. İlişkiyi onaylamadığım için kendimden nefret ediyor, Rachel'ın John'la birlikte olduğundan bana daha sonra söz etmeye karar vermesi ihtimaline karşılık, durumu önceden öğrendiğime seviniyorum. Birlikte olmayabilirler de elbette. Belki eski âşıklar olarak buluşmaya karar vermişlerdir. Bu durumda Rachel bana bundan asla söz etmez. Düşündüğümde, onun, çıktığı adamlardan ba-

na çok az bahsettiğini fark ediyorum; belki de ilişkileri uzun sürmediği içindir.

Gittiğim yönde telefon satan bir mağaza bulamayacağımı fark ediyorum birden. Yolun karşısına geçiyor, geriye, Spotted Cow'ın önünden geçmeden şehrin merkezine doğru yürüyorum. Biraz ilerde Bebek Butik'i görüyor, o gün hamile numarası yaptığımı hatırlayıp utançtan bir kez daha kıpkırmızı kesiliyorum. Kendimi mağazanın kapısını açarken buluyorum sonra; bebek beklediğim konusunda yalan söylediğimi itiraf edeceğime inanamıyorum. Ama hayatımı geri alacaksam, önce bir düzene sokmalıyım. Mağazanın boş olduğunu ve kasada aynı satış görevlisinin çalıştığını görüp rahatlıyor, tezgâha yürüyorum.

"Beni hatırladınız mı bilmiyorum" diyorum. Genç satış görevlisi sorgularcasına bakıyor yüzüme. "İki ay önce gelmiş ve bir uyku tulumu satın almıştım."

Gülümseyerek, "Evet, tabii hatırlıyorum" diyor. "Bebeklerimiz aynı zamanda doğacaklar, değil mi?" Bakışları karnıma kayıyor, düz olduğunu görünce şaşırıyor.

"Özür dilerim" diyor, titrek bir sesle.

"Sorun değil" diyorum, hemen. "Hamile değildim zaten. Öyle olduğumu sanıyordum, ama değilmişim."

Halden anlar bir ifadeyle bakıyor yüzüme. "Yalancı gebeliklerden biri miydi?" diye soruyor. Güvenirliliğimi biraz olsun korumanın hakkım olduğunu hissederken, olayın daha çok hüsnükuruntumdan kaynaklandığını söylüyorum.

"Eminim yakında hamile kalacaksınız" diyor genç satış görevlisi.

"Ben de öyle umuyorum."

"Kusura bakmayın ama o bebek pusetini almakta biraz acele ettiniz gibi geliyor bana. Bu konuda ne yapabiliriz, bilmiyorum, ama müdürümle konuşabilirim, puseti biraz indirimli fiyattan geri almayı kabul edeceğine eminim."

Düşündüğü şeyin bu olduğunu fark edip, “Buraya puseti iade etmek için gelmedim” diyerek rahatlatmaya çalışıyorum onu. “Puset bende olduğu için mutluyum. Sadece merhaba demek için uğradım.”

“Öyle mi? Çok sevindim.”

Ona veda edip kapıya doğru yürürken, kendimi ne kadar iyi hissettiğimi görüyor ve şaşıyorum.

“Bu arada, puset doğru pusetti, değil mi? Lacivert renkte olan?”

“Evet” diyerek gülümsüyorum.

“Tanrı’ya şükürler olsun. Yanlış gönderseydim, arkadaşınız beni vururdu herhalde.”

Sokağa çıktığımda genç tezgâhtar kızın sözleri kulaklarımda çınlıyor. *Arkadaşınız*. Ben mi yanlış anladım yoksa? Kız o gün benimle aynı anda mağazada olan genç çifti mi kastetti? Belki o gün mağazadan ayrıldığımda hangi puseti sipariş ettiğime emin olamamış ve istediğim pusetin lacivert olup olmadığını genç çiftte sormuştu. Ama “arkadaşınız” dedi bana, “arkadaşlarınız” değil. İyi de genç çiftin benimle tesadüfen aynı mağazada olduklarını biliyordu. Öyleyse, kimden söz ediyordu acaba?

Gerçek tam karşımda durmuş bana bakıyor, ama ben inanmak istemiyorum. O gün o mağazada olduğumu bilen tek kişi John. Pusetin bana gönderilmesi işini onun ayarladığına inanmak istemiyorum; o zaman neden diye sormam gerekir çünkü. Beynim hızla çalışıyor yine. Yolun karşısına geçiyor, o gün Bebek Butik’ten çıkıp John’a rastladıktan sonra gittiğimiz Costas’ın yolunu tutuyorum. Bir kahve söyleyip pencere kenarına oturuyor, gözüm mağazada, neler olmuş olabileceğini çözmeye çalışıyorum.

Son derece masum bir olay da olabilir elbette. John’un ol-
dum olası zaafı vardır bana. John o gün bebek mağazasına gittiğinde, ona arkadaşının bebeği için uyku tulumu alması-

nı tavsiye ettiğimi söylemiş, satış görevlisi de John'a hamile olduğumdan bahsetmiş, habere sevinen John bana bir hediye almaya karar vermişti belki de. Ama John puset gibi pahalı bir hediye seçmezdi tabii; ayrıca bana hediye aldıysa, neden isimsiz olarak yolladı? Bir süre sonra Browbury'de karşılaştığımızda, neden hamileliğimden ve pusetten hiç söz etmedi? Hediyeği gizli göndermiş olmaktan utandığı için mi? Hiçbiri mantıklı gelmiyor bana.

Hiç de masum olmayan diğer bir ihtimal, kalbimin deli gibi atmasına neden oluyor. John o gün beni mi izliyordu? Browbury'de arabamın camını tıklattığı gün de peşimde miydi? Şimdi düşündüğümde, ona, on günden daha kısa bir sürede iki kez rastlamanın olağandışı olduğunu fark ediyorum. John beni korkutmak için puseti özellikle mi gizli gönderdi? Ama o günlerde bunadığını bilmiyordu, yani puseti benim aldığımı düşünebileceğimi bilemezdi. Bunamadan ona Browbury'de yediğimiz yemek sırasında söz etmiştim. Ayrıca böyle bir şeyi neden yapsın ki? Kafamda bir ses, *çünkü seni seviyor*, diye fısıldıyor. Kalbimin acıdığını hissediyorum. Beni, benden nefret edecek kadar mı seviyor?

Her şeyin, sessiz telefonların sorumlusunun John olduğuna işaret ettiğini fark ediyorum. Midem bulanıyor. John Jane'in ölümünden beri ne kadar gergin olduğumu biliyordu. Ona evimizin ıssız bir konumda olduğundan bahsettiğimde, yakınlarda başka evler olduğunu söylemişti. Ama daha önce evime hiç gelmemişken, bunu nereden biliyordu? Ona karşı birden öylesine büyük bir öfkeyle doluyorum ki, Spotted Cow'a gidip Rachel'in önünde onunla yüzleşmemek için zor tutuyorum kendimi. Ama bunu yapmadan önce her şeyden kesinlikle emin olmam gerek.

Her şeyi yeniden gözden geçiriyor, olanlara farklı açılardan bakıyor, ama doğru olmasını istemesem de, gerçekler, bana işkence eden adamı bulduğumu bas bas bağılıyor. Tem-

muz ayına gidiyor aklım. Telefonu açıp, hattın öbür ucundaki kişiye beni yalnız bırakması için bağırdığım günü hatırlıyorum. John sözlerimi üstüne alınmış ve şaşırılmış numarası yapmıştı. Demek telefonları açan en başından beri oydu. Bense ondan özür dilemiş, çağrı merkezlerinin başıma muşallat olduğunu söylemiştim. Connie'yle birlikte beni içki içmeye davet ediyormuş gibi yaparken, kendi kendine kıkır kıkır gülmüştü herhalde. Ona gelip gelemeyeceğim konusunda emin olmadığımı, çünkü Matthew'un işten izin alacağını ve sonraki iki günü birlikte geçireceğimizi söylemiştim. Ve o iki günde hiç telefon gelmemişti. Zamanlamanın bile cuk oturduğunu görüyorum şimdi. John okulun kapanmasıyla birlikte bütün yaz benimle uğraşmıştı. Ama tüm bunlar akıl almaz geliyor bana. Bu sabah birisi, sessiz telefonların sorumlusunun John olduğunu söyleseydi, gülerdim herhalde.

Sonra aklıma bir şey geliyor ve yüzüme balyoz yemiş gibi oluyorum. Jane'in öldürüldüğü gece, John Connie'lerin evine gitmemişti. John, Jane'le tenis oynadığını kendisi söylemişti bana. İki kişi sevgili miydi acaba? Böyle bir şey olabilir mi? Cevap hayır olmalı. Ve sonra John'un bana hiç görmediğimiz kız arkadaşından ve ondan ayrıldığından bahsettiğini hatırlıyorum.

Peki ya Rachel? Rachel John'la birlikteyse, başı fena halde belada olabilir. Diğer yandan, John'un neler yaptığını biliyordur belki de. Birden nefessiz kaldığımı hissediyorum. Aklımda bin bir senaryo var; Spotted Cow'ın yakınlarına bile uğramadan bir an evvel geri dönmek geçiyor içimden. Saati me bakıyor, karar vermek için beş dakikamın kaldığını görüyorum.

Sonunda Rachel'la buluşmaya karar veriyorum. John'un onunla birlikte olduğu veya olmadığı, Rachel'ın bana John'la olan ilişkisinden söz edeceği veya onunla ilgili tek bir kelime bile etmeyeceği her türlü senaryoya karşı Spotted Cow'a

giderken yolda hazırlanıyorum. Rachel, John konusunu hiç açmazsa, ona John'la ilgili endişelerimden söz etmeli miyim? Ama bu benim kulağıma bile saçma ve zorlama geliyor.

Spotted Cow'a varana dek mekân öylesine kalabalıklaşmış ki, Rachel iyi ki bir saat önce gelmiş, yoksa yer bulamayacaktık, diye düşünüyorum.

"Daha sessiz bir masa bulamadın mı?" diye takılıyorum ona. Etrafımız oldukça kalabalık Fransız öğrenci grubuyla çevrili çünkü.

Rachel beni kucaklayıp, "Ben de yeni geldim" diyor. "Masa bulduğumuz için şanslıyız yani."

Yalanı dikkatimi çekiyor; içimde bir şeylerin kıpırdanmasına neden oluyor.

"Ben içecek bir şeyler alayım" diyorum. "Ne içersin?"

"Ufak bir kadeh şarap lütfen... Araba kullanacağım."

Barda sıra beklerken, Rachel onunla neden buluşmak istediğimi sorduğunda, ona ne cevap vereceğimi düşünme fırsatı buluyorum. Sessiz telefonların sorumlusunu bulduğuma göre, bu konuda onun yardımına ihtiyacım kalmadı çünkü. Tabii o kişi gerçekten John ise; tabii, bebek mağazasındaki satış görevlisinin sözünü dikkate alıp da etrafına girift bir hikâye örmediysem...

Rachel masaya oturur oturmaz, "Konuşmak istediğin şey nedir?" diye soruyor.

"Matthew" diyorum.

"Neden, ne oldu?"

"Bir şey olmadı; doğum günü yaklaşıyor da... Onun için gerçekten özel bir şey yapmak istiyorum. Son zamanlarda çok kahrımı çekti ve ben bunun altında kalmak istemiyorum. Ne yapabilirim, bir de senin fikrini almak istedim. Bu tür şeylerde çok iyisindir."

Kaşlarını çatıyor. "Ama doğum gününe daha çok var, öyle değil mi?"

“Biliyorum, ama şu an aklım pek başımda değil. Bir şeyler planlamakta bana yardım edersen, en azından ilerde ne olduğunu hatırlatırsın diye düşündüm.”

Gülüyor. “Ne tür bir şey geçiyor aklından? Hafta sonu kaçamağı mı, sıcak hava balonuyla tur mu, paraşütle atlama mı, aşçılık kursu mu?”

“Aşçılık kursu hariç, hepsi kulağa çok hoş geliyor” diyorum. Sonraki bir saat boyunca Rachel pek çok şey öneriyor; aklım başka yerlerde olduğundan, hepsine evet diyorum.

Sonunda, “Hepsini birden yapacak halin yok ya” diyor, hiddetlenerek. “Gerçi para sorun değil; istersen hepsini yapabilirsin.”

Minnetle, “Eh, düşünecek çok şey verdin bana” diyorum. “Ya sen? Pazar gününden beri yeni bir haber var mı?”

“Hayır, bildiğin gibi” diyerek suratını asıyor.

“Zaman ayırıp da Siena’da tanıştığın adamdan hiç söz etmedin bana; şu Angela’nın kayınbiraderinden söz ediyorum.”

“Alfie.” Rachel ayağa kalkıyor. “Kusura bakma, tuvalete gitmem gerek. Birazdan dönerim.”

Rachel masadan ayrılınca John konusunu bir şekilde açmaya, sohbet ilerledikçe, duruma göre hareket etmeye karar veriyorum. Ama Rachel geri geldiğinde iskemlesine oturmak yerine ayakta kalıyor.

“Cass bugünlük nokta koyalım mı, ne dersin?” diyor. “Yarın yoğun bir gün olacak ve benim eve gitmem gerekiyor.”

Bu kadar erken kalkmasına şaşırarak, “Hayır, git tabii” diyorum. “Ben de seninle birlikte gelirdim, ama eve gitmeden önce bir kahve içeceğim.”

Rachel eğiliyor, sarılıp veda ediyor bana. “Birkaç gün içinde yine görüşürüz” diyor.

Rachel Fransız öğrencilerinden oluşan kalabalığın arasından güçlükle geçerken merakla izliyorum onu. Daha önce hiç böylesine apar topar ayrılmamıştı yanımdan. John’la

buluşmaya mı gitti yoksa? Belki John onu bir yerde, başka bir meyhanede bekliyordur. Rachel kapıya vardığında, Fransız öğrencilerden biri bağırmaya başlıyor. Kızın Rachel'a seslendiğini fark ediyorum.

"Madame, Madame!" diye bağırıyor kız. Ama Rachel çoktan dışarıya çıkmış bile. Kız yanındaki oğlanlardan biriyle boğuşmaya başladığında, ilgimi kaybediyor, o sırada yanımdan geçmekte olan garsona bana bir fincan kahve getirmesini söylüyorum.

"Özür dilerim." Başımı kaldırıp baktığımda Fransız kızın, elinde küçük siyah bir telefonla önümde durduğunu görüyorum. "Özür dilerim, ama arkadaşım bunu arkadaşınızın çantasından almış."

Telefona bakıp, "Hayır, bu telefon onun değil" diyorum. "Onun iPhone'u var."

Kız, "Sı" diye ısrar ediyor. "Şuradaki arkadaşım..." Arkasına dönüp biraz önce boğuştuğu oğlanı işaret ediyor. "... Telefonu çantasından aldı."

"Neden böyle bir şey yaptı?" diyerek kaşlarımı çatıyorum.

"Başka bir arkadaşımla telefonu alıp alamayacağı konusunda iddiaya tutuştular da... Yaptığı çok kötü bir şeydi tabii... Telefonu arkadaşınıza geri vermeye çalıştım, ama arkadaşım bir türlü izin vermedi. Ancak şimdi alabildim elinden ve size veriyorum."

Kızın işaret ettiği oğlana bakıyorum. Çocuk da bana bakıp sırtıyor, avuçlarını birbirine bastırıp önümde hafifçe eğiliyor.

"Çok kötü bir çocuk, değil mi?"

"Evet" diyorum. "Ama telefonun arkadaşıma ait olduğunu sanmıyorum. Belki başka birisinden almıştır."

Kız oğlanı yanına çağırıyor. Aralarında Fransızca hızlı hızlı bir şeyler konuşuyorlar. Diğer arkadaşları başlarını sallayarak onlarla hemfikir olduklarını belirtirken, kız bana dönüyor.

“Si” diyor, yine. “Evet. Arkadaşım, arkadaşınız yanından geçerken telefonu çantasından almış.” Tedirgin bir ifadeyle bana bakıyor. “İsterseniz bardaki görevliye bırakabilirim.”

“Gerek yok” diyerek telefonu elinden alıyorum. “Teşekkürler. Ben kendisine iletirim. Umarım arkadaşın benim çantamdan da bir şeyler almamıştır” diyorum, kaşlarımı çatarak.

Kız alelacele, “Hayır, hayır” diyor.

“Neyse, bari.”

Kız, arkadaşlarının yanına dönüyor. Elimdeki telefonu evirip çevirirken, hâlâ Rachel’a ait olduğu konusunda ikna olmuş değilim. Piyasadaki kontrollü, en basit modellerden biri olmalı. Bunu ona John mu verdi acaba? Çevremdeki her şey ufanıyor, parçalanıyor gibi ve ben kime güvenilebileceğimi bilemiyorum. Telefonun kapağını açıyor ve kişiler listesine giriyorum. Kayıtlı tek bir numara var. Bir an tereddüt ediyor, numarayı gerçekten arasam mı diye düşünüyorum. Kendimi tacizci sapıklar gibi hissediyorum, diğer yandan bu Rachel’ın telefonu mu, ondan bile emin değilim. Neyse, bir şey söylememe gerek yok, yapmam gereken tek şey hattın diğer ucundaki sese kulak vermek.

Endişe ve korku içinde numarayı tuşluyorum. Karşı taraf hemen açıyor.

“Beni neden arıyorsun? Sadece mesajlaşacağız diye anlaşıştık.”

Konuşmak istesem de beceremezdim herhalde. Çünkü nefes almanın bile birden imkânsızlaştığını hissediyorum.

Beni gerçekliğe geri döndüren şey, Fransız öğrencilerin gürültüsü oluyor. Elimdeki telefona bakıyor, yaşadığım şokla kapatmayı unuttuğumu fark ediyorum. Ama çağrı zamanaşımına uğramış zaten. Aklımdan bin bir türlü şey geçiyor. Karşı taraf telefonun açık kaldığı şu birkaç dakika içinde kimliğimi açığa çıkaracak herhangi bir şey duydu mu diye merak ediyorum. Ama olsa olsa çevremdeki sesleri duymuştur, de-

li gibi atan kalbimin sesini değil. Neyse, belki bir şeylerin yolunda gitmediğini sezmiş ve telefonu çok daha önce kapatmış da olabilir.

Kahvem geliyor. Matthew'un beni merak edebileceğinin farkındayım; ona bıraktığım notta Rachel'dan söz etmedim, sadece telefon almaya gittiğimi söyledim, çünkü. Çabucak bitiriyorum kahvemi. Hızlı adımlarla arabama yürüyorum. Koltuğuma oturuyor, telefonu torpido gözüne saklıyorum. Mümkün olduğunca çabuk gitmek istiyorum eve, ama hiçbir güç Blackwater Lane yolunu kullanıramaz bana. Gaza basıyor, yolda, Rachel beni aradığında –ki arayacağına hiç şüphe yok– ne diyeceğimi düşünüyorum.

Mutfığa girerken Matthew, "Not bırakmışsın, ama bu kadar geç kalacağını beklemiyordum" diye söyleniyor. Yanagından öpüyor beni.

"Kusura bakma. Rachel'la buluşup bir içki içtik." Mutfak dışarıyla karşılaştırıldığında serin, hafiften kızarmış etmek kokusu geliyor burnuma.

"Ah, şimdi anlaşıldı. Kendine yeni bir telefon aldın mı?"

"Hayır. Modele karar veremedim, ama yarın mutlaka alacağım."

"İstersen internetten farklı çeşitlere bakabiliriz" diyor. "Bu arada, Rachel aradı. Senden telefon bekliyor."

Kalbim duracak gibi oluyor. "Birazdan ararım. Önce bir duş yapmam gerek; dışarı çok sıcak."

"Sesinden acil olduğu anlaşılıyordu."

"Eh, o zaman şimdi arayayım."

Koridordaki telefonu alıp mutfığa getiriyorum.

Matthew, "Şarap ister misin?" diye sorarken, Rachel'in numarasını tuşluyorum. Şişenin açık olduğunu görüyor, telefon kulağımdayken başımla onaylıyorum.

"Merhaba Cass." Rachel'in sesinin, saklamak için elinden geleni yapsa da, ilk kez böyle telaşlı çıktığını duyuyorum.

“Matthew aradığını söyledi” diyorum.

“Ben Spotted Cow’dan çıktıktan sonra cep telefonu bulan birileri oldu mu, biliyor musun? Telefonu düşürdüm galiba.”

Düz bir mantık yürütüp, “Seni telefonundan arıyorum, yani, düşürmüş olamazsın” diyorum.

“Benim telefonum değildi. Bir arkadaşımın bana emanet olarak bıraktığı telefonuydu. Çantamdan düşmüş olmalı.”

Bir arkadaş. Kelime bütün ağırlığıyla çöküyor zihnime. “Spotted Cow’ı aradın mı? Belki birisi bulmuş, müdüriyete teslim etmiştir.”

“Aradım; kimse telefon bırakmamış.”

“Dur bir dakika; küçük siyah bir telefon muydu?”

“Evet, o. Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Muhtemelen şimdiye dek nehrin dibini boylamıştır. Yanımızda oturan Fransız öğrenci grubunu hatırlıyorsun değil mi? Sen gittikten sonra aralarında şakalaşüyor, o küçük telefonu birbirlerine atıp tutuyorlardı. Telefonun onlara ait olduğunu düşünerek pek fazla önemsemedim.”

Bir an sessizlik oluyor. Rachel’in dehşete kapıldığını sezinliyorum. “Emin misin?”

“Evet. Gerçekten çok eski bir modeldi ve çocuklar birbirleriyle dalga geçiyorlardı. Emanet olarak bırakılacak bir telefona benzemiyordu da, o yüzden şaşırdım biraz” diye ekliyorum, şüpheli bir tavırla. “O telefonları kimse kullanmıyor artık.”

“Öğrenciler hâlâ orada mıydı, biliyor musun? Fransız öğrenciler yani?”

Rachel’in apar topar kalkıp Castle Wells’e kadar onca yolu tekrar gideceği düşüncesinden vahşice bir zevk duyuyorum.

“Ben kalkarken oradaydılar. Pek kolay ayrılacak gibi de görünmüyorlardı” diyorum. Çok rahatım, çünkü Rachel oraya vardığında öğrencilerin çoktan gitmiş olacaklarını biliyorum. Ben hesabı öderken, onlar kalkmaya hazırlanıyorlardı.

“En iyisi gidip bakayım.”

“İyi şanslar, umarım bulursun.”

Telefonu kapatıyor, bu konuşmayı kazasız belasız atlatmanın rahatlığını yaşıyorum.

Matthew kaşlarını çatmış halde, “Sorun neymiş?” diyor

“Rachel içki içtiğimiz yerde telefonunu kaybetmiş; Fransız öğrenciler almış” diye açıklıyorum durumu. “Öğrenciler hâlâ meyhanedeler mi diye bakmak için şimdi oraya gidiyor.”

Matthew, “Anladım” diyerek başını sallıyor.

“Bu akşam ne yemek istersin? Biftek pişireyim mi?”

“Andy aradı, ‘Birer bira içer miyiz?’ diye sordu. Gitmemin bir sakıncası yok, değil mi?”

“Hayır, tabii git. Orada bir şey yersin herhalde?”

“Evet, merak etme.”

Kollarımı havaya kaldırıp esniyorum. “Madem öyle, ben de erken yatarım.”

Cebinden araba anahtarlarını çıkarırken, “Eve geldiğimde seni uyandırmamaya çalışırım” diyor.

Ön kapıya yürümesini izliyorum.

“Seni seviyorum” diye sesleniyorum arkasından.

Matthew bana doğru dönüp gülümserken, “Ben seni daha çok seviyorum” diyor.

Arabanın yola çıkmasını bekliyorum. Sonra, emin olmak için birkaç dakika daha oyalandıktan sonra arabama koşuyor, torpido gözünde duran, Rachel’a bir arkadaşının göz kulak olması için bıraktığı telefonu alıyorum.

Eve girip oturma odasına geçiyorum. Parmaklarım zangır zangır titriyor, öyle ki telefonu zor açıyorum. Mesajlara girip son mesaja, Rachel Spotted Cow’dan ayrılmadan hemen önce gelen mesaja bakıyorum.

Salı 19.51

Ha, gayret dayan

Ufukta değişim görünüyor

Ardından bir önceki mesaja, Rachel'in muhtemelen kadınlar tuvaletindeyken gönderdiği en son mesaja bakıyorum.

Salı 19.50

Yanlış alarm. İlginç hiçbir şey söylemedi
Fena halde bıkkınlık geldi, şimdi gidiyorum
buradan

Bu işin sonu gelecek mi, merak ediyorum

Ve ondan bir önceki mesajı, bu akşamın ilk saatlerinde geleni okuyorum.

Salı 18.25

Gelişmelerden beni haberdar et

Salı 18.24

İş tamam, itibarsızlık tohumları ekildi
Müdüre ondan bahsetmesini istedim, tohumların
kök salmasını umuyorum şimdi
Onun gelmesini bekliyorum

Ve sonra sabahki ilk mesajdan başlayarak, bugünkü diğer mesajları gözden geçiriyorum.

Salı 10.09

Bir sorunumuz var

Bu sabah aradığımda benim katil olmadığımı
bildiğini söyledi

Salı 10.09

Haydi canım!

Salı 10.10

Ayrıca hiç de korkmuş gibi gelmedi sesi.

Salı 10.10

Ne yapacaksın?

Salı 10.10

Tekrar arayacağım

Daha önce yaptığım gibi sinirlerini yıpratacağım

Salı 10.52

Nasıl gidiyor?

Salı 10.53

Telefonu açmayı reddediyor.

Salı 10.53

Dışarıya çıkmadığına emin misin?

Salı 10.53

Kesinlikle

Salı 10.53

Denemeye devam

Salı 10.54

Aynen

Salı 16.17

Bil bakalım ne oldu? Biraz önce beni aradı, konuşmak istiyormuş

Ne olabilir, bir fikrin var mı?

Salı 16.19

Bu sabah açtığım telefonlarla ilgilidir belki
Mümkün olduğunca çok şey öğrenmeye çalış.

Salı 16.21

Castle Wells'te buluşmak üzere randevulaştık
Erken gidip J ile konuşacağım, böylece bir
taşla iki kuş vurmuş olacağız

Mesajların en başına döndüğüm takdirde, olan biteni çok
daha çabuk kavrayacağımı fark ediyorum sonra. Yazışmalar
Blackwater Lane'den geçtiğim ve Jane'in arabasını gördüğüm
gün, 17 Temmuz'da başlamış.

17 Temmuz 21.31

Net olarak alabiliyor musun?

17 Temmuz 21.31

Evet ☺

17 Temmuz 21.31

Güzel. Unutma, telefon açmak yok, sadece ben
iштейken ve onun yanımda olmadığını bildiğin
zamanlarda mesaj at

Bu telefonun hep yanında olması çok önemli
Akşamları o uyuduktan sonra yazışırız

17 Temmuz 21.18

Seni önümüzdeki birkaç ay görmeyeceğim, çok
zor geliyor bana

17 Temmuz 21.18

Parayı düşün

Sana birazını verseydi, iş bu noktaya gelmezdi
Şimdi hepsini biz alacağız

17 Temmuz 21.18

İşe yarayacak, değil mi?

17 Temmuz 21.19

Tabii ki. Bak, bugün işler nasıl tıkrında
gitti

Şimdiden bazı şeyleri unuttuğunu düşünmeye
başladı

Daha bu hiçbir şey değil, bir de kafasını
iyice karıştırmaya başladığımızda olacakları
bir gör sen

17 Temmuz 21.19

Umarım haklısındır. Bugün ona Susie'nin hedi-
yesiyle ilgili mesajı göndereceğim

Yemi yutarsa, iş tamam demektir

* * *

18 Temmuz 10.46

Günaydın!

Sana gelmek üzere yola çıktı, haber vereyim
dedim

18 Temmuz 10.46

Hazırım ve bekliyorum.

Susie'nin hediyesiyle ilgili bir şey söyledi mi?

18 Temmuz 10.47

Hayır, ama stresli görünüyordu.

18 Temmuz 10.47

Umalım da attığım mesaj istediğimiz sonucu versin

Öldürülen kadınla ilgili haberi duydun mu?

18 Temmuz 10.47

Evet, çok kötü

Gelişmelerden beni haberdar et

18 Temmuz 12.56

Tanrım! Rüya gibiydi! Her şey tam istediğimiz gibi gitti!

Eve gelmek üzere yolda şimdi, haber vereyim dedim

18 Temmuz 12.56

Ne kadar çabuk? Birlikte öğle yemeği yiyeceksiniz sanmıştım

18 Temmuz 12.56

İştahı kaçtı ☺

18 Temmuz 12.57

O kadar iyi geçti demek?

18 Temmuz 12.57

Bundan iyisi can sağlığı... Tam anlamıyla sinir krizinin eşiğinde şimdi

18 Temmuz 12.58

Hediyeyi unuttuğuna gerçekten de inandı mı?

18 Temmuz 12.58

Hediye önerisinin ondan geldiğini söyledim
Hatırlamış gibi yapmasını izlemek çok eğlen-
celiydi!

Para hazır mı, gelip kontrol edecek

18 Temmuz 12.58

160 pound çekmecedeyim

18 Temmuz 12.59

Harika!

Bütün mesajları okumak bir saatimi alıyor. Başladığım yere, Rachel'ın Spotted Cow'ın kadınlar tuvaletinden gönderdiği son mesaja geri dönüyorum. Mesajların çoğunu yaşlı gözlerle okudum, bazıları, bir sonraki mesajı okuduktan çok sonra bile beynimde kazınmış halde kaldı. O mesajlar beni mahvedeceklerini bildiğim için yüzleşmekten korktuğum gerçeğe giden yolda ilk adımı atmamı sağladı. Ama son üç ayda yaşadıklarımı ve hâlâ ayakta olduğumu düşündüğümde, sandığımdan daha güçlü olduğumu görüyorum.

Gözlerimi kapatıyor, Matthew'la Rachel'ın ilişkisinin ne zaman başlamış olabileceğini düşünüyorum. İlk tanıştıkları zaman geliyor aklıma; Matthew'un hayatıma girmesinden bir ay kadar sonraydı. O zamana dek Matthew'a çoktan âşık olmuştum ve onu Rachel'la tanıştırmaya can atıyordum. Ama yıldızlarının bir türlü barışmadığını gördüm; ya da o zaman bana öyle geldi. Belki aralarında hemen bir çekim olmuş, ama bunu gizlemeyi başarmışlar, belki kısa bir süre sonra, ben Matthew'la evlenmeden önce sevgili olduklardı. Matthew'la olan evliliğimin, onun Rachel'la birlikte parama konmak için kullandığı bir araçtan, yalandan öte bir şey olmadığını düşünmek gerçekten korkunç. İnanmak iste-

diğim şey, Matthew'un beni gerçekten sevmiş, paramın peşine düşme tutkusunun sonradan ortaya çıkmış ve tüm bunları onun aklına Rachel'in sokmuş olması. Ama şu an için hiçbir şey bilmiyorum.

Yavaşça ayağa kalkarken, son iki saatte yüz yıl yaşlanmış gibi hissediyorum. Rachel'in telefonu hâlâ elimde. Matthew eve dönmeden telefonu bir yere saklamam gerektiğinin farkındayım. Andy'yle birlikte olmadığımı, Rachel'la, onları suçlu gösterecek birçok delilin bulunduğu telefonu aramaya gittiğini biliyorum. Odayı tarıyorum, gözüm pencere kenarına dizilmiş orkidelere takılıyor. Cep telefonum o bitkilerden birinin altında saklı hâlâ. Oraya doğru yürüyor, başka bir orkideyi saksısından kaldırıp telefonu altına yerleştiriyor ve bitkiyi yerine koyuyorum. Yatağa gidiyorum sonra.

* * *

Tehlikede olduğum ancak, Matthew'un eve yaklaşmakta olan arabasının sesini duyduğumda dank ediyor kafama. Rachel ve Matthew Fransız öğrencilerin izini bulmuşlarsa, telefonu benim aldığımı öğrenmişlerdir. Örtüyü üstümden atıp yataktan fırlarken, telefonu polise götürmek yerine yatağa yattığıma inanmakta güçlük çekiyorum. Ama öylesine büyük bir şaşkınlık içindeydim ki, aklım öylesine başımdan gitmişti ki, doğru dürüst düşünemiyordum. Şimdiyse çok geç. Cep telefonum yok, ev telefonu aşağıda; polisi hiçbir şekilde arayamam.

Arabanın kapısının çarpılıp kapanmasıyla birlikte banyoya yöneliyor, kendimi savunabileceğim bir şey bulmaya çalışıyorum. Dolabın kapağını ardına kadar açıyorum, gözüm tırnak makasına kayıyor, ama pek de işime yarayacak gibi görünmüyor makas. Matthew'un kilidi açan anahtarının sesini duyduğumda, panik halinde saç spreyini alıp yatak oda-

sına geri dönüyorum. Yatağa giriyor, spreyi yastığımın altına saklıyor, yastığın üstünü düzeltiyorum. Sonra yüzüm kapağıya dönük halde uzanıyor, elim yastığımın altında gizlediğim spreyde, gözlerimi kapatıp uyuyormuş gibi yapıyorum. Telefon mesajları, borsa fiyatlarını kaydeden cihazdaki renkli kâğıt şeridi misali gözümün önünden hızla geçiyor.

20 Eylül 11.45

Canım sıkıldı

20 Eylül 11.51

Gelip kahve makinesinin nasıl çalıştığına baksana

Yeni aldım

20 Eylül 11.51

Gerçekten mi?

Buluşmamızı istemediğini sanıyordum.

20 Eylül 11.51

Bu istisna olsun.

Ayrıca araştırmayı istiyorum

20 Eylül 11.51

Neyi?

20 Eylül 11.52

Hafta arası sızıp kalırken, hafta sonları neden gayet normal görüldüğünü

20 Eylül 11.52

Tamam. Kaçta?

20 Eylül 11.53

Öğleden sonra 2'de

20 Eylül 23.47

Bugün beni holde öpmen büyük riskti.

20 Eylül 23.47

Ama değdi

Bir şey öğrenebildin mi?

20 Eylül 23.47

Hafta sonları haplarını almıyor

Hapların onu ne kadar etkilediğini bilmeni istemiyor

Çekmeceye saklıyor

Yani portakal suyuna koyduğun iki hapı içmiş oluyor sadece

20 Eylül 23.49

Hangi çekmece olduğunu söyledi mi?

20 Eylül 23.49

Komodinin çekmecesini

20 Eylül 23.49

Bir saniye bekle, gidip bakayım

20 Eylül 23.53

Haklısın, 11 hap buldum

Harika bir fikrim var

20 Eylül 23.53

Beni heyecanlandırırıyorsun

20 Eylül 23.54

O hapları aşırı doz için kullanacağız

20 Eylül 23.54

Hayır!!! Bunu yapamazsın!!!

20 Eylül 23.55

Dengesiz biri gibi görünmesini sağlayacağız
İntihara teşebbüs etmiş izlenimi yaratacağız

20 Eylül 23.55

O kadar çok hap ya ölümüne neden olursa?

20 Eylül 23.55

Sorunumuz çözülmüş olur

Ama o kadarla ölmez. Öncesinde iyice araştı-
racağım, merak etme

Matthew'un merdivenlerdeki yumuşak ayak seslerini duyuyorum. Kalbim her adımla biraz daha gürültülü atıyor, onun gelişini haber veriyor bana. Matthew yatağın ayakucuna geldiğinde, kalbimin gümbürtüsü zirve yapıyor. O sesi duymadığına ya da örtünün altında tir tir titreyen vücudumu görmediğine inanamıyorum. Ben, orada dikilmiş bana baktığını nasıl sezinliyorsam, onun da aynı şekilde korkumu sezinlediğinden şüphem yok. Telefonun bende olduğunu biliyor mu? Yoksa bir geceliğine daha güvende miyim? Beklemek tahammül edilir gibi değil; bir süre sonra imkânsız hale geliyor. Kımıldanıp, hafifçe açıyorum gözlerimi.

Uykulu bir sesle, "Dönmüşsün" diye mırıldanıyorum. "Andy'yle iyi vakit geçirdiniz mi?"

"Evet, sana selam söyledi. Uyumaya devam et, ben duş almaya gidiyorum."

İtaatkâr bir tavırla gözlerimi kapatıyorum. Matthew odadan ayrılıyor. Ayak sesleri holde duyulmaz olurken, Rachel'in telefonundaki mesajlar birer birer gözümün önünden geçmeye devam ediyor.

21 Eylül 16.11

Bir sorunumuz var

Bugün eve geldiğini anlamış

21 Eylül 16.11

Nasıl?

21 Eylül 16.11

Bilmiyorum, polisi aradım

21 Eylül 16.12

Ne? Neden?

21 Eylül 16.12

Benden aramamı istedi de o yüzden

Reddetseydim şüphelenirdi

Şimdi eve gidiyorum, umarım izini örtmeyi başarırım

21 Eylül 23.17

Mümkün olduğunca çabuk haber ver lütfen

Gerçekten endişelendim. Bu öğleden sonra ne olmuş, mutlaka öğrenmeliyim

21 Eylül 23.30

Meraklanma her şey yolunda.

21 Eylül 23.30

Orada olduğumu nasıl anlamış?

21 Eylül 23.30

Kupasını bulaşık makinesine kaldırmışsın
Fark etmiş

21 Eylül 23.31

Öyle mi yapmışım? Hatırlamıyorum

21 Eylül 23.31

Yoksa sende de mi erken bunama başladı?

21 Eylül 23.31

Kıl payı kurtulduk, ama sen çok neşeli görünüyorsun

21 Eylül 23.31

Her şey yolunda gitti, beklediğimden de iyi

21 Eylül 23.32

Nasıl yani?

21 Eylül 23.32

Polis gittikten sonra ona paranoyak olduğunu,
erken bunama problemi yaşadığını söyledim
Öfkelendi, mutfağa gidip 2 hap içti

21 Eylül 23.33

Yani?

21 Eylül 23.33

Yani, yarın sabah çekmecesindeki 13 hapı portakal suyuna karıştıracağım
Tepsiyle getirdiğim 2 hapı da içecek
Toplamda 15 hap almış olacak

2 tane de daha önceden almıştı zaten
Bu kadarı yeterli olur diye düşünüyorum

21 Eylül 23.34

Yani, gerçekten de bu işi yapacağımızı mı söylüyorsun?

21 Eylül 23.34

Kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsat yakaladık
Ya şimdi ya hiç

21 Eylül 23.34

İşe yarayacak mı?

21 Eylül 23.35

Onunla atıştığımızı söylerim

Sen de dün öğleden sonra onunla bir araya geldiğinizden ve onu bunalımda gördüğünden bahsedersin

Sana çekmecedeki haplardan söz ettiğini, ama onları kullanacağını hiç düşünmediğini anlatırsın

21 Eylül 23.36

15 hap onu öldürmez, değil mi?

21 Eylül 23.36

Hayır, sadece hastalanacak

Öğlen eve gidip, aramızı düzeltmek istiyormuş gibi yapacağım

Umarım onu baygın halde bulur ve ambulans çağırırım

22 Eylül 08.08

Hallettim

İşe gidiyorum şimdi, ama birkaç saat içinde geri geleceğim

22 Eylül 08.09

Ya portakal suyunu içmezse?

22 Eylül 08.09

O zaman başka bir intihar girişiminde daha bulunur

22 Eylül 11.54

Hastaneden aradılar

Yoldayım, oraya gidiyorum

22 Eylül 11.54

İşe yaradı mı yani?

22 Eylül 11.55

Öyle görünüyor. Ambulanstan kendisi aradı
Birazdan daha ayrıntılı bilgi veririm

Duştan ses gelmediğini, Matthew'un banyoda olmadığını fark ediyorum birden. Kalbim korkuyla deli gibi atmaya başlıyor. Matthew nerede? Karanlıkta, sessizliğin ortasında kulaklarımı zorluyor, banyodan hafif bir mırıltı geldiğini duyuyorum. O ve Rachel telefonun bir şekilde polisin ele geçirmesinden ve oynadıkları oyunun ortaya çıkmasından korkuyor olmalı. Beni öldürmeye karar verecek kadar paniğe kapılmış olabilirler mi? Yeni bir intihar girişiminde bulunmuşum ve bu kez başarıya ulaşmışım görüntüsü verecek şekilde, bana zorla hap yutturmaya kalkışırılar mı? Elimde sıkı sıkıya tut-

tuğum sprey kutusu, yatağında uzanmış onun gelmesini beklerken, her zamankinden de çok korktuğumu hissediyorum. Özellikle de bıçak meselesini öğrendiğimden beri...

8 Ağustos 23.44

Bugün doktorda işler mükemmel gitti

8 Ağustos 23.44

İlaç mı verdi?

8 Ağustos 23.44

Evet, ama o almayacağını söylüyor

Fikrini değiştirmem gerek

8 Ağustos 23.45

Sanırım elimde tam da ihtiyaç duyduğumuz bir şey var

8 Ağustos 23.45

Ne?

8 Ağustos 23.45

Büyük bir mutfak bıçağı

Cinayette kullanılanın aynısı

8 Ağustos 23.46

??? Nereden buldun?

8 Ağustos 23.46

Londra'dan aldım

Onun bulabileceği bir yere koyarız diye düşündüm

İyice korksun

8 Ağustos 23.46

Pek iyi bir fikir değil, polisi arar hemen
Peki, ya parmak izi?
İşe yarayacağını sanmıyorum

8 Ağustos 23.47

Düzgün bir plan yaparsak işe yarar

8 Ağustos 23.47

Biraz düşünelim bakalım

* * *

9 Ağustos 00.15

Düşündüm

9 Ağustos 00.17

Orada mısın?

9 Ağustos 00.20

Evet. Bir planın mı var?

9 Ağustos 00.20

Evet, ama mesajla açıklayamayacağım kadar karmaşık

Telefonda anlatırım

9 Ağustos 00.20

Telefonlaşmanın çok riskli olacağı konusunda anlaşmıştık sanıyorum.

9 Ağustos 00.21

Eee, denize düşen yılana sarılır

9 Ağustos 20.32

Arka kapıyı açık bıraktım

Plana sadık kal ve çok çabuk ortadan kaybol

Umarım bir hata yapmıyoruzdur

9 Ağustos 20.33

Güven bana, işe yarayacak ☺

9 Ağustos 23.49

Selam

9 Ağustos 23.49

Tanrı'ya şükür! Çılgılık attığını duydum, neler olduğunu öğrenmeye can atıyorum

9 Ağustos 23.50

Gerçekten de işe yaradığına inanamıyorum; resmen kendini kaybetti

9 Ağustos 23.50

Polisin gelmediğine sevindim

9 Ağustos 23.51

Onu hayal gördüğüne ikna etmeyi başardım

9 Ağustos 23.51

Sana demiştim

Bıçağı barakada bırakmak zorunda kaldım, umarın sorun olmaz

9 Ağustos 23.52

Sorun değil; kim bilir, bir gün yine ihtiyacımız olabilir

Ya şu anda Rachel Matthew'u barakaya gidip bıçağı almayla ve beni öldürmeye ikna ediyorsa? Matthew boğazımı keserse, insanlar Jane'in katilinin yeniden saldırdığını düşünürler. Matthew bana sessiz telefonlar geldiğini doğrular ve katilin peşimde olduğunu söylediğimde bana inanmadığı için dövünüyor-muş gibi yapar. Rachel akşamüstü benimle buluştuğunu ve benim için endişelendiğini, bunun üzerine Matthew'a eve gitmesini söylediğine dair ifade verir ve Matthew'un cinayet saatinde başka bir yerde olduğuna dair şahitlik eder. Beni öldüren bıçak, tıpkı Jane'in cinayetinde kullanılan bıçak gibi, asla bulunmaz. Ve ben orman katilinin ikinci kurbanı, Cass Anderson olurum.

Boş odanın kapısı açılıyor. Nefesimi tutuyor, Matthew'un hangi yöne gideceğini anlamaya çalışıyorum; merdivenlerden aşağıya inip bahçeyi mi çıkacak, yoksa sahanlıktan geçip bana mı gelecek... Aşağıya inerse oturma odasına giderek, orkidenin altından Rachel'in telefonunu alıp o geri dönmeden evden kaçacak zamanı bulabilir miyim? Yürüyerek mi kaçmalıyım, yoksa arabayla mı? Arabayı çalıştırdığımda motorun gürültüsü onu harekete geçirir. Yürüyerek kaçarsam, yatakta olmadığımı fark edene dek evden yeterince uzaklaşmış olur muyum? Ayak seslerinin sahanlıktan yatak odasına yaklaştığını duyduğumda, herhangi bir karar almak zorunda kalmamanın rahatlığını yaşıyorum. Tabii Matthew bıçağı barakadan çoktan almamışsa...

Matthew yatak odasına giriyor. O bana saldırmadan harekete geçmemek ve yataktan fırlayıp elimdeki spreyi gözlerine sıkmamak için kendimi zor tutuyorum. Spreyin ucundaki parmağım o kadar titriyor ki, doğru dürüst nişan alabileceğimi bile sanmıyorum. Beni yatağımda tutan tek şey, ben onu hareketsiz hale getiremeden, onun, gücüyle hakkımdan gelebileceği düşüncesi. Soyunurken giysilerinin hıştısını duyuyor ve derin bir uykudaymışım gibi, kendimi düzenli nefes almaya zorluyorum. Yatağa girip de bir yaprak gibi titrediğimi görürse şüphelenir. Bu akşam hayatım sakın kalmama bağlı.

30 Eylöl Çarşamba

Sabah hâlâ hayatta olduğuma inanmakta zorluk çekiyorum. Matthew işe gidene dek zaman geçmek bilmiyor. O evden ayrıldıktan sonra giyinip mutfğa iniyor, ev telefonumun çalmasını, onun aramasını bekliyorum. Bugün her zamankinden daha inandırıcı olmam gerektiğinin farkındayım. Bugün her zamankinden daha çok olmamı istediğı kişi olmam gerek.

Arayan kişinin kim olduğunu artık bildiğime göre, belki o kadar korkmayabilirim, diye düşünüyorum. Ama Matthew'un nelere muktedir olduğunu bilmek, beni daha da çok korkutuyor. Ve bu duygu telefon çaldığında çok işime yarıyor. Dün, kim olduğunu sorduğumda konuştum onunla. Bugün bir şey söylemem gerekecek, biliyorum, yoksa kısa bir süre önce yerine gelen güvenimin bir gecede neden kaybolduğunu sorgulamaya başlar. Böylece beni aradığında ona önce kim olduğunu soruyor, sonra telefonu kapatmadan önce, sesimde yeterince korku tınısı olduğu umuduyla, beni rahat bırakmasını söylüyorum.

Matthew ile Rachel'ın yalan ve hilelerini ortaya çıkarsam yapmam gereken çok iş var. Arabaya atlıyor, dışarıya çıkmamış olduğunu ümit ederek doğrudan Hannah'nın evine gidiyorum. Şansıma, arabası evinin önünde duruyor.

Beni gördüğüne şaşırıyor Hannah. Biraz utangaç bir ta-

vır sergilediğimde, bana kendimi daha iyi hissedip hissetmediğimi soruyor. Matthew'un ona intihara kalkıştığını söylediğini tahmin ediyorum. Ona tam olarak ne duyduğunu soracak zamanım yok, o yüzden cevabımı yeterli bulacağı umuyla, eski sağlığıma kavuştuğumu söylemekle yetiniyorum. Beni içeriye davet edip kahve ikram etmek istiyor. Acelem olduğunu söyleyerek onu reddediyorum; o an evine neden uğradığımı merak ediyor, tabii.

"Hannah, temmuz ayı sonunda bize mangala gelmiştiniz, hatırlıyor musun?" diye soruyorum.

"Evet, tabii" diyor. "Matthew'un aldığı o lezzetli, terbiye edilmiş bifteklerden yemiştik." O günün hatırasıyla gözleri parlıyor.

"Bak, sorum biraz aptalca gelebilir kulağına, ama sizi o yemeğe, Nicole'ün yerinde rastlaştığımızda mı davet etmiştim, hatırlıyor musun?"

"Evet, bizi eve beklediğini, mangal yapacağını söylemiştin."

"Ama tam olarak zamanını da söylemiş miydim? Yani, pazar günü bekliyoruz, demiş miydim?"

Hannah ince kollarını beline dolayıp bir süre düşünüyor. "Bizi bir sonraki gün davet etmiştin, öyle değil mi? Evet, doğru. Matthew'un, sen bahçeyle meşgul olduğun için ondan bize telefon etmesini istediğini söylediğini hatırlıyorum."

Rahatlamış bir tavırla, "Şimdi hatırladım" diyorum. "Mesela şu ki, kısa süreli hafıza sorunu yaşıyorum ve tam olarak emin olamadığım bazı şeyler var. Ya gerçekten unuttuğum, ya da benim gerçekleştiğini sandığım biçimde gerçekleşmeyen şeyler bunlar. Sözlerim sana pek anlamlı gelmiyor, değil mi?"

"Biraz dolambaçlı gibi" diyor gülümseyerek.

"Mesela, iki hafta önce bizi akşam yemeğine davet etmiştin ya; bununla ilgili olarak kendimi hırpalayıp duruyorum, bizi davet ettiğini bir türlü hatırlamıyorum çünkü..."

“Belki de nedeni Matthew’la konuştuğum için olabilir” diye araya giriyor. “Önce ev telefonunuza, sonra senin cep telefonuna iki mesaj bırakmıştım; senden bir haber çıkmayınca, ben de Matthew’u aradım.”

“Aaa, o da bana, benden tatlı getirmemi istediğini söylemeyi unuttu. Tabii ya.” Başımı sallıyorum.

Hannah, “Ben istemedim” diye karşı çıkıyor. “Tatlı getirmeyi o teklif etti.”

Biraz önce sorduğum sorulara biraz daha gerçeklik hissi vermek için ona erken bunama başlangıcından mustarip olabileceğimi söylüyor, halen bu habere alışmaya çalıştığımı ifade ederek, kimseye bir şey söylememesini rica ediyorum. Ve sonra ayrılıyorum oradan.

24 Temmuz 15.53

Benimle Browbury’de buluşmak istiyor. Sesi kederli geliyordu

Neden, bir fikrin var mı?

24 Temmuz 15.55

Alarm şirketinden gelen adam yüzünden sinirleri gerilmiş, belki o yüzdendir

Gidebilecek misin?

24 Temmuz 15.55

Evet, saat 6’da buluşmayı kararlaştırdık

24 Temmuz 15.55

Kullanabileceğimiz bir şey olursa, bana haber ver

24 Temmuz 23.37

Nasıl geçti?

24 Temmuz 23.37

İyi. Yeni bir şey yok ama. Alarm şirketinden gelen adamın kendisini korkuttuğunu söyledi.

24 Temmuz 23.37

Hannah'ya rastlandığından bahsetti mi?

24 Temmuz 23.38

Evet

24 Temmuz 23.38

Onu mangala davet ettiğinden bahsetti

Ama ne zaman, söylemedi. Bunu kullanabiliriz belki

24 Temmuz 23.38

Nasıl?

24 Temmuz 23.38

Tam olarak bilmiyorum

Bu arada, ona platforma gideceğimi söyledim

24 Temmuz 23.39

Nasıl karşıladı?

24 Temmuz 23.39

Pek mutlu olmadı. Daha önce söylemiştim dedim, o yüzden unuttuğunu sanıyor

Kontrol eder diye takvime yazdım. Yazısını taklit ettim; iyi bir kalpazanım ben

24 Temmuz 23.39

Bak bunu bildiğim iyi oldu!

25 Temmuz 23.54

Selam, günün nasıl geçti?

25 Temmuz 23.54

İyi, ama seni çok özledim. Sensizlik çok zor ☹

25 Temmuz 23.54

Sabret, sadece birkaç ay kaldı

Hannah ve Andy'yle yapacağımız mangal partisi için harika bir fikrim var

Yarın sabah saat 10'da evi aramanı ve benimle Andy'ymişsin gibi konuşmanı istiyorum

25 Temmuz 23.54

?

25 Temmuz 23.55

Sen dediğimi yap sadece

* * *

26 Temmuz 10.35

Teşekkürler Andy!

26 Temmuz 10.35

Haha... İşe yaradı mı?

26 Temmuz 10.35

Şu an mangala sosis almak için dışarıdayım

26 Temmuz 10.36

Onları davet ettiğine gerçekten inandı mı?

26 Temmuz 10.36

Evvet!

26 Temmuz 10.37

Bu kadar kolay olduğuna inanmıyorum

26 Temmuz 10.37

Hannah'dan ayrıldıktan sonra, sanayi bölgesindeki alarm şirketinin yolunu tutuyorum. Şirketin kapısından içeri girip kabul masasına yürüyorum. Bir kadın dağınık masasının ardından başını kaldırıp bana bakıyor.

Gülümseyerek, "Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor.

"Birkaç ay önce şirketinizden alarm taktırmıştık. Sözleşmemizin kopyasını almam mümkün mü? Benimkini kaybettim de."

"Evet, tabii." Kadın sorgularcasına bana bakıyor.

"Anderson" diyorum.

Adımı bilgisayara giriyor. "İşte, burada."

Yazıcıdan çıkan kâğıdı alıyor, masanın ardından uzanıp bana veriyor.

"Teşekkür ederim." Kâğıda bakıyor, montaj gününün 8 Ağustos Cumartesi olduğunu görüyorum. En altta da Matthew'un imzasını...

20 Temmuz 23.33

Bil bakalım ne oldu? Akşam yemeğinde bana eve alarm taktırmak istediğini söyledi

Cuma günü eve gelip bakması için birini ayarlamış bile

20 Temmuz 23.33

Özür dilerim! Issız bir yerde oturduğundan ona bahseden kişi bendim

Ona alarm taktırmasının iyi olacağını söyledim. Gerçekten böyle bir işe kalkışacağını düşünmedim

20 Temmuz 23.34

Alarm taktırırsak işimiz güçleşecek

20 Temmuz 23.34

Bana şifreyi söylersen sorun olmaz ☺

27 Temmuz 08.39

Günaydın!

27 Temmuz 08.40

Ararsın diye düşünmüştüm. Platforma mı gidiyorsun?

27 Temmuz 08.41

Hayır, sanayi bölgesindeyim, alarm şirketinin açılmasını bekliyorum

27 Temmuz 08.41

Neden?

27 Temmuz 08.41

Alarm siparişi vereceğim ve kendisinin verdiği düşünmesini sağlayacağım

27 Temmuz 08.42

Nasıl yapacaksın bunu?

27 Temmuz 08.42

Sahte bir anlaşma hazırlayıp altına imzasını taklit edeceğim

27 Temmuz 08.43

Bunu yapabilir misin?

27 Temmuz 08.44

Çocuk oyuncağı. Sana söylemiştim, ben iyi bir kalpazanım

Alarm şirketi açılmak üzere, gelişmelerden seni haberdar ederim

27 Temmuz 10.46

Aberdeen'e gidiyorum, trendeyim. Alarm cumartesi sabahı takılacak.

Benim o saatte evde olmam gerek, ama onu bir şekilde evden uzak tutmalıyız. Nasıl yapalım, bir fikrin var mı?

27 Temmuz 10.47

Biraz düşüneyim
İyi yolculuklar

* * *

29 Temmuz 09.36

O sessiz telefonlar gerçekten de ödünü koparıyor!

Evde yalnız kalmak istemedi, ben de otele gitmesini önerdim

29 Temmuz 09.36

Otel güzel bir fikir

29 Temmuz 09.37

Bir gün ikimiz birlikte gideceğiz, söz veriyorum

Gitmesi işimize yarar; cumartesi alarm takılırken ayakaltında dolaşmaz hiç olmazsa
Ama senden bir şey rica ediyorum

29 Temmuz 09.38

Tabii, ne?

29 Temmuz 09.38

Daha sonra evi arayıp mesaj bırak
Alarm şirketinden arıyormuş ve cuma günü
alarmın takılma işini teyit etmek istiyormuşsun
gibi davran

29 Temmuz 09.39

Cumartesi demek istiyorsun, değil mi?

29 Temmuz 09.39

Hayır, cuma. Güven bana, ne yaptığımı biliyorum

Yarın birkaç sessiz telefon aç

29 Temmuz 09.40

Tamam

* * *

31 Temmuz 16.05

Selam, platformdan döndün mü?

31 Temmuz 16.34

Evet, şimdi döndüm. Evdeyim ve birazdan otele
gitmek üzere çıkacağım.

Ona alarm şirketinden birinin geldiğini ve
evin kapısının önünde beklediğini söyledim

Alarm siparişini o vermiş gibi göstermek için sahte bir anlaşma hazırladım

31 Temmuz 16.35

Umarım yutar

31 Temmuz 16.35

Yutacak

31 Temmuz 19.13

Yuttu

31 Temmuz 19.14

Delirdiğini düşünüyor olmalı!

31 Temmuz 19.14

Amacımız da bu değil mi?

Alarm şirketinden çıkıp Castle Wells'e gidiyorum. Bebek Butik'teki satış görevlisi kızın müşteriyle ilgilendiğini görüyor ve sabırsızlığımı frenlemeye çalışarak bekliyorum.

Kız beni görünce, "Durun tahmin edeyim" diyor. "İyice düşündünüz ve pusetin sizde kalmasını istiyorsunuz."

"Hayır" diyorum. "Ama öğrenmek istediğim bir şey var. Dün geldiğimde yanlış puset göndermen halinde arkadaşımın seni vuracağından bahsettin."

"Evet" diyerek başını sallıyor.

"Nasıl oldu peki?" diye soruyorum. "Merak ediyorum, çünkü umulmadık bir şeydi benim için. Hiç beklemediğim bir anda evimde bir puset buluverdim."

"Kendisine puset teslimatının doğuma yakın bir tarihte yapılmasını önerdim; yani, her türlü olasılığı düşünmek lazım, biliyorsunuz. Ama kadın arkadaşınız hemen teslim edilmesini istedi."

“Nasıl bir konuşma geçti aranızda? Bana bir hediye almak istediğini söyleyip, senden öneride bulunmanı mı istedi?”

“Aşağı yukarı... Siz mağazadan çıktıktan birkaç dakika sonra gelip arkadaşınız olduğunu söyledi. Buradayken özel bir şeyle ilgilenip ilgilenmediğinizi sordu, ben de ona uyku tulumu satın aldığınızı söyledim. O sırada burada bulunan o genç çift de şakayla, puseti de beğendiğinizi söyledi. Bunun üzerine arkadaşınız pusete baktı, beğendi ve hemen o an siparişi verdi.” Endişeli bir ifadeyle bana bakıyor. “Ben de beğemi sizinle aynı dönemde doğuracağımı söylediğimde arkadaşınız şoke oldu; acaba pot mu kırdım, diye düşündüm bir an. Ama sonra merak etmememi, hamile olduğunuzu kendisine çoktan söylediğinizi, şaşkınlığının, haberi benimle de paylaşmış olmanızdan kaynaklandığını ifade etti.”

“Mesele şu ki, hamilelik ihtimali beni o kadar heyecanlandırdı ki bundan iki arkadaşıma bahsettim, ama ambalajın üstünde herhangi bir not olmadığından, puseti hangisinin gönderdiğini bilmiyorum. Bana sipariş veren kişinin adını söyleyebilir misin? Böylece ona teşekkür edebilirim.”

“Tabii. Bir saniye beklerseniz bilgisayardan bakayım. Adınızı tekrar alabilir miyim?”

“Cassandra Anderson.”

“Ah, evet işte burada... Ama isim yok. Formun o kısmını doldurmamış.”

“Peki, nasıl biriydi, hatırlıyorsundur mutlaka?”

Satış görevlisi kız bir an düşünüyor. “Bir bakayım... Uzunca boylu, esmer, dalgalı saçlı... Kusura bakmayın, pek faydası olmadı, sanırım.”

“Hayır, tam tersi, onun kim olduğunu çok iyi biliyorum. Harika; şimdi ona teşekkür edebileceğim.” Bir an duraklıyorum. “Bu arada, kocamla hiç konuştunuz mu, hatırlıyor musun?”

“Kocanızla mı? Hayır, sanmıyorum.”

“Pusetin teslim edilmesinden sonra burayı aradı –perşembe günüydü sanırım– pusetin yanlışlıkla bizim adresimize gönderildiğini düşünüyordu.”

“Maalesef; öyle bir konuşma yaptığımı hiç hatırlamıyorum. Kocanızın benimle konuştuğuna emin misiniz? Hafta boyu benden başka kimse yoktu mağazada.”

“Yanlış anlamış olmalıyım.” Gülümsüyorum. “Teşekkür ederim, çok yardımcı oldun.”

4 Ağustos 11.43

Castle Wells'te buluşmak istediğini söyledi, sesinden çok üzgün olduğu anlaşılıyordu

4 Ağustos 11.50

Evi aradım, o sessiz telefonlardan birini daha açtım

Gidecek misin?

4 Ağustos 11.51

Evet, ama işim çok yoğun, umarım fazla uzun sürmez

Ne konuştuğumuzu dönünce haber veririm sana

4 Ağustos 14.28

Haberler çok iyi... Açtığın o sessiz telefonların katilden geldiğini sanıyor.

4 Ağustos 14.29

Ne???

Belki gerçekten keçileri kaçırmıştır

4 Ağustos 14.29

O noktaya kendi kendine gelirse işimizi kolaylaştırır tabii

Mangalla ilgili de bir şeyler uydurdum

Bana Hannah ve Andy'yi pazar günü eve davet ettiğini söyledin, dedim

4 Ağustos 14.30

İyi iş çıkarmışsın

4 Ağustos 14.31

İşe geri dönmeliyim, sonra konuşuruz

4 Ağustos 14.38

Bil bakalım ne oldu?

4 Ağustos 14.39

İşe geri dönmen gerektiğini sanıyordum

4 Ağustos 14.39

Otoparka gidiyordum, bebek eşyaları satan mağazadan çıkarken gördüm onu

4 Ağustos 14.39

Bebek eşyaları satan mağazadan mı?

Ne işi varmış orada?

4 Ağustos 14.40

Bana sorma

4 Ağustos 14.40

Oraya neden gittiğini öğrenebilir misin?

4 Ağustos 14.40

Zamanım yok gerçekten

4 Ağustos 14.40

Zaman yarat o zaman

Neden öyle bir yere gitsin ki?

Kullanabileceğimiz bir şey olabilir bu

Küçük de olsa ona karşı kullanabileceğimiz
her şeye ihtiyacımız var

4 Ağustos 14.41

Tamam

4 Ağustos 15.01

Buna asla inanmayacaksın

4 Ağustos 15.01

Nihayet

Neden bu kadar uzun sürdü?

4 Ağustos 15.02

Huysuzlanma hemen

Sana iyi haberlerim var

4 Ağustos 15.02

Dinliyorum

4 Ağustos 15.02

Baba oluyorsun!

4 Ağustos 15.03

Lanet olsun! Ne???

4 Ağustos 15.03

Vasektomiden emin misin?

4 Ağustos 15.03

Tabii ki eminim!

Neler oluyor?

4 Ağustos 15.03

Ne bileyim

Mağazadaki görevli kıza hamile olduğunu söylemiş

Ben de size bir puset siparişi verdim

4 Ağustos 15.03

??

4 Ağustos 15.04

Anlaşılan çok beğenmiş o puseti

Alarmda olduğu gibi, puseti de onun sipariş ettiğini düşünmesini sağlayabiliriz

4 Ağustos 15.04

Aynı numara iki kere işe yarar mı, bilmiyorum

4 Ağustos 15.04

Denemeye değer

İşe yaramazsa, siparişleri karıştırdı diye mağazayı suçlarız

Ama cuma günü teslimat sırasında evde olman lazım

4 Ağustos 15.05

Tamam. İşten iki gün izin alırım

Endişeli koca rolünü oynayacağım

Pusetle ilgili nasıl bir yol izleyeceğimi düşünmem lazım

4 Ağustos 15.06

Keşke birkaç günü benimle geçirsen ☹

4 Ağustos 15.06

Bizim de zamanımız gelecek elbet

Bu arada, alelacele eve gidip alarmın şifresini değiştirdim.

Şansımız yaver giderse, alarmı öttürecek

4 Ağustos 15.07

Çok boktan bir gün geçireceği kesin

4 Ağustos 15.07

Umalım da boktan geçireceği birçok günün ilki olsun bu ☺

4 Ağustos 23.37

Alarm işi nasıl gitti?

4 Ağustos 23.38

Keşke burada olsaydın da görseydin

Polis geldi eve

4 Ağustos 23.38

Alarmın şifresini yanlış girdiğine gerçekten de inandı mı?

4 Ağustos 23.38

Hiç sorgulamadı bile

4 Ağustos 23.38

Tereyağından kıl çeker gibi halloldu desene

4 Ağustos 23.39

İnanılmaz, değil mi?

* * *

6 Ağustos 23.45

Yarın gelecek olan pusetle ilgili hazırlıklar
tamam mı?

6 Ağustos 23.47

😊

6 Ağustos 23.47

Hamilelik olayını kullanacak mısınız?

6 Ağustos 23.47

Bakalım, becerirsem

* * *

7 Ağustos 23.46

Puset için teşekkürler

7 Ağustos 23.46

Beğendiğine sevindim

Nasıl geçti?

7 Ağustos 23.47

Acayip komikti

Sıkı bir karmaşa yaşandı

Bana sürpriz yapmak istemiş ve baraka sipari-
şi vermiş

Puseti baraka sandı önce, bu yüzden bir süre
ayrı tellerden çalıp durduk

7 Ağustos 23.47

?

7 Ağustos 23.47

Meraklanma, sorun olmadı

Puset siparişi vermediğini söyledi, ben de mağazaya telefon açıyormuş numarası yaptım

Telefonda mağazadaki kadının beni tebrik ettiğini söyleyip, hamilelik olayıyla ilgili azarladım onu

7 Ağustos 23.48

O ne dedi, peki?

7 Ağustos 23.48

Mağazadaki görevli onun hamile olduğunu sanmış, o da kızı bozmak istememiş

7 Ağustos 23.48

Amma tuhaf! Peki, ya puset?

7 Ağustos 23.49

Kendisinin sipariş etmiş olması gerektiğine inanıyor

7 Ağustos 23.49

Haydi canım!

Durumu gerçekten vahim anlaşılan

7 Ağustos 23.49

İşin iyi tarafı, onu doktora görünmeye ikna ettim

Yarına randevu aldım

7 Ağustos 23.50

Doktorla, onun hakkında daha önceden konuşmuş olman hiç hoşuna gitmeyecek ama

Doktor ya ilaç vermezse?

7 Ağustos 23.50

Verecek. Doktora onun paranoyak ve çok hassas olduğunu söyledim

Umarım sergileyeceği tavırlar sözlerimi doğrular

Bebek mağazasından çıkıp eskiden çalıştığım okulun yolunu tutuyor, oraya tam da öğle yemeği molası devam ederken varıyorum. John'u düşünüyorum ve onu bu kadar çabuk suçladığım, hatta Jane'i öldürmüş olabileceğine inandığım için yüzüm kızarıyor. Ama onun masumiyetinden hâlâ emin değilim; sonuçta Rachel'la bir araya geldiler, değil mi? Jane'in yüzü gözümün önüne geliyor; onu düşündüğüm her defasında olduğu gibi, şimdi de içimi büyük bir hüzün kaplıyor. Ama şimdi onu düşünemem; henüz zamanı değil.

Kapıyı itip okulun kabul salonuna giriyorum. Koridorlar boş; yürüdükçe burayı ne kadar çok özlediğimi fark ediyorum. Öğretmenler odasının kapısının önüne geliyor, derin bir nefes aldıktan sonra içeriye giriyorum.

"Cass!" Connie ayağa fırlıyor ve salata tabağını yere düşürüyor. Yanıma gelip sıkıca sarılıyor bana. "Oh, Tanrım, seni görmek ne güzel! Çok özlettin kendini."

Diğer meslektaşlarım da çevremi sarıyor, nasıl olduğunu soruyor, beni gördüklerine ne kadar memnun olduklarını söylüyorlar. İyi olduğumu söyleyerek onları rahatlattıktan sonra, John ve Mary'nin nerede olduğunu soruyorum.

Connie, "John yemekhane nöbetinde, Mary de odasında" diyor.

Beş dakika sonra Mary'yi görmek üzere arkadaşlarımın yanından ayrılıyorum. O da diğer herkes gibi beni gördüğüne çok seviniyor. Rahatlıyorum.

"Seni yarı yolda bıraktığım için özür dilemek istedim" diyorum. "Öncelikle Öğretmen Eğitim Günü için."

Lacivert tayyörü ve pembe gömleğiyle her zamanki gibi

şık olan Mary, “Olur mu hiç öyle şey” diyor. “Kocan bizi daha önceden bilgilendirdi; hiç sorun yaşamadık yani. O akşam çiçeklerimle evine uğradığımda seni göremediğim için asıl ben üzuldüm. Kocan uykuda olduğunu söyledi.”

Süklüm püklüm, “Sana teşekkür mektubu yollamalıyım” diyorum. Mary’nin, Matthew’un o çiçekleri bana vermediğini bilmesini istemiyorum.

“Lafı bile olmaz” diyor. İhtiyatlı bir tavırla bana bakıyor. “Seni bu kadar iyi görmeyi beklemiyordum doğrusu. Geri dönmek istemediğine emin misin? Seni özledik.”

Özlemle, “Geri dönmeyi çok isterim” diyorum. “Ama senin de bildiğin gibi bir süredir rahatsızdım. Aslına bakarsan, geçen dönem pek de iyi durumda olmadığımı sen de fark etmiştin galiba.”

Mary başını iki yana sallıyor. “Hayır, öyle bir şey fark etmedim. Stres altında olduğunu düşünseydim, yardım etmeye çalışırdım. Keşke benimle konuşsaydın.”

“İyi ama kocama, pek de iyi durumda olmadığımı fark ettiğini söylemedin mi?”

“Okula geri dönmeyeceğini haber vermek için beni aradığında, kocana söylediğim tek şey, senin en düzenli ve verimli personelim olduğundu.”

“Kocam neden geri gelmeyeceğimi söyledi mi?”

Samimi bir ifadeyle bana bakıyor. “Ruhsal çöküntü içinde olduğunu söyledi.”

“Korkarım ki biraz abartmış.”

“Ben de öyle olabileceğini düşünmüştüm; özellikle de doktor raporunda yazan, sadece stres altında olduğun ifadesini okuduğumda...”

“O raporu görebilir miyim?”

“Evet, tabii.” Mary dosya dolabına gidip dosyaları karıştırıyor. “İşte, burada.”

Raporu alıp inceliyorum.

“Bunun bir fotokopisini alabilir miyim?”

Nedenini sormuyor; ben de daha fazla bir şey söylemiyorum. “Hemen çekip getireyim” diyor.

16 Ağustos 23.52

İyi haberlerim var

Dediğini yaptım ve Chichester’a giderken orman yolunu kullandım

Tam bir ruhsal çöküntü içinde

Doktor çağırdım; hapları düzenli olarak alması gerektiğini söyledi

16 Ağustos 23.52

Nihayet!

16 Ağustos 23.52

Dahası var

İşe geri dönmek istemediğini söylüyor

Sanırım zorlu yolun sonuna gelmek üzereyiz

16 Ağustos 23.53

Tanrı’ya şükür

Bu işe bir nokta koyma zamanı geldi

Sence yarın eve girebilir miyim?

16 Ağustos 23.53

Haplarla kendinden geçmesini sağlamaya çalışırım

Ama dikkatli ol

* * *

17 Ağustos 10.45

Evdeyim; tamamen kendinden geçmiş vaziyette

Kaç hap verdin?

17 Ağustos 10.49

2 tane portakal suyunda + 2 tane tepside
Telefona neden cevap vermedi, merak ettim
Nerede şu anda?

17 Ağustos 10.49

Televizyonun önünde uyuyakaldı
Alışveriş kanalından birkaç sipariş verdim

17 Ağustos 10.49

Neden?

17 Ağustos 10.50

Siparişi kendisinin verdiğini düşünsün diye
Bana zaten küpe sipariş ettiğini söylemiştin;
yani, neden olmasın

17 Ağustos 10.50

Sipariş işini abartma

17 Ağustos 10.50

☺

* * *

20 Ağustos 14.36

Evde misin?

20 Ağustos 14.36

Evet, biraz etrafı topladım.

Umarım kendi yaptığını düşünür

Düşünmezse, işe gitmeden önce senin toparla-
dığını söylersin. Kendini kötü hissetsin

24 Ağustos 23.49

Öğleden sonra okul müdiresine telefon açtım
ve onun ruhsal çöküntü yaşadığını söyledim

Okula geri dönmeyecek, dedim

24 Ağustos 23.49

Kadın ne dedi?

24 Ağustos 23.49

İşin bu noktaya geleceğini daha önceden göremediği için kendini kötü hissettiğini söyledi
Doktor raporu istiyor

* * *

26 Ağustos 15.09

Nasıl gidiyor?

26 Ağustos 15.10

Siena'da olmayı tercih ederim

Makineyi teslim etmediler, şimdi de salıya dediler

Sana birkaç gömlek ütüledim

26 Ağustos 15.10

Teşekkürler

Her şey bittikten sonra seni Siena'ya götüreceğim

Bu arada, patates şeyi için teşekkürler

26 Ağustos 15.11

Beğendiğine sevindim

Bir iki gün içinde başka bir şey daha gelecek

* * *

28 Ağustos 17.21

Nasıl gidiyor?

28 Ağustos 17.37

Okul müdiresi çiçek alıp eve ziyaretine gelmek istiyor

28 Ağustos 17.38

Ne dedin ona?

28 Ağustos 17.38

Olur dedim, ama geldiğinde C'in onu göremeyecek kadar rahatsız olduğunu söyleyecek ve çiçekleri çöpe atacağım

Bu arada, doktor raporunu aldım, ama sadece stres altında olduğunu yazmış

28 Ağustos 17.38

Kahretsin

28 Ağustos 17.38

Ruhsal çöküntüden da bahsetmiyor

Erken bunama başlangıcı testleriyle ilgili sahte bir rapor yazacağım

28 Ağustos 17.39

O kadar saf ki kesin inanır

Umarım sorun olmaz, ama kendime bir çift küpe siparişi verdim

28 Ağustos 17.39

Hak ediyorsun

* * *

31 Ağustos 23.49

Günün nasıl geçti?

31 Ağustos 23.50

Bildiğin gibi

Yarın öğle yemeğinde seninle buluşacağından söz etmedi.

31 Ağustos 23.50

İyi, unuttu demek ki

Çamaşır makinesini teslim edecekler, o yüzden evde olmalıyım

Eve, buluşmaya neden gelmediğini öğrenmek için uğramış gibi yapacağım

* * *

1 Eylül 15.17

Nasıl geçti?

1 Eylül 15.18

Çamaşır makinesi 11'de geldi, o zamana kadar hep uykudaydı

Sonra öğle yemeği randevusuna neden gelmediğini anlamak için kapıyı çaldım

Önce kapıyı açmayacak sandım

1 Eylül 15.18

Ne durumdaydı?

1 Eylül 15.18

Ne dediğini anlamakta zorluk çektim

Öylesine dağılmış bir haldeydi ki, cinayetten söz etmeye başladı, bıçağı gördüğünü söyledi

Tam bir zırdeli gibiydi

1 Eylül 15.19

Güzel

Bu akşam ona delirdiğini söylemeyi planlıyorum

1 Eylül 23.37

Söyledin mi?

1 Eylül 23.38

Evet, eve geldiğimde hâlâ kendinde değildi

Ben de fırsattan istifade, çamaşır makinesini çalıştırtmasını istedim

Yapamadı, sonra ona erken bunamayla ilgili doktordan gelen mektubu gösterdim

1 Eylül 23.29

Nasıl karşıladı?

1 Eylül 23.29

Sence?

Mary'nin yanından ayrılıyor, öncesinde, onunla iletişimi koparmayacağıma söz veriyorum. Okulun ön girişine doğru yürürken biri bana sesleniyor. Arkamı döndüğümde John'un koşar adımlarla bana doğru geldiğini görüyorum.

"Merhaba demeden gitmeyi düşündüğünü sakın söyleme" diye sitem ediyor.

"Yemekhane nöbetinde seni rahatsız etmek istemedim" diye yalan söylüyorum; çünkü John dost mu, düşman mı, bilmiyorum hâlâ.

Dikkatle bakıyor yüzüme. "Nasılsın?"

"İyiyim."

"Güzel."

“Pek ikna olmuşa benzemiyorsun” diyorum.

“Sağlığına bu kadar çabuk kavuşmanı beklemiyordum, hepsi bu.”

“Neden?”

Utanmış görünüyor. “Eh, yaşadıklarından sonra...”

“Ne demek istiyorsun?”

Ikıla sıkıla, “Rachel anlattı bana” diyor.

“Sana ne söyledi?”

“Aşırı dozda ilaç aldığını...”

Yavaşça sallıyorum başımı. “Bunu sana ne zaman söyledi?”

“Dün. Buraya telefon açtı, isim bittikten sonra benimle bir içki içmek istediğini söyledi. Reddedecektim aslında; yine benimle birlikte olmayı teklif edeceğini sandım, ama senin hakkında konuşmak istediğini söyleyince buluşmayı kabul ettim.”

“Devam et” diyorum.

“Castle Wells’te buluştuk. Geçen hafta aşırı dozda ilaç aldığını ve apar topar hastaneye kaldırıldığını söyledi. Kendimi çok kötü hissettim. Seni görmek için eve gelmek istediğimde bana hayır diyen Matthew’u keşke dinlemeseydim, dedim kendi kendime.”

Kaşlarımı çatıyor, “Ne zaman oldu bu?” diye soruyorum.

“Mary’nin bize işe geri dönmemeye karar verdiğini söylemesinden sonra. Buna inanamadım, çünkü Browbury’de rastlaştığımızda, işinden ayrılmak konusunda hiçbir şey söylememiştin bana. O yüzden yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu düşündüm; hiç aklıma yatmadı bu durum. Mary stres yaşadığını söyledi. Jane cinayetinin seni nasıl etkilediğini biliyordum, ama belki de aptalca bir düşünceyle, oturup konuşursam seni ikna edebileceğimi düşündüm. Ama Matthew kimseyi göremeyecek kadar hasta olduğunu söyledi. Rachel’dan aşırı dozda ilaç aldığını duyduğumda ise durumunun bu kadar kısa zamanda nasıl böylesine kötüleşmiş olabileceğini bir türlü anlayamadım.” Duraklıyor. “Cass, aşırı dozda ilaç mı aldın hakikaten?”

Başımı hızla iki yana sallıyorum. “Bilerek değil. Kullandığım ilacın miktarının farkında değilmişim.”

Rahatlamış görünüyor. “Rachel bu durumu Mary’ye söylememi rica etti. Aşırı dozda ilaç aldığını Mary’nin bilmesi gerektiğini söyledi.”

“Söyledin mi?”

“Tabii ki hayır... Bu bana düşmez.” Bir an tereddüt ediyor. “Rachel samimi arkadaşın; biliyorum, ama senin için hayırlı bir arkadaş mı, ondan emin değilim. Aşırı dozda ilaç aldığını bana söylemiş olması dostluğa sığmaz; ihanettir, bence. Cass kendini kollamalısn.”

“Kollayacağım” diyerek başımı sallıyorum. “Önümüzdeki günlerde seni yine ararsa, beni gördüğünden ona söz etme, olur mu?”

“Etmem” diye söz veriyor. “Kendine dikkat et Cass. Tekrar görüşür müyüz?”

“Kesinlikle.” Gülümsüyorum. “Sana öğle yemeği borçluyum, unuttun mu?”

Şimdiye dek başardığım şeylerin verdiği mutlulukla okuldan ayrılıyorum. Dr. Deakin’i ziyaret etmeyi düşünüyorum, ama bu kadar kısa zamanda randevu alabilir miyim, emin değilim. Neyse, sadece stres altında olduğumu düşündüğünü bilmek yeterli benim için. Kısa bir süre önce aşırı dozda ilaç aldığımı öğrenmesi halinde bu görüşü değişebilir tabii, ama en azından elimde Rachel’ın, bu işin sorumlusunun ben değil Matthew olduğunu kanıtlayacak telefonu var.

Bir an için o telefon elime geçmeseydi başıma neler gelirdi, hayatta en çok sevdiğim iki insan bana nasıl ihanet etti, diye düşünmekten alamıyorum kendimi. Yaşadığım büyük üzüntü yüzünden zayıf düşmekten ve Spotted Cow’da hat-tın diğer ucunda Matthew’un sesini duyduğumdan beri yapmakta kararlı olduğum şeyi –yani Rachel’la ikisinin yalanlarını ortaya çıkarmayı– yapamamaktan korkuyorum. Bu sabah

Hannah'ya, alarm şirketine, Bebek Butik'teki satış görevlisine ya da Mary'ye gitmeme gerek yoktu aslında, çünkü her şey telefonda apaçık ortada. Ama sabah uyandığımda yaptıkları şeye hâlâ inanamıyordum; son birkaç aydır beni delirtmek üzere o kadar uğraştılar ki, acaba tüm bunlar hayal gücümün eseri mi ya da okuduklarımı yanlış mı anladım acaba diye düşünmeye başladım. Mesajları kazara silebilirim ya da Rachel veya Matthew beklenmedik bir anda çıkagelir ve beni elimde telefonla görebilirler korkusuyla bir daha okumaya cesaret edemedim. İlaçların etkisinde olduğum için, yaşananların tıpkı düşündüğüm gibi olduğunu doğrulama gereğini hissettim.

Gerçeği görmek, işleri onlar açısından ne kadar çok kolaylaştırdığımı da anlama fırsatı verdi bana. Sözde takılması için anlaşma yaptığım alarmı da, puseti de, kullanamadığım çamaşır makinesini de hiçbir şekilde sorgulamamış olduğuma inanmakta güçlük çekiyorum şimdi. Olan biten her şey için zayıflayan hafızamı suçlamıştım. Otoparkta arabamı kaybettiğimde bile...

12 Ağustos 23.37

Vidaları sıkmamız gerekecek

12 Ağustos 23.39

Neden?

12 Ağustos 23.39

Şampanya açtı

Kendini çok daha iyi hissettiğini söyledi, bebek sahibi olmaktan bahsetti

12 Ağustos 23.39

Zavallı şey

Yarın onu ararım, bakalım ne diyecek

13 Ağustos 09.42

Biraz önce onu aradım, cevap vermedi
Sen aradın mı, sessiz telefonları açtın mı?

13 Ağustos 09.42

Henüz değil, ama birazdan arayacaktım
Açtığım sessiz telefonlarla umarım yine iste-
diğimiz noktaya getirtiriz onu

13 Ağustos 09.42

Daha sonra eve gitmemi istiyor musun?

13 Ağustos 09.43

Evet, ama dikkatli ol

13 Ağustos 09.43

Her zaman dikkatliyim

13 Ağustos 14.31

Herhangi bir sorun var mı?

13 Ağustos 14.32

Hayır. Televizyonun karşısında kendinden geç-
miş.

13 Ağustos 14.32

Güzel. Açtığım telefon ödünü kopardı anlaşı-
lan.

13 Ağustos 15.30

Gidebilir miyim? Castle Wells'te işim var

13 Ağustos 15.54

Kusura bakma toplantıdaydım

Tamam, git

Herkes seni Siena'da biliyor, o yüzden kimse-
lere görünmemeye çalış

13 Ağustos 15.54

Sarı peruğum ve spor pantolonum var, unuttun
mu?

13 Ağustos 15.54

Keşke görebilsem seni

13 Ağustos 15.54

Hayır. Olmaz

13 Ağustos 16.48

Bil bakalım Castle Wells'e kim geldi?

Tam gitmek üzereydim ki katlı otoparka girdi-
ğini gördüm

Şimdi onu takip ediyorum. Aklıma bir fikir
geldi

Araabanın yedek anahtarı var mı?

13 Ağustos 16.49

Evet, evde. Neden?

13 Ağustos 16.50

Biliyorsun, arabasını park ettiği yerde bula-
mamak gibi bir fobisi var

Bundan faydalanabiliriz

13 Ağustos 16.51

Nasıl?

13 Ağustos 16.51

Buraya gelebilirsen, arabasını başka kata çekersin

Dördüncü kata park etti.

13 Ağustos 16.51

Sen bir dâhisin

Hemen çıkıyorum, umarım zamanında varırım oraya

13 Ağustos 16.51

Gelişmelerden seni haberdar ederim

13 Ağustos 17.47

Geldim, o nerede?

13 Ağustos 17.47

Etrafta geziniyor

13 Ağustos 17.47

Arabayı çekeyim mi?

13 Ağustos 17.47

İyi olur. Çok fazla oyalanacağını sanmıyorum Arabayı en üst kata bırak

13 Ağustos 17.48

Tamam

13 Ağustos 18.04

Otoparka dönüyor. Arabayı çektin mi?

Biraz önce okuldan meslektaşına rastladı; Connie'ydi galiba

13 Ağustos 18.04

Evet, en üst katta, arabanın içinde oturuyorum
Gözünü ondan ayırma, buraya çıkarsa arabayı
başka yere çekeyim

Neler oluyor, beni bilgilendir

13 Ağustos 18.14

İzlemesi çok komik
Her yerde arıyor arabasını
Şu an beşinci katta
Neredeyse acıyacağım ona

13 Ağustos 18.14

Bu kata çıkar mı sence?

13 Ağustos 18.16

Hayır, tekrar aşağıya iniyor.

13 Ağustos 18.19

Neler oluyor?

13 Ağustos 18.21

Zemin katta; sanırım otopark görevlisine gidip arabayı bulamadığını söyleyecek

13 Ağustos 18.21

Tekrar dördüncü kata çekeyim mi?

13 Ağustos 18.21

Evet!

13 Ağustos 18.24

Çektin mi?

Otopark görevlisiyle birlikte, asansör bekliyor

13 Ağustos 18.25

Evet, çektim, ama aynı yere değil, birkaç sı-
ra yanına

13 Ağustos 18.25

Bir şey fark edeceğini sanmıyorum
Artık gitsen iyi olur

13 Ağustos 18.26

Otoparktan çıktım bile
Evdeymiş gibi yapacağım; arayıp nerede oldu-
ğunu soracağım ona

13 Ağustos 23.48

Selam, nasıl gitti?

13 Ağustos 23.49

Şöyle söyleyeyim
Yakında yeni bir şampanya açacağını sanmıyo-
rum.

13 Ağustos 23.49

☺

Birden acıktığımı hissediyorum, dün öğleden beri mideme bir lokma bir şey girmedi çünkü. Benzin istasyonunda duruyor, sandviçle içecek bir şey alıyorum. Bir an önce eve geri dönmenin sabırsızlığıyla çabucak yiyorum sandviçi. Çift şeritli otoyoldan gidiyorum; niyetim, eve varana kadar bu yoldan ayrılmamak. Ancak aradan beş dakika geçtikten sonra kendimi sola saparken, ormandan geçen, beni Blackwater Lane üzerinden eve götürecek olan yola girerken buluyorum. Bu durum çok endişelendirmiyor beni; kader beni ne-

reye götürmeye niyetliyse oraya gideceğim. Ne de olsa o telefonu bulmamı da kader istedi, değil mi? O Fransız öğrencinin, yanından geçerken, Rachel'in çantasından o telefonu alma şansı ne kadardı ki? Vicdan azabı duyan arkadaşının telefonu oğlanın elinden alıp bana verme ihtimaline ne demeli peki? Ruhani yönümün kuvvetli olduğunu hiç düşünmezdim, ama dün birilerinin bir yerde beni kolladığını gördüm.

Blackwater Lane, buradan geçtiğim son sefere kıyasla çok farklı görünüyor. Yol boyu sıralanmış ağaçlar sonbahar renkleriyle başkaldırmışlar adeta. Etrafta başka araba olmaması, yola tehditkâr değil, huzurlu bir hava vermiş. Jane'in arabasının park ettiği cebe geldiğimde yavaşlıyor, cebe giriyorum. Kontağı kapatıp camı indiriyor, bir süre o halde oturup rüzgârın arabanın içine dolmasına izin veriyorum. Jane'in benimle birlikte olduğunu hissediyorum. Katil henüz yakalanmamış olsa da, onun ölümünden beri ilk kez huzurluyum.

Eve gitmek, Rachel'in telefonunu orkidenin altından almak ve polise teslim etmek niyetindeydim, ama kader beni buraya getirmişse mutlaka bir nedeni olmalı. Gözlerimi kapatıp Jane'i ve Matthew ile Rachel'in beni alaşağı etmek için hiç vicdan azabı duymadan Jane'in cinayetini nasıl kullandıklarını düşünüyorum.

18 Temmuz 15.15

Nasılsın?

18 Temmuz 15.16

İyiyim. Nasıl oldu da bu saatte mesaj atıyorsun?

18 Temmuz 15.16

Dışarıdayım. Ona spor salonuna gideceğimi söyledim

Normal düzenimi bozmamam lazım
Spora artık neden gitmediğimi sorgulamasını
istemiyorum

18 Temmuz 15.16

Keşke daha önce olduğu gibi bana gelmek üzere
yola çıkmış olsaydın

18 Temmuz 15.16

Ben de isterdim. Seni ne kadar çok özlediğimi
biliyor musun?

18 Temmuz 15.16

Tahmin edebiliyorum ☺
Ve bu akşam görüşemeyeceğiz

18 Temmuz 15.16

İyi olmuş desene, yoksa seni öpmemeye dayanamazdım
Ama neden görüşemeyeceğiz?

18 Temmuz 15.17

Susie partiyi iptal etti
Öldürülen kadın var ya... Bizim şirkette çalışıyordu

18 Temmuz 15.17

Ciddi misin?

18 Temmuz 15.17

C'e telefon edip ona bundan bahsettim, kendini kaybetti resmen
Kısa bir süre önce onunla öğle yemeği yemiş meğer

18 Temmuz 15.18

Ne? Emin misin? Öldürülen kadınla öğle yemeği mi yemiş?

18 Temmuz 15.18

Evet. Bir ay önce işten ayrılan bir arkadaşımız şerefine verilen partiye götürmüştüm onu; orada tanışmışlar.

Öğle yemeğinde buluşmaya karar vermişler sonra Jane Walters

18 Temmuz 15.19

Hatırladım şimdi! Öğle yemeğinden sonra Cass'le o restoran çıkışında buluşmuştum

Jane adında yeni bir arkadaşıyla yemek yediğini söylemişti.

18 Temmuz 15.19

Evet, işte o kadın

18 Temmuz 15.19

Tanrım, şimdi iyice kederlenecek

Katil yakalanmadı diye sinirleri zaten tepesinde

18 Temmuz 15.20

E, iyi işte. Belki bunu kullanabiliriz

18 Temmuz 23.33

Öldürülen kadınla tartışma yaşadığını bilmiyordum

Cass söyledi

18 Temmuz 23.34

Benim park yerimi kaptı

18 Temmuz 23.34

Eh, hak ettiğini bulmuş o zaman

18 Temmuz 23.35

Tanrım, sen gerçekten acımasız bir pişsin!

18 Temmuz 23.35

Bunun için endişelenmen gerekmiyor

Aradığım kadın sensin, biliyorsun değil mi?

18 Temmuz 23.35

😊

* * *

24 Temmuz 23.40

Cinayet gerçekten çok kötü etkiledi onu. Evde yalnız kalmak istemiyor

Seni eve davet etmesini söyledim

24 Temmuz 23.40

Sağ ol!

24 Temmuz 23.40

Gerçek görünmesi için öyle demem gerekiyordu

Sen reddedeceksin tabii

24 Temmuz 23.41

Bu kadar korktuğuna inanamıyorum!

24 Temmuz 23.41

Öyle olması bizim işimize geliyor tabii

* * *

28 Temmuz 09.07

Günaydın!

28 Temmuz 09.07

Keyiflisin bakıyorum. Ne oldu?

28 Temmuz 09.08

Cass aradı, biraz önce arayan kişi ben miydim, diye sordu

Çok gergindi, sırf eğlence olsun diye, hayır dedim.

28 Temmuz 09.08

Hepsi bu mu?

28 Temmuz 09.08

Dün de aynı şey olmuş, ama arayan ben değilim

Önemsiz gibi göstermeye çalıştım, muhtemelen çağrı merkezinden filan aramışlardır dedim.

28 Temmuz 09.08

Hâlâ anlamadım

28 Temmuz 09.09

Yarın yine yaparım diye düşündüm. Ertesi gün yine

Peşinde biri olduğunu zannetsin

28 Temmuz 09.09

Harika bir fikir!

28 Temmuz 09.09

Hoşuna gideceğini tahmin etmiştim

* * *

5 Ağustos 23.44

Günün nasıl geçti, iyi miydi?

5 Ağustos 23.57

Kusura bakma, duştaydım

5 Ağustos 23.57

Duş mu? Hmmmmmm

5 Ağustos 23.58

☺ Günüm fena geçmedi, ya senin?

5 Ağustos 23.58

Heyecan verici bir şey olmadı, ama düşündüm de...

Yarın evde olacağım, sessiz telefonu açayım mı yine?

5 Ağustos 23.58

Açmazsan, senin aradığını tahmin eder

5 Ağustos 23.59

Ya da onun ve evin izlendiğini düşünür

5 Ağustos 23.59

Paranoya iyidir; onun için, devam

Bu mesajları düşünmek beni son derece öfkeliyor. Kararlıyım; ne yapıp edecek ve Jane'in intikamını alacağım. O meşum geceden sonra olup biten her şeyi en ince detayına kadar tekrar gözden geçiriyorum. Ve birden, ne yapmam gerektiğini anlıyorum.

Cepten ayrılıyorum. Arabayı hızla eve doğru sürerken, Matthew ve Rachel orada olmasınlar diye dua ediyorum. Vardığımda ikisinin de arabasını göremiyor, dikkatle etrafa bakınıyorum. Eve giriyorum. Alarmı kapatırken telefon çalmaya başlıyor. Ekranda Matthew'un numarası görünüyor, o yüzden açıyorum telefonu.

"Alo?"

"Nihayet!" Matthew'un sesinden gergin olduğu anlaşılıyor. "Dışarıda mıydın?"

"Hayır, bahçedeydim. Neden? Beni mi arıyordun?"

"Evet. Birkaç kez ulaşmaya çalıştım."

"Özür dilerim, bahçenin çite yakın tarafını temizliyordum. Biraz önce çay içmek için eve girdim."

"Tekrar dışarıya çıkmayacaksın, değil mi?"

"Öyle bir niyetim yok, neden?"

"Öğleden sonra işten izin alırsan, seninle birlikte olurum diye düşündüm."

Kalp atışlarım hızlanıyor. "Çok iyi olur" diyorum sakın bir sesle.

"Bir saat sonra görüşürüz."

Telefonu kapatıyorum. Matthew neden öğleden sonra izin almaya karar verdi, merak ediyorum; aklımdan bin bir türlü şey geçiyor. Belki o veya Rachel dün akşam meyhanedeki Fransız öğrenci grubunun izini sürmüş, telefonu benim aldığımı öğrenmişlerdir. Öğrenciler Castle Wells'teki üniversite yurdunda kalıyorlarsa, bulundukları yeri bulmak hiç de zor olmamıştır. Şimdiye dek şansım yaver gitti, ama Rachel'a söylediklerime rağmen, öğrencilerin Fransa'ya dönmüş olmalarına bel bağlayamam.

Matthew'un bıçağı, Rachel'in o gün bıraktığı yerden almadığını umut ederek alelacele bahçeye çıkıyorum. Bahçe iskemlelerinin yastıkları kış için çoktan kaldırılmış, barakanın arka tarafına düzenli bir şekilde yığılmış bile. Yastıkları bir kenara çektiğimde, karşımda bıçağı değil, espresso makinesi ni buluyorum. Bunun eskiden mutfağımızda duran ve kapsül yuvasının bir kolla kaldırılmaya ihtiyaç duyulmayan makine olduğunu anlamam beş saniyemi alıyor. Etrafı biraz daha araştırdıktan sonra, eski bir bahçe masasının altında, üstü örtülü halde önünde bir mikrodalga fırın resmi olan bir kutu görüyorum. Kutuyu açtığımda, şu an mutfak tezgâhında duran modelin bir öncesi, eski mikrodalga fırınımızı buluyorum. Matthew beni bu kadar kolay aptal yerine koyduğu için kan beynime sıcıyor. Öfkeden bas bas bağırmak geliyor içimden, ama sonra kendime hâkim olamam diye korkuyorum. Dün öğleden sonra Rachel'in telefonunu elime geçtiğinden beri içimde biriken duygular aniden boşalıyor; bu şekilde devam edemeyeceğimi anlıyorum. Öfkemi mikrodalga fırından çıkarıyor, fırını önce sağ, sonra sol ayağımla ardı ardına tekmeliyorum. Öfkem biraz olsun yatışıp da geriye büyük bir keder kaldığında, fırını bir kenara kaldırıyor ve yapmam gereken işe odaklanıyorum.

Barakanın arka tarafındaki bir çiçek saksısına, New York'a yaptığı iş seyahati dönüşü aynısından bana da aldığı için Rachel'a ait olduğunu anladığım kurulama bezine sarılı olarak yerleştirilmiş bıçağı bulmak beş dakikamı alıyor. Bu, Jane cinayetinde kullanılan bıçak olmayabilir, ama görüntüsü bile midemi bulandırmaya yetiyor. Bıçağa dokunmadan yeniden beze sarıyor ve bulduğum yere koyuyorum. *Bu akşama kadar her şey sona ermiş olacak, diyorum kendi kendime. Bu akşama kadar her şey sona ermiş olacak.*

Eve geri dönüyorum. Gerçekten de becerebilecek miyim diye merak ederken, içeride bir süre öylece duruyorum. Bu-

nu anlamamanın tek bir yolu var; o yüzden hole gidiyor, telefonu alıp polisi arıyorum.

“Gelebilir misiniz?” diyorum. “Cinayetin işlendiği yere yakın bir yerde oturuyorum ve biraz önce bahçemdeki barakanın içinde büyük bir mutfak bıçağı buldum.”

Polis Matthew’dan önce geliyor eve ki benim istediğim de buydu. Bu kez iki kişiler. Daha önceden tanıştığım memur Lawson ile erkek meslektaşı memur Thomas... İsterik değil, ama sarsılmış görünmek için elimden geleni yapıyorum. Onlara bıçağın yerini gösteriyorum. Memur Thomas doğrudan barakaya gidiyor.

“Bunun Jane Walters cinayetinde kullanılan ve bir süredir aradığınız cinayet silahıyla bir bağlantısı olabileceğini düşünmüyorsunuz değil mi?” derken, bu soruyu, kadın polisin aklına gelmemiş olabileceği ihtimaline karşılık özellikle soruyorum. “Cinayet silahı henüz bulunmamıştı, değil mi?”

Lawson, “Korkarım ki bu bilgiyi sizinle paylaşamam” diyor.

“Yani onu biraz tanıyordum da...”

Kadın polis şaşkınlıkla bakıyor bana. “Jane Walters’ı tanıyor muydunuz?”

“Biraz. Bir partide sohbet etmiş, sonra birlikte öğle yemeği yemiştik.”

Lawson not defterini çıkarıyor. “Ne zamandı bu?”

“Bir düşüneyim; cinayetten iki hafta önce olması gerek.”

Memur Lawson’ın kaşları çatılıyor. “Kocasından arkadaşlarının listesini çıkarmasını istemiştik, ama o listede sizin adınız geçmiyordu.”

“Dediğim gibi, yeni arkadaş olmuştuk.”

“Öğle yemeğinde buluştuğunuzda nasıl görünüyordu?”

“İyi idi. Gayet normaldi.”

Konuşmamız Memur Thomas tarafından bölünüyor. Thomas eldivenli elinde büyük bir dikkatle tuttuğu, hâlâ bulaşık bezine sarılı bıçakla yanımıza geliyor.

“Bulduğunuz bıçak bu muydu?” diye soruyor.

“Evet.”

“Nasıl bulduğunuzu söyleyebilir misiniz?”

“Evet, tabii.” Derin bir nefes alıyorum. “Bahçeyle ilgiliniyordum ve çiçek soğanı ekmek için saksıya ihtiyacım vardı. Barakada saksı olduğunu biliyorum; Matthew –kocam– onları barakada saklar çünkü. Büyük saksılardan birini alırken, altında bulaşık bezi olduğunu gördüm. Bezi saksıdan çıkarırken bir şeye sarılı olduğunu fark ettim. Bezi açtım, görünce bıçak olduğunu anladım. O kadar korktum ki bezi tekrar sardım bıçağa; bıçak Jane Walters cinayetinde kullanılan, televizyonda gördüğüm silahı andırıyordu, anlatabildim mi? Sonra bıçağı bulduğum yere bırakıp sizi aradım.”

Thomas, “Bulaşık bezini daha önce görmüş müydünüz?” diye soruyor.

Başımı yavaşça sallayarak onaylıyorum. “New York’tan bir arkadaşım getirmişti.”

“Ama bıçağı ilk kez görüyorsunuz?”

Tereddüt ediyorum. “Sanırım daha önce de gördüm onu.”

Memur Lawson kibar bir tavırla, “Televizyonda gördüğünüzün haricinde” diyor.

Alarm ve kahve kupası fiyaskolarından sonra, Lawson’ı, benim biraz kalın kafalı biri olduğumu düşündüğü için suçlamıyorum. Hatta o an için öyle olduğumu düşünmesi işime geliyor, çünkü Matthew’u suçlu gösterebilecek bazı bilgileri ağzımdan kaçırmam halinde, kötü niyetli biri görüntüsü vermeyeceğim. “Evet, televizyonda gördüğümün haricinde” diyorum. “Yaklaşık bir ay kadar önce, bir pazar günüydü. Yatağa yatmadan önce bulaşıkları makineye yerleştirmek için mutfağa gitmiştim ve bıçak orada tezgâhın üstünde duruyordu.”

Thomas, “Bu bıçak mı?” diye soruyor.

“Muhtemelen. Çok dikkatli bakamadım; mutfağa gelip

görmesi için Matthew'u çağırana kadar bıçak ortadan yok oldu çünkü.”

“Ortadan yok mu oldu?”

“Evet, tekrar mutfağa girdiğimde orada değildi. Aynı yerde küçük bir mutfak bıçağı duruyordu. Ama ben çok daha büyük bir bıçak gördüğümü biliyordum ve gerçekten çok korktum. Sizi aramak istedim, ama Matthew bunun, zihnimin bir oyunu olduğunu söyledi bana.”

Memur Lawson tekrar not defterini açıp, “Bayan Anderson, o akşam tam olarak ne gördüğünüzü bir kez daha anlatır mısınız?” diyor.

Başımla onaylıyorum. “Dediğim gibi, bulaşık makinesine bulaşıkları koymak için mutfağa girdim, tabakları yerleştirmeye başlamıştım ki tezgâhın üstündeki o büyük bıçağı fark ettim. İlk kez görüyordum; bizim böyle bir bıçağımız yok çünkü. O kadar büyük bir korkuya kapıldım ki düşünebildiğim tek şey, mutfaktan olabildiğince çabuk çıkmak oldu. Hole gidip Matthew’a seslendim...”

Lawson araya girerek, “Kocanız o sırada neredeydi?” diyor.

Kollarımı vücuduma sarıyor, tedirgin olmuş gibi görünmeye çalışıyorum. Lawson cesaret vermek istercesine gülümsüyor bana. Derin bir nefes alıyorum. “Benden önce yatmaya gitmişti; yukarıdaydı yani. Koşarak aşağıya indi. Ona mutfak tezgâhının üstünde kocaman bir bıçak olduğunu söyledim. Ama yüz ifadesinden bana inanmadığını anladım. Ondan sizi aramasını istedim, çünkü cinayette kullanılan bıçağın fotoğrafını görmüştüm ve bu da tıpkı ona benziyordu. Katilin bahçede bir yerde, hatta evin içinde olabileceğini düşünerek büyük bir korkuya kapıldım. Ama Matthew önce bıçağı görmek istediğini söyleyerek mutfağa gitti. Sonra bana seslendi, gelip bakmamı istedi. Yanına gittiğimde bıçağın orada olmadığını gördüm; onun yerinde küçük bir mutfak bıçağı vardı.”

“Kocanız mutfağın içine girdi mi, yoksa kapı ağzından mı baktı?”

“Doğrusu, tam olarak hatırlamıyorum. Kapı ağzında durdu galiba, ama korkarım ki o sırada biraz isterik bir haldeydim.”

“Kocanız sonra ne yaptı?”

“Bıçağı arıyormuş gibi bir süre etrafa bakındı, ama yaptığı şeyin sadece suyuma gitmek olduğunu biliyordum. Bıçağı bulamayınca, yanılmış olmam gerektiğini söyledi bana.”

“Siz yanıldığınızı düşünüyor muydunuz?”

Başımı kuvvetle iki yana sallıyorum. “Hayır.”

“Ne olduğunu düşündünüz o halde?”

“Büyük bıçağın gerçekten de orada olduğunu, ama Matthew’a haber vermek üzere mutfaktan çıktığım sırada, birisinin arka kapıdan girip onu küçük mutfak bıçağıyla değiştirdiğini düşündüm. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum, ama benim düşüncem buydu, hâlâ da öyle olduğuna inanıyorum.”

Memur Lawson başını sallıyor. “17 Temmuz akşamı siz ve kocanız neredeydiniz?”

“Eğitim yılının son günüydü. Castle Wells Lisesi’nde öğretmenlik yapıyorum. Okuldan bazı meslektaşlarımla bara gitmiştik. Fırtına vardı o akşam.”

“Peki ya kocanız?”

“O burada, evdeydi.”

“Tek başına mı?”

“Evet.”

“Eve saat kaçta döndünüz?”

“On bir kırk beş gibi sanıyorum.”

“Ve kocanız buradaydı, öyle mi?”

“Misafir odasında uyuyordu. Ben Castle Wells’ten ayrılırken telefon açıp migreni tuttuğunu ve eve geldiğimde gü-rültüden rahatsız olmamak için, misafir odasında yatacağını söyledi.”

“Size başka bir şey söyledi mi?”

“‘Gelirken Blackwater Lane yolunu kullanma’ dedi sadece. Fırtınanın yaklaştığını ve anayoldan ayrılmamam gerektiğini söyledi.”

Memur Thomas’la bakışıyorlar. “Peki, eve geri döndüğünüzde kocanız misafir odasında uyuyor muydu?”

“Evet. Odaya girip kontrol etmedim gerçi... Kapı kapalıydı ve onu rahatsız etmek istemedim, ama oradaydı herhalde.” Aklım karışmış gibi yapıyorum. “Yani, başka nerede olabilirdi ki?”

Bu kez Memur Thomas, “Bayan Anderson, kocanız ertesi gün nasıldı?” diye soruyor.

“Her zamanki gibi... Alışverişe gitmiştim, döndüğümde bahçedeydi. Ateş yakmıştı.”

“Ateş mi yakmıştı?”

“Evet. Bir şey yakıyordu. Dalları yaktığını söyledi ki bana biraz garip geldi; dalların fırtına ve yağmur yüzünden yakılamayacak kadar ıslandığını düşünmüştüm çünkü. Ama Matthew onların muşambanın altında olduğunu söyledi. Dalları yakmak pek sık yaptığı bir şey değildir, genelde şömine için saklarız onları. Ama Matthew dalların o cinsten olduklarını söyledi.”

“O cinsten derken?”

“‘Bunlar çok duman çıkarırlar’ filan dedi.” Duraklıyorum. “Havada belki de o yüzden tuhaf bir koku vardı diye düşünmüştüm.”

“Ne anlamda?”

“Bilmiyorum. Tahta yaktığınız zaman çıkan kokudan farklıydı. Yağmur yüzünden öyle bir koku almış da olabilirim tabii.”

“Kocanız Jane Walters cinayetinden hiç söz eder miydi?”

Kollarımı vücuduma daha sıkı sararken, “Sürekli” diyorum. “Jane’i az da olsa tanıdığım için çok üzülüyordum ta-

bii.” Memur Thomas’ın kaşları çatılıyor. Lawson sözümü kesmemesi için belli belirsiz başını iki yana sallayarak onu uyarıyor. “Matthew o olayı takıntı haline getirmiş gibiydi. Sürekli cinayet haberlerini izliyordu; birkaç kez televizyonu kapatmasını söylediğimi hatırlıyorum.”

Memur Lawson, “Kocanız Jane Walters’ı tanır mıydı?” diye sorarken dikkatle bakıyor yüzüme. Memur Thomas’a şöyle bir dönerek, “Bayan Anderson, Jane Walters’la, ölümünden iki hafta önce yemek yemiş” diye açıklıyor durumu.

“Hayır, ben ona bahsetmeden önce Jane’i tanıımıyordum. Jane’le yemek yediğimiz gün beni almaya restorana gelmişti, ama tanışmamışlardı. Jane onu pencereden görmüştü sadece.” O anı hatırlayıp gülümsüyor, “Jane’in ne kadar şaşırdığını hatırlıyorum” diyorum.

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Jane şoke olmuş gibiydi sanki. Gerçi birçok insan kocamı gördüğünde benzer tepki verir. Matthew, şey, çok yakışıklı bir adamdır.”

Memur Thomas, “Demek kocanız Jane Walters’ı tanıımıyordum?” derken hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

“Hayır, ama arkadaşım Rachel Baretto tanıyordu. Jane’le o sayede tanıştım zaten. Rachel Finchlakers’ta çalışan biri için düzenlenen veda partisine götürmüştü beni, Jane de oradaydı.” Duraklıyorum. “Rachel Jane’in ölüm haberini alınca çok kötü oldu, Jane’in öldüğü gün onunla tartışmıştı çünkü.”

“Tartışmış mıydı?” Memur Thomas birden kendine geliyor. “Neden tartıştıklarını size söyledi mi?”

“‘Park yeri yüzünden’ dedi.”

“Park yeri mi?”

“Evet.”

Memur Lawson, “Bayan Baretto Jane Walters’la aynı iş yerinde çalışmışsa, mutlaka ifadesi alınmıştır” diyor.

“Evet, öyle” diyerek başımla onaylıyorum. “Hatırlıyorum,

Çünkü Jane’le aralarında geçen tartışmadan size bahsetmediğini söylemişti. Onun suçlu olduğunu dşünebileceğinizden endişelenmişti.”

“Suçlu mu?”

“Evet.”

“Ne yüzünden?”

Endişeyle bakıyorum yüzüne. “Sanırım cinayeti kastetti. Ben de kimsenin kimseyi park yeri tartışması yüzünden ldrmeyeceğini söyledim ona.” Duraklıyorum. “Tabii gerçekten park yeri yüzünden tartışmışlarsa...”

Memur Lawson cep telefonunu çıkarıp bir şeyler yazıyor. “Neden böyle diyorsunuz?”

Mutfak penceresinden dışarıya, yazın son güneşiyle yıkanmış bahçeye bakıyorum. “Eh, gerçekten park yeri yüzünden tartışmış olsalar size söylerdi, değil mi?” Başımı iki yana sallıyorum. “zr dilerim, böyle dememeliydim. Rachel’la ilgili kendimi pek iyi hissetmiyorum da...”

“Neden?”

“nk...” Bakışlarımı ellerime yöneltiyorum. “...Kocamla ilişkisi var.”

Kısa bir sessizlik yaşanıyor. Memur Lawson, “Ne zamandan beri?” diye soruyor.

“Bilmiyorum. Ben de yeni öğrendim. Bir iki hafta kadar önce Rachel beklenmedik bir biçimde bizi ziyarete geldi. Sonra onu holde kocamla öpüşürken gördüm” derken, polise yalan söylemek anlamına gelse bile, yazışmalardan Matthew ve Rachel’ın aleyhine kullanabileceğim bir şey bulabildiğime seviniyorum.

İki polis bir kez daha bakışıyorlar.

Memur Thomas, “Gördüğünüz şeyden kocanıza söz ettiniz mi?” diye soruyor. “Onunla bu konuda yzleştiniz mi?”

“Hayır, söz etseydim beni başından savsaklayacak, mutfaktaki bıçak olayında olduğu gibi yine hayal gördüğümü

söyleyecekti.” Bir an tereddüt ediyorum. “Bazen merak ediyorum da, acaba...” Duruyor, Matthew’a yaptıklarını ödetmek için daha ne kadar ileriye gitmem gerektiğini düşünüyorum.

Memur Lawson, “Evet?” diyerek konuşmaya teşvik ediyor beni.

Matthew’un elleri kelepçeli hali gözümün önüne geliyor, keyifleniyorum. “Bazen merak ediyorum da, acaba Jane, kocamla Rachel arasındaki ilişkiyi biliyor muydu” diyorum. “Jane’in, Matthew’u restoranın camından gördüğünde şoke olmasının nedeni, kocamı tanımış olması mıydı, diye düşünmekten alamıyorum kendimi. Bilmiyorum, belki onu Rachel’la birlikte görmüştü.” Düşünmelerini istediğim şeyi düşündüklerinden emin olmak istiyor ve ayrıntıya giriyorum. “Biraz önce barakada o bıçağı bulduğumda ne düşüneceğimi bilemedim. Önce, katilin bıçağı oraya sakladığını düşündüm; Matthew’u arayıp ne yapmam gerektiğini soracaktım. Ama sonra mutfakta o bıçağı gördüğümü söylediğimde bana inanmadığını hatırladım ve onun yerine sizi aradım.” Gözlerimin yaşla dolmasına izin veriyorum. “Ama şimdi doğru mu yaptım, diye düşünüyorum, çünkü aklınızdan ne geçtiğini biliyorum. Katilin Matthew olduğunu, Rachel’la ilişkisini bildiği ve bana söyleyeceği için Jane’i öldürdüğünü düşünüyorsunuz. Ama Matthew katil olamaz! Olamaz!”

Matthew tam o an, kusursuz bir zamanlamayla eve geliyor.

Mutfağa girip, “Neler oluyor?” diyor. Bulunduğum tarafa bakarak, “Alarmı mı öttürdün yine?” diye soruyor. Sonra memurlardan birine dönerek, “Tekrar buraya gelmek zorunda kaldığınız için çok özür dilerim. Karımda erken bunama başlangıcı var da...” diyor.

Doktorun koyduğu teşhisin sadece stres olduğunu söylemek için ağzımı açıyor, ama hemen kapatıyorum. Bu noktada gerçekten de bir önemi yok çünkü.

Memur Lawson, “Buraya alarm için gelmedik” diye açıklıyor durumu.

Matthew kaşlarını çatıp çantasını yere bırakıyor. “Madem öyle, ne için geldiğinizi sorabilir miyim?”

Memur Thomas bulaşık bezini açıp bıçağı gösteriyor. “Bunu daha önce görmüş müydünüz?”

Matthew’un anlık tereddüdünü hepimiz fark ediyoruz. “Hayır, neden? Nedir bu?”

“Bir bıçak Bay Anderson.”

“Aman Tanrım.” Matthew şoke olmuş gibi görünüyor. “Nerede buldunuz onu?”

“Barakanızda.”

“Bizim bahçenin barakasında mı?” Yüzüne, inanmakta güçlük çekiyormuş gibi bir ifade kondurmayı başarıyor. “Nasıl girmiş oraya?”

“Biz de bunu öğrenmeye çalışıyoruz. Gelin şöyle oturalım biraz.”

“Tabii. Madem öyle istiyorsunuz...”

Diğerlerinin peşinden oturma odasına gidiyorum. Matthew ve ben kanepeye otururken, polisler kendilerine iskemle çekiyorlar. Kasten mi yapıyorlar bilmiyorum, ama Matthew’un tam karşısına oturup adeta etrafını sarıyor, beni o klostrofobik üçgenin dışında bırakıyorlar.

Matthew, “Bıçağı kimin bulduğunu sorabilir miyim?” diyor.

“Karınız” diyor Memur Lawson.

“Çiçek soğanları için saksıya ihtiyacım vardı” diye açıklıyorum. “Beze sarılmış halde, büyük saksılardan birinin içinde duruyordu.”

Memur Thomas bezi göstererek, “Bunu daha önce görmüş müydünüz?” diye soruyor.

“Hayır. İlk defa görüyorum.”

Asabi bir kakhaha atıyorum. Gerilimi azaltmaya çalışıyormuş gibi yaparak, “Bulaşıkları kurulamakla ilgilenmedi-

ğın anlaşılıyor” diyorum. “Aynısı bizde de var. Rachel New York dönüşü getirmişti.”

Memur Thomas, “Bay Anderson; peki, ya bıçak?” diyor. “Onu daha önce görmüş müydünüz?”

Matthew başını güçlü bir biçimde iki yana sallayarak, “Hayır” diyor.

“Ben de memurlara bunun, o pazar akşamı mutfakta gördüğüm bıçakla aynı bıçak olduğunu söylüyordum” diyorum açık yüreklilikle.

Matthew usanmış gibi, “Bunu daha önce kaç kere konuştuk” diyor. “Senin gördüğün küçük mutfak bıçağıydı, unuttun mu?”

“Hayır, değildi. Benim gördüğüm ondan çok daha büyük bir bıçaktı.”

Memur Thomas, “Bay Anderson, 17 Temmuz akşamı neredeydiniz, sorabilir miyim?”

Matthew, “Aradan çok zaman geçti, hatırlayabilir miyim, emin değilim” diyerek hafif bir kahkaha atıyor. Ama ondan başka gülen olmuyor.

Ona yardımcı olmak istercesine, “Okuldan arkadaşlarla dışarıya gittiğim akşam” diyorum. “Fırtınanın koptuğu akşam...”

Matthew, “Ah, evet” diyerek başını sallıyor. “Buradaydım, evdeydim.”

“Evden hiç ayrılmadınız mı?”

“Hayır. Migrenim azmıştı ve hemen yattım.”

“Nerede uyudunuz?”

“Misafir odasında.”

“Neden kendi yatağınızda değil de, orada?”

“Cass eve geldiğinde, beni rahatsız etmesini istemedim de ondan. Bakın, neler oluyor? Neden böyle sorguya çekiliyorum?”

Memur Lawson birkaç saniye dikkatle Matthew’un yüzüne bakıyor. “Birkaç noktadan emin olmak istiyoruz, hepsi bu” diyor.

“Ne gibi noktalar?”

“Bay Anderson, muhtemel cinayet silahı bahçenizdeki barakada bulundu.”

Matthew’un ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalıyor. “Siz ciddi ciddi o genç kadının ölümüyle benim bir alakam olduğumu iddia etmiyorsunuz, değil mi?”

Memur Thomas düşünceli bir tavırla Matthew’a bakıyor. “Bay Anderson hangi genç kadından söz ediyorsunuz?”

“Kimden söz ettiğimi çok iyi biliyorsunuz!” O rahat adam kisvesinde yavaş yavaş çatlaklar belirmeye başlıyor. Serinkanlılıkla onu izliyor, böyle bir adamı nasıl sevdim, diye düşünüyorum.

“Bay Anderson, dediğim gibi, bazı noktalardan emin olmak istiyoruz. Rachel Baretto’yu ne kadar iyi tanırırsınız?”

Rachel’in adının gündeme gelmesi şaşırtıyor onu. Sert bir ifadeyle bakarak, “Çok yakından tanımam” diyor. “Karımın arkadaşıdır.”

“Onunla bir ilişkiniz yok, yani?”

“Ne? Hayır! O kadına tahammül bile edemem ben.”

“Ama ikinizi öpüşürken gördüm” diyorum alçak bir sesle.

“Saçmalama!”

“Rachel’in haber vermeden eve geldiği, kahve makinesini nasıl çalıştıracığımı hatırlayamadım gün, holdeyken onu öptüğünü gördüm” diye üsteliyorum.

“Yine mi?” diyerek inliyor. “Cass, sürekli bir şeyler uydurmaya devam edemezsin.” Ama şüphe, solucan misali kıvrıla kıvrıla ruhuna sokulmuş bile.

Cinayet soruşturmasının aile kavgasına dönüşmesinden endişelenen Memur Thomas araya girerek, “Konuşmamıza karakolda devam etsek daha iyi olacak” diyor. “Sizin için bir sakıncası yok, değil mi Bay Anderson?”

“Hayır, yok!”

“O zaman sizi uyarmam gerekiyor.”

“Uyarmak mı?”

Kederli bir ifadeyle onlara doğru dönüyorum. “Kocamın Jane Walters’ı öldürdüğünü düşünmüyorsunuz, değil mi?”

“Ne?” Matthew her an bayılacakmış gibi görünüyor.

Ellerimi kaygıyla ovuşturarak, “Benim hatam” diyorum. “Bana soru soruyorlardı; şimdi de söylediğim her kelimeyi aleyhine kullanacaklar diye korkuyorum!” Memur Thomas ona haklarını okurken, Matthew dehşete kapılmış, bana bakıyor. Hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve artık numara yapmadığımı fark ediyorum; çünkü kalbim sadece Matthew tarafından değil, bir kardeş gibi gördüğüm Rachel tarafından da kırıldı.

Polisler Matthew’u evden çıkarıp arabalarına bindiriyorlar. Kapıyı arkalarından kapattıktan sonra gözyaşlarımı siliyorum; henüz işim bitmedi çünkü. Şimdi sıra Rachel’da.

Numarasını tuşluyorum. Onunla sadece telefonda konuşmaya niyetliydim, ama telefona cevap vermesini beklerken fikrimi değiştiriyor ve onu eve çağırmaya karar veriyorum. Söyleyeceklerimi yüzüne haykırmak çok daha eğlenceli, sesini duymaktan öte, vereceği tepkiyi görmek çok daha tatmin edecek beni çünkü.

Ağlamaklı bir sesle, “Rachel buraya gelebilir misin?” diye soruyorum. “Gerçekten biriyle konuşmaya ihtiyacım var.”

“Birazdan işten çıkmak üzereydim” diyor, “trafiğin durumuna göre kırk dakika içinde yanında olabilirim.” Rachel’in sesinde ilk kez bıkkınlık tınısı sezinliyorum; peşimde olduğunu iddia ettiğim katille ilgili yine başının etini yiyeceğimi düşündüğünü biliyorum.

Rahatlamış gibi yaparak, “Sağ ol” diyorum. “Lütfen acele et.”

“Elimden geleni yaparım.”

Rachel telefonu kapatıyor. Şimdiye dek aldığı yeni telefonla Matthew’a mesaj attığını gözümün önüne getirebiliyo-

rum. Ancak Matthew gözaltındayken ona ulaşma şansı olmayacak.

Belki trafik yüzünden, belki beni özellikle endişelendirmek istediğinden, bir saat sonra geliyor eve.

Kapıyı açar açmaz, “Ne oldu Cass?” diye soruyor. “Matthew’la ilgili bir şey mi?” Endişeli görünüyor; bu da haklı olduğumun bir işareti. Rachel onunla konuştuğumdan beri Matthew’a ulaşmaya çalışıyor olmalı.

Şaşırmış görünmeye çalışarak, “Nereden biliyorsun?” diye soruyorum.

Telaşlanıyor, “Eh, konuşmak istediğini söyledin, ben de yolunda gitmeyen bir şey olduğunu tahmin ettim” diyor. “Matthew’la ilgili olabileceğini düşündüm.”

“Haklısın” diyorum.

“Kaza filan mı geçirdi?” diye sorarken, paniğe kapıldığını gizlemekte zorlanıyor.

“Hayır, öyle bir şey değil. Oturabilir miyiz?”

Peşimden mutfığa geliyor, masaya karşıma oturuyor. “Cass, anlat, ne oldu.”

“Matthew tutuklandı. Polis eve geldi ve sorgulamak üzere onu karakola götürdü.” Çaresiz bir ifadeyle yüzüne bakıyorum. “Rachel, ben ne yapacağım?”

Uzun uzun bakıyor bana. “Tutuklandı mı?”

“Evet.”

“İyi de, neden?”

Ellerimi kaygıyla ovuşturmaya başlıyorum. “Benim suçum... Polis söylediğim her şeyi not aldı ve şimdi Matthew aleyhine kullanacaklar diye korkuyorum.”

Sert bir ifadeyle bana bakıyor şimdi. “Ne demek istiyorsun?”

Derin bir nefes alıyorum. “Bu öğleden sonra bahçeyle ilgiliniyordum ve barakada bir bıçak buldum.”

“Bıçak mı?”

Betinin benzinin attığını görüyor ve büyük bir mutluluk-

la, “Evet” diyorum. “Rachel o kadar paniğe kapıldım ki... Korkunçtu. Gazetelerde Jane cinayetinde kullanıldığı söylenen bıçağın fotoğrafı vardı ya; işte tıpkı ona benziyordu. Sana söyledim mi bilmiyorum, hafızamın durumu malum, ama bir akşam sen Siena’dayken, mutfak tezgâhının üstünde kocaman bir bıçak gördüm. Ama Matthew yanıma gelene dek bıçak ortadan kayboldu. Şimdi de o bıçağı barakada bulunca, katilin oraya saklamış olabileceğini düşündüm ve polisi aradım...”

Rachel araya girerek, “Neden Matthew’u aramadın?” diye soruyor.

“Aramadım, çünkü geçen sefer bana inanmadı; bu sefer de inanmaz diye endişelendim. Zaten eve gelmek üzere yola çıkmıştı bile.”

“Eee, ne oldu peki? Matthew’u neden tutukladılar?”

“Şey, polisler geldi, bana bir sürü soru sormaya başladılar. Matthew cinayetin işlendiği akşam neredeydi gibi...”

Rachel birden korkuya kapılmış görünüyor. “Polisin ciddi ciddi Matthew’un Jane’i öldürdüğünü düşündüğünü söylemiyorsun, değil mi?”

“Biliyorum, ne kadar çılgınca, değil mi? İşin aslı Matthew’un o akşam nerede olduğunu kanıtlayacak bir şahidin olmaması. Ben dönem sonu yemeği için dışarıda, Castle Wells’teydim, o da burada tek başına evdeydi. Yani bir ara dışarıya çıkmış olabilir tabii; en azından polisin olaya bu şekilde baktığını söyleyebilirim.”

“Ama sen eve döndüğünde o buradaydı, değil mi?”

“Evet, ama onu görmedim. Migreni azmış, eve döndüğümde onu uyandırmayayım diye misafir odasına çekilmişti. Rachel, bak... Sana sormak istediğim bir şey var. New York dönüşü bana getirdiğin, üstünde Özgürlük Heykeli’nin resminin olduğu o bulaşık bezi vardı ya... Bir tane de kendin için aldığını söylemiştin hani...” Rachel başıyla onaylıyor. “O bezden başka kime verdin?”

“Kimseye” diyor.

“Vermiş olmalısın” diye üsteliyorum. “Bunu hatırlaman çok önemli, çünkü bu sayede Matthew’un masum olduğunu kanıtlanacak.”

“Ne demek istiyorsun?”

Derin bir nefes alıyorum. “Bu öğleden sonra o bıçağı bulduğumda, Özgürlük Heykeli resminin bulunduğu bulaşık bezine sarılmıştı. Polis bezi daha önce görüp görmediğimi sorduğunda, evet demek ve bezin bizim olduğunu söylemek zorunda kaldım. Kendimi çok kötü hissettim sonra, çünkü bu, Matthew’un tam bir suçlu gibi görünmesine neden oldu. Ama polis evden gittikten sonra kendi bezimin dolapta olduğunu gördüm; bu, Jane’i öldüren kişide de aynı bezden olduğu anlamına gelir. O yüzden iyi düşün Rachel, çünkü bu Matthew’un masum olduğunu kanıtlayacak.”

Rachel’ın aklından bin bir türlü şey geçtiğini ve bir çıkış yolu aradığını görebiliyorum. “Hatırlamıyorum” diye mırıldanıyor.

“O bezden bir tane de kendine almıştın değil mi? O bezi başkasına vermediğine emin misin?”

“Hatırlamıyorum” diyor yine.

İçimi çekiyorum. “Hatırlayabilsen, polisin işini çok kolaylaştırabilirsin. Ama merak etme, sonunda o bezin sahibini bulacaklar. Bıçakta da parmak izi ve DNA testi yapacaklar; ‘Mutlaka bir iz olmalı’ dediler bana. Ama Matthew’un parmak izine ya da DNA’sına rastlayamayacaklar, o da temize çıkacak. Gerçi bu iş birkaç gün sürecek; anlaşılan onu yirmi dört saat gözaltında tutma hakları var. Jane cinayetine gerçekten karıştığından şüphelenirlerse, bu süre uzayabilir tabii.” Gözlerime yaş dolmasına izin veriyor, “Matthew’un hapisane hücresinde oturmuş, bir suçlu gibi muamele görmesi fikrine tahammül edemiyorum” diyorum.

Rachel cebinden araba anahtarlarını çıkarıyor. “Gitsem iyi olacak.”

Dikkatle bakıyorum yüzüne. “Bir çay içmek istemez misin?”

“Hayır, kalamam.”

Kapıya kadar geçiriyorum onu.

“Bu arada, arkadaşının telefonunu buldun mu? Hani şu Spotted Cow’da kaybettiğini söylediğin telefonu?”

Rachel telaşlanıyor, “Hayır” diyor.

“Eh, hiç belli olmaz, bakarsın bir yerden çıkar. Belki de biri telefonu çoktan polise teslim etmiştir bile.”

“Bak, gerçekten gitmeliyim. Hoşça kal Cass.”

Rachel apar topar arabasına biniyor. Kontağı çalıştırana kadar bekliyor, sonra yanına gidip penceresini tıklatıyorum. Pencereyi açıyor.

“Sana söylemeyi unuttum. Polis Jane’i tanıyıp tanımadığını sordu bana. Onunla, beni götürdüğün veda partisinde tanıştığımı söyledim. Sonra, senin Jane’i tanıyıp tanımadığını sordular tabii. Hayır, dedim, gerçi Jane’le, öldüğü gün otoparkta yer kavgası yapmıştınız tabii, ama hepsi o kadar. Ancak polis kavganın otopark yüzünden çıktığına pek inanmamış gibiydi. O yüzden şu bulaşık bezini hatırlamaya çalış, olur mu? Sen gelmeden biraz önce polisi arayıp onlara benimkini dolapta bulduğumu, yani bıçağa sarılı olan bezin benim bezim olamayacağını söylerken, bezin aynısından bir tane de sende olduğunu bildiğimden de bahsettim.” Sözlerimin etkisini göstermesi için bir an duraklıyorum. “Polisleri bilirsin; en ufak şeyi bile insanın aleyhine kullanmayı çok iyi becerirler.”

Rachel’in gözlerinin sağa sola oynadığını ve kaçacak yer aradığını görmek iyi hissetmemi sağlıyor. Arabayı vitesle takip hızla dış kapıdan dışarıya çıkıyor.

O, yolda gözden kaybolurken, “Hoşça kal Rachel” diyorum yumuşak bir sesle.

Eve geri dönüyorum. Polisi arayıp bıçağın sarılı olduğu bulaşık bezinin bana ait olmadığını, benimkini dolapta bulduğumu söylüyorum. Bezi bana Rachel’in aldığını, aynısından onda

da bir tane olduğunu hatırlatıyorum onlara. Matthew'un durumunu soruyorum; akşamı karakolda geçireceğini söylediklerinde moralim bozulmuş gibi yapıyorum. Telefonu kapattıktan sonra buzdolabına gidiyor, çat kapı gelen misafirler için sakladığımız şampanyayı açıp kadehimi dolduruyorum.

Kadehim boşaldıktan sonra tazeliyorum.

1 Ekim Perşembe

Ertesi sabah tarihin 1 Ekim olduğunu gördüğümde bunun yeni bir başlangıç yapmak için doğru bir zaman olduğunu düşünüyorum. Yaptığım ilk şey haberlere bakmak. Jane Walters cinayeti soruşturmasıyla ilgili bir kadınla bir erkeğin polise yardım ettiğini öğrendiğimde, Rachel'ın da tutuklanmış olması karşısında zalimce bir zevk duymaktan alamıyorum kendimi.

Kindar biri olduğumu hiç düşünmezdim, ama Rachel'ın Matthew'la ilişkisi, Jane'le yaptığı tartışma ve bıçağın sarılı olduğu bezle ilgili polisin sorduğu sorular karşısında korkutucu birkaç saat geçirmiş olmasını umut ediyorum. Bıçakta parmak izleri bulunacak diye ödü kopuyordur muhtemelen. Gizli telefonunu polise vermemin ardından, o ve Matthew'un serbest bırakılacak, polis ikisinin de Jane'i öldürmediğini, bıçağın cinayet silahı değil, Rachel'ın beni korkutmak için Londra'dan aldığı bir bıçak olduğunu anlayacak çünkü. Peki, sonra ne olacak? Rachel ve Matthew sonsuza dek mutlu mesut yaşayacak mı? Bu ne doğru, ne de adil geliyor bana.

Beni bekleyen yoğun bir gün var önümde, önce sakın sakın kahvaltı ediyor, başımın üstünde Demokles'in kılıcı gibi sallanan sessiz telefon tehdidi olmaksızın yaşamamın ne güzel bir duygu olduğunu görüp şaşıyorum. Serbest bırakılmalarının ardından, Matthew ve Rachel'ın benden uzak dur-

maları için mahkeme emri çıkarttırmak istediğimden, internette bir araştırma yapıyor ve bunun mümkün olduğunu öğreniyorum. Bu konuda hukuki tavsiyeye ihtiyacım olacağını bilincinde, avukatımı arıyor ve öğlene doğru onunla görüşmek için bir randevu ayarlıyorum. Sonra evin tüm kilitlerini değiştirmek için çilingir çağırıyorum.

Çilingir kilitleri değiştirirken, Matthew'un eşyalarını çöp torbalarına dolduruyor, bu esnada ne yaptığımı ve yaptığım şeyin ne anlama geldiğini düşünmemeye çalışıyorum. Ancak ne olursa olsun duygusal olarak yıpratıcı bir iş bu. Saat on ikide Rachel'in küçük siyah telefonu çantamda olduğu halde arabaya atlayıp Castle Wells'e gidiyor, bir buçuk saatimi avukatımla geçiriyorum. Avukatım o ana dek fark edemediğim bir şey söylüyor ve telefon mesajları sayesinde, "aşırı dozda ilaç almamla" ilgili olarak Matthew'u suçlayabileceğimizi açıklıyor bana. Avukatın bürosundan ayrıldıktan sonra Rachel'in evine gidiyor ve Matthew'un eşyalarını kapısının önüne bırakıyorum. Sonra karakola gidiyor ve Memur Lawson'la görüşmek istediğimi söylüyorum. Lawson o sırada müsait değil, ama Thomas geliyor yanıma. Rachel'in telefonunu teslim ediyor ve avukatımın sözünü dinleyerek, onu bu sabah arabamda bulduğumu söylüyorum.

Fiziksel ve zihinsel olarak bitkin düşmüş halde eve geri dönüyorum. Çok acıktığımı fark ederek şaşıyor, sıkıntılı zamanlarımda beni rahatlatan, en sevdiğim yemek domates çorbası, kızarmış ekmek ve güveci afiyetle mideye indiriyorum. Sonra kendimi kaybolmuş hissederek evin içinde dolaşıyor, hem kocamdan, hem de en iyi arkadaşımdan olduktan sonra hayatıma nasıl devam edeceğimi düşünüyorum. Kendimi o kadar moralsiz, o kadar sıkıntılı hissediyorum ki, dizlerimin üstüne çöküp hüngür hüngür ağlamak istiyorum. Bu, son derece baskın ve iç bunalıcı bir istek olsa da pes etmiyorum.

Saat altı haberlerini izlemek için televizyonu açıyorum. Matthew ve Rachel'in serbest bırakılmalarıyla ilgili herhangi bir şey yok, ama bu durum evimin kapısının çalındığını duyduğumda kalbimin ağzıma gelmesine engel olmuyor. Gelen Matthew olamaz, diyerek rahatlatıyorum kendimi; o olsaydı önce anahtarlarıyla kilidi açmaya çalışırdı. Yine de kapı zincirini indirmeden açıyorum kapıyı. Karşımda Memur Lawson'ı görünce eski bir dostuma kavuşmuş gibi hissediyorum.

Memur, "İçeri girebilir miyim?" diye soruyor.

Mutfağa gidiyoruz, ona bir fincan çay ikram etmeyi öneriyorum. Onun beni Matthew ve Rachel'in serbest kalmak üzere oldukları için uyarmaya ya da Rachel'in cep telefonunu nasıl ele geçirdiğime dair sorgulamaya geldiğini tahmin ediyorum.

Dolaptan kupaları çıkarırken, "Size teşekkür etmeye geldim" diyor. "Yardımanız olmasaydı, Jane cinayetini bu kadar çabuk çözecezdik."

Ondan duymayı beklediğim şey bu olmadığından, irkiliyorum. "Jane'i kimin öldürdüğünü biliyor musunuz?"

"Evet, elimizde bir itirafname var."

Aklım karışıyor. "Özür dilerim, ama hiçbir şey anlamadım."

"Sizin sayenizde bu noktaya geldik" diyor. "Bunun için size müteşekkirim."

Onları ben mi bu noktaya getirdim? Şaşkınlık içinde masaya yürüyor, iskemleye bırakıyorum kendimi. Zayıf bir sesle, "Bana bir saniye müsaade eder misiniz?" diyorum. Birden, yaptığım şey dehşete düşürüyor beni. Birazcık abartılmış bir gerçeğin, nasıl böylesine yıkıcı sonuçları olabileceğini aklım almıyor. Sonuçta, Matthew'un, yapmadığı bir şeyden dolayı mahkûm olmasına yol açmak üzereyim.

"Çayı ben yapayım" diyor Lawson.

Bir kenara bıraktığım çay poşetlerini kupalara koymasını izliyor, bana yaptıklarından dolayı, Matthew'u Jane cinayetiyle ilgili töhmet altında bıraktığımı ona söyleyeceğimi bi-

liyorum. Söylediğim her şeyi geri almak zorunda kalacağım; adaleti çarpıtmakla suçlanacağım fikri, midemin altüst olmasına yol açıyor. Diğer yandan hangi sözümü geri alacağım, diye düşünüyorum; öyle ya, söylediklerimin hiçbiri yalan değildi ki. O akşam eve geldiğimde Matthew'u görmedim, yani misafir odasında olmaması pekâlâ mümkün. Peki, ya dışarı çıkıp Jane'i öldürmesi? Memur Lawson elinde bir itirafname olduğunu söyledi, iyi de Matthew neden Jane'i öldürdüğünü itiraf etsin? Onu tanı mı yordu bile...

Sonunda konuşmayı başarıyor, "Hayır" diyorum. "Bu mümkün değil. Cep telefonunu bu öğleden sonra karakola bıraktım. Bu sabah avukatıma giderken, arabamda buldum onu. Telefonu açtığımda, bunun Rachel'ın, Matthew'la iletişim kurmak için kullandığı telefon olduğunu anladım. Aralarındaki mesajları okursanız..."

Memur Lawson araya girerek, "Okudum" diyor. "Hepsini tek tek okudum."

Şaşkınlıkla bakıyorum ona. "Okuduysanız, Matthew'un Jane'i tanımadığını anlarsınız. Tanımadığı birini neden öldürsün, anlamıyorum."

Memur Lawson'ın kaşları çatılıyor. "Matthew mu? Jane'i öldüren kişi Matthew değil."

Beynim duracak gibi oluyor. "Matthew değil mi? Kim o zaman?"

"Bayan Baretto... Her şeyi itiraf etti."

Nefesim kesiliyor, mutfak gözlerimin önünde dönmeye başlıyor. Yüzümden kanın çekildiğini hissediyorum; sonra da Memur Lawson'ın ensemdeki, beni hafifçe masaya doğru iten elini...

"Birazdan düzelirsiniz" diyor sakın bir sesle. "Birkaç kez derin nefes alın, bir şeyiniz kalmaz."

Yaşadığım şok bedenimi de, ruhumu da tir tir titretiyor. "Rachel" diyorum boğuk bir sesle "Jane'i Rachel mı öldürmüş?"

“Evet.”

İçimi ani bir panik dalgası kaplıyor. Son zamanlarda onun hakkında bilmediğim birçok şey öğrendim, evet, ama böyle bir şey yapabileceğine inanmıyorum. Polise tıpkı Matthew’da olduğu gibi, onu suçlu gösterebilecek bazı şeyler söylediğimin de farkındayım, ama niyetim, onu korkutmaktı sadece.

“Hayır, Rachel olamaz. Böyle bir şey yapamaz. Yapmamıştır, öyle biri değildir, o kimseyi öldürmez! Yanlışlık olmalı, yanlışlık yapmış olmalısınız...” Bana yaptıklarından ötürü Rachel’a nefretime rağmen, onun adına o kadar korkuyorum ki, sözlerimin devamını getiremiyorum.

Memur Lawson çay kupasını önüme iterek, “Korkarım ki öldürdüğünü itiraf etti” diyor. İtaatkâr bir tavırla sıcak, tatlı çaydan bir yudum alıyorum. Ellerim öylesine titriyor ki, çayın bir kısmı kupanın kenarından dökülüp parmaklarımı haşlıyor. “Onu dün akşam sorguladığımızda moral olarak çöktüverdi. İnanılmazdı; bir nedenden ötürü onun peşinde olduğumuzu sanıyordu. Jane’le aralarındaki tartışmanın park yeri tartışması olamayabileceğini söylerken haklıydınız. Bıçakta Jane’in ve onun DNA’sına rastlayacağımıza eminim.”

Bir kâbusun içine hapsolmuş gibi hissediyorum. “Ne... Barakada bulduğum bıçak, gerçekten de cinayet silahı mıymış?”

“Rachel bıçağı temizlemiş tabii, ama sapın yivlerinde kan kalıntıları bulundu. Adli tıbbı incelemeye gönderdik, ama kan kalıntılarının Jane’e ait olduğuna eminiz.”

“Ama...” Konuşmaya devam edebilmek için büyük bir mücadele vermem gerekiyor. “Bıçağı Londra’dan aldığını söylemişti.”

“Muhtemelen öyledir, ama cinayetten önce almış, sonra değil. Matthew’a elinde bir bıçak olduğunu söyleyemezdi; o yüzden bıçağı sizi korkutmak için sonradan satın almış gibi davrandı. Daha sonra bahçedeki barakanıza sakladı.”

“Anlamıyorum.” Her yanım titriyor, yaşadığım şokla dış-

lerim takırdıyor. Biraz sıcaklık hissedebilmek için can atıyor, kupamı avuçlarımın arasına alıyorum. “Neden peki? Neden böyle bir şey yapsın? Jane’i doğru dürüst tanıımıyordu bile.”

“Sandığınızdan daha iyi tanıyordu.” Memur Lawson yanıtıma oturuyor. “Rachel size hiç özel hayatından söz etti mi? Sizi erkek arkadaşlarıyla tanıştırdı mı?”

“Hayır, pek sayılmaz. Bir iki erkek arkadaşıyla tanıştım, ama hiçbirisiyle uzun bir ilişkisi olmadı. ‘Evlilik bana göre değil’ derdi hep.”

“Parçaları birleştirmek biraz zaman aldı. Bazı bilgileri Jane’in Finchlakers’taki meslektaşlarını sorguladığımızda öğrenmiştik. Geri kalanını da, Jane’i öldürdüğünü itiraf ettikten sonra Rachel’in ağzından alabildik. Aslına bakarsanız, oldukça iğrenç bir hikâye bu...” Devam etmesini isteyip istemediğimi anlamak için bana bakıyor. Başımınla onaylıyorum. Cinayetin arkasındaki nedenleri öğrenmeden, gerçeğe başka nasıl yüzleşebilirim ki? “Peki. Anlatayım. Yaklaşık iki yıl önce, Rachel’in Finchlakers’tan biriyle bir ilişkisi olmuş. Üç çocuk sahibi, evli bir adammış bu. Adam Rachel’in uğruna karısını terk etmiş. Ancak bu olaydan sonra Rachel’in adama ilgisi kaybolmuş ve adam karısına geri dönmüş. Rachel daha sonra ilişkiyi tekrar canlandırmış, adam da ikinci kez terk etmiş karısını. Tabii ailesi için sonu felaketle biten bir hamle olmuş bu.” Lawson duraklıyor. “Rachel’la adamın ilişkisi bir kez daha bittikten sonra, karısı bu sefer adamı kabul etmemiş. Durum kadın için özellikle çok güçmüş, çünkü o da Finchlakers’ta çalışıyormuş ve eski kocasını her gün görmek zorunda kalıyormuş. Kadın büyük bir bunalıma girmiş. Jane de bu durumdan etkilenmiş ve kendini olaya kaptırmış, çünkü kadın en iyi arkadaşımıymış. Arkadaşının ailesini parçaladığı, hem de bunu bir değil, iki kez yaptığı için doğal olarak o da Rachel’dan nefret etmiş. Ancak şirkette farklı departmanlarda çalıştıklarından yolları pek sık kesişmiyormuş. Jane

bir akşam geç saatte büroda Rachel'i başka bir adamla seks yaparken yakalayınca, ona olan nefreti iyice güçlenmiş. Ertesi gün Rachel'la yüzleşmiş ve bir daha böyle bir şey yapacaksa otele gitmesini, aksi takdirde durumu yönetime rapor edeceğini söylemiş."

Sahte bir kahkaha atarak, "Rachel'in Jane'i bu yüzden öldürdüğünü söylemeyin sakın" diyorum. "Yani, Jane'in kendisini rapor edeceğinden korktuğu için..."

Lawson, "Hayır. Rachel'in dünyası, Jane'in o akşam büroda sevişirken gördüğü kişinin Matthew olduğunu anladığında yıkılmış. Üzgünüm" diyor. Yüz ifademi görüp, "İsterseniz burada kesebilirim; söyleyin" diye ekliyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Sorun değil. Bilmem gerek."

"Madem öyle... Jane'in Matthew'a restoran penceresinden bakıp da tanıdığını düşündüğünüzü söylemiştiniz bize, hatırlıyor musunuz? Eh, haklıymışsınız, çünkü gerçekten de tanıyordu."

Uydurduğum bir şeyin gerçek çıkmasına akıl sır erdiremiyorum. O kadar saçma ki, gülmek geliyor içimden. Jane'in öldürülmesiyle ilgili gerçeği farkında olmadan nasıl yakaladığımı bilmiyorum. Belki bilinçaltım neden oldu buna; belki de o gün Jane'in Matthew'u restoran penceresinden gördüğü andaki yüz ifadesi bir şeylerin farkına vardığım an olarak kazındı beynime; belki de beni evine kahve içmeye davet ettiğinde, bunun, sıradan buluşmanın ötesinde bir şey olduğunu sezinledim. Belki ruhumun derinliklerinde bir yerde Matthew ve Rachel'in ilişkileri olduğunu biliyordum. Belki de kahve içmek için beni evine davet ettiğinde, Jane'in bana ne diyeceğini hissetmiştim. Tabii her şey bir tesadüften ibaret de olabilir. Belki de dün arabamı o cebe park edip de varlığını hissettiğimde, beni gerçeğe Jane yönlendirmiştir.

Memur Lawson, "Rachel'la sevişirken gördüğü adamın, karşısında oturan, yeni arkadaşı genç kadının kocası olduğu-

nu anladığında, Jane'in neler hissettiğini tasavvur etmek çok da zor değil" diye devam ediyor. "Sizin adınıza büyük bir öfke duyan Jane, o sırada New York'ta olan Rachel'a bir e-posta gönderdi. Ona en iyi arkadaşının evliliğini mahvettiğini, aynı şeyi iyi bir arkadaş olacağınıza inandığı, size de yapmasına izin vermeyeceğini söyledi ve Matthew'dan derhal ayrılması durumunda, gördüklerini size anlatmakla tehdit etti onu. Rachel, Jane'den kurtulmak için, o akşam Matthew'la ilişkisini sonlandıracağına söz verdi. Ama Jane ona güvenmedi; arkadaşının bekârlığa veda partisinden ayrıldığı o akşam, telefonu kullanmak için restorana geri döndüğünde –kendisi telefonunu evde bırakmıştı– sadece kocasını değil, Rachel'ı da aradı. Kayıtları kontrol etmek üzere birini görevlendirdik, ama aslına bakarsanız bunun pek bir önemi yok, çünkü Rachel, o günün erken saatlerinde Jane'le otoparkta karşılaştığında, Jane'in ondan kartını istediğini ve kartı alıp arkasına cep numarasını yazdığını doğruladı zaten. Maalesef ki Jane'in çantasına baktığımızda, çoğu Finchlakers'ta çalışanlara ait olmak üzere birçok kart bulmuştuk ve aralarında Rachel'ın kartını görmek bizi şüphelendirmemişti. Neyse, o gün Jane Rachel'a Matthew'dan ayrılıp ayrılmadığını sordu. Rachel ayrılmadığını itiraf ederek, biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu söyleyince, Jane eve dönerken Nook's Corner'dan geçeceğini ve size ilişkilerini anlatacağı cevabını verdi ona."

"Ne yani, gecenin on birinde mi gelip anlatacaktı bana bunları?" diyorum. "Şüpheliyim doğrusu."

"Haklısınız. Jane muhtemelen Rachel'ı tehdit etmek için söylemişti bunu. Neyse, Rachel panikledi ve Jane'e, sizinle konuşmadan önce bilmesi gereken bazı gerçekler olduğundan bahsetti; kırılgan ruh halinizi ima ederek, Jane'in, yaşananları size öyle acımasızca anlatamayacağından dem vurdu. Jane'e, yoldaki cepte buluşmayı teklif etti, önce kendisini dinlemesini, sonra yine durumu size anlatmak istemesi ha-

linde bunu birlikte yapmayı teklif etti. Jane, Rachel'ı dinlemeyi kabul etti ve Blackwater Lane yolundaki cebe girip beklemeye başladı. Sonucu hepimiz biliyoruz. Rachel ifadesinde oraya Jane'i öldürmek niyetiyle gitmediğini, bıçağı yanında götürmesinin tek nedeninin onu korkutmak olduğunu söyledi. Ama Jane, Rachel'ın, zihinsel sorunlarınız olduğuna dair sözlerine inanmadı ve tartışmaya başladılar."

Her şey yavaş yavaş yerli yerine oturuyor. Fırtınalı o gecede arabamı cebe çekip durduğumda Jane'in yardımına ihtiyacı yoktu, çünkü Rachel'ın gelmesini bekliyordu. Jane arabadaki kişinin ben olduğumu bilmiyordu; bilseydi, o yağmurda bile arabadan inip yanıma gelir ve evime gelmek üzere yola çıktığını söylerdi. O sırada Matthew'un Rachel'la ilişkisinden de söz ederdi. Matthew'la yüzleşmek üzere Jane'le birlikte eve giderken, yolumuzun üstünde Rachel'ın arabasının yanından mı geçerdik? Yoksa ben yıkıcı haberi kabullenmeye çalışırken, Rachel o sırada yanımıza gelir ve ikimizi de öldürür müydü? Bunu asla bilemeyeceğim.

Uyuşmuş bir halde, "İnanamıyorum" diyorum. "Rachel'ın böyle bir şey yapmış olabileceğine hâlâ inanamıyorum. Jane bana olanları söyleseydi bile, ne olacaktı? İlişkilerini herkes öğrenecek, Rachel istediğini alacak, yani Matthew'u elde etmiş olacaktı."

Memur Lawson başını iki yana sallıyor. "Telefon mesajlarından da bildiğiniz gibi, olay sadece Matthew değildi; paranızla da ilgiliydi. Rachel, babanızın vasiyetinde ona da bir şeyler bırakması gerektiğine inanıyor, ebeveynlerinizin ondan hep ikinci kızımız diye söz ettiklerinden bahsediyordu. Babanızın ölümünden sonra her şeyin size kalması, kendisini aldatılmış gibi hissetmesine neden oldu."

"Annemin ölümüne dek o paradan haberim yoktu."

"Evet, Rachel da öyle söyledi. Siz bekârken, o paranın bir kısmına sahip olabileceğini düşünüyordu. Ama evlenmenizin

ardından, kendisinin sizin için öncelikli olmadığını gördü ve size olan kızgınlığı bir kat daha arttı. Hakkı olduğuna inandığı paraya sahip olmanın tek yolunun Matthew'dan geçtiğine karar verdi. Böylece Matthew'la ilişkiye girdi ve onu kendisine âşık etti. Sonra, Matthew paranıza konabilsin diye, ikisi birlikte sizi dengesiz biri göstermek adına bir plan hazırladılar. Jane'in Rachel'la yüzleştiği gün, Rachel ve Matthew size karşı bir savaş başlatmak üzereydiler, yani onlar açısından kötü bir zamanlamaydı. Jane size Rachel ve Matthew hakkındaki gerçekleri anlatmış olsaydı, Rachel'in özenle hazırladığı plan suya düşmüş olacaktı."

Gözlerimden yaşlar boşalıyor. "Ona Fransa'da bir ev almıştım. O evi beğendiğini söyler söylemez, onun için satın almıştım ve kırkıncı yaş günü hediyesi olarak verecektim. Sürpriz yapacaktım ona. Matthew'a o evden söz etmemiştim, çünkü o zamanlar Rachel'dan hoşlanmadığını sanıyordum ve bunu onaylamayacağını düşünmüştüm. Rachel ay sonuna, doğum gününe kadar bekleyebilseydi..."

Babamın mirasından mahrum kalmanın, Rachel açısından ne derece yıkıcı olabileceğini anlamalıyım. Nasıl bu kadar duygusuz olabilmıştım? Evet, ona ev almıştım, ama o eve âşık olduğunda yanında olduğum için yapmıştım bunu. Rachel o evi görmeseydi, babamın mirasından ona pay ayırır mıydım? Belki; öyle yapardım diye umuyorum.

Evi ona satın aldıktan hemen sonra değil de, doğum gününde vermek istememin nedeni, olayı abartmak gibi bir amacım olması mıydı? Son bir buçuk yıldır boş duruyor, kullanılmıyordu o ev. Rachel'a vermiş olsaydım, çok mutlu olur, hemen oturmaya başlardı orada; ben de hâlâ Matthew'la birlikte olabilirdim, Jane de cinayete kurban gitmezdi. Hiç olmazsa evden Matthew'a söz etmeliydim. Öyle yapmış olsaydım ve o sırada Rachel'la ilişkileri başlamış olsaydı, Matthew ona evden söz ederdi. Böylece Rachel kırkıncı yaş gününü sa-

bırla bekler ve sonra eve sahip olmasının ardından, Matthew büyük bir ihtimalle benden boşanır, boşanma anlaşması çerçevesinde benden para koparmaya çalışırdı. O durumda Matthew'u kaybederdim belki, ama Jane hayatta olurdu.

* * *

Memur Lawson bir saat daha kaldıktan sonra, evden ayrılmak üzere ayağa kalkıyor.

Kapıya doğru birlikte yürürken, "Matthew biliyor mu?" diye soruyorum. "Rachel'in itirafından haberi var mı?"

"Hayır, henüz yok, ama yakında öğrenir." Lawson kapı ağzında durup bana dönüyor. "Toparlayabilecek misiniz?"

"Evet, teşekkür ederim. Biraz zamana ihtiyacım var."

Kapıyı arkasından kapatırken, pek de kolay toparlayamayacağımı biliyorum; bugünden yarına olacak bir şey değil bu. Ama bir gün o da olacak. Biliyorum; Jane'den farklı olarak, benim önümde koca bir hayat var...

